Dr. AUREL POPESCU-BĂLCEŞTI

ENIGMA VIEŢII ŞI A MORŢII. EVOLUŢIA SPIRITULUI DUPĂ MOARTE

VIAŢĂ - MOARTE - SPIRIT - REÎNCARNARE – MEDIUMNITATE - SPIRITISM HIPNOZĂ - TELEPATIE - MAGIE - MAGNETISM - YOGA - SOMNUL ŞI VISUL - ESENŢA VIEŢII - IERARHIA SPIRITELOR ÎN SPAŢIU

EDITURA „LARRY-CART" S.R.L.

PREFAŢĂ LA PRIMA EDIŢIE

DACĂ DIN MÂINILE unui om instruit să verifice şi să corecteze defea ut materuilţ produs ai existenţei uniune, izvorăşte o scriere despre spiritul care însoţeşte corpul nostru atât de vulnerabil şi trecător, gestul nu poate Jt decât interesmiti neobişnuit şi curajos.

Dacă unui chirurg, şi acesta nu lipsii de cunoştinţe tehnice şi de interes adevărat pentru rezolvări profesionale ale situaţiei limită viaţă-moarte, îi este dat să încerce să desluşească sensurile în afara existenţei noastre materiale, faptul nu poate decât să a aducă un plus de cunoaştere şi *responsabilitate pentru ceea ce face, şir mai mult, un plus de încredere şi simpatie din partea celor pe care-i îngrijeşte.*

Citind ceea ce a scris dl Aurel Popescu, cu multă trudă şi efort documentar realizezi complexitatea acestei personalităţi, neliniştea sa interioară, rezultat al unei nemulţumiri de sine lăudabil e}* care încearcă să treacă deasupra cotidianului adesea pesimist al vieţii de chirurg.

Omul, pe care l-am crezut, în decursul unei vieţi aş putea spune, interesat de acţiunile lui chirurgicale, în zile şi seri în care se apleca asupra hârtiei, zâmbind enigmatic cernelei, mi s-*a deschis dintr-odată printr-o carte pe care am parcurs-o* cu *sufletul la gură, nevenindu-mi a crede că aparţine valorosului meu coleg, chirurgul din clinica pe care o conduc, tămăduitor ca şi mine de afecţiuni, care, în filosofia lui, nu* sunt *decât episoade ale efemerei noastre*

treceri

Omul care încearcă să ne comunice prin această carte sensuri a*le existenţei noastre ilustrate adesea de întâmplări ocupârui rubricile faptului divers „de senzaţie" a avut migala, chirurgicală de altfel, de a le culege şi ordona într-un jir interesant şi coerent care te face să le parcurgi până la capăt, într-o lectură pasionantă asemănă*toare *căutării unui subiect pe care-l simţi aparţtnându-ţi dar mi-l poţi lesne pricepe*.

*Devine cu atât mai interesantă dizertaţia spirituală a chirurgului dr. Aurel Popescu, cu cfry cunoscâ*ndu-*I7 ştiu că în faptul zilei este un profesionist corect; instruit şi eficacef bun cunoscător al trupului şi existenţei noastre adesea încărcată de nelinişte şi ambiguitate; pe care a urmărit-o cu ochiul u/un fin analist, încărcat şi el la rându-i de situaţii controversate în care a fost pus atât în plan fizic şi mai ales spiritual*

Recomand) *în fapt, ilustraţia exrraprofesbnală a unui profesionist, convins că reuşita muncii unui chirurg* este cu atât mai deplină *cu cât inducţia sa spirituală, forţa sa, sunt implicate în mod direct şi efectiv în procesul extrem de dificil a ceea ce numeşte vulgar o intervenţie chirurgicală*.

Reconumd în ultimul râtui, lectura unei naraţiuni coerente şi documentate, aparţinând unei personalităţi viguroase profesional şi moral, al cărei merit nu mi se pare a fi numai documentar, ci de trăire adevărată, de crez; de spiritualitate.

Dr. POPA FLORIAN Şeful Clinicii Chirurgicale uăf. Panteltmon" Bucureşti

Bucureşti, Ianuarie 1992

CÂTVÂNT DE INTRODUCERE

DRAGI CITITORI.

De când eram student în medicină şi apoi în practica mea de medic chirurg, de [*teste 30 de anif am fost mereu impresionat când am asistat ia decesul multor oameni, fie bolnavi, ca sfârşit al unei boli incurabile, fie în cazul unor*

traumatisme grave craniO-cerebrale *sau viscerale cu hemoragii interne, cu rupturi de viscere, sau pur şi simplu la morţi subite prin infarct miocardic, hemoragii cerebrale sau embolii pulmonare prin care, în câteva secunde, se stinge viaţa unor oameni ce păreau sănătoşi; mereu m-am întrebat care este misterul vieţii, ce anume se întâmplă în cotjml nostru atunci când survine moartea? Ce forţă misterioasă întreţine viaţa? De ce niciodată nu s-a reuşit să fie readus la viaţă un mort?*

Dar cel mai mult m-a impresionat actul necropsiei, în cadrul căruia corpul omului lipsit de viaţă este tăiat în bucăţi ca al oricărui animal Pe cine nu a marcat pierderea unei fiinţe dragi atunci ctrui a asistat la despărţirea definitivă de *trupul său lipsit de viaţă?*

Ce strângere de inimă simţim atunci când peste sicriul în care se află depus cel drag se aruncă pământul care îl va acoperi pentru totdeauna! Unii dintre noi se mai consolează cu gândul că există un Dumnezeu, cel care ne-a dat viaţă, că există un spirit al nostru care poate va mai dăinui şi că, poate, ne vom mai reînttini cu cei plecaţi.

Atunci ne vine în minte întrebarea firească: dacă într-adevăr există lui Dumnezeu, de ce este atât de nedrept şi ia din mijlocul iwstru fiinţe dragi aflate în plină tinereţe, uneori copii nevinovaţi?

Pe de altă parte, de ce unii duc o viaţă grea, plină de neajunsuri şi suferinţe iar alţii, o viaţă fericită, dăruită numai cu bucurii şi satisfacţii?

La aceste întrebări am căutat mai întâi să văd dacă pot găsi un răspuns în diverse credinţe religioase. M-am oprit, ca fiind cele mai demne de luat în seamă, dintre credinţele religioase ale lumiif la religiile monoteiste.

Toate acestea, fie că este vorba de o credinţă mozaică, creştină sau islamică, admit existenţa unei forţe divine supreme care ne-a creat (Iehova, Dumnezeu sau Alahele *admit existenţa în noi a unui spirit care nu dispare după moarte, dar toate susţin că acesta, despărţindu-se de*

corpul fizic, perisabil, întors în pământ, se tnalţă la cer unde aşteaptă judecata de apoi, care ar putea să vină după sute sau mii de ani în urma acestei judecaţi, unii oameni ar fi trimişi în rai, iar alţii în iadul cel veşnic, după faptele fiecăruia în viaţa pământeasa1

Dar ce va face sufletul nostru acolo, mii sau zeci de mii de ani, până la „Judecata de apoi" nu ne spune nicio religie:

O explicaţie care mi s-a părut mai demnă de încredere şi care ne-ar da şansa unei îndreptări a greşelilor unmne am găsit-o în concepţia teozofică asupra vieţii – aceea care crede în nemurirea spiritului, dar prin reîncarnări succesive, cu reveniri pe pământ sub *noi forme ale existenţei, fie ca bărbat, fie ca femeie*.

Această carte vine să vă convingă, în măsura în care va reuşi să aducă argumente. În acest sens trebuie citite capitolele despre *desprinderea sufletului de corp, despre spiritism, despre hipnozei, telepatie, materializare şi dematerializare prin spiritf despre magie, sugestie şi sugestibilitate şi, bineînţeles, despre reîncarnare*.

Cottsâderâtul că veţi fi curioşi să citiţi despre toate aceste aspecte ale vieţii noastre, iată o invitaţie la reflecţie, pentru a vă face singuri o părere.

Aduc mulţumirile mele pline de afecţiune Colectivului Clinicii Chirurgicale „Să Pantelimon" Bucureşti, în sânul căruia îmi desfăşor activitatea şi care m-a încurajat să scriu această carte

AUTORUL

P.S. În ceea ce priveşte conţinutul acestei lucrări, idei, concluzii, afirmaţii, autorul sta la dispoziţia cititorilor.

Primeşte 31 răspunde ia scrisori.

*

PREFAŢĂ LA EDIŢIA A DOUA

RĂSPUNZÂND la numeroase scrisori din ţară prin

care eram solicitat să scot o nouă ediţie, care să aducă o mai mare claritate şi să dezvolte diverse capitole din prima ediţie, am căutat să vin cât mai repede în întâmpinarea dorinţelor cititorilor mei

Am revăzut cu atenţie conţinutul cărţii, nu am găsit nimic de modificat în tot ceea ce am scris în ediţia anterioară. Aceeaşi idee fundamentală călăuzeşte şi acest volum. Lumea este creată prin forţa spiritului de Creatorul Divin. Omul nu a evoluat pierind de la prima celula vier aşa cum susţine teoria materialist – dialectică asupra originii vieţii Toate câte *există pe pământ şi în univers sunt create de spiritele de materializare existente în sfera laborator, a Creaţiei Omite. Tot ceea ce este* viu pe *pământ a fost creat din aceeaşi energic primordială, din eterul primordial primitiv, cel ce dă corpul eteric al tuturor lucrurilor şi fiinţelor, cel ce întreţine mişcarea continuă a atomilor şi structurilor subatomice, cel ce întreţine metabolismul celular tot ceea ce este viu, creat numai de Divinitate şi care nu s-a putut realiza prin niciun fel de experienţe de oamenii de ştiinţă, are o forţă spirituală, un spirit, singurul ce are o evoluţie de la inferior spre superior prin numeroasele reîncarnări. Aşa cum există* un cod genetic *universal, care explică ereditatea în corpul fizic, există şi un cod spiritual universal la* tot *ceea ce este viu, care are la bază o formă de energie specială dată de elementele subatomice, numite neutrino şi care rezultă din dezintegrarea spontană a neutronilor*: *Neutrino este un element stabil, fără masă, fără sarcină electrică şi fără sarcină magnetică. Acest spirit este nemuritor, el rămâne după moartea noastră fizică în lumea spiritelor până când se reîncarnează, iar în acest timp câr el este liber în spaţiu, putem comunica cu el în şedinţele de spiritism sau putem să-l folosim în acţiunile noastre de magie cu efecte bune sau rele.*

Prin puterea spiritului, putem face materializări şi dematerializaţi, aceste fapte fiind elementul determinant

care trebuie să ne convingă, că mai întâi a fost spiritul ca formă speciala de energie şi apoi materia.

Spiritul este localizat în subconştientul nostru şi în el se înmagazinează, la fel ca într-un calculator electronic, roate amintirile existenţelor noastre, toate cunoştinţele noastre. Pentru acest motiv am dezvoltat mai mult capitolul dedicat subconştientului şi rolul lui determinant în viaţa noastră

Pe această idee se bazează toată *cartea şi corelat cu ea, toate capitolele le-am revizuit şi te-am completat, căutând să răspund şi la numeroasele întrebări primite de la cititori*

Mai multe întrebări mi-aţi fost adresate ca să răspund ce părere am în legătură cu existenţa altor civilizaţii, extraterestre. Corelat cu această întrebare am găsit necesar să adaug şi alte capitole în noua ediţie, cum ar fi Dumnezeirea ca Trinitate, Astfel, răspunzând la întrebarea amintită, răspunsul este ca spiritele de materializare situate în a treia sferă, denumită Laborator a Creaţiei Divine, pot materializa forme de inteligenţă şi pe alte planete folosindu-se de *condiţiile locale respective. Dacă pe pământ pentru a se forma materia vie s-a folosit carbonul şi posibilităţile lui de combinări pe alte planete se poate folosi tot carbonul, dacă condiţiile sunt asemănătoare cu cele de pe pământ, sau* alt *element. În afara acestui capitol am introdus noi capitole cum ar fi*: *„Suflet şi Spirit" două noţiuni care adeseori se confundă\ deşi sufletul este o parte a corpului eteric, el fiind muritor ca şi acesta, iar spiritul este o parte a scânteii Divine, a Eului nostru care este nemuritor. De asemeni am dezvoltat mai mult ierarhia spiritelor în spaţiu, somnul şi visul ca manifestări ale desprinderii spiritului; a corpului nostru astral complet sau incomplet şi am introdus şi capitole noi referitoare la scopul vieţii şi la esenţa vieţii, prin care să înţelegem că perpetuarea speciei este scopul vieţii pentru a da posibilitatea unor noi reîncarnări, iar esenţa vieţii*

este autoreglarea şi autoreproducerea celulară, componente ale metabolismului celular, întreţinut de curentul continuu de energie ce formează corpul nostru eteric şi care prin aceasta se opune entropiei, legii termodinamice care în natura moartă duce la distingerea materiei. Cred de asemeni că în multe locuri ale acestei ediţii noi, am putut face completări importante.

Chiar dacă *atât planul câr şi însăşi redactarea acestei edilii concordă în punctele esenţiale cu cea dimiit totuşi se va putea vedea că această ediţie a fost pentru mine un prilej pentru sedimentarea unor ideir şi pentru ca această carte să fie o nouă ediţie şi nu carte nouă; a trebuit să nu înmiifte din planul primei ediţii*

Răspunzând prin aceasta fa întrebările şi sugestiile cititorilor mei – T aştept în continuare să primesc concursul lor.

AUTORUL

r
I
t
*
*

ORIGINEA VIEŢII PE PĂMÂNT

f

VIAŢA NE ÎNCONJOARĂ pretutindeni. Este prezentă în regiunile polare îngheţate ai şi în deşeriurite pârjolile de soare, de la suprafaţa mării până în adâncurile ei. Miliarde de microorganisme vieţuiesc în soi 51 creaturi minuscule plutesc foarte sus în al moşieră, Pănisnuil cuprinde peste tot viaţă. Cum a apărut ea? Cum a început? Şi, mai ales, care este originea omului? Am evoluai noi dâri maimuţe sau am 1 ost creaţi? Cum anume am apărui şi ce legătura arc răspunsul la aceste întrebări cu viitorul fiinţei umane? Sunt dileme care i-au preocupat încă din antichitate pe gândâiori şi au rămas (ară răspuns, pentru mulţi, până

astăzi.

Desigur* sunt şi oameni pe care nu i-a preocupai această problemă. Pentru ei nu are importanţă cum au ajuns să existe. Este suficient că pot trăi 60 sau 80 de ani, dar nu-i interesează nici de ce s-au născut, nici de ce trebuie să moară şi cu aţii mai puţin ce se va întâmplu cu ei după moarte.

Ei ştiu că existenţa pe Pămml este totul, că aici trebuie să aibă o viaţă cât mai abundentă, lic şi în detrimentul altora; că am fost creaţi sau că am evoluat, aceasta nu schimbă cu nimic lucrurile din punctul lor de vedere. CimJ moartea întrerupe firul vieţii, omul devine inexistent pentru totdeauna. După concepţia materialistă, soarele va cunoaşte o fază de dilatare devenind o gigantă planetă roşie, fenomen ce va face ea oceanele să oarbă, atmosfera să se volatilizeze în spaţiu şi o catastrofă de proporţii inimaginabile să distrugă planeta noastră.

O află concepţie despre lume este aceea a creaţionismului Ştiinţific. Interpre Mnd Croaţia din Geneza descrisă în Biblie, unii consideră că pa minţii! nostru nu are o vechime mai mare de 6.000 de ani şi ca cele 6 zile de la facerea înmii nu ar fi avut decât 24 de ore fiecare.

Dar pot fi interpretate aceste dale din Bilfoie în sensul strict al cuvin I ului? Pentru a răspunde ia aceste întrebări este nevoie de o renunţare la unele prejudecăţi. Chiar Charles Darwin, cel care a susţinut teoria evoluţionistă a speciilor, în concluzia cărţii sale a vorbit despre grandoarea modului în care a fost concepută viaţa cu puterile ei diverse dăruite iniţial de către Creator câtorva forme sau uneia singure, afirmaţie care face ca subiectul originii vieţii să rămână deschis pentru examinări ulterioare.

Cercetările ştiinţifice au lărgit mult cunoştinţele noastre despre univers, despre planeta noastră şi despre vieţuitoarele ei, dar au lăsat încă multe lucruri necsplicate. Teoria evoluţiei susţine că transformările evolutive s-au

realizat fără nicio direcţionare inteligentă şi fără nicio intervenţie supranaturală – totul fiind datorat hazardului, anumitor mutaţii genetice care ulterior au format noi specii.

Concepţia idealistă asupra apariţiei vieţii pe pământ afirmă că toate vieţuitoarele au fost create de către Dumnezeu.

Cei care susţin teoria evoluţionistă spun că ideea creaţiei este neştiinţifică, dar oare ideea» evoluţiei este cu adevărat demonstrată ştiinţific?

Chiar de la apariţia cărţii lui Darwin privind originea speciilor, diverse aspecte ale teoriei sale au tăcut obiectul unor contestări şi opinii contradictorii chiar şi pentru cei mai de seamă savanţi evoluţionişil. Opiniile paleontologilor care studiază fosilele se una în loială neconeordanţă cu concepţia evoluţionistă.

Chimiştii, cu toate strădaniile lor, nu au reuşit să reproducă experimentul, materie vie din materie iiovâc/şi nu se poate nici astăzi demonstra cum s-a realizat aceasta.

Dificultăţile apar şi când examinăm organele foarte complexe ale organismului, cum sâni ochiul, urechea şi creierul. Eie au o complexitate care depăşeşte orice aparatură, oricât ar fi ea de sofisticată. Toate părţile componente ale acestor organe funcţionează împreună şi simultan în procesul vederii, al auzului şi al gândirii. Să fie oare hazardul factorul determinant al evoluţiei? Poate acesta să producă asemenea mecanisme complicate? Ochiul pare a 11 proiectat aşa cum niciun constructor de telescoape nu ar fi putut să o facă. Însuşi Danvin afirma „a presupune că ochiul s-ar fi putut forma prin evoluţie pare a fi cât se poate de absurdă

Dacă aşa stau lucrurile în ceea ce priveşte alcătuirea ochiului, ce vom putea spune atunci despre alcătuirea creierului uman. care este infinit imii complexă?

Oamenii de ştiinţă au dezgropau din pământ milioane de oase şi de urme de viaţă din trecutul planetei, adică

fosile. Dacă evoluţia ar fi un fapt incontestabil, ar trebui să existe dovezi ale transformărilor evolutive ale unor specii din altele, dar tocmai aceste dovezi nu viu în favoarea interpretărilor darwinistealc istoriei vieţii Nu se poate găsi în fosile un lanţ continuu care să ateste o evoluţie lentă şi progresivă. Unii oameni de ştiinţă au ajuns la concluzia că viaţa nu ar fi putut să apară spontan pe pământ şi că ea ar fi provenit din spaţiul cosmic şi a parvenit apoi pe pământ. Dar aceasta nu face decât să transfere problema originii vieţii într-un ale loc, într-un mediu şi mai ostil.

Este posibil ca viaţa să fi apărut în mod spontan în univers, să fi supravieţuit unor condiţii vitrege, să ajungă apoi pe pământ şi apoi să sufere transformările şi evoluţia aşa cum o presupunem noi? Lipsa formelor intermediare care să confirme o evoluţie lentă a tăcui pe unii evoluţionişti să susţină teoria speculativă că procesul trebuie să se fi făcut în salturi şi nu în ritm continuu. E» au numit acest proces „echilibru punctat”. Speciile ar fi rămas multă vreme aceleaşi, dar la intervale s-ar fi produs o „punctare”, un mare sa Jt prin care se transformă în altceva. Indiferent de teorie, este logic să căutăm cel puţin unele dovezi care să ateste că o formă de viaţă s-a* transformat în alta. Conform teoriei lui Darwin, a selecţiei naturale, cel mai bine dotat supravieţuieşte. Natura ar fi selectat în vederea supravieţuirii exemplarele cele mai bine dotate, întrucât acestea au dobândit trăsături noi care s-au dovedit avantajoase pentru ele. Dar dovezile acumulate în mai mult de 130 de ani de la apariţa cărţii lui Darwin arată că, deşi exemplare mai bine adaptate pot supravieţui mai bine, aceasta nu explică felul în care au apărut ele. Un leu poate fi mai bine adaptat decât alt leu, dar faptul acesta nu explică felul în care a devenit leu, iar toţi descendenţii lui vor fi lei şi nu altceva. Astfel teoria evoluţionistă a eşuat în trei domenii de importanţă covârşitoare în care poate fi verificată:

— Documentele fosile dezvăluie mai degrabă un

model de salturi evolutive decât o evoluţie lentă, treptată.

— Genele sunt mecanisme de puternică stabilizare a căror principală funcţie este aceea de a împiedica apariţia de noi forme.

— Mutaţiile genetice întâmplătoare produse pas cu pas la nivel molecular nu pot explica complexitatea apariţiei organelor şi a vieţii în general.

Dacă Darwin este marele unificator al biologiei, el nu poate răspunde la problema fundamentală – cum au devenit vii elementele chimice lipsite de viaţă, ce reguli se află îndărătul codului genetic, cum dau genele formă lucrurilor noi? Dacă teoria evoluţionistă nu poate rezolva aceste probleme, să vedem ce spune teoria creaţionistă?

CE SPUNE GENEZA?

Ca şi în cazul altor lucruri care sunt reprezentate greşii sau înţelese greşit, primul capitol al Biblici merită cel puţin o examinare obiectivă. Nu este vorba de o denaturare a relatării biblice pentru a o adapta vreunei teorii oarecare, ci de a cerceta şi a stabili dacă este în armonie cu faptele cunoscute. Să nu uităm, de asemenea, că relatarea Genezei n-a fost scrisă pentru a arăta „cam a avut loc” creaţia, în schimb, ea prezintă evenimente majore în mod progresivt descriind ce lucruri au fost formate şi intervalul de timp sau „ziua” În care a apărut prima dată fiecare.

Când examinăm relatarea Genezei, este ulii să reţinem că ea abordează lucrurile din punctul de vedere al omului de pe părutni. Astfel, ea descrie evenimentele de parcă ar fi fost văzute de către observatori umani, care ar fi fost prezenţi. Faptul acesta se poate observa din felul în care Geneza tratează evenimentele din cea de-a patra „zi” a ei. Soarele şi Luna sâni descrise, în comparaţie cu stelele, ca nişte mari luminători. Totuşi multe stele sunt mult mai mari decât soarele nostru, iar luna este neînsemnată în conparaţie cu ele, dar nu şi pentru un observator terestru. Astfel, aşa cum este el văzut de pe

pământ* soarele ne apare ea un luminator mai mare, care stapineşic ziua, iar Juna ca un luminator mai mic, ce domină noaptea – Geneza it 14 – 18.

Prima parte a Genezei arată că pământul putea să fi existat cu miliarde de ani înainte de prima „zi" a Genezei, deşt ea nu spune cu cât timp anume. Ea descrie însă care era starea pământului înainte de a fi început acea primă „zi": „Iar pămimul era inform şi pustiu şi pe suprafaţa talazurilor adâncului era întuneric; şi forţa activă a lui Dumnezeu se mişca încoace şi încolo pe suprafaţa apelor" 1 – Geneza 1: C

Durata unei „zile" din Geneza?

Cuvântul „zi" utilizat în capitolul înlil al Genezei este considerat de către mulţi drept un interval de 24 de ore. Dar în Geneza 1: 5 se spune că însuşi Dumnezeu a făcut o separare în cadrul zilei delimiţând două perioade mai scurte, iar pe cea luminată a numit-o, lzi".

În Geneza 2; 4 toate zilele de creare sunt numite o singură „zi" „Aceasta este istoria cerurilor şi a pământului în timpul creării lor, în ziua (toate cele şase perioade de creare) în care IEHOVA Dumnezeu a făcut pământul şi cerul".

Cuvântul ebraic yohm, tradus „ztn, poate desemna perioade de timp de lungimi diferite. Printre sensurile lui posibile, lucrarea Old Testament Word Studies (studii de lexic al Vechiului Testament), de William Wilson, îl include pe următorul: „Zi; exprimă în mod frecvent idecă de timp în general sau de timp îndelungat: o întreagă perioadă luată în considerare... Cuvântul mai exprimă şi ideea unor anumite evenimente extraordinare". Această explicaţie din urmă pare să fie aplicabilă „zilelor" de creare, deoarece, evident, ele au fost perioade în care se arată că s-au petrecut evenimente extraordinare. Este vorba, de asemenea, de perioade mult mai lungi decât un interval de 24 de ore.

Capitolul 1 din Geneza utilizează în legătură cu

perioadele de creare termenii „seara” şi „dimineaţa”.

Nu indică, oare, faptul acesta că ele erau zile de 24 ore?

Nu neapărat. În unele părţi oamenii se reteră adesea la durata de viaţă a unui om cu expresia bilele sate”.

Ce spune Geneza?

Se poate vorbi despre zilele părinţilor noştri sau despre zilele lui shakespeare. Această durată de viaţa sau „zile** ale cuiva se poate spune că arc subîmpărţiri ca şi ziua obişnuită, putându-se vorbi despre „zorii” sau dimineaţa vieţii cuiva, ca şi despre „apusul” satt sHrşâtul vieţii lui. Astfel, dimineaţa şi seara din capitolul 1 al Genezei nu limitează nici ele sensul cuvântului „zi” la 24 de ore…

Aşa cum este folosită în Biblie „ziua” poate include iarna şi vara, trecerea anotimpurilor (Zaharia 14: 8) „Ziua secerişului” include mai multe zile (Vezi Proverbe 24; 13 şi Geneza 30: 14) o mie de ani sunt asemănaţi cu o singură zi (Psalm 90: 4; Petru 3: 8; 10) «„Ziua judecăţii” cuprinde mulţi ani (Matei 10: 49; 11: 22 – 24). Ar părea raţionai să credem că „zilele” Genezei ar fi putul cuprinde, toi la fel, lungi perioade de timp, chiar milenii. Dar ce-a avut loc în decursul acelor ore de creare? Este oare ştiinţifică relatarea biblică privitoare la ele? Urmăriţi în cele ce urmează o trecere în revistă a acestor „zile”, aşa cum sunt ele prezentate în Geneza.

Prima „zi”.

„Să se facă lumină. Atunci, s-a făcut lumină. Şi Dumnezeu a numit lumina Zi, iar întunericul l-a numit Noapte. Şi a ajuns să fie seară şi a ajuns să fie dimineaţă, o primă zi” – Geneza

1: 3, 5.

Fireşte că soarele şi luna se aflau în spaţiul cosmic, cu mult înainte de această primă „zi” dar lumina lor nu ajungea pe suprafaţa pământului, astfel încât să poată fi văzuta de un observator terestru. Acum, în această primă

„zi”, evident că lumina a devenit vizibilă pe pământ şi, datorită mişcării de rotaţie a păminlutui în jurul axei sale, zilele şi nopţile au început să se succcadă, alternativ, pe pământ.

În mod evident, lumina a apărut printr-un proces progresiv, care a durat o perioadă mai lungă de timp, şi nu s-a produs instantaneu, ca aprinderea unui bec prin acţionarea întrerupătorului. Lucrul acesta este bine relatat? n traducerea Genezei efectuată de J.W. Watts, Acesta spune: „Şi lumina a venit treptat în existenţă” (A Distinctive Translation of Genesis). Aceasta era lumina care provenea de la soare, dar soarele însuşi nu putea fi văzut prin norii care acopereau cerul. Aşadar, lumina care ajungea pe pământ era o „lumină difuză”, după cum arată un comentariu din Emphasised Bibic a lui Rotherham asupra versetului 3 din primul capitol al Genezei.

„ZâiriT1 u două

„Să fie o întindere între ape şi să se producă o separare între ape şi ape. Atunci Dumnezeu a făcut întinderea şi a făcut o separare între apele care trebuia să fie dedesubtul întinderii şi apele care trebuia să fie deasupra întinderii. Şi aşa a ajuns să oc> Şi Dumnezeu a numit întinderea Cer” – jeneza 1: 6 – 8.

În loc de „întindere”, unele traduceri utilizează cuvântul firmament”. Pe această bază s-a acreditat părerea că relatarea jenezei a fost împrumutată din miturile despre creaţie care >rezintă acest „firmament” drept o boltă metalică. Dar însăşi Cing James Version Bible (Biblia engleză versiunea Regele laob), care utilizează cuvântul „firmament”, îl explica într-o nea marginală, prin „întindere”.

Aceasta, deoarece cuvântul ebraic raqi a, tradus prin întinlere, însemna a întinde, a răspândi sau a extinde.

Raportul Genezei afirmă că Dumnezeu a făcut întinderea iar nu ne spune şi cum anume a făcut-o. Dar oricum, sepaarea prezentată în Geneză a avut loc şi era ca

şi cum apele le sus ar fi fost împinse de la suprafaţa pământului. Iar mai îrzâu, s-a putut spune „păsările să coboare pe întinderea ceurilor” după cum se declară în Geneza 1: 20.

„Ziua” u treia

„Apele de sub ceruri să se adune într-un singur loc şi să ipară uscatul. Şi aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a numit iscatul Pământ, iar reunirea de ape a numit-o Mări” (Geneza!: 9 r 10)» Nici de aceasta dată relatarea nu arată cum s-a perecul lucrul acesta. Fără îndoială că formarea zonei uscatului trebuie să fi implicat colosalc mişcări tectonice. Geologii ex→lica asemenea uriaşe transformări drept rezultat al unor caastrofe. Dar Geneza indică existenţa unei dirijări şi a unui ontrol exercitat de către un Creator.

În relatarea biblică în care Dumnezeu este prezentat cliesionindu-l pe Iov cu privire în cunoştinţele sale despre pământ, sâni descrise o serie de evenimente din istoria geologică a planetei, referitoare la dimensiunile ei, la masele de nori, la mări şi la modul în care uscatul a fost drept hotar în calea valurilor lor şi multe alte lucruri privitoare în general la creaţie, evenimente care s-au desfăşurat pe parcursul a lungi perioade de timp. Printre altele, asemănând pământul *cu o* construcţie, Biblia spune că Dumnezeu l-a întrebat pe Iov: „În ce au fost înfipte soclurile lui ca încastru, sau cine i-a pus piatra unghiulară?” – Iov 38: 6.

Este interesant faptul că, asemenea unor „socluri cu încastrun, scoarţa terestră este mult mai groasă sub continente şi chiar şi mai groasă sub lanţurile muntoase, intrând adânc în mantaua inferioară, cum intră rădăcinile copacilor în sol. „Ideea că munţii şi continentele au rădăcini a fost cercetată de repetate ori şi dovedită valabilă”, afirmă Patnam-s Geology. Crusta suboccanică nu are decât 8 km grosime, dar rădăcinile continentale pătrund până la circa 32 de km, iar rădăcinile munţilor

pătrund de circa două ori mai mult. Iar toate învelişurile pământ ului presează spre interior, din toate direcţiile, asupra nucleului pământului, aceasta constituind, astfel, o mare „piatră unghiulară" de sprijin.

Dar indiferent ce mijloace au fost utilizate pentru a se realiza apariţia uscatului, fapt important este că atât Biblia cât şi ştiinţa o recunosc drept una dintre etapele formării pământului

Plantele de uscat în u treia

Relatarea biblică adăugă: „Să facă pământul să crească iarba, vegetaţia purtând sământa, pomii fructiferi producând rod conform speciilor lor, a cărui sămânţă este în el, pe pământ. Şi aşa să fie" – Geneza 1: 11.

Astfel, spre încheierea acestei perioade de creare, a treia ta număr, au fost create trei mari categorii de plante de uscat, în acest moment lumina difuza trebuie să fi devenii suficient de intensă pentru a se putea produce procesul fotosintezei, indispensabil plantelor verzi. În parantează spus, în acest loc relatarea nu menţionează toate „speciile" care au venit în existenţă. Organismele microscopice, plantele acvatice şi altele nu sunt specificate cu nume, dar probabil că ele au fost create în această „zi".

„Ziua" a patra

„Să fie luminători în întinderea cerurilor, ca să facă o separare între zi şi noapte: şi ei trebuie să servească drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani. Şi ei trebuie să servească drept luminători în întinderea cerurilor, pentru a străluci pe pământ. Şt aşa a ajuns să fie. Şi Dumnezeu a făcut cei doi luminători, luminatorul mai mare, ca să domine ziua şi luminatorul mai mic, ca să domine noaptea, precum şi sielele" – Geneza 1: 14 – 16, Psalm 136: 7 – 9.

Anterior, în legătură cu „ziua" tnlâî a fost utilizată expresia „Să se facă lumină". Cuvântul ebraic folosit aici pentru „lumină" este „Ohr", care înseamnă lumina în sens generat. Dar în legătură cu „ziua" a patra cuvântul ebraic

se schimbă în ma ohr\ care înseamnă sursa de lumină, într-o notă de subsol în legătură cu „Luminătorii”, Rotherham spune în a sa Emphasâsed Bible: „În vers, 3 or Colvr), lumina difuză”. El arată apoi în continuare că cuvântul ebraic ma ohr din versetul 14 Însemna „sursa de lumină”. În „ziua” întâi lumina difuza străbătea în mod evideni, straturi succesive de „scutece” care înfăşurău pământul, dar sursele acestei lumini nu puteau fi văzute de cairc un observator terestru, din cauza straturilor de nori care acopereau pământul, Acum, în aceasta a patra „zi”, lucrurile, evident, s-au schimbat.

O atmosferă iniţial bogata în bioxid de carbon se poate să fi creat condiţiile unui climat foarte cald pe întreaga suprafaţă a planetei. Dar creşterea luxuriantă a vegetaţiei în decursul celei de-a treia zi şi de-a patra perioade de creare a absorbii o parte din această pătură de bioxid de carbon care păstra căldura. La rândul ei, vegetaţia elibera oxigenul care era indispensabil vieţii animale.

Dacă ar fi existat acum un observator terestru, el ar fi fost în măsură să distingă soarele, luna şi stelele care aveau să servească „drept semne şi pentru anotimpuri şi pentru zile şi pentru ani” (Geneza 1: 14). Luna avea să indice scurgerea lunilor lunare, iar soarele trecerea anilor solari. Anotimpurile, care au avut în existenţă acum, în această a patra „zi” aveau să fie, fără îndoială, mult mai temperate decât au devenit ele mai târziu – Geneza 1: 15; 8: 20 – 22.

„Ziuu” a cinceu

„Să mişune apele de o mişunare de suflete vii şi creaturi zburătoare să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi Dumnezeu a început să creeze marii monştri şi conform speciei lor, orice suflet viu care se mişcă, de care mişuna apele şi orice creatură zburătoare înaripată” – Geneza 1: 20, 2L

Este interesant de remarcat faptul că creaturile

animale de care aveau să mişune apele sunt numite; „suflete vii”. Acelaşi termen este folosit şi pentru creaturile zburătoare care urmau să zboare deasupra pământului, pe faţa întinderii cerurilor. Şi în acelaşi termen sunt cuprinse şi formele de viaţă marină şi aeriană, de pildă monştrii mărilor, ale căror fosile au fost descoperite în ultima vreme de către savanţi.

„Ziua” a şasea

„Să producă pamântul suflete vii, potrivit speciilor lor: animal domestic şi animal care se mişcă şi fiara sălbatica a pământului, potrivit speciei sale! Şi aşa a ajuns să fie” – Geneza 1: 24.

Aşadar, în „ziua” a şasea au apărut animalele terestre prezentate drept sălbalice şi domestice. Dar această ultimă „zi” încă nu se sfârşise, Urma încă să apară ultima şi cea mai remarcabilă „specie”.

Apoi Dumnezeu a spus: „Să facem omul după imaginea noastră potrivit cu asemănarea noastră şi să ţină în supunere peştii marii şi creaturile zburătoare ale cerurilor şi animalele domestice şi tot pământul şi orice animat care se mişcă pe pământ şi Dumnezeu a procedat la crearea omului după imaginea sa, l-a creai potrivit imaginii lui Dumnezeu; i-a creat sex bărbătesc şi sex femeiesc” Geneza 1: 26, 27.

Capitolul 2 al Genezei adaugă, evident, unele detalii. El nu este însă, aşa cum au dedus unii, o attă relatare despre creaţie, în contradicţie cu cea din ea pl toiul t El revine asupra unui moment precis din cadrul „zilei” a treia, după apariţia uscatului, dar înainte de a fi fost create plantele de uscat, adăugând câteva detalii interesante cu privire la apariţia creaturilor umane: sufletul viu Adam, locuinţa sa edenică şi soţia sa Eva – Geneza 2: 5 – 9, 15 – 18, 21, 21

Cele de mai sus ne sunt prezentate pentru a ne ajuta să înţelegem ce spune Geneza. Şi această relatare foarte realistă arată că procesul creator nu s-a desfăşurat doar pe

parcursul a 144 ore (6 ori 24), că pe parcursul a multe mi Icnii, De unde ştia scriitorul Genezei aceste lucruri? Mulţi oameni găsesc că este greu de acceptat această relatare despre erezie. Ei susţin că ea îşi are originea în miturile despre creaţie ale popoarelor antichităţii, în primul rând în acelea ale Babitonului amic însă, potrivit observaţiei unui dicţionar biblic de data recentă: „Încă nu a fost descoperit niciun mit care să se refere în mod explicit la crearea universului”, iar miturile „se caracterizează prin politeism şi lupte pentru supremaţie între zeităţi în contrast evident eu monoteismul ebraic al Genezei 1 şi 2”. Cu privire la legendele babiloniene despre creaţie, membrii consiliului de administraţie de la British Museuin au dedaral. „Concepţiile fundamentale ale relatărilor babiloniene şi ebraice sâni radical diferite”.

Din cele examinate până acum, relatarea despre creaţie, a Genezei apare ca un temeinic document ştiinţific Ea dezvăluie apariţia principalelor grupe de plante şi animale, cu numeroasele lor varietăţi, care se reproduc numai „conform speciei lor” Documentele fosile confirmă faptul acesta. Ele arată că, în realitate fiecare „specie” a apărut brusc, fără nicio formă de tranziţie înrudită cu vreo „specie” anterioară, aşa cum pretinde teoria evoluţiei.

Toată ştiinţa înţelepţilor Egiptului nu i-ar fi putut! oferi lui Moise nicio cheie a cunoaşterii procesului de creaţie.

Miturile despre creaţie ale popoarelor antichităţii nu au nimic asemănător cu ceea ce a scris Moise în Geneza.

De unde a aflat atunci Moise toate aceste lucruri? Evident că de la cineva care a fost de faţă la acele evenimente ale creării.

Calculul probabilităţii matematice ne oferă o puternică dovadă că relatarea despre creaţie din Geneza trebuie să fi provenii dintr-o sursă care dispunea de cunoaşterea deplină a evenimentelor.

Relatarea consemnează 10 etape principale care se

succed în următoarea ordine: 1 – începutul; 2 – un pământ în stare primară, scufundat în întuneric şi înfăşurat în gaze grele şi apă; 3 – lumina; 4 – întinderealatmosfera; 5 – marile zone ale uscatului; 6 – plantele terestre; 7 – luna, soarele şi stelele observabile în întindere şi anotimpurile; 8 – monştrii marini şi creaturile zburătoare; 9 – animalele sălbatice şi domestice, mamiferele; 10 – omul. Ştiinţa confirma că aceste etape au avut loc în această ordine generală. Ce şanse exista ca acela care a redactai Geneza să fi nimerit din întâmplare această ordine? Tot atâtea ci te ar exista de a scoate la întâmplare numerele de la 1 la 10, dintr-o cutie şi de a le aşeza în ordinea consecutivă, cu ochii legaţi. Şansele de a face lucrul acesta de la prima încercare sunt de 1 la 3.628.800! Aşadar ar fi total nerealist să afirmăm ea redactorul Genezei ar fi consemnat evenimentele, menţionate mai sus în ordinea corectă, fără să fi cunoscut de undeva faptele.

putea să apară viaţa din întâmplare? Când *şi-a* formulat teoria evoluţionistă, Darwin a admis că viaţa a fost creată de Dumnezeu, dar numai în câteva forme sau chiar una singură. Cu privire la apariţia spontană a organismelor vii, se emite ipoteza că la început părutntul a avut o atmosferă compusă din bioxid de carbon, metan, amoniac şi apă. Datorită energiei solare, descărcărilor electrice şi erupţiilor vulcanice, aceşti compuşi simpli s-au descompus, pentru ca apoi să se recombine formând primii aminoacizi. Dintre aceşti aminoacizi care s-au acumulat în mare, şi prin combinaţiile dintre ei, au apărut compuşi organici, oceanul devenind o „supă organică”, dar încă fără viaţă. Apoi, în mod accidental a apărut o moleculă cu proprietăţi remarcabile, o moleculă care avea capacitatea de a se reproduce. Asemenea molecule noi s-au adunat şi apoi, tot în mod accidental, ele şi-au produs un înveliş protector formal din alte molecule proteice cu care s-au înconjurat, acestea servind drept membrană. Astfel se consideră că ar fi apărui prima celulă vie. Dar prăpastia

dintre lumea vie şi lumea nevic nu a puiuţ fi înlăturată. Chiar şi primele organisme unicclulare, care au o mare complexitate, este greu de explicat că s-ar fi format în mod spontan. Astfel teoria evoluţionistă susţine următoarele etape în evoluţia vieţii:

1. atmosferă primitivă propice;

2. O concentrare în oceane de supe organice de molecule simple necesare vieţii;

3. din această supă provin proteinele şi nucicotidele, compuşi chimici complecşi;

4. apariţia membranei celulare;

5. dezvoltarea unui cod genetic prin care primele fiinţe vii încep să se copieze.

Dar aceste etape sâni oare confirmate de fapte incontestabile?

L Atmosfera primitiva în 1953, Stanley Miller a reuşit, printr-o descărcare electrică într-o atmosferă compusă din hidrogen, metan, amoniac şi vapori de apă, să producă câţiva dintre amtnoacizi, dar el nu a putut obţine decât 4 aminoacizi din cei 100 ce intră în alcătuirea substanţei vii şi din care 20 sunt absolut indispensahi îi vieţii. Sinteza compuşilor organici are Joc numai în condiţii de reducere Eără oxigen liber şi atmosfera iar inabsenţa oxigenului orice formă de proteină care s-ar fi putut produce ar fi fost distrusă de razele cosmice (ultraviolete).

2. S-ar fi putut crea o supă organică?

Aceeaşi energie care ar fi descompus în atmosferă compuşii simpli, ar fi descompus şi mai repede orice aminoacid complex care s-ar fi format. S. Miller a reuşit sinteza celor patru amânoacizi de care am amintit numai datorită faptului că i-a îndepărtat din raza descărcării electrice; dacă i-ar fi lăsat în razii de acţiune, scânteia electrică i-ar fi descompus. Dacă totuşi ar fi scăpai de acţiunea distrugătoare a razelor ultraviolete, şi ar fi ajuns în oceane, în apă nu ar fi existat suficientă energie pentru a activa în continuare reacţiile fizice, căci apa inhibă

dezvoltarea moleculelor mai complexe. Atunci aminoacizii, pentru a forma molecule mai mari, ar fi trebuit să iasă din apă, dar imediat ar fi fost distruşi de radiaţiile ultraviolete; descompunerea spontană este mult mai probabilă decât sinteza spontană. În afară de aceasta, există peste 100 de amânoacizi ce intră în alcăiuirea substanţei organice, 20 fiind absolut indispensabili vieţii. Ei sunt de două forme: D (dexirogiri) iar alţii de forma L (levogiri). Dacă s-ar fi constituit din întâmplare într-o teoretică supă organică, este mai muli decât probabil că jumătaâe ar fi fost dexirogiri şi jumătate levogiri, şi nu există niciun argument care să ne arate de ce viaţa preferă una sau alta din aceste forme. Şi totuşi cei 20 amânoacizi numiţi esenţiali pentru producerea vieţii sâni cu toţii levogiri. Cum se poate ca supa organică să fi unit accidental numai aminoacizii levogiri?

3. Probabilitate» de proteine spontane

Ce şanse ar fi avut aminoacizii să se unească şi să formeze o moleculă-tpteică? Evolujâoniştii admit că este o singură şansă la 10 – adică un unu urmat de 113 zerouri; dar orâce-gvejiiment ce s-ar putea produce cu o şansă de numai l ia IU nu se poate produce niciodată. Dar în afară de proteine de construcţie mai sunt necesare şi proteine care accelerează reacţiile chimice din celulă, numite enzime. Pentru bunafuncţionare a celulei sâni necesare aproximativ 2000 de astfel de proteine. Ce şanse ar fi putut avat aceste proteine casă se formeze din întâmplare7 Aceasta este de 1 la 10. Celula trebuia să fie învelită într-o membrană extrem de complexă formată din proteine, glucide şi lipide. Membrana conţine canale şi pori care controlează strict circulaţia între mediul extern şi intracelular, a substanţelor nutritive şi produşi lor de uzură, a ionilor metalici ş, a. nud.

5. Codul genetic

Mult mai greu de obţinut sâni nucleotidele AM (acidul ribonucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic) care

formează codul genetic. ADN-ul este constituit din 5 histone care se crede că sunt implicate în dirijarea activităţii „genelor. Şansa de a se formn în mod spontan numai o singură histonă este de 1 la 20 – număr mai mare decât atomii din toate stelele şi galaxiile vizibile. Şi mai greu de explicat este originea codului genetic, care este absolut necesar reproducerii celulei. În formarea lor, proteinele depind de ADN, dar ADN-ul nu se poate forma fără proieine preexistente. Cine a fost întâi – proteinele sau ADN-ul? Răspunsul este unul singur; ele s-au dezvoltat paralel – au fost createi

Nu dispunem de niciun laborator care să ne permită simularea evoluţiei mecanismului genetic în ciuda universalităţii codului genetic, mecanismul necesar pentru a-l face operant este mult prea complex pentru a fi putut apare dintr-o dală.

FOTOSINTEZA

Celula primitivă trebuia să inventeze un fenomen fără de care nu ar fi putut exista viaţa – acesta este fenomenul de fotosinteză. În acest proces plantele, cu ajutorul luminii solare, absorb bioxidul de carbon şi elimină oxigenul necesar animalelor şi omului. Fenomenul fotosintezei nu a putut şi reprodus în niciun laborator. Oxigenul format prin fotosinteză a putut crea şi o pătură de ozon care să protejeze viaţa împotriva radiaţiilor nefaste ale razelor un traviolete. Aceasta se datorează oare tot întâmplării?

Admiţând prin absurd că evoluţia vieţii putea fi întâmptătoare, atunci evoluţia ar fi trebuit să lase în fosile forme de trecere treptată a unei forme de viaţă în alta. O altă formă de viaţă, mai evoluată, are nevoie de forme intermediare. Fosilele ar trebui să arate începuturi de noi membre sau de noi organe. La primele organisme vii. ar fi trebuit să se găsească cel puţin unele fosile care să prezinte aceste organe noi în curs de apariţie. În curs de evoluţie. Dacă numeroasele specii au apărut brusc, aceasta

contrazice teoria evoluţionistă, or tocmai apariţia brusca de noi specii este confirmată de fosile.

Teoria evoluţionistă afirmă că păsările au evoluai irecind prin forme de tranziţie din reptilă, ilar nu s-a găsit nici măcar o singură urmă de această formă de tranziţie. Pe de altă parte, linia evolutivă a calului nu a fost niciodată rectilinie. Peştii apar brusc în documentele fosile, părând ca vin de nicăieri. Niciun peşte fosila nu arată cum s-au dezvoltat oasele pelvicne ale amfibienelon Există o prăpastie între amfibieni şi reptile; precum şi între reptile şi păsări. Pe de altă parte, reptilele au sânge rece iar păsările au sânge cald şi capacitatea de a-şi menţine temperatura constantă; atât păsările cât şi reptilele depun oua, dar numai păsările clocesc ouăle, numai păsările au o zonă incubatoare în regiunea pectorală, o zonă lipsită de pene dar cu o rejea de vase sanguine foarte dezvoltata, fapt care le permite să menţină ouăle la căldură, Veriga lipseşte de asemenea între om şi maimuţele mari. În ceea ce priveşte mutaţiile genetice care ar explica evoluţia vieţii în concepţia evalujâbnişiilor, mutaţiile sunt considerate ca accidente în maşinăria genetică, or consecinjele unui accident nu sâni benefice, că nefaste. Mutaţiile par a fi mai degrabă un proces distructiv decât unul constructiv. Dacă tOOD de mutaţii s-ar fi combinat la un singur individ iacă toi nu ar fi apărut o specie nouă. Mutaţiile confirmă următoarea regulă: formele de viaţa se reproduc numai conform speciei tor, pricit de importante ar fi mutaţiile genetice accideniale, ele nu provoacă transformarea unei specii în altă specie.

EVOLUŢIE SAU CREAŢIE

< &*!*

Vestigiile fosile de organisme vechi descoperite în roci nu dezvăluie un început simplu de evoluţie. Documentele fosile nu prezintă nicio urmă a acestor etape preliminare în dezvoltarea organismelor pluricelulare, dimpotrivă, rocile nu conţin mare lucru afară de bacterii şi

câteva plante untceiulare, până când după circa trei miliarde de ani de progres imperceptibil, a avut! ce un decisiv salt calitativ prin apariţia primelor creaturi pluricelulare pe pământ, în urină cu un miliard de ani.

Astfel, la începutul perioadei numite cambrian, documentele fosile fac o spectaculoasă şi inexplicabilă schimbare. O mare varietate de creaturi marine perfect dezvoltate şi complexe, dintre care multe cu cochilie dură apar atât de brusc încât se poate vorbi eu privire la această epocă de o explozie a organismelor vii. Pornind de la începutul cambrianujui şi în decurs de o perioadă de circa zece milioane de ani, toate grupurile principale de nevertebrate ce prezintă un schelet exterior îşi fac apariţia în modul cel mai spectaculos şi cei mai diversificat care a fost înregistrat vreodată pe planeta noastră. Au venit în existenţă moluştele, spongierii, stelele de mare, animale asemănătoare homarilor numite triboliţi şi o mulţime de alte animale marine tot atât de complexe.

Da fapt unii triboliţi în prezent dispăruţi şi-au dezvoltat ochii mai complex şi mai eficient decât aceia pe care îi posedă oricare dintre antropodele de astăzi.

Chiar Darwin a afirmat că nu poate da un răspuns la întrebarea de ce nu există forme de tranziţie fosilizate, care să permită stabilirea unei filiaţii între această explozie de viaţă şi organismele care existau mai înainte.

Remarcând declaraţia lui Darwin despre modul abrupt în care grupe întregi de specii apar brusc, paleontologul Alfred S. Romer scrie: mai jos de cambrian există straturi sedimentare groase în care ar fi de aşteptat în mod normal să se găsească strămoşii formelor cambrieiie, noi însă nu le găsim. Aceste straiuri mai vechi sâni lipsite de viaţă în aşa fel încât în mod raţional s-ar putea spune că tabloul general este conform concepţiei unei creaţii speciale la începutul cambrianului.

În legătură cu întrebarea de ce nu găsim depozite bogate în fosile aparţinând acestor perioade primitive

anterioare epocii cambriene, Darwin a afirmat: „Aceasta esic o întrebare la care nu pot da un răspuns satisfăcător” şi nici noi astăzi nu putem da un răpuns satisfăcător, a spus Romer.

Aceste fapte l-au deienninai pe blochimistul D.B. Govver să facă următorul comentariu relatat de revista Times din Keiu (Anglia): relatarea despre creaţie consemnată în Geneză şi teoria evoluţiei nu pot fi împăcate, una dintre aceste două teze trebuie să fie exactă, iar cealaltă falsă. Istoria povestită de fosile confirmă relatarea Genezei, noi nu am găsit în cele mai vechi roci o serie de fosile care să confirme că au existat transformări treptate de la cele mai primitive creaturi până ia formele de viaţă cele mai dezvoltate. Dimpotrivă, în aceste roci vechi au apărut brusc specii complexe şi s-a constatai absenţa totală a fosilelor de tranziţie între specii.

Zoologul Harold Coffân trage concluzia ca teza potrivit căreia marile forme de viaţă sunt rezultatul unui act de creaţie brusc concordă cel mai bine cu fii piele.

Documetele dezvăluie că speciile supravieţuiesc în mod obişnuit până la o sută de mii de generaţii, sau un milion, sau chiar mai mult, fără însă să evolueze prea mult. După naşterea lor, cele mai multe specii nu suferă decât o neînsemnată evoluţie înainte de a se stinge. Comeniând descoperirea unei muşte fosilizate de aproximativ 40 miliarde de ani, dr. George Painar jr. declară că anatomia internă a acestor creaturi este uimitor de asemănătoare cu aceea a muştelor care trăiesc asiăzl Acelaşi luciu este constatat şi în cazul plantelor: în straturile geologice fosilizate a numeroşi arbori şi arbuşti se găsesc foarte puţine deosebiri faţă de frunzele aceloraşi plante existente în zilele noastre: stejar, nuc, viţă devie, magnolie, palmier şi altele. Lipsesc documentele fosile în care să găsim vreun organism care să prezinte oase sau organe parţial formate care să poată fi considerate drept începuturi ale unui nou caracter. Există oare vreo fosilă de pasare care să prezinte

un cioc doar pe jumătate dezvoltat dintr-un maxilar de reptilă? Ne arată fosilele unui peşte în curs de a dezvolta oase pelviene proprii umflibicnilor sau schimbându-şi înotătoarele în picioare, labe şi degete proprii aceloraşi amfibieni? Ele nu s-au găsit.

Teoria evoluţionistă a lui Darwin nu poate explica cum păsările au descins din reptile, mamiferele din primele patrupede, patrupedele din peşii, vertebralele din nevertebrate. În ceea ce priveşte marile maimuţe actuale, ele par a veni de nicăieri, nu au niciun trecut şi nici arhive fosile.

Omul modern apare brusc în documentele fosile. Gould în cartea sa The Mismeasure of Men scrie: nu avem nicio dovadă a unei transformări biologice în capacitatea sau structura creierului de la apariţia lui Homo Sapiens în arhivele fosile în urmă cu circa cincizeci de mii de ani. Cartea The Univers Wititin ridică întrebarea: ce anume a determinat evoluţia să producă întocmai, ca peste noapte, un om modern cu creierul său excepţional? Teoria evoluţiei nu dă niciun răspuns. Concluzia este unică: viaţa nu este rezultatul unei evoluţii, ea a fost creată. Viaţa a fost creată în numeroase forme ca tipuri de familii distincte, fiecare formă de viaţa s-a putut multiplica într-o mare varietate în interiorul speciei, fără să poată trece vreodată frontiera care separă diferite specii. Distincţia dintre diferite specii este asigurată printr-un echipament genetic unic, propriu fiecărei specii. Dar în afară de faptele care confirmă teza creaţiei există multe dovezi ale existenţei unui creator: gândiţi-vă la toali lucrurile extraordinare ca formă şi complexitate care se po observa pe pământ şi în univers. Toate acestea dovedesc existenţa unei inteligenţe supreme. INSTINCTUL-MIRACOL ÎN LUMEA PĂSĂRILOR

ÎNSUŞI CH. DARWIN a afirmau *„Nu aş intenţiona sa rerce*tez *originea facullâlilormintale”*. Noi nu putem să găsim nici nu răspuns când ne întrebăm cum s-ar fi putut dezvolta un comportament instinctiv şi cum a putut să

devină ereditar.

„Instinctul este o înţelepciune programată înainte de naştere. Multe instincte sunt atât de uimitoare încât dezvoltarea lor ar părea cititorului o dificultate suficientă pentru a răsturna toată teoria mea”.

Nici savanţii de astăzi nu pot da un răspuns la această întrebare. Materialul genetic nu furnizează niciun element care să fie capabil să permită originea şi transmiterea facultăţilor mintale. Pe de altă parte atunci când se cercetează misteriosul ins* tinct al migraţiei la păsări, nu încape nicio îndoială că fenomenul este evolutiv, că se transmite de la părinţi la descendenţi. Acest instinct nefiind înscris în codul genetic, cum se poate transmite? Conform părerii generale, migraţia este o conduită instinctivă dependentă de experienţe anterioare, este ceea ce a învăţat într-o altă trăire anterioară înmagazinată în spiritul lor. Rândurriea arctică parcurge 35.000 km de la Cercul Polar Anâc, la Polul Sud în anotimpuri când ambele poluri îi oferă hrană din abundenţă. Fapt ce l-a lacul pe omul de ştiinţa să pună următoarea întrebare: cum de au pulul aceste parări descoperi surse alimentare la o aşa distanţă una de alta?

Pasarea numită Dendroaca striata, care cântăreşte aproximativ 20 g, când vine toamna părăseşte Aiaska, poposeşte pe coasta de est a Canadei, unde în aşteptarea unui curent rece mănâncă acumulând un strat de grăsime; la sosirea curentului de aer, că îşi ia zborul, dar cu toate că locul ei de destinaţie este America de Sud, ea se îndreaptă mai îmâi spre Africa şi numai după aceea, deasupra Atlanticului, la aproximativ 6.0011 de metri altitudine îmâlneşie un curent dominant care o transportă în America de Sud. De unde avea ea cunoştinţă că trebuie să aştepte un front de aer rece – semn că va avea vreme bună şi vini din spate? De ce se înalţă ea atât de sus, unde acrul este rarefiat şi rece aşa încât conţinutul de oxigen scade cu 50% şi de unde ştie că tocmai la această altitudine

întâlneşte un curent favorabil care vine din direcţie opusă ca să o transpone în America de Sud? în – acest zbor de peste 4.000 km deasupra mării ea se ghidează numai după instinct.

Misterioasa pasăre numită Colibri, care cântăreşic numai 3 g, traversează Golful Mexic şi parcurge aproape 1.000 km bă tind aerul cu micile sale aripioare cu o frecvenţă de 75 de bătăi pe secundă, adică mai bine de 6.000.000 de bătăi în 25 de ore şi aceasta fără pauza.

În alte cazuri, migrarea păsărilor tinere pentru prima dată în viaţa lor se face fără a fi însoţite de adulţi. Astfel, cucul cu coadă lungă parcurge o distanţă de 6, 500 km spre insulele din Pacific spre a-şi întâlni acolo părinţii plecaţi mai înainte.

Pasărea numită Furtunar migrează din Jara Galilor până în Brazilia părăsindu-şi puii, care la rândul lor pornesc după părinţi, dar numai atunci când pot zbura, deci mult mai târziu; călătoria lor durează 16 zile, timp în care ci parcurg 7G0 km jhî zi.

Pinguinii Adelie, care nu pot zbura şi se deplasează mergind pe jos sau înotând, au fost duşi la o distanţă de aproximativ L900 km de colonia lor; când li s-a dat drumul ei s-au orientat mai întâi spre mare unde s-au hrănit şi apoi s-au îndreptat spre colonia care le aparţinea. Cum se pot ei orienta pe durata nopţii polare? Singurul răspuns care se poate da este că toate aceste păsări păstrează amintirea unei alte vieţi a lor care a rămas înmagazinată în spiritul lor. Păsările au de fapt un fel de „hartă” în capul lor, care le permite să ştie punctul de plecare şi punctul de sosire»

Înţelepciunea instinctivă nu o găsim numai la păsări. Milioane de termite oarbe îşi sincronizează mutica pentru a-şi construi locuinţele complexe şi pentru a le dota cu aer condiţionat. Din ce cunoştinţe?

Un păianjen care trăieşte într-un clopot de imersiune sub apă ştie că atunci când i s-a terminai oxigenul trebuie să facă o gaură în clopoţelul subacvatic pentru a evacua

aerul viciat, jisiupând-o imediat şi introducând o rezervă de aer proaspăt, O anumită varietate de-gindac, după ce îşi depune ouăle sub scoarţa unei ramuri de mimoză, se îndreaptă pe ramură spre trunchi până la o distanţă de 30 cm şi acolo face o incizie în scoarţa ramurii, de jur-împrejurul acesteia, pentru ca ramura să se usuce, deoarece ouăle ei nu ecluzionează decât în lemn uscat".

Puiul de cangur care se naşte orb şi aproape în stare larvară, pentru a supravieţui trebuie să se caţere cu propriile sale forţe pe pielea abdomenului mamei sale, să găsească singur marsupiul, să intre în acesta şi să se instaleze la sfârcul unei mamele. Cine îl face să procedeze astfel? Instinctul.

Şi astfel de exemple se pot da nenumărate. Toate aceste vieţuitoare au o înţelepciune instinctivă. Cum s-a putut elabora şi transmite din generaţie în generaţie această complicată cunoştinţă instinctiv? Oamenii nu o pot explica. Evoluţia ei, nici atât. Şi lotuşii această inteligenţă şi o astfel de înţelepciune presupun o minte înţeleaptă, un creier inteligent şi pricepuu

Instinctul de construire a cuiburilor în păsări

Scriitorul GR. Taylor afirma: Nu există nici cel mai mic indiciu că mecanismul genetic ar putea transmite vreun program comportamental specific, cum ar fi operaţiile necesare construirii unui cuib. Cu toate acestea, înţelepciunea instinctivă necesară construirii unui cuib este Lrasmisă, nu învăţată. Iată câteva exemple: pasărea rinocer din Africa şi Asia – femela zideşte cu argilă intrarea scorburii unui arbore, lăsând doar un orificiu prin care intră apoi înăuntru; acum masculul este acela care îi cară noroiul cu care femela închide restul orificiului, lăsând doar o mică deschizătură prin care masculul o va hrăni pe ea şi puii ce vor ieşi din ou; când masculul nu mai reuşeşte să procure hrană suficientă, femela sparge peretele şi iese afară. De data aceasta spărtura este reparată de pui, în timp ce ambii părinţi le aduc hrana. După câteva să

planarii puii sparg peretele şi părăsesc cuibul. Nu este aceasta dovada unui proiect special?

Pinguinul imperial este dotat cu un cuib încorporat. În timpul iernii arctice femela depune un ou, pentru ca apoi să se ducă la pescuit timp de „două sau trei luni. Masculul pune oul deasupra labelor bogat vascularizate, acoperindu-l cu o culă a pielii abdomenului. La scurt timp după ieşirea puiului din ou, mama se întoarce cu stomacul plin de hrană pe care o regurgitează pentru ei. Acum este rândul masculului să se ducă ia pescuit pentru a-şi recăpăta puterile, iar mama îşi pune puiul pe labe, acoperindu-l cu cuta propriului ei cuib încorporat.

Pasărea ţesător din Africa se foloseşte de iarbă şi de toi felul de fire pentru a-şi construi tin cuib suspendat. Ea execută din instinct diverse felul de împletituri şi noduri. Unii ţesători construiesc adevărate aglomerări de cuiburi, o construcţie colectivă prinsă de ramurile groase ale arborilor, prevăzând-o cu un acoperiş comun din paie, cu un diametru de 3 m, sub care cuplurile de păsări adaugă cuib lângă cuib, fără a depăşi însă suma de 100 de cuiburi. Aceste exemple de construire de cuiburi de către păsări ar putea continua la nesorşli. Acest instinct este înscris şi transmis în memoria spiritului acestor păsări, transmitere ce se face prin reîncarnările lor succesive. I

TMIRACOLUL NUMIT OM

CEA MAI EVOLUATĂ FORMĂ a materiei din cele se cunosc o formează creierul uman. În fiecare secundă ei primeşte circa 100.00U.tXX) de biţi – sau unităţi informaţionale transmise prin diferite organe de sânii. Ştiind ca în mod conştient noi nu putem medita ia două lucruri în acelaşi timp, cum poate creierul să trieze aceste milioane de mesaje pe care te primeşte în acelaşi timp? Aceasta este numai una din uimitoarele facultăţi ale creierului uman.

În interiorul trunchiului cerebral exista o reţea nervoasă de cca. 5 – 6 cm lungime şi având grosimea

degetului mic, care se numeşte substanţă reiiculară. Aceasta controlează milioane de mesaje care sosesc la creier, blocându-le pe cele lipsite de importanţă şi selectându-le pe cele ce merită a fi trimise scoarţei cerebrale. Din cele ltKMXXXOOU de unităţi informaţionale pe secundă doar aproximativ câteva sute ajung pe scoarţă. Creierul este parcurs de unde care îl traversează de 8 până la 12 ori pe secundă. Aceste unde produc perioade de înaltă sensibilitate în care creierul înregistrează semnalele cele mai puternice şi acţionează în consecinţă. Prin aceste unde creierul se autoanalizează oprindu-se doar asupra informaţiilor esenţiale. Incontestabil, felul cum funcţionează creierul rămâne un mister, el însuşi fiind componentul cel mai misterios al miracolului care este omul însăşi.

Dar miracolul începe în viaţa intrauterină. La 3 săptămâni după concepere, când încep să se formeze primele celule cerebrale, ele se înmulţesc în salturi, producând uneori până la 200.000 de celule pe minut. Creierul umau îşi triplează volumul în primul an de viaţă. Neuronii (celulele nervoase) nu sâni uniţi între ei, conexiunile se fac prin substanţe chimice ce acţionează asupra prelungirilor celulei numite axonî şi asupra unor ramificaţii numite dendride, în neuroni aceste semnale sunt electrice, iar în spaţiile dintre neuroni sunt chimice, aşadar transmiterea semnalelor este de natură electro-cliimtcă. Nu se cunosc schimbările fiziologice produse în creier în timpul fazei de învăţare. Pe măsură ce învăţăm, conexiunile nervoase se măresc, iar substanţele chimice, care umplu spaţiile dintre neuroni, se eliberează în cantităţi mai mari. Creierul, ca şi muşchii, se fortifică prin exersare, facultăţile mintale, dacă nu sunt folosite, se atrofiază. Afirmaţia biblică (Evrei 5: 14), potrivii căreia Lucrurile profunde sâni mai uşor înţelese de către persoanele mature, care prin întrebuinţare şi-au exercitat facultatea de percepţie, este adevărată.

Pe de altă paric, este cunoscută metoda de deprivare sen zonală sau de spălare a creierului, pe care regimurile totalitare o folosesc ai un fel ele tortură psihică, când omul fiind izolat într-o celulă, neprimind niciun fel de informaţii, după un timp îşi pierde toate facultăţile psihice reacţiofiând numai după instincte animalice, pierzându-şi în totalitate personalitatea. 1

Este foarte importantă repartiţia conexiunilor dintre neui roni. Majoritatea accsiora sâni stabilite cu precizie în stadiul primar al dezvoltării. Sâni zone cu circuit precis plasate în tot sistemul nervos. Modul cum aceste circuite au fost plasate cons tâtuie o problemă nerezolvată, numărul lor fiind de ordin astraj nomic

Creierul uman poate forma un milion de miliarde de conexiuni. Carl Sagan afirmă că informaţiile pe care creierul le-ar putea acumula ar umple 20.000.000 de volume, ceea ce ar reţii e/enta loialul celor care se află în cele mai mari biblioteci ilm lume.

Cea mai evoluată parte a creierului este scoarţa cerebrală. I Jti strat de 4*5 mm grosime care ia forma cutiei craniene şi jMc prezintă nişte adâncituri numite circumvoluţiuni cerebrale Depilat, cortexul formează o suprafaţă de 20 decimetri părtiţi, cu aproximativ 1.000 de km de fire de conexiuni pe cm lătrat.

Creierul uman este dotat cu aptitudini înnăscute necesare <iimării intelectului. Omul poate să-şi programeze singur cantităţile intelectuale în funcţie de cunoştinţele dobândile, de florile noastre morale, de împrejurări şi de obiectivele urmăite. Creierul uman este programai de mic pentru dezvoltarea iiuhajului; el nu este cablat pentru o anumiţii limbă, un om unitul învăţa mai multe limbi» Ar putea oare această uimitoare neuitate a omului să fie consecinţa unei evoluţii pornind de la lohfiilul animalelor? Nu există un limbaj primitiv. Originea limiijuliii rămâne unul dintre cele mai deconcertante misterea! e lolerului. Cu cât căutăm să înţelegem mai mult procesul

Îimajului, cu atât acesta devine mai misterios. Lucrul acosta nu Mc un mister pentru cei ce văd mina unui creator tare „a iibinf anumite circuite din creierul uman pentru ca aceştia II poată vorbi.

Biblia ne relatează faptul că Apostolii lui Iisus nu cunoş Jiu deeâi limba ebraică, dar în ziua cincizecimii, deasupra lor mitul lui Iisus a apărut sub forma unor limbi de foc, spuuinii le ca din acel moment pot vorbi în limba tuturor popoarelor lucru care s-a şi îtmmpiat, Apostolii mergând apoi în diverse ţări şi propovăduind Evanghelia, Este aşa-zisa vorbire în limbi" descrisă lin Biblie. Această evocare o întâlniui ia Pen? i icos ia şi în şedinţele lor.

Creierul uman este dotat cu un potenţial mult mai mare decât acela folosit pe parcursul vieţii umane. El ar putea primi şi memoriza toate cunoştinţele ce i se transmit actualmente şi chiar de un miliard de ori mai mult Pentru ce a produs evoluţia acest surplus? Este unicul exemplu existent, când o specie este dotată cu un organ pe care nu a învăţat încă cum să folosească. Cum se poate împăca faptul acesta, cu cea mai elementară teză evoluţionista, conform căreia selecţia naturală înaintează lent, cu paşi mici? Iar dacă omul a fost dotat cu facultatea de a învăţa la infinit înseamnă că el a fost conceput să trăiască pentru totdeauna? Toate capacităţile intelectuale omului reficclă o inteligenţă superioară; lucrul acesta este în armonie cu Geneza din Biblic (1: 22) unde citim că Dumnezeii a procedai la crearea omului după imaginea sa.

Altruismul specific speciei umane este un alt aspect care dă de gândit evoluţioniştilor; că spun că tot ceea ce a evoluai prin selecţie naturală este neapărat egoist.

Ovulul fecundat în uterul viitoarei ni a ine poartă înscris în ei toate părţile corpului uman: inimă, plămâni, rinichi, braţe) picioare, ochi, urechi, uimitorul creier; toate organele sunt mă crise în codul genetic al oului fecundai, dar acest cod mai cul prinde şi un program intern, un ceas biologic care mason îl exact timpul, ordinea în care vor

apare diferite organe. Decari apărând la momentul potrivit Acest fapt a fost cunoscut d-Biblie aproape cu 3.000 de ani înainte ca savanţii să fi descoj perit codul genetic.

ESTE BIBLIA INSPIRATĂ DE DUMNEZEU?

BIBLIA AFIRMĂ EA ÎNSĂ ŞI că este o carie inspirată de Dumnezeu (2 Timoiei 3: 16), ea a fost scrisă şi redactată în cursul unei perioade de circa 1.500 de ani de mai mulţi profeţi IHnd încheiată cu circa 2000 de ani în urmă.

Biblia spune că Dumnezeu întinde nordul deasupra locului vid suspendând pământul pe nimic (Iov 26: 7) fapt care este în deplină armonie cu cele mai recente cunoştinţe privind pământul, legile gravitatei şi ale mişcării Cum a ştiut Iov lucrul acesta când în acea perioadă a scrierii Biblici existau idei fantasitce despre configuraţia pământului în spaţiu? Ideea că părutntul ar G de formă sferică nu a fost acceptată decât în timpurile noastre, însă Biblia afirmă aceasta cu mii de ani în urmă.

După cum arată Biblia, un diluvâu universal a acoperit în zilele lui Noe cei mai înalţi munţi şi a nimicit pe iuţi oamenii care nu se aflau în arca lui (Geneza 7: 1 – 24), Mulţi au făcut haz de această relatare, şi loluşit pe cei mai înalţi munţi se găsesc scoici marine; s-au găsit un număr mare de fosile şi schelele îţi îngrămădiri de sedimente noroiasc îngheţate. multe dintre aceste animale conservate perfect, unele stând încă în picioare sau în genunchi. Din satelit se pare că a fost văzută imaginea unei încrustaţii de mărimea corabiei lui Noe în gheţurile de pe muntele Ararat. isaac Newton afirmă că nicio şidinţă nu este mai bine demonstrată decât religia Bibliei.

Ca un semn al convenţiei pe care a încheiat-o Dumnezeu (Iehova) cu Avraam, acesta i-a spus că orice copil de sex bărbătesc la vârsta de opt zile trebuie circumcis. Biblia nu explică de ce trebuie ai circumcizia să fie făcută în a S-a zi, dar azi-se ştie că abia în a 8-a zi copilul dispune de cantitatea de vilatnina K, corespunzătoare pentru coagularea sângelui şi tot la

această dală apare şi cea mai mare cantitate de protrombină, o altă substanţă care intervine în procesul de coagulare. Este aceasta o simplă coincidenţa? Fireşte că nu! Este vorba de o cunoştinţă pe care o deţine un spirit înţelept.

Avraam avea 99 de ani când s-a circumcis iar fiul său Ismaii, 13. Avraain a conceput pe fsmail cu o servitoare egipteană numită Hagar, de acord cu soţia lui, Sara, care era sterilă; dar la 99 de ani, Sara rămâne însărcinată şi îl naşte pe Isac. Naşterea lui Isac a dus la repudierea lui Ismaii şi a mamei sale Hagar, ceea ce determină pentru totdeauna separarea semiţilor circutncişi, în arabi – fiii lui Ismaii şi evrei – fiii lui Isac

BIBLIA ŞI ISTORIA

Criticii spuneau că Biblia nu putea fi scrisă în epoca respectivă pentru că nu era cunoscut scrisul. Dar sunt dovezi aire atestă că scrierea era un lucru obişnuit cu mult înainte de epoca lui Motsc. îsioricitatea Bibliei u fast de repetate un confirmată prin descoperiri ulterioare. De exemplu, regele Sargori nu a fost cunoscut decât din descrierea bilbică (Isăilă 21): 1), Această relatare lui era cunoscută în istorie şi se considera îl nu era reală. Săpăturile arheologice au scos la iveală ruinele întreţului palat al lui Sargon la Khosvabad, inclusiv inscripţii 4 irc vorbesc despre regalitatea acestui monarh. Una dintre înslipţiâte privitoare la Sargon era cunoscută numai din Biblie: Am asediat şi am cucerit Samaria şi am dus în captivitate 27.290 de locuitori ai acesteia”. Relatarea biblică a acestui eveniment este consemnată la 2 Ragi (17; 6), unde se spune: „În îi nouălea an al lui Oseeap Regele Astrieţ a capturat Samaria şi l-a dus pe Israel în exil”.

Biblia spune că Senaeherih a fost ucis de către doi (li ai niU, Adramelec şi Sareţer (2 Regi 19: 36, 37), în schimb potrivii relatării regelui babilonian Nabonid şi celei a preotului babilonian Berosus din secolul al III-lea î.e.n. nu ar fi fost răspunzător decât un singur fiu altui Senacherib.

Care dintre acestea este corectă?

Comeniind descoperirea recentă a prismei fragmentare a Lui Esar – Hadon care l-a succedat la tron pe tatăl său Senadierâb* istoricul Phipil Biberfeld scrie ca numai relatarea biblică s-a dovedit a fi exactă. Într-adevăr* regele Senacherib fusese ucis de către cei doi fii ai săi.

Timp de aproape 1.900 de ani Pilat nu a existat decât în paginile Evangheliei şi în vagi amintiri ale istoricilor romani ţi iudei. Dar în 1961, o expediţie arheologicii italiană a procedat la excavarea ruinelor teatrului antic din Ceyareea şi pe tuiul din pereţi a fost găsită inscripţia: „Cacsariensibus Tiberiuni Ponlius Pilatus Pracfectus ludaeae" (Locuitorilor Cezareei Tiberiu Ponlius Pilat – prefect al ludeei). Pentru prima oară exista o dovadă epirafică contemporană lui Pilat care afirma existenţa omului ce ordonase crucificarea lui Crâstos (Ioan 10: 13; Fapte 4; 23). Multe alte descoperiri au confirmat faptele relatate de Biblie, excaiiiatea istorică a Bibliei.

Armonia interna a Bibliei atestă că ea are un autor divin, una şi aceeaşi temă foarte precisă se află înscrisă în cele 66 de cărţi care constituie Biblia; deşi aceasta Biblie a fost scrisă de 44 scriitori diverşi, acelaşi mesaj fundamental este pus în evidenţă de la început şi până la sfârşit. Nu dă faptul acesta greutate afirmaţâeic Bibliei, că oamenii au vorbit cu Dumnezeu în timp ce erau purtaţi de Spiritul Sfânt? (2 Petrul: 20 – 25)

Confirmarea faptului că Biblia a fost inspirată de Dumnezeu o avem şi atunci când ne referim la prezicerile cu exactitate pe care le relatează profeţii din Biblic. Când voi descrie capitolul despre medium şi mediumnitatet voi arăta că aceste premoniţii sunt expresii ale puterii spirituale.

Printre profeţiile arătate în Biblic este şi căderea Tirului – oraş important ai fenicienilor, ostil faţă de Israel. Prin profetul Ezeciitel, Iehova (Dumnezeu la evrei) a prezis distrugerea completă a acestui oraş cu 250 de ani înainte

de producerea evenimentului. Mai mult decât atâtt el a prezis şi numele regelui şi numele naţiunii care avea să asedieze Tirul şi anume: Nabucodonosor – regele Batalionului (Ezecliiel 26: 3 – 5, 7).

La rândul său, profetul Zaharia (9: 4) a prevăzut distrugerea completă a acestui oraş de către Alexandru cel Mare, cu 150 de ani mai înainte de acest eveniment – se ştie că distrugerea Tirului de către Alexandru Macedon a avut loc în anul 332 T.e.n.

Ducerea evreilor captivi în Babifon a fost prevăzută de profetul Eremia cu 40 de ani mai înainte, iar de către profetul Isaia cu 150 de ani mai inamic, Eremia a prezis întoarcerea evreilor după 70 de ani de deportare, prevăzând chiar şi înfrângerea Babilonului de către regele persan Cirust care l-a restabilit pe iudei în patria lor. Când Babilonul era încă foarte puternic, Biblia a prevăzut că va fi învins de un berbec cu două coarne cure îi reprezenta pe regii Medici şi Pers iei (Daniel 8: 20). Aceasta s-a confirmat mai târziti, când Grecia a înfrânt Persia în anul 332 Len. prin Alexandru Macedon. Moartea lui Alexandru Macedon are loc în oraşul Babilon iar vastul sau imperiu întins pe o distanţa de 10.000 de kilometri a fost împărţit între patru generali ai săi: Setcucos Nicador, Casandu, Ptolemeu şi Lysimachos – exact cum prevăzuse Biblia.

Numeroase profeţii biblice au prezis naşterea lui Iisus Cristos.

Iisus – ca fiu al lui Dumnezeu, nu şi-a putut decide propria-i naştere în tribul lui Iuda, sau ca descendent al lui David, nu a putut să dirijeze cursul evenimentelor care au dus la naşterea sa în oraşul Betleheem. Nu a aranjat să fie trădat în schimbul a 30 de piese de argint, cum bine ştim că a făcut Iuda, să fie scuipat de duşmanii săi, să fie batjocorii în timp ce atârna de stlâpul de execuţie, să fac străpuns dar fără să-i ce zdrobit niciun os.

Din viaţa lui Iisus se ştie că după arestarea lui de către sanhedrinul evreiesc a fost condamnai la moarte prin

răstignire; el a fost răstignit la ora 12 iar la ora 3 a murit; de altfel momentul morţii lui este insolit de o eclipsă de soare şi de uiv mare cutremur de pământ – deşi în mod normal supliciul dura la cel răstigniţi 2 – 3 zile; soldaţii romani l-au străpuns cu suliţa să vadă dacă a murit iar oasele lui nu au mai fost zdrobite aşa cum se întâmpla cu alţi crucificaţi.

Toată viaţa lui Iisus – de la naştere până la înviere, a fost prevăzuta de mai mulţi profeţi: Mica (5: 2), Lumea (2: 1 – 7), Zaharia (11: 12), Maiei (26: 15), Isaia (50: 6), Zaharia (12: 10), După moartea sa, cămaşa lui a fost trasă la sorţi de către soldaţii romani; acest lucru a fost prevăzut de profetul Maiei (2: 35) şi Psalm (22; 18). Giulgiul lui Christos se află la Torino, pe ea făcându-se nenumărate cercetări care atestă exact vechimea ei de 20 (30 de ani, fiind expusă în ultimii ani chiar cercetării cu carbon radioactiv. S-au făcut cercetări chiar asupra petelor de sânge de pe cămaşă constatându-se că el aparţinea grupului de sânge AB din sistemul ABO. Cerceiind cămaşa lui Christo? prin fotografii combinate de calculatorul electronic care permit să se obţină fotografii în trei dimensiuni s-au obţinut imagini imprimate în negativ a unui supiicâai având stigmatele răstignirii pe cruce imprimate pe pânză.

Chiar Iisus a prezis distrugerea Ierusalimului, dar nu numai atât, ci şi felul în care vor proceda legiunile romane la distrugerea lui. Iisus a prevăzut şi prima încercare de cucerire a Ierusalimului de către generalul Ceslius Gallus în anul 66 e. n* precum şi distrugerea lui totală de către generalul Titus în anul 70 e.n. care a omorât circa 1.100.000 de evrei şi a luat în captivitate 97.000 distrugând templul din oraşul Ierusalim.

Primul război mondial din anul 1914 care a dus la moartea a 14.000.000 de oameni precum şi al doilea război mondial] care a dus la moartea a 55.000.000 de oameni au fost prevăzute de Matei (24: 7). Lipsa de alimente şi

foametea pe scară mondială, de asemeni au fost prevăzute de Maici (24: 7). Astăzi se ştie că un număr de 12.000.000 de copii mor prin inaitâţie în primul an de viaţă. Cutremurul de pământ din anul 1976 din oraşul chinez Tang-San ai re a dus la distrugerea oraşului făcând sute de mii de victime a fost prevăzut de Luca (21: 11), Marea epidemie de gripă spaniolă din anul 1918 care a bântuit întreg pământul şi a făcut douăzeci şi unu de milioane de victime a fost prevăzută de Luca (21: 11).

Din toate cele relatate se poate trage concluzia clară că Biblia este inspirată de spiritul divin, altfel nu se puteau scrie într-o perioadă determinată de timp lucruri reale care au existat

Umilite cu 2 – 30GQ tic ani ca ea să fie scrisă şi nici să se în Iâmple (oale profeţiile sale* întrebarea care se pune este următoarea: de ce, dacă există Dumnezeu, acesta s-a revelat poporului evreu? De ce istoria omului pe pământ începe cu kiXX) de ani în urmă, odată cu Adam şi Eva, când noi ştim din descoperirile arheologice că omul datează cu zeci de mii de ani în urmă? De ce atâţia profeţi în sânul poporului evreu? Răspunsul îl veţi înţelege atunci când veţi citi capitolul despre reîncarnare, oricum, pentru curiozitatea slirnită, vă spun că poporul evreu reprezintă reîncarnarea unor spirite care au evoluat pe o altă planetă timp de 26.000 de ani, atât cât durează un ciclu evolutiv al spiritelor care au evoluat trecând prin toate păturile fluidice ale planetei respective, devenind spirite superior dezvoltate. Ele au fost trimise pentru reîncarnare în teritoriul pe care ulterior se dezvoltă poporul evreu. Moise este considerat astfel guvernator al acestei planete spirituale (atunci cuni ne referim la planetă în sens spiritual aceasta nu se confunda cu planetele din sistemul fizic solar). Primele scrieri din Biblic le face chiar Moise după ce arc revelaţia divină de pe muntele Sinai. Biblia se referă în special la istoria poporului evreu, deci Adam şi Eva este foarte posibil să fi existat acum O.CKJQ de ani şi

să fi fost primii oameni evrei. Asta nu înseamnă că + în altă parte a pământului, nu existau alţi oameni concomitent cu ei sau mult înainte de ei. Aceasta explică şi de ce toarte mulţi profeţi apar tot în sânul poporului evreu, ce nu sunt altceva decât nişte mediu mi de premoniţie, la rândul lor fiind şi ei reîncarnarea unor spirite superioare care posedă acest fenomen al mediumnităţii.<…» *i*

? <.
4 H
*, – V
1

*

% «UNIVERSULCEVA HAOTIC SAU BINE ORGANIZAT?

OAMENII CARE ÎŞI FOLOSESC raţiunea se întreabă adesea: ce există în spaţiu? Cum este ci organizat? Se poate răspunde cum a început universul?

În univers există formaţiuni nebuloase asemănătoare norilor, numite galaxii. O galaxie este un enorm ansamblu de stele, de gaze şi de alte materii cosmice care se roiesc în jurul unui nucicu central. Aceste galaxii au fost numite universuri. Galaxia din care facem noi parte se numeşte Calea Lactee. Sistemul nostru solar, adică soarele, planetele şi sateliţii lor aparţin acestei galaxii, dar la fel ca sistemul nostru solar mai exista peste o iută de miliarde de stele – după unii astronomi ar fi ii-tre 200 şi 400 de miliarde de stele.

Diametrul galaxiei noastre este atât de mare incit, dacă ne-am deplasa cu viteza luminii, de 3 (XMXK) kni/secundă, ne-ar trebui 100.000 de ani casă o iraversăm. Aceasta reprezintă zece îmi de miliarde de kilometri pe an. Aceasta ar însemna că galaxia noastră are un miliard de miliarde de kilometri.

Distanţa medie dintre stele unei galaxii este estimată

la cca. 6 ani lumină, adică 60.000 de miliarde de kilometri.

Galaxia din Andromeda asemănătoare cu Calea Lactee a noastră nu este decât o mică parte a universului care ar avea 100 de miliarde de galaxii. Aceste galaxii nu sunt răspândite la întâmplare în spaţiu, ele sunt aranjate în grupuri bine definite ca boabele de struguri într-un ciorchine. Galaxia Andromedaapropiată galaxiei noastre Caler Lactee, arc aceeaşi formă de spirală.

În sistemul nostru solar, soarele, stea de mărime mijlocie este nucleul în jurul căruia gravitează pani întul şi cele leite planete cât şi sateliţii lor, urmând o orbită precisă. An de an aceste corpuri cereşti îşi urmează calea cu o precizie matematică încât astronomii pot să prevadă care va fi poziţia lor exactă în orice moment din viitor. Aceste mişcări de rotaţie şi de revoluţie se găsesc şi la nivelul structurii atomului, unde în jurul nucleului, care este formai din proioni şi neuironi şi care se roieşte în jurul axei sale, gravitează pe elipse precise minusculi electroni cu viteza de 300.000 km/sec, întreaga materie anorganică sau organică, vie sau nevic este] construită din aceste „cărămizi” de construcţie. Deosebirea dintre o substanţă şi alta este determinată de numărul protonilor şi neutronilor din nucleu, ca şi de numărul electronilor care gravitează în jurul nucleului şi de orbita urmată de ei.

Toate acestea ne arată că întreaga materie a universului este constituită din aceleaşi elemente dispuse în succesiuni exacte în funcţie de numărul „cărămizilor” utilizate.

De la atom şi până la galaxii, există o extraordinară organizare.

S-au pulul produce toate acestea din întâmplare?

Orice cronometru de precizie este produsul unei minţi metodice şi creatoare. Dar universul, care dispune de 6 organizare atât de precisă, nu presupune ei şi un creator, un constructor cu inteligenţă? O admirabilă organizare presupune un organizator extraordinar.

Universul ascultă de anumite legi precise de ia atom până în jptuxii. Întregul univers este guvernat de legi. Căldura, lumina, Mineiele, gravitaţia ascultă de icgî precise, Legile universale guvernează materia. Dar de unde vine acestă materie? Naşterea universului a Fost cea mai extraordinară transformarea materiei ţi a energiei. Această relaţie dintre energic şi materie a fost verificată de legea relativităţii lui Elnstein (E = m^3) în care lucrgia csie egală cu masa înmulţilă cu viteza luminii la pătrat. Concluzia: materia poate fi creata de energie aşa cum materia ponte elibera energie; exemplu; bomba atomică. Cele mai multe particule elementare, dacă nu chiar toate pot fi create din materializarea energiei. O sursă nelimitată de energie ar dispune de materialul necesar creării substanţei întregului univers.

Astăzi oamenii de ştiinţă recunosc ca universul a avut un început. Teoria Big-Bang-ului sau a Marii explozii cosmice care poate fi considerată începutul creaţiei, dar ceea ce a provocat momentul creaţiei rainânc încă un mister.

O explozia haotică, la fel ca o explozia atomică, poate produce o mai bună organizare? Bombele alomice provoacă distrugere, haos, dezintegrare. Ele nu pot crea edificii sau o bună organizare. O simplă explozie nu poate să stea ia originea universului nostru, nu poate explica organizarea, nici arhitectura, nici legile sale impresionante.

Din toate planetele sistemului nostru solar, pământul este unica planetă pe care se găseşte viaţă în diversitatea ci: organisme microscopice, insecte, plante, peşti, păsări, animale şi oameni El are şi rezervele unui depozit care adăposteşte lot ceea ce este necesar întreţinerii acestei vieţi în funcţie de vai ielate.

Viteza orbitală a pămimului îi menţine pe acesta exact distanţa optimă de soare, care se află în medie la 149.600. O km. Dacă ar fi mai aproape de soare, ar fi prea

cald, dacă şi mai departe – ar fi prea frig, iar viaţa nu ar putea exis Viteza de rotaţie a pămzntului în jurul soarelui este de 107. O de km/h – aproape 30 km/sec, dar aceasta este exact viteza ca îl ţine la aceeaşi distanţă faţă de soare. Dacă s-ar mk-şdi viteza, pământul s-ar apropia de soare şi cu timpul ar devei un degeri, cum este planeta Mercur, cea mai apropiată de in re, unde temperatura depăşeşte 300 de grade. Dacă şi-4 mări viteza de rotaţie, s-ar depărta de soare şi atunci ar devei un deşert de gheaţă cum este planeta Pluton, unde temperi tura este de aproape 185 de grade sub zero, La fiecare 24 o ore pământul efectuează o mişcare de rotaţie în jurul axei sati care determină alternativ şi cu regularitate apariţia zilelor ţ nopţilor, Dacă nu s-ar roti, o parte din suprafaţa pământului a rămâne în permanenţă în întuneric fără viaţă, iar cealaltă pa»;, ar fi expusă mereu la soare, ar deveni uti deşert fierbinte.

Axa de înclinaţie a pământului este de 23, 5 grade faţă>1 soare, deci deviat spre stânga, cum de altfel întregul noştri univers este deviat spre stânga: aminoacizii esenţiali vieţii, sâni levogiri, inima noastră este deviată spre stânga, lluidul vlM minat de curentul electromagnetic intră în corpul nostru prit partea stângă. Fără această înclinaţie a pământului nu ar puta apare anotimpurile, clima ar fi aceeaşi pe tot timpul anului iar dacă ar fi mai înclinat, iernile ar fi foarte reci şi verile foarte fierbinţi.

Atmosfera pământului este unică şi extraordinară, ca ni se găseşte pe nicio altă planetă din sistemul nostru solar. Oj i genul conţine 21% din volumul acrului pe care îl respirăm, fa el oamenii şi animalele ar muri în câievn minute, O conee i nllo mai mare de oxigen ar provoca moartea, deoarece oxigecate toxic când este pur şi este inspirat mai mult timp, iar iilcitalcic combustibile s-ar aprinde instantaneu; pentru a nu liiimpla aceasta, oxigenul este în atmosferă în amestec eu le gaze, mai ales cu azotul care conţine 78% din volumul au Oftferci.

Ilioxidul de carbon reprezintă mai puţin de *L*%, dar

(ară el aţa vegetală ar înceta, plantele îl asimilează în procesul de H mimoză pentru a forma oxigenul. O proporţie mai mare ar nocivă pentru om şi animale, iar o proporţie mai mica ar fi huticientă.

Atmosfera formează un scut de cca. 20 km deasupra păilfilului unde se află un strat subţire de ozon în lipsa căruia i/de soarelui ultraviolete ar distruge viaţa pe pământi

Atmosfera ne apăra şi de bombardamentele de meteoriţi, iml ifi un foarte bun izolator termte, menţinând căldura venită i la soare. Pământul conţine şi imense cantităţi de apă indisi nsabile vieţii. Substanţele necesare vieţii omului, animalelor plantelor, trebuie să fie vehiculate de un lichid, fie sânge, e nevă. El conţine elemente chimice necesare vieţii omului şi ilinatelor.

Toate câte le-am relatat despre pământ să fie o simplă înm pl are? Nu – pământul poartă pecetea incontestabilă a unei nuţiiraţionale!

tliiversul – mecanism de ceasornic electronic construit şi menţinut de spiritul divin întreg universul funcţionează ca şi când ar fi dirijat de un uens calculator electronic, de un creier electronic care ordo«wi/Ji toate sistemele planetare, după un mers de ceasornic. Dar acest sistem de ceasornic de mare precizie, s-ar fi defectat în decursul istoriei căci o zi în loc să dureze 24 de ore a fost aproape dublă. Astfel în Biblie se relatează în Iosua 10; 12; 13 că soarele s-a oprit, de fapt pământul nu s-a mai rotit în jurul axei sale. Această afirmaţie din Biblic a fost mult timp combătută de ştiinţă şi era unul din punctele nevralgice ale Bibliei. În cartea Dreptului, este scris că soarele s-a oprit în mijlocul cerului şi nu s-a mai grăbit să apună aproape o zi întreagă; aceasta a fost o zi singulară căci niciodată nu s-a mai repetau Herodot care a trăit cu 480 de ani înainte de l-iris tos. cunoştea acest fenomen. De asemeni în scrierile vechi chineze, se descrie această zi în timpul domniei împăratului YEO, contemporan cu Iosua.

Acelaşi fenomen este relatat şi în scrierile mexicane. Profesorul Toiten din America, prin calcule astronomice a calculat că această zi dublă a avut loc într-adevăr într-o zi de miercuri, mergând cu calculele de la prezent, înapoi, iar calculind invers de la creaţie spre Iosua, acţiunea a căzut într-o zi de marţi. El a demonstrat că în istoria lumii a fost introdusă o zi cure este chiar ziua dublă descrisă de Iosua. Acest fenomen a fost confirmat prin cercetare electronică în SUA care cercetând vremea înainte şi înapoi au găsit că lipseşte o zi în scurgerea timpului. Dar nu numai ca soarele s-a oprit în mişcarea sa, dar el a mers chiar înapoi timp de 40 de minute. iată cum calculatoarele electronice au confirmat scrierile din Biblie.

Acest ciudat fenomen vine să confirme presupunerea că întregul sistem cosmic este condus de un creier electronic, care şi el, ca orice mecanism, se poate defecta, dar Spiritul Divin, cei care i-a creat, l-a şi putut repara imediat.

ŞTIINŢA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENŢA LUMII INVIZIBILE

În atmosfera care pe înconjoară sunt o mulţime de materii eterice care fiind de o fineţe extrem de mare tiu le putem percepe cu simţurile noastre. Aceste materii sunt animate de unde vibratorii de un alt caracter decât cele care anima materia vizibila sau palpabilă.

În interiorul acestor materii invizibile există o infinitate de vieţuitoare alcătuite din aceeaşi materie ca şi mediul în care trăiesc, dar cum ele nu sunt percepute de simţurile noastre, mulţi înclina să nu creadă în existenţa lor. Dar de ce nu pot fi ele văzute sau auzite de toţi oamenii? Aceasta se întâmplă deoarece oamenii nu au la dispoziţie decât organele de simţuri pentru lumea fizică. S-a constatat că omul are şi alte simţuri cu care ar putea lua contact cu lumea invizibilă, dar aceste simţuri sunt latente în fiinţa noastră; dacă aceste simţuri ar putea fi activate, atunci am reuşi să intrăm în contact cu lumea invizibilă.

Dacă un om se naşte iară vedere, el va simţi cald sau rece. va pipăi obiectele din jurul lui, dar nu va avea nicio idee de culoarea roşu, albastru sau verde. El nu poate să-şi imagineze aceste culori pentru că nu a avut niciodată un organ capabil de a primi vibraţiile luminii care percepute de creier să fie transformaie în noţiunea de culoare şi de formă, şi cu toate acestea culorile

*

există. Faptul că majoritatea oamenilor nu văd fiinţele şi materiile din lumea hiperfizică sau invizibilă nu înseamnă că ele nu există. Dacă omul nevăzător şi-ar căpăta vederea, la început n-ar înţelege nimic, dar apoi prin educaţie vizuală ajunge să ia pe deplin cunoştinţă de acest domeniu necunoscut lui până atunci» La Tel s-ar petrece lucrurile şi cu oamenii care ar căpăta vederea spirituală? rân educaţie, educaţie spirituală, dezvoltind aceste forţe latente din om + el ar putea vedea forme şi ar auzi sunete pe care nu le înţelege la început, ai apoi să înceapă să le distingă şi să le înţeleagă. Dar pentru această vedere spirituală se cere o continuă educaţie.

Un om vede cum se aprinde, de exemplu, un bec electric* vede cum merge un tramvai, dar nu vede cauza care le anima, care te face să funcţioneze – electrieiuuca… Nu vom putea cunoaşte lumea efectului din materia fizica până nu avem cunoştinţă din lumea invizibilă care este cauza tuturor fenomenelor, lucrurilor şi fiinţelor de pe pământ înainte de a executa o acţiune, ne închipuim cum o vom realiza, întâi va fi o creaţie mintală şi apoi o vom realiza în lumea fizică. Gândirea, ideea, aparţine lumilor divine, imaginea unui lucru aparţine unor lumi spirituale ceva mai inferioare şi anume lumilor astrale, iar construcţia fizică aparţine lumilor fizice. O casă, o operă fizică este trecătoare dar imaginea ei nu se pierde în memoria noastră; omul va pieri şi el, dar imaginealui mintală va rămâne veşnic în lumea invizibilă unde s-a imprimat ai pe o placă fotografică.

Tot universul este plin de materii extraeterate numite fluide; aceste fluide au între alte însuşiri calitatea de a fixa pe ele imaginile şi ideile emise de oameni. Imaginile şi ideile ca expresie a ghidului nu dispar niciodată, ele sunt forme de manifestare ale corpului astral al spiritului nostru care este nemuritor? n spaţiile astrale sâni arhivele naturii unde se comprimă toate gândurile, toate sentimentele omenirii, fie încarnate, fie neînea mate.

Chiar şi în lumea fizică simţurile noastre sunt limitate şi nu percep toate fenomenele; dacă privim o staiuie o vedem pentru că lumina reflectată de aceasta se transmite prin ochiul nostru creierului şi astfel luăm cunoştinţă cu ea. Dar nu ştim cu ochiul liber că în această lumină se găsesc de fapt cele 7 culori ce formează spectrul solar: roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Aceasta nu înseamnă ca dacă ochiul nostru nu te vede, ele nu există. Şi în afară de aceste şapte culori, mai există şi altele, unele înaintea roşului – infraroşiile, altele în urma violetului – ultravioletele. Ochiul nu le poate percepe decât în anumite limite, la fel şi auzul omului – nu putem auzi decât suneiele produse în aer între 32 – 36.000 vibraţii pe secundă, ori în natură sunt şi sunete superioare sau inferioare acestora pe care urechea nu le aude ca şi când acestea nu ar exista, Să înţelegem, deci, că în permanenţă primim din toate părţile vibraţi uni prin eter, de care nu avem însă cunoştinţă pentru că nu avem organe potrivite pentru a le recepta. Electricitatea se transmite în cier cu unde între 1.046.000 până la 35.000 de milioane de vibraţii pe secundă, dar curentul electric ce se scurge prin firele electrice nu se vede cu ochiul liber. Ochiul nostru vede lumina când numărul vibraţiilor este cuprins între 350.000.000 şi 760.000.000. de vibraţii pe secundă. Până în prezent se cunosc peste 63 de categorii de vibraţii, din care noi nu putem vedea decât 8; dacă ochiul nostru ar fi impresionabil de undele electrice atunci noi am vedea totul din jurul nostru graţie luminii emise de electronii care ne

înconjoară din toate părţile şi în acest caz nu ar mai fi noapte şi zi, ci o continuă zi atâta vreme cât electronii şi-ar continua mişcarea lor de rotaţie şi de revoluţie. Astfel înţelegem facultatea de a vedea şi de a auzi a anumitor persoane numite „lucizi" sau care au vedere şi auz spiritual Ei văd aceste vibraţii, le înţeleg, văd fiinţe, materii şi forţe pe care noi nu te putem vedea. Între aceşti oameni „lucizi" unii au o vedere spirituală mai mare, alţii mai mică, la fel ca şi în vederea fizică. Pentru lucizi şi clarvăzători, vederea spirituală este un act involuntar» dar ci pot vedea şi cu ochii deschişi şi cu ochii închişi, ceca ce denotă o independenţă întrevederea fizică şi vederea spirituală. Ei văd o carte pe care o au în mină, dar văd şi lumea de dincolo de ea, ci văd prin carte.

Aceste materii subtile sunt într-o Continuu mişcare, răspândite în toate direcţiile, cu alte cuvinte, lumea invizibilă este animată de numeroase forţe care se desfăşoară conform anumitor legi. Ele sunt de diferite densităţi, formate fiecare din particule eterice de anumite dimensiuni şi consistenţă şi sunt dispuse unele peste altele conform fiinţei lor, dar în acelaşi timp pătrunzindu-se rând pe rând cele mai fine prin cele mai masive; ele fac parte din fluidurcosnţic, materie fiutdică primordială, fiind dispuse în anumite zone diferite unele de altele în funcţie de planeta de la care vin. Trebuie să reţinem că noţiunea de planetă spirituală nu se suprapune cu noţiunea de planetă din lumea fizică. Evoluţia omului după îmi şi mii de ani, prin multiple reîncarnări, va purifica spiritul şi după ce acesta îşi va face ciclul evolutiv al planetei noastre, va continua drumul evolutiv trecând pe o planetă superioară. Spiritele inferioare vor fi trimise pentru reîncarnare pe un alt glob de aceeaşi natură cu pământul ca să-şi continue şi ele drumul evolutiv. Pentru a asculta aceste evoluţii se fac anumite sacrificii, aşa cum fac yoghinit din Orientul Asiei, care prin exerciţii de respiraţie, printr-un anumit regim alimentar, prin meditaţiilor lor, prin retragerca în

singurătate, ajung să pună în mişcare puterile spirituale ascunse în ei.

Din punct tic vedere spiritual, corpul omului este formal din carpul fizic sau corpul carnal, corpul cterâc sau duhlu vital şi corpul astral cu învelişurile sale: planetar, solar, universal şi cosmic.*r*

*

ari i CORPUL FIZIC

ACESTA ESTE FORMAT DIN CARNE, oase, sânge şi diferite organe. El este înveliloarea externă a corpului nostru care serveşte drept instrument spiritual pentru a învăţa şi observa în lumea fizică. El este formai din materie fizică sub cele patru stări: solidă, lichidă, gazoasă şi eterică sau radiantă. Dintre acestea, trei sunt vizibile şi cea de a paira este invizibilă.

corpul carnal sau chimic

Este format dintr-un complex de organe alcătuite din ţesuturi, acestea din celule care la rândul lor sunt formale din molecule şi acestea din atomi. Atomul se comportă ca o fiinţa vieţuitoare, având o conştiinţă a sa proprie, extrem de redusă dar reala. Alomii formează elementele chimice ale lumii reale. Cum toate organele noastre sunt alcătuite din aceste elemente chimice, corpul nostru carnal se mai numeşte şi corp chimic. Acestui corp, pentru întreţinere, trebuie să-i procurăm alimente cât mai apropiate de natura. Un corp care trebuie să perceapă lumea spiritului trebuie să fie hrănit cu alimente vegetale şi produse lactate. Trebuie cviiale băuturile alcoolice şi carnea, Aceste alimente în lunecă corpul fizic şi îl fac nesimţitor la vibraţiile eterice venite din lumea invizibilă. În fiecare particulă de aliment este viaţă, cu allt mai vie cu cât alimentul aparţine unui regn mai superior. Celulele animale au un fluid superior plantelor şi de aceea sunt mai greu digerate, necesitând o mare cheltuială de energie pentru asimilarea lor. Este ceea ce se cunoaşte în biochimic ca „activitate dinamică specifică”.

Fluidele eterice din carne poartă în ele toate înclinaţiile animalului din care provin; în afară de aceasta prin carne se introduc în organism şi multe elemente chimice ca: fosfaţi, carbonaţi, sulfaţi ele., care se vor depune pe pereţii vaselor sanguine 51 acestea din elastice vor deveni rigide, De asemenea din carne se produc prin metabolism şi alte substanje toxice ca urce, uraţi, oxalaţi care produc un mare grad de uzură al organismului.

Cei ce au luat cunoştinţă de existenţa lumii spirituale ştiu că animalele sunt purtătoare ale unui spirit din care ulterior prin evoluţie a apărut spiritul uman.

Întreg organismul este într-o continuă transformare, miliarde de celule se nasc şi miliarde de celule mor zilnic. Întregul nostru organism se reîmprospătează după o perioadă de 5 ani, astfel ca în timpul unei vieţi corpul se reîmprospătează de mai multe ori. Materia creierului se reînnoieşte, dar gândirea rămâne mereu şi cu ea memorăm un trecui la care corpul nostru din prezent nu a luat parte. Facultăţile spiritului nostru nu au nimic în comun cu materia. Inteligenţa, judecata, voinţa sunt parte din spiritul nostru care nu se nasc din sânge, muşchi sau materia creierului nostru, cu alte cuvinte spiritul nostru persistă, el va rămâne nemuritor. La moartea noastră materia fizică se reîntoarce în lumea fizică de unde a fost încorporată. După moarte spiritul nostru îşi va continua drumul evolutiv, fie ai spirit liber, în lumea astrală, fie printr-o nouă reîncarnare pentru purificare. Corpul fizic este formal din pământ şi în pământ se întoarcă

Toi organismul este făcut astfel încât formează un tot unitar fiind coordonat de două sisteme nervoase aparent independente unul de celălalt, dar în realitate interdependente. Sistemul nervos al vierii de relaţie ne pune în legătură, prin cele cinci organe de simţ (auz, văz, miros, gust şi Iaci) cu lumea exterioară. Organismul este în permanenţă într-un-schimb continuu de informaţii cu mediul înconjurător. Prin formaţiuni nervoase specializate,

aceste informaţii sunt transmise creierului – organul central de percepţie, unde sunt decodificate şi în urma cărora se iau deciziile adecvate. Formaţiunile nervoase periferice transmit informaţia mai întâi la măduva spinării, iar de acolo prin tradusurî nervoase spinotalamice, spinobulbare şi spinocerebeloase, prin structurile nervoase subcorticale, la scoarţă. Transmiterea informaţiilor nervoase este de natura electrică.

În fiecare secundă creierul primeşte peste IOC. OUO. OUO de biţi sau unităţi informaţionale. În trunchiul cerebral se găseşie o reţea nervoasă de mărimea degetului mic + numita formaţiune reisculară, care reprezintă un centru de dirijare şi care blochează mesajele lipsite de importanţa, fiind trimise către scoaţă numai cele necesare organismului

În afara sistemului nervos al vieţii de relaţie există şi sistemul nervos vegetativ care inervează organele noastre interne. Centrii nervoşi ai acestui sistem nervos vegetativ se găsesc în măduva sacrală şi în structurile nervoase subcorticale, în speţă în bulb, pentru sistemul nervos vegetativ părăsinipaiic. Sistemul nervos simpatic îşi are centrii nervoşi în măduva dorsală şi lombară, aceste două sisteme funcţionând în mod antagonist – când unul este excitator, celălalt este inhibitor, ţinând sub control strict echilibrul organismului, contribuind la menţinerea homeostaziei, adică a componentelor organice şi anorganice ale corpului nostru. Toate aceste informaţii sâni centralizate într-o formaţiune nervoasă numita hipotalamus, localizată la baza craniului şi care are rolul unei centrale telefonice. Ei arc o greutate de numai 5 g dar ţine sub control întreaga activitate a corpului: metabolismul glucidic, proteic, lipidic, al apei, sistemul termogenetic, poocselede reproducere, funcţionalitatea tuturor organelor cât secreţie internă adică: hipofiză, tiroidă, pancreas, paratiroidă, suprarenală şi organele de reproducere – ovare şi testicule; însuşi instinctul sexual,

erecţia şi ejacularea sunt sub influenţa hipotalamusului – ştiindu-se că erecţia este sub controlul părăsimpaf icului sacrat iar ejacularea sub control simpaticului dorsal.

Am insistat asupra acestui organ întrucât pe parcursul cărţii, veţi vedea fenomene extraordinare ce se pot produce prin sugestie şi sugestibilitate, prin hipnoză şi telepatic care se pare că îşi au sediul în hipotaâamus şi substanţa reticulara unde ar fi loalizat subconştientul nostru.

În ceea ce priveşte activitatea creierului, se ştie despre conştientizarea informaţiilor că se face la nivelul scoarţei cerebrale, stratul cel mai superficial al creierului; cele două emisfere cerebrale, stingă şi dreaptă* se pare că funcţionează în mod independent una de cealaltă-emisfera dreaptă controlează partea stângă a corpului, emisfera stingă partea dreaptă a corpului; chiar şi informaţiile aduse de ochi se trimit în emisfere opuse. Emisfera stingă este legată de funcţionalitatea auinii drepte, în ea se află sediul vorbirii şi al scrisului, este sediul logicii abstracte. Emisfera dreaptă este sediul reprezentărilor spaţiale, al imaginilor concrete – emisfera stângă este mai voioasă, pe când cea dreaptă este mai abătută – de aici şi expresia populam „pe ce ureche te-ai culcai”.

Sunt 105 categorii de atomi cure alcătuiesc elementele fizice ale lumii chimice, atomul este femat dintr-un nucleu ce conţine protoni şi neutroni, nucleu care se roteşte în jurul său şi electroni care se învârtesc în jurul nucleului cu viteza luminii adică 300.000 km pe secundă. După moarte corpul fizic este supus legilor termodinamice, dezintegrindu-se şi dispărând în pământ.

Atomul este reprezentat printr-un modei planetar asemănător sistemului nostru solar. Electronii se mişca pe orbite în jurul nucleului, pe orbite staţionare bine determinate, această mişcare pe orbită se face fără emisie sau absorbţie de energic, acestea au loc numai când un electron trece de pe o orbită staţionară pe o altă orbită

staţionară sau mai bine zis pe o orbită cu un alt nivel de energic. În procesele chimice din organism electronii din învelişurile periferice ale atomilor trec de la un atom la altui sau îşi schimbă poziţia spaţială, unii în raport cu alţii. Toate aceste modificări se efectuează cu absorbţie sau eliminare de energic, este uşa-numita energie chimică. Majoritatea substanţelor organice şi anorganice ce sunt necesare omului se găsesc pe suprafaţa pământului şi în hidrosferă* în întreg universul cunoscut au fost identificate 105 elemente chimice dintre care 62 au fost găsite şi în materia vie, iar dintre acestea 16 predomină, Gând numite elementele vieţii: carbon, hidrogen, azot, oxigen, sulf, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu, calciu, clor, fier, mangan, cobalt* cupru şi zinc.

Reacţiile dintre diversele molecule necesită o desfăşurare într-o anumită succesiune atât în spaţiu cât şi în timp, această ordine spaţâo-lemporală a proceselor care se deslaşoară în celula vie este condiţionată de un curent continuu de energic care străbate sistemul viu de la naştere şi până la moarte; s acest flux de energie întreţine toate procesele caracteristice vieţii, iar întreruperea lui duce la moarte.

Permanentul schimb de energie dintre organism şi mediul înconjurător alcătuieşte metabolismul, proces ce este format din asimilajic şi dezasimilare. Asimilata duce la sinteza, construirea sau refacerea materiei vii şi se desfăşoară cu consum de energic, iar dezasimilaţia conduce la distrugerea materiei vii, cu eliberarea de energie.

Dintre mineralele ce intră în alcătuirea corpului fizic amintim următoarele: calciu – reprezintă 1, 65% din greutatea corpului, nevoile zilnice fiind de O, 4 – 2 g; el are rol în întreţinerea şi formarea sistemului osteoarticular în special. Se găseşte în grâu, ovăz, nucă, alune, migdale, morcov, varză, spanac, ţelină, cartof, ceapă, lapte, brânzeturi şi polen.

Cobaltul se găseşte în cantităţi foarte mici în organism* 0, 000004 g % dar are un rol foarte important în reglarea sistemului neurovegetativ – vagosimpatic.

Cuprul se găseşte în cantitate de 0, 0004 g %; este indispensabil vieţii celulare şi formării oaselor, arc rol antidegenerativ, antiinfencţios, antiviral şi antiiivilamator, se găseşte în migdale, alune, grâu, sfeclă roşie, ceapă, spanac, praz, cireşe, mere, portocale, struguri, polen; plasma umană conţine O, 7 – 1, 4 miligrame la sută, zilnic omul are nevoie de 2 mg de cupru.

Fierul este constituentul primordial al hemoglobinei, care face oxigenarea ţesuturilor. La o greutate de 70 kg, se găsesc circa 3, 5 g. de fier. Nevoia zilnica este de 10 – 18 miligrame, el Intră de asemenea în alcătuirea diferitelor cnzâme celulare; fierul se găseşte în: migdale, alune, grâu, ovăz, secară, morcov, spanac, ceapă, varză, castane, pătrunjei, leguminoase, polen.

Fluorui arc rol în întreţinerea emailului dentar; se găseşic în griu, orz, caise, struguri, cartofi, ridichi, roşii.

Iodul este necesar circa 130 micrograme/zi dar este foarte necesar pentru funcţia normală a glandei tiroide, care ţine sub control metabolismul organismului.

Magneziul este necesar în cantitate de 250 – 350 miligrame pe zi: Are rol în excitabilitatea neuromusculară. Se găseşte în griu, orz, porumb, curmale, spanac, cartofi, sfeclă roşie, fructe, polen.

Manganul se găseşte în organism în cantitate de 0, 0001 g la sulă, dar este un element capital ce intră în diverse sisteme enzimatice, cu rol în metabolismul zaharurilor, grăsimilor şi proteinelor, se găseşic în varză, cereale, în ţelină, morcov, ceapă, păpădie, cartof, polen. Nevoile zilnice sunt de O, 2 – 03 miligrame/kilogram de corp* Nichelul stimulează funcţiile pancrcalice, se găseşte în morcov, varză, spanac, fasole, ceapă, roşie, struguri.

Fosforul este un element plastic şi dinamic, ce participă la formarea oaselor şi arc rol şi în funcţia

glandelor para tiroide. Se găseşte în griu, usturoi, ţelină, morcov, ceapă, praz, roşii, migdale, nuci, struguri, polen.

Potasiul este un tonic cardiac şi un tonic muscular, stimulează peristaltismul şi funcţia glandelor suprarenale, de asemenea are un rol în echilibrul apei tisulare. Se găseşte în grâu, orez, cartofi, struguri, banane, curmale, pere, varză, fasole, praz, alune, migdale, polen.

Siliciul cu rol în metabolismul oaselor, în funcţia aparatului vascular, nervos, respirator, fibrelor elastice, se găseşte în organism în cantitate de 10 miligrame la litrul de sânge. Se găseşte în ridichi, măsline, orez, ovăz, păpădie. Organismul mai conţine şi alte elemente chimice ca sodiul, sulflul, argitul, borul şi altele.

În afară de substanţele anorganice, organismul mai conţine substanţe organice: proteine, glucide sau hidraţi de carbon şi lipide sau grăsimi. Disocierea compuşilor organici complecşi în substanţe mai simple se desfăşoară în organism cu degajare de energie. Acestea formează procesul de dezasimilare. Procesele contrarii care conduc la formarea de compuşi complecşi din alţii mai simpli formează asimilarea. Proceselc de asimilare se pot desfăşura numai cu consum de energie, întrucât substanţele ce se formează prin asimilare posedă o rezervă de energic chimica mai mare dectt aceea din care s-au format. Dezasimilarea se face în cea mai mare parte cu degajare de energie. Viaţa este posibilă numai atunci când există o permanentă legătură reciprocă între fenomenele de asimilare şi dezasimilare. Pentru îndeplinirea oricărei activităţi se utilizează ceea ce se numeşte energie liberă a reacţiilor chimice. Pentru înfăptuirea asimilaţiei este necesară desfăşurarea concomitentă a proceselor de dezasimilare. Aceste două procese de asimilare şi dezasimilare formează metabolismul care este un tot indisolubil şi care se opune entropiei.

Proteinele sunt necesarc în organism pentru sinteza celulară în procesele regeneralâve de formare a

ţesuturilor; ele se găsesc în carne, ouă, lapte şi derivate, peşte. Un gram de proteine eliberează 3, 8 calorii.

Glucidele sau hidraţii de carbon constituie principalul aliment energetic al organismului, ele se găsesc în zahăr, pline, paste făinoase, legume şi fructe. Un gram de glucide (zahăr) furnizează un număr de 4 calorii.

Lipidele se găsesc în unt, ulei, grăsimi, untură, slănină, ele eliberează 9 calorii pe gram.

Nevoile calorice ale organismului în stare de repaus sunt de aproximativ 1400 – 1600 calorii şi constituie ceea ce se numeşte metabolismul bazai, adică necesar I u neţ ici celulelor aparatului cardiovascular, respirator, digestiv, renal şi glandelor cu secreţie internă.

Cu cât creşte activitatea musculară, cu atât create şi nevoia de calorii. La o muncă fizică obişnuită, se consumă aproximativ 2500 – 3.000 calorii, dar sunt şi munci fizice foarte grele cum sunt: cositul, unele munci agricole, turnătorii din fabrici şi uzine, la care consumul energetic ajunge la 7.000 calorii/24 ore, Raportul dintre provenienţa diferitelor calorii, normal este de 4 – 1 pentru glucide şi lipide şi tot 4 – 1 pentru glucide şi proteine. Cu alte cuvinte, la un consum de 2500 calorii, 1700 calorii trebuie să provină din glucide, 430 din proteine, 430 din lipide.

Sinteza proteinelor în organism se face fa nivelul celulelor în organismele acestora, numite râbozomi şi are loc prin transferul de informaţie pe care-l da acidul dezojtiribonucleic. Genele ce formează cromozomii sunt formate din foarte lungi secvenţe de perechi de bază complementare: adenină – ti mină şi guanină – citozină. Trei perechi de bază suprapuse constituie un triplet denumit codon, aceste triplete de baze nucicice comandă sinteza unuia sau altuia din acizii a minaţi. Ansamblul genelor unui individ constituiegenomul său. Genomul unui om care provine pe jumătate din fiecare din cei doi gârneţi, patern şi matern, totalizează trei miliarde de perechi de baze, ceea ce ar reprezenta, dacă am” reuşi să-l

desfăşurăm, o lungime de un metru de ADN. Fiecare din celulele organismului posedă totalitatea genomutui, însă se exprimă într-un organ numai genele necesare funcţiunii sale, cea mai mare parte se găsesc deci regresate în mod normal.

Ciniu! genetic este universal, el este acelaşi pentru toate vieţuitoarele: bacterii, plante, insecte, moluşte, vertebrate inferioare sau superioare, este comun deci la tot ceea ce este viu.

Fiecare specie îşi apără capitalul genetic, care îi este specific. prin bateria de fecunditate care se opune oricărei mezalianţe. Un ovul de femelă cline nu se uneşte decât cu un spermatozoid de ciinc, unul de leoaică, numai cu unul de leu şi aşa mai departe. Este de domeniul miracolului ca toate instrucţiunile necesarc pentru creşterea şi diferenţierea organelor desfăşurate în decurs de săptămâni, luni sau ani de zile să poată f] incluse de la plecarea din ou adică din genomul celulei iniţiale. Sistemul imunologic apără organismul de invadarea externă cu alte substanţe străine.

Dar experienţa individuală nu este totuşi transmisibilă, achiziţiile unitare ale unui individ dispar o dală cu el, la fel cum acelea culturale nu dispensează pe fiecare nou-născut să plece din nou de la zero. Toată succedarea oamenilor în decursul secolelor, afirmă Pascal, trebuie să fie considerată ca un acelaşi om care supravieţuieşte mereu şi care învaţă în mod continuu. Acesta este spiritul, el este ceJ ce transmite prin reîncarnare aceste cunoştinţe. Ins tinetele înnăscute sunt proprii fiecărei specii, ele se găsesc la toţi membrii speciei respective, el nu are nicio învăţare. Omul ştie să sugă de la naştere, ştie să fugă de foc, să fugă de şarpe şi să fie atras de ceiălall sex. Acestea nu se găsesc înscrise în codul genetic, căci nu s-a descoperit nicio genă care să le deţină încrisc şi se transmit numai prin memoria spiritului ce o are depozitată din alte vieţi anterioare.

CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC

CORPUL PLANTELOR, ANIMALELOR ŞI OMULUI este străbătui tic curenţi invizibili de natură etericăjcare întreţin mişcarea lor internă şi externă. Alături de corpul fizic, se află un al doilea corp de aceeaşi formă cu el formal din materie eterică sau Quidică numit corp vilal. Acesta reproduce absolut exact corpul nostru carnal, de aceea se mai numeşte şi „dublu vital”. Dar ce este acest fluid? Acesta reprezintă stări de materie numite radiante de către W. Crookcst eterice sau fluidâcc de către spiritiştl Acest fluid există în toate lucrurile şi în toate fiinţelevii!

Se disting patru categorii de fluide: fluidul planetar, fluidul solar» fluidul universal şi fluidul cosmic.

Fluidul cosmic vânc din sfera centrală a creaţiei divine – fluidul unâversâc vine de la miliardele de stele sau sisteme planetare riguros organizate după forme geomcirice şi după ordine numerică. Sistemele planetare sunt de 12 grade având în vedere evoluţia lor de la stadiul de nebuloasă la starea planetară, iar numărul lor întreg e 50 de miliarde pentru fiecare univers. Cele 12 grade de sisteme planetare au în jurul lor un anumit fluid solar. Deci în fiecare univers sunt 12 categorii de fluide solare. În jurul fiecărui soare gravitează planetele iar toate planetele plutesc în fluidul solar respectiv. În fine, fiecare planetă este înconjurată de fluidul ci planetar. În fiinţa noastră se află toate categoriile de fluide expuse mai sas a căror totalitate formează ceea ce se numeşte perispirit, fiind intermediar între corpul fizic şi sefntcia divină numita spirit.

Particulele fiuidice sunt în continuă vibraţie, aceste vibraţii ale fluidului din corpul nostru pun în mişcare vibraţiile protoplasmei, nucleului precum şi toate componentele celulare.

Mişcarea, combinaţiile chimice, diviziunea celulară, procesele de asimilaţie şi dezasimilaţie, respiraţie şi excreţie ale celulei, se datoresc acestui fluid vital. Dacă s-

ar opri vibraţiile fluidului vital ar interveni moartea, de aceea acesta este considerat ca motor al corpului fizic.

Corpul vital sau corpul eteric creşte absorbind din spaţiu substanţă vie, el creşte odată cu corpul carnal sau fizic, iar. irtd intervine moartea acest corp ne părăseşte, dar rămâne o vreme în preajma corpului lipsit de viaţă, în jurul sicriului, casei şi mormântului. Noaptea, în primele zile după moarte, oamenii cu vedere spirituală (mediumi clarvăzători) H văd chiar cu ochiul liber ca o masă alburie de formă umană. Corpul vital este mai mare decât corpul fizic depăşindu-l cu câţiva centimetri pe acesta. Cei ce au vedere spirituală îl văd ca o „aură" care înconjoară coq>ul nostru. Are o sensibilitate proprie şi o conştiin} a a sa proprie, el întreţine funcţia, sănătatea şi puterea spiritului. El nu se desprinde de spirit decât noaptea când spiritul îşi trăieşte viaţa lui de spirit. Prin magnetizare se poate separa corpul fizic şi corpul vital, de spirit. Această desprindere se mai întâlneşte în stare de somn, în hipnoza, în meditaţia transcendentală, în yoga precum şi în stare de amnezie produsă de diferite substanţe numite halocinogene. Din sfera centrală divină numită şi sfera laborator aflată în centrul cosmosului, pleacă doi curenţi care vin şi înfăşoară cele patru universuri care sunt aşezate în semnul crucii Aceşti doi curenţi sunt unul de natură electrică şi altui de natură magnetică, care ajung la fiecare stea sau sistem planetar ce le înconjoară, unul de o parte, celălalt de partea opusă, determinindu-le să se rotească în jurul axei lor, precum şi pe o linie eliptică de la periferia sferei universului. Ia centru şi înapoi. Se ştie că şi sistemul nostru solar prezintă aceste mişcări de rotaţie şi revoluţie şi nici soarele nu este fix; deşi el rămâne în centrul sistemului nostru solar, el face cu acesta o mişcare de revoluţie în spirală. După ce aceste două forţe au înconjurat toate sistemele şi planetele, se reîntorc pe o altă linie spirală spre centrul creaţiunii spre a se reîmprospăta cu alt material fluidâc. Electricitatea dă naştere la lumină,

la căldură, la mişcare şi la sunet. Magnetismul va da combinaţiile chimice, fenomenul fizic de sănătate şi viialitate – el este centrul activităţii, al simpatiei sau al antipatici dintre oameni, este centrul iubirii.

Materia vitală s-a născut în miliarde de milioane de ani prin Jevoluţia fluidului primordial rezultat al exploziei aşa numitului Big-Bang. Materia vitală se concentrează de preferinţă în jurul nervilor şi centrelor nervoase, prin ea nervul transmite vibraţii de la perispârit la spirit şi de aici pornesc ordine centrifuge la creier şi astfel în toate organele. Fluid magnetic au şi pietrele şi plantele şi animalul şi omul, inergând de la o treaptă inferioară de dezvoltare la una superioară. Corpul vital al omului se hrăneşte prin respiraţie, prin alimentaţie şi prin porii pielii. Dar cea mai mare cantitate de energie corpul vital o absoarbe prin nişte organe speciale numite „roaie" sau „rozele". Absorbţia se face mai niuli în timpul verii când cerul este seniti (de aici efectul benefic al curci helio-inarine).

centrele de absorbţie ale corpului vital

Clarvăzătorii văd nişte discuri sau ruzete de 1 – 3 cm, ca nişte farfurioare scobite la mijloc. Acestea sunt în număr de şapte:

— Unul se găseşte în dreptul splinei;
— Altui în dreptul coloanei sacrate;
— Altul deasupra ombilicului;
— Altul în dreptul inimii;
— Altul în dreptul furculiţei sternale;
— Altul între sprâncene;
— Altul în dreptul vertexului (creştetul capului).

Discul cu activitatea cea mai mare se află în dreptul splinei; ci are 6 petale care se mişcă de la stânga la dreapta foarte repede. Acest fluid se îndreaptă cu o parte perpendicular pătrunzind în corp iar o altă parte se răşpindeşte în organism pe cele şase petale formând şase curenţi, care se distribuie organismului pe şase meridiane,

nu altele dectt cele cunoscute de medicina tradiţională chineză şi pe care le folosesc în acupunctura. Punctele de acupuncturăsint acolo unde meridianele ajung la suprafaţa corpului sau acolo unde pielea arc minimă rezistenţă electrică.

Fluidul vital absorbit de aceste rozele sau de acest disc la nivelul splinei acţionează şi celelalte 6 rozete de care am amintit mai sus, dar acestea pot acţiona şi în mod independent, şi celetaic discuri au un număr de petale, dar diferit, după cum urmează: – discul de la rădăcina coloanei vertebrale are 4 petale; de la nivelul ombilicului are 10 petale; din dreptul inimii 14 petale, de la furculiţa sicrnală 16 claie; cel dintre sprâncene 96 petale; iar discul din creştetul capului 190 petale. Curentul Yiial arc o culoare albii, cel absorbit de rozeta splenică se desface în 7 culori. Cei ce pătrunde perpendicular pe disc arc o culoare roz şi se îndreaptă spre sistem ut nervos (nervi, mătluvă, creier). Fiecare din cele şase petale are câte o culoare: roşu, galben, portocaliu, verde, albastru, violet.

Corpul vital se elimină prin porii pielii, prin degete şi prin ochi, un om puţind influenţa pe altul Fluidul vecinului te face să te simţi mai bine sau să te simţi mai rău. Camera unde locuim, patul unde dormim, mobilierul, toate obâcctele sunt îmbibate cu fluid magnetic De remarcat că unul care are o cantitate mai mică de fluid poate fura de la altul care are mai multă, de aceea nu este bine ca un copil să doarmă alături de un bătrân căci bătr/nul îi fură din fluidul vital, slăbindu-i puterea de apărare. Prin voinţă, se poate da, fie prin atingere cu mina, fie prin privire, fluid magnetic altei persoane, ceea ce înseamnă că un om bolnav se poate trata prin această metodă. Astfel se produce vindecarea prin mediumuri, care se numesc vindecătoare.

Şi plantele şi animalele absorb fluidul vital, dintre toate bradul având puterea cea mai mare de absorbţie şi de eliminare. De aici efectul sănătos al curei într-o staţiune

cu pădure de brad. Forţa vitală care se absoarbe prin rozeta de la baza măduvei arc o culoare roşieportocalie, ea este centrul iubirii şi al vieţii sexuale. Se ştie că centrul erectil se află în sistemul parasimpatic, localizat în măduva sacrală, de unde pleacă nervul crector atât pentru bărbat, producând intumescenţii penisului, dl şi la femeie, la care produce iniumescenţa clitorisului.

Forţa vitală absorbită prin rozeta de la vârful ombilicului are o culoare roşie cu reflexe verzui şi se distribuie aparatului digestiv şi anexelor acestuia, precum şi aparatului renal. Fluidul vital absorbit prin rozcia din dreptul inimii arc o culoare aurie, cea din dreptul Turcul iţei sterna le albastra cu reflexe albe şi activează tiroida; cea din dreptul rădăcinii nasului, dintre sprâncene are o culoare albastru-violaceu şi se distribuie epifizer Cunoscut ca un al treilea ochi, ochiul pincal este cel care dă vederea invizibilă a spaţiilor Cea din creştet are o culoare albă strălucitoare ca o soarelui, şi conferă puterea de desprindere a spiritului de corpul carnal şi de a vedea şi auzi în lumea spiritelor.

În anul 1911, Valţter Kilner a putut pune în evidenţa aura vitală, descriind aura cu nuanţele sale colorate în funcţie de sex, de dispoziţie sentimentală sau de starea de boală.

Dar confirmarea la Ceea ce oamenii spirituali au văzut cu secole în urmă. se dutoreşte soţilor ruşi Kârlian, care descărcind un aparat de fotografiat într-un mediu de înaltă icnsâune şi cu intensitate joasă, au observat că fiecare obiect are o aură care este de aceeaşi culoare şi de aceeaşi mărime la lucruri neînsufleţite. Dar această aură este prezenta şi la tot ce este viu: plante, animale, om, unde însă ea diferă la culoare şi la mărime, având zone mai ridicate şi mai coborâte în funcţie de starea de sănătate şi de afectivitatea omului. Este ceea ce astăzi se cunoaşte în medicină ca electronografic. Fiecare om are specificul aurei sale, doi oameni se atrag atunci când aura lor nu se

respinge şi sunt indiferenţi unul de altul când aura lor diferă.

S-a făcut electronografia degetului mare de la mină la doi îndrăgostiţi şi s-a observat că dispare aura fiecăruia dintre degete, apărând o singură aură care cuprinde ambele degete. La doi oameni indiferenţi unul de altui, fiecare apare cu aura lui, iar la doi oameni în duşmănie aura are tendinţa de a fugi în sens opus ca o flacără de luminare adiată de vânt (Dumitru Constantin – Inteligenţa materiei).

Obiectele absorb fluid vital purtat de o persoană şi ne vor influenţa cu caracterul fluidului pe care îl are absorbit de la persoana de la care vine, dându-ne o stare de linişte» de vitaiiiate sau dimpotrivă.

Unele metale au putere mai mare de absorbţie a acestui fluid vital aşa cum este aurul. Dar dintre toate, cristalul de cuarţ are puterea cea mai mare. El nu numai că absoarbe energie vitală, dar are proprietatea de a o ceda, în situaţia când noi avem nevoie de această forţă vitală. Cristalul de cuarţ armonizează energia noastră eu a lui, se comportă ca ceva viu, cu inteligenţă şi memorie. Se ştie că cristalul de cuarţ este fosilizarea apei de-a lungul milioanelor de ani în care s-a inclus bioxidul de siliciu, dar felul cum bioxidul de siliciu se comportă în interiorul cristalelor de cuarţ reprezintă încă un mister, ele având o combinaţie spaţială.

Cine are un cristal de cuarţ, îl ţine în mâna stângă şi se gândeşte să absoarbă forţa vitală, acesta o captează din univers şi o introduce în corpul său. Energia magnetică pătrunde în corpul nostru prin mâna stângă şi se poate transmite prin mâna dreaptă la o altă persoana. Pentru a-l putea folosi, cristalul trebuie mai întâi curăţat de alte influenţe pe care le are de la alte persoane. Această curăţare se face punând cristalul într-o apă sărată – la 4 litri de apă cu 4 linguri de sare de bucătărie, sau într-o soluţie de alcool, jumătate alcool, jumătate apă.

După ce a fost curăţat cristalul se armonizează cu energia corpului nostru, prin purtarea lui asupra noastră timp de 33 zile fără ca în acest timp cineva să-l mai atingă, după care se poate folosi (vezi capitolul magnetism).

Dar şi alte obiecte se pot folosi în acest scop – aşa se explică purtarea amuletelor şi talismanelor. Dacă pătrundem într-o încăpere, noi suntem influenţaţi de fluidul vital care se găseşte în toate obiectele din această încăpere; astfel dacă în acea cameră a locuit un om cu gânduri şi idei reie, ne simţim şi noi răui ne simţim irascibili, nervoşi şi ne doare capul. Efectul invers este acolo unde se află un fluid bun, aşa cum este în biserică, unde toate gândurite bune ale credincioşilor impregnează pereţii bisericii şi obiectele din biserica, ceea ce ne conferă o linişte aparte.

Spiritul este legat de corpul vital prin bulbul raitidiatt, cel care controlează circulaţia şi respiraţia noastră. Ruperea acestei legături provoacă moartea noastră instantaneu (se cunoaşte metoda de execuţie în condamnările la moarte din evul mediu numită „în ruptul capului”, adică o mişcare bruscă a capului ţinut într-o anumită poziţie face ca apofiza odondoidă a celei de a doua vertebre cervicale să pătrundă brusc în bulb prin gaura occipitală, determinând instantaneu moartea).

După moarte, spiritul părăseşte corpul fizic, luând cu el corpul vilal cu care stă împreună un timp, după care se debarasează şi de acesta evoluând în lumea astrală ca spirit liber. Atât timp cât corpul fizic încă nu a putrezit* spiritul nu se poate elibera complet de acesta, de aceea sunt şi astăzi două concepţii diferite în comportarea faţă de omul mori. Indienii, tibetanii, chinezii, japonezii, indochinezii, incinerează mortul pentru ca spiritul să se desprindă mai uşor de corpul fizic, alţii din contră spun că este mai bine să se îngroape mortul ca să aibă cât mai mult timp alături de el corpul vital, pe care să-l folosească în anumite scopuri; este cazul mumiilor faraonilor din

Egipt, Materia eterică a acestui corp vital ce se mai cheamă şi dublul vital, este aceea pe care o foloseau egiptenii şi în acest scop au recurs la mijloacele de îmbălsămare a faraonilor, pe care ei îi considerau ca spirite superioare, şi aceştia să se poată reîncarna tot în sânul poporului egiptean şi nu în altă ţară. La înmormântarea lor se făcea un blestem care se îngropa o dală cu mortul. Dublul vital al mumiilor având o forţă extraordinară, produceau efecte legate de acel blestem când mormintele erau profanate. Aşa a fost cazul cu dezgroparea faraonului Tutankamon, care a produs moartea celor şapte persoane care l-au dezgropat, acestea fiind otrăvite fluidiceşte. Egiptenii cunoşteau aceste secrete şi nu se atingeau de mumii. Biserica creştină şi credinţa mozaică sunt împotriva arderii mortului. Şi astăzi se mai văd cazuri când corpul unor oameni, ce au reprezentat reîncarnarea unor spirite superioare, nu au putrezit în întregime, şi s-au transformat de? la sine în mumii „astfel sunt moaştele sfinţilor pe care le foloseşte biserica în rugăciunile sale către Dumnezeu.

Tot cu acest dublu vital se fac şi anumite procedee de magic neagră, de descântece şi vrăjitorii. Se cunoaşte în popor cum în acest scop sunt folosite obiecte de la mort, cum ar fi legătura de la picioarele mortului, apa în care se spală mortul, sau chiar flori de pe coşciugul acestuia. Aşa cum am mai spus, corpul vital este acela care formează matricea pe care ulterior se dezvoltă corpul fizic.

S-a făcut electronogralla unei frunze şi s-a constatat aura respectivă în jurul ei. S-a tăiat apoi un fragment din acea frunză şi făcându-i-se din nou electronografia s-a constatai că şi acolo unde fragmentul de frunză lipsen, aura era prezentă, de o intensitate mai mică dar că exista. Aţa se explică picioruţ fantomă în chirurgie. Se ştie că în cazuri de traumatisme complexe ale pictorului, sau în cazuri de arterită avansată cu gangrena piciorului, se impuneaampuiaţia lui După amputaţie holnavii continuă un

timp să afirme că! dor degetele pe care nu le mai au. Cum se explică? Prin persistenţa un timp a acestui corp vital care este cel ce dă senzaţia de durere şi iată confirmarea: dacă se trece o rază de lumina printr-o prismă că se descompune în cele, şapte cutoriale spectrului solar. Dacă însă se interpune între prismă şi sursa de lumină piciorul fantomă, adică partea care de fapt nu mai există pentru că a fost amputată, nu se obţine descompunerea luminii, deci ceva s-a interpus înrc prismă şi sursa de lumină, acesta fiind corpul eteric sau corpul vi ud ai fostului piejor, electronografia arătându-ne prezenţa aurei la acest nivel. În orice afecţiune mai întâi se produce o tulburare în corpul eteric al organului şi după aceea apare boala cu semnele ei obiective şi subiective. Iată de ce medicina tradiţională chineză prin acupunctura, care intervine tocmai în circuitul acestui curent eteric, este superioară tratamentului medicamentos. Medicamentele tratează efectul – şi nu cauza, cauza o reprezintă perturbarea echilibrului corpului eteric. Acest corp cleric, de altfel mult mai pronunţat la corpul astral, arc o memorie, o voinţă şi o inteligenţă proprie, dar nu orice persoană poate să intre în comunicare cu el, ci numai acele persoane înzestrate cu puteri spirituale, care se numesc mediu mL

Nu se cunoaşte exact natura energiei corpului vital, dar că face parte din eterul universal, primordial, produs în urma marii explozii, aceea a Big-Bang-ului, formată din protoni, neutroni, electroni şi fotoni, rezultaţi din descompunerea luminii. Ea ar fi a patra formă de existenţă a materiei, numită plasmă. Felrţa viului este dată deci de o bioplasmă, ceea ce caracterizează toate organismele vii. Dar spre deosebire de plasma fizică, bioplasma este caracterizată printr-o organizare spaţială, care determină cu totul alte manifestări ale proceselor fizice, cu alte cuvinte bioplasma nu este sistem haotic, ci este un sistem cu o organizare extrem de complicată, putând fi privită ca un sistem discret alcătuit dintr-un fel de constelaţii

plasmatice elementare, ansamblul de electroni excitaţi, protoni şi alte panicate, întreaga bioplasmfi din organism fiind un ansamblu unilar a cărui unitate este condiţionată de interacţiuni electromagnetice şi de altă natură. La descoperirea bioplasmei a contribuit teoria biostructurală elaboraia în anul 1958 de E. Makovski. Bioplasma este matricea energetică a organismelor vtL Ea constituie suportul material ai timpului biologic în întregul organism. Dependenţa bioplasmei de biostructiiră precum şi unicitatea lor rezultă şi din faptul că ambele coexistă numai în organismele vii. O dală cu moartea organismelor, materia lor biostructurala se destramă, ceea ce face să dispară acea continuitate structurală care constituie condiţia sine qua non a existenţei bioplasmei. Odată cu moartea, manifestările bioplasmei încetează. Bioplasma arc o dublă polaritate, având un pol electromagnetic negativ şi altul pozitiv, şi explică icoria biostructurala a permeabilităţii celulare, permite noi teorii asupra memoriei, a relaţiilor dintre medicamente şi enzime, ipoteza complexului asimilaţiei precum şi rolul lor în mecanismul de acţiune al hormonilor şi Ipoteza originii undelor ciecirâce ale creierului, Ea este suportul material al influxului nervos transmis prin axonul şi dendridele celulei nervoase, explică de asemeni continua vibraţie de protoplasma şi forţa energetică care întreţine întregul ansamblu de funcţii ale celulei.

Bioplasma asigură coordonarea chimismelor protoplasmei şi contopirea într-un proces metabolic unic, contrar teoriei moleculare care susţine că energia provenită din metabolism activează moleculele substanţelor proteice din celulă.

Care este deci forţa care întreţine viaţa? Moartea nu este însoţită de nicio modificare a compoziţiei chimice şi alcătuirii protoplasmei şi nici de vreo modificare a ultrastruciurii organitelor celulare. Între materia moană şi cea vie care formează protoplasma nu ar fi nicio deosebire

principală.

Cercetătorul englez J.D. Bem al afirmă că atributul esenţial al oricărui organism viu constă în succesiunea şi coordonarea proceselor şi nu în arhitectura substanţei inerte. În protoplasma vie, toate procesele chimice sunt exact şi riguros coordonate în timp şi spaţiu, fiecare reacţie intervenind exact la momentul oportun: astfel că toate reacţiile se contopesc într-un proces metabolic unic, capabil să asigure reproducerea continuă a compoziţiei şi alcătuirii protoplasmei vii şi manifestarea fenomenelor vieţii. Aceste procese constituie esenţa vieţii, forţa care se opune entropiei, procesului de autodistrugere subordonat legilor termodinamice.

Interpretând fenomenele prin concepţia moleculară, atunci când se instalează moartea, procesul ar implica numai vicierea, dereglarea şi încetarea metabolismului şi nu o modificare a compoziţiei. Dacă admitem această teorie atunci se pune întrebarea: care sunt factorii care determină şi întreţin acest chimism al materiei celulei vii? De ce acţiunea lor încetează odată cu moartea? Până în prezent nu s-a putut răspunde la această întrebare. S-au încercat diverse explicaţii, cum ar fi aceea elaborată de E.S. Baucr, care admite că în protoplasma vie moleculele substanţelor proteice s-ar afla în stare activată. Alte teorii ca oca a lui W.W. Lepesfcin, admit existenţa în protoplasma vie a unor compuşi labili alcătuiţi din proteine şi alte substanţe. Alţii, cum ar fi J.A. Frey-Wyssâing sau G.R. Ling consideră că în substanţa vie lanţurile polipeptâdice ale moleculelor proteice ar forma reţele tridimensionale de care s-ar fixa moleculele apei, ionii şi alte componente chimici ale protoplasmei.

Dar această teorie moleculară a substanţelor vii nu poate rexplica natura viului. Apariţia unor însuşiri proprii numai viului presupune o schimbare a calităţii materiei ce alcătuieşte sistemul viu, or prin integrarea substanţelor cu sistemele supramoleculare, calitatea materiei nu se

schimbă, astfel ca viaţa nu poate fi considerată ca un fenomen molecular. Atunci care este natura şi structura materiei vii? Se ştie că în stare vie» protoplasma conţine dintre calioni mai ales polasiu, iar dintre anioni, fosfaţii, pe când în mediul înconjurător extraceiular, cationul preponderent este sodiul, iar antonul preponderent este clorul. După moartea celulei, fosfaţii şi potasiul ies din celuia, iar sodiul şi clorul pătrund în cantitatea necesară pentru a restabili echilibrul de difuziune. Vieţii îi este deci caracteristică asimetria distribuţiilor clectioliţilor. De această distribuţie asimetrica a ionilor depinde explicaţia fenomenelor bioctccirice şi teoria eteetrofiziologică privind activitatea electrică a celulelor nervoase şi musculare* proceselc de transmisie sinaptică, distribuţia ionilor şi a apei între diferitele componente lichidiene ale corpului, regalrea PL-1. – ulul interstiţiar şi intracelular, rolul transportului ionului activ în procesele de secreţie şi absorbite ale tubului digestiv, cât şi formarea urinei de către rinichi.

În organismele vii există o formă de materie calitativ deosebită de materia moleculară, aceasta este o materie biostructurată, care se distruge odată cu moartea, că se găseşte numai în viu, ea nu poate exista în materia moartă şi nu se poate evidenţia prin microscopic optică sau electronici Apariţia vieţii pe pământ a fost condiţionată de apariţia acestei materii biostructurate, care sta la baza procesului de asimilaţie şi dezasimilaţie, a metabolismului şi a unor mecanisme de autoreglare.

Natura materiei biostructurale o formează corpul eteric, această forţă vitală formată din eterul primordial cosmic alcătuit din elemente subatomice, neutroni, electroni, ioni, astfel structuraţi încât prezintă o memorie a funcţionalităţii substanţei vii, un Fel de tipar, de matrice electrică pe care dezvolta un anumit fel de activitate celulară şi nu altul conform memoriei înmagazinată în această bioenergie.

Acest fluid eteric are o circulaţie precisă atât în univers cât şi în interiorul corpului uman. Vibraţiile înalte pe care le posedă determină vibraţiile continue şi mişcarea tuturor corpurilor din macro- şi microcosmos. Fluidul cleric este încărcat electromagnetic pozitiv, pământul fiind încărcat electromagnetic negativ. În interiorul corpului, curentul cosmic pătrunde prin mâna stângă şi părăseşte corpul prin mâna dreaptă, în eeca ce priveşte fluidele din univers, fluidul solar este încărcat cu electrici la te pozitivă, tar lluâdul cosmic cu electricitate alternativă. În cosmos, deşi ne apropiem de soare, este întuneric, lumina este dată de contactul dintre fluidul solar, care are electricitate pozitivă, şi pământ, care are o electricitate negativă, împrospătarea corpului vital, prin cele şapte discuri sau rozele şi prin actul respiraţiei, se face atât ziua cât şi noaptea. Spre deosebire de corpul cleric, corpul astral se hrăneşte cu fluid cosmic, iar acesta poate veni spre pământ numai în cursul nopţii, când soarele şi fluidele sale nu se interpun între pământ şi fluidul cosmic.

Aşa cum am mai scris, corpul astral pentru a se realimenta se desprinde de corpul fizic în timpul somnului. Iată de ce schimbarea ritmului nictemeral oboseşte corpul fizic: chiar dacă dormim ziua, corpul astral nu primeşte fluid cosmic. Corpul cleric este un curent continuu vibrator, un flux continuu care pătrunzând în corp circulă pe canale bine individualizate, în special de-a lungul formaţiunilor nervoase, a nervilor şi se concentrează mai ales în centre nervoase ale sistemului nervos vegetativ, h\ special în plexul solar, formai din doi ganglioni în formă de semilună, din care cauză se mai numesc sornilunari, unde se realizează conexiunile între fibrele simpatice ale nervilor splanchinici şi fibrele parasimpatiee ale nervilor pneumogastrici şi care controlează activitatea, prin acţiune inversă, a tuturor viscerelor abdominale, Corpul eteric este slăbii de durerea fizică, de stările emotive, stres, de toxinele rezultate din arderea tutunului, acelaşi

efect are şi alcoolul consumat excesiv; afectând energia vitală a corpului, se produce o îmbătrânire precoce, atât a organismului cât şi a psihicului. Efectul nociv îl suportă aproape în egală măsură şi nefumâlorti, care respiră într-o atmosferă cu fum de ţigară.

Este sigur că înainte de a apărea o suferinţă organică, are loc o perturbare a corpului de bioplasma ce formează corpul vital. Modificările de bioplasma din organism sunt în strânsă legătura cu exploziile solare care modifică corpul eteric din univers, producând schimbări importante ale corpului nostru vital, de aici frecvenţa unor boli organice, ca infarctul de miocard şi a bolilor psihice ca schizofrenia, epilepsia, paranoia, ce se întâlnesc în perioada erupţiilor sotare.

Corpul eteric este caracteristic fiecărei specii, fiecare specie posedă o schemă energetică proprie. Corpul eteric este cel care da aura corpului nostru pe care oamenii cu vederi spirituale au văzul-o de mii de ani. De asemeni cu peste IOC de ani în urma chimistul germen Von Reichenbach, inventatorul creuzetului, a scris despre radiaţia de energie sau lumina care emană din oameni, animale şi plante. El a numii acest fenomen „forţa odică” pentru a sugera ubicuitatea acestui fenomen. Descriind două culori fundamentale, albastru şi roşu-oranj, mediumii ca şi Von Reichenbach, spuneau că văd flăcări roşii şi violei ce se aprind şi se sting. Prezenţa roşului şi a albastrului înseamnă că bioplasma ce formează corpul eteric este polarizata. Aşadar, aura corpului este dată de bioplasma şi nu de starea electrică a corpului.

fenomenul inedia

Corpul eteric este cel ce întreţine viaţa, particulele infraatomice care îl formează (neutroni, protoni, electroni) formează un curent continuu de energie care activează reacţiile chimice din organism, rezultate din procesele tic metabolism. În unele situaţii foarte rare, omul poate trai numai cu această energie a corpului eteric pe care o

primeşte din exterior, fără a fi nevoie de ingestia de alimente sau apă – este aşa-numitul fenomen Inedia. În acest scop este citat cazul unei ţărănci bavareze, Tereze Nouman, care prezenta şi stigmatele rănilor răstignirii pe cruce a lui Iisus. Aceasta, din anul 1922, nu a mai mâncat nimic până în anul 1962, când a murit, tar din anul 1926 nu a mat băut nici apă. Greutatea sa s-a menţinut în jurul a 55 kilograme. Un al doilea caz este al portughezei Maria Rosallina Veira, care a început acest fenomen din anul 1974; este de reţinui faptul că odată apărută această stare de Inedia, aceste persoane nu îşi mai pot relua alimentaţia, care le aduce imediat moartea. Existenţa fenomenului Inedia este deci cea mai bună dovadă că forţa vitală a viului este corpul cleric sau corpul vital.

Se cunoaşte din fizică, că lumina soarelui, care este albă, trecută printr-o prismă se descompune în cele şapte culori ale spectrului solar. Înainte de a înţelege ce rol au aceste culori asupra vieţii, Lrebuie spus că lumina solară o vedem numai în preajma pământului; în cosmos, deşi ne apropiem de soare, este întuneric, aceasta pentru că fluidul solar care este încărcat cu electricitate pozitivă numai când vine în contact cu pământul, care are electricitate nega li vă, apare lumina. Cu alte cuvinte culorile spectrului solar există şi ia Huidui solar din cosmos, deşi acesta nu se vede.

Forţa vitală pe care o primim din Huidui solar este absorbită de centrul de absorbţie din dreptul splinei, care se comportă ca o prismă în sensul că descompune lumina în care este acest fluid solar, în culorile spectrului solar; acest fapt este deosebit de important pentru că fiecare culoare ce rezultă din această descompunere are un circuit precis în organism, adresându-se în mod specific către diferitele organe ale corpului fizic. Astfel că fiecare organ are nevoie, pentru a putea funcţiona, în special* de o anumită culoare a fluidului solar.

Cele şapte culori care rezultă prin această

descompunere sunt: violei, albastru, verde, galben, portocaliu» roşu închis şi roşu trandafiriu.

Culoarea indigo din spectrul solar este împărţilă înirc violei şi albastru, iar culoarea roşie este împărţilă între roşu închis şi roşu trandafiriu.

Descompus la nivelul rozetei splenice, fluidul solar cu atomii coloraţi în roşu trandafiriu pătrund perpendicular în corp şi se distribuie în special în sistemul nervos. Acest fluid este absolut necesar pentru o bună funcţionare a sistemului nervos. Când cantitatea lui scade în organism, apare o stare de nervozitate, de irascibilitateţ de depresiune nervoasă, iar când scade şi mai mult apar diferite boli psihice. Persoanele care au în exces acest fluid pot să-l transmită altora chiar numai prin prezenţa lor, iar cete care sunt deficitare îl absorb de la persoanele cu care vin în apropiere, determinindu-le acestora aceleaşi simptotne pe care le prezintă şi ele. Iată de ce dacă stăm în apropierea unui om cu o stare depresivă, devenim şi noi nervoşi, ne doare capul, prezentăm insomnie şi alte simptome asemănătoare.

După ieşirea din centrul splenic, fluidul colgrat cu albastru şi cel violet se unesc formând un singur curent, ce se îndreaptă orizontal spre centrul de absorbţie eterică de la baza gâtului. Acesta este absolut necesar pentru buna funcţionare a glandelor cu secreţie internă, tiroidă şi paratiroidă, care intervin în metabolismul celular, reglind intensitatea arderilor din organism, precum şi în metabolismul calciului şi fosforului, atât de necesar dezvoltării sistemului osos, ce alcătuieşte scheletul.

Curentul colorat roşu închis şi portocaliu, unite într-unul singur, se orientează spre centrul de absorbţie eterică de la baza coloanei vertebrale. Aceasta întreţine buna funcţionare a „organelor genitale, oovogenc/à la nivelul ovarului şi spermalogeneza la nivelul testicululuı. De asemeni, prin activarea sistemului nervos vegetativ parasimpatic lombar, produce erecţia penisului şi

clitorisului, libidoul, iar activând simpaticul dorsal produce ciacularea la bărbat şi orgasmul atât la femeie cât şi la bărbat.

Fluidul colorat în verde, plecat de la nivelul centrului de absorbţie eterică de nivelul splinei, se orientează spre centrul de absorbţie de la nivelul ombilicului, de unde se distribuie plexului solar, ce inervează stomacul, ficatul, vezicula biliară, pancreasul, rinichii şi intestinele, subţire şi gros. Acest plex nervos se mai numeşte creier abdominal.

Fluidul eteric colorat în galben se distribuie centrului de absorbţie eterică din dreptul inimii. Acesta este absolut necesar funcţionării acestui organ, atât de important în menţinerea vieţii. El întreţine excitabilitatea sistemului cardio-ncetor, asâgurând ritmicitatea atât de riguroasă a contracţiilor auriculelor şi ventriculelorinimii.

Centrul de absorbţie eteric – situai între sprâncene – primeşte fluid trandafiriu cu muli galben şi albastru, acesta dezvoltând centrul astral corespunzător, dă Jfaculialea de a percepe natura şi forma obiectelor astrale.

Centrul de absorbţie din creşietul capului primeşte de la centrul inimii fluidul galben, iar de la cel de ia baza gâtului pe cel violet. Acestea activează centrul astral corespunzător» întreţinând procesele psihice şi continuitatea conştienţel.

Rămăşiţele fluidului eteric sunt eliminate în modul următor: prin plămâni, se elimină fluidul trandafiriu şi albastru» prin urină fluidul verde şi roşu-poriocaliu, prin creştetul capului albastrul închis şi violet; el mai este expulzat prin porii pielii, determinând aura corpului, prin degetele de la tuâini şi picioare şi prin ochi.

Aura cea mai mare a corpului o avem în cursul nopţii, este de remarcai că forţa vitală pe care o primeşte corpul scade mult în timpul nopţii căcă soarele se află în partea opusă a Pământului, de aceea cele mai multe deccse în rândui muribunzilor se întâlnesc noaptea şi în special în a

doua jumătate a ei.

Corpul eteric nu este un produs al organismelor vii, ci din contră, aceste organisme vii sunt un produs al lui.

Corpul eteric este puntea de legătura dintre corpul fizic spre exterior şi corpul astral spre interior între corpul cleric şi corpul astral se găseşte o barieră atomică ce poate fi tulburată de consumul excesiv de alcool, de tulun şi narcotice şi de şocuri emoţionale. Această perturbare a reţelei atumâce ce separă cele două corpuri provoacă ieşirea corpului astral din organism.

Corpul eteric percepe prin creierul eteric excitaţiile senzoriale fizice şi le transmite creierului astral, dar el transmite şi conştiinţa nivelurilor astrale superioare creierului fizic

Corpul eteric are o conştiinţă difuză ce aparţine tuturor părţilor sate, astfel că el nu are o mentalitate.

La persoanele numite mediumuri, el se poate desprinde în parte de corpul fizic, stând la baza numeroaselor forme de materializare, El este factorul principal pe care se bazează şedinţele de spiritism, când se produc mişcările de obiecte, producere de rapsuri sau alte sunete şi tot prin el se pot magnetiza obiecte. El dă clementele ce intră în alcătuirea ectoplasmei.

După moarte, despărţindu-se de corpul fizic, el este stafia, fantoma, apariţia sau spectrul cimitirelor. CORPUL ASTRAL

A TREIA PARTE COMPONENTĂ a corpului omenesc o formează corpul astral, planetar sau terestrian.

Corpul astral corespunde învelişirilor fluidice ale planetei noastre. Atmosfera fluidică a păminiului arc o grosime de aproximativ 701MX} O km. Corpul astral se află în interiorul corpului vital, între acesta şi corpul solar, care este mai profund. Materia fluidică planetară este împărţită în trei zone: albă în par Lca ei cea mai de sus, albastră la mijloc şi roşie la suprafaţa pământului. Un spirit superior din materia fluidică albă care vrea să vină

pe pământ trebuie să schimbe hainele spirituale mai întâi cu cele albastre şi apoi cu cele roşii, ceea ce îi produce o mare suferinţă, fiind împotriva evoluţiei spiritului care merge de la inferior la superior (vezi capitolul de materializare prin spirit când fantoma Kali King, care atunci când îşi ia adio de la mediumul ei şi de la asistenţi, le spune că nu va mai putea reveni, pentru ea fiind o foarte mare suferinţă), Aceste trei straiuri sau păturі, sau zone, sunt compuse din aceeaşi materie lluâdică dar cu vibraţii diferite.

La fel cu şi corpul vital, corpul astral intră în componenţa aurei, fiind un strat mai subţire, când mai luminos» tind mai întunecat, după cum spiritul acelui om este mai mult sau mai puţin evoluat; grosimea aurei ar atinge 4U-50 cm. Ca şi corpul vital, aura corpului astral reproduce conturul corpului fizic, dar mai vag decât acesta, având aspectul unui oval eu vârful în jos, El este ordonai în anumite direcţii, cu anumite vibraţii, ca şi corpul vital. Se nuireşte sau se hrăneşte în permanenţă, fiecare om absoarbe din univers Huidui planetar sau Huidui astral corespunzător gradului de dezvoltare a spiritului său. Dacă carpul vital este răspunzător de senzaţia de durere, corpul astral este răspunzător de formarea sentimentelor, a senzaţiilor şi a dorinţelor noastre. Culoarea aurei dată de corpul astral se modifică în l’unctic de starea emotivă a omului.

Culoarea rec arată mânia, culoarea roşu brun arată un om avar, zgircât, roşu închis un om senzuâlizat, culoarea cenuşie descrie un om fricos, portocalie un om mândru, galbenă – o inteligenţă superioară, culoarea violet arată omul spiritualizat, iar culoarea roşu deschis arată iubirea.

fi funcţiile corpului astral

— Este punte de legătură între corpul solar şi cel vital;

— Este un vehicul al spiritului în spaţiu, fie în stare

de spirit liber, fie în stare de spirit încarnat. În fenomenul de desprindere (somn, hipnoză, meditaţie transcendentală, yoga) deşi legat printr-un cordon de corpul vital, corpul astral călătoreşte în spaţiul cosmic;

— Este centrul de transformare al impresiilor din lumea exterioară în senzaţii.

Corpul astral ne dă motivaţiile sufletului – ne place sau nu ne place un lucru, arc sensibilitate şi voinţă, está sediul dorinţelor omeneşti, al urii, al avariţiei şi al lăcomiei, al mândriel Ocultiştii îl mai numesc sufletul animal. Impresiile din afară sunt transmise la formaţiunile nervoase unde sâni transformate în senzaţii Prin ei se formează emoţiile, ei este ce! ce ne dă starea de conştiinţă. Prin corpul astrul vede şi citeşte un om în stare de hipnoză, puţind citi chiar dacă pe înscrisul respectiv se aplică un obiect.

În hipnoză, când are loc fenomenul de desprindere al corpului astral de corpul fizic, deşi cel hipnotizat se află într-o cameră, el poate citi un ziar în camera alăturată cu vederea spirituală. În stare normală de veghe conştientă nu avem aceasta vedere spirituală datorită corpului eteric care se interpune între spirit şi exterior, de aceea în această stare vedem numai prin organele de simţ fizice.

Tibetanii, indienii, chinezii, prin exerciţii de yoga care au la baza modificări în timpul de inspiraţie şi expiraţie, put ieşt din corpurile lor fizice şi pot picat la mari distanţe unde pot să-şi creeze alt corp material cu care să se poată arăta cuiva, să yorbească, să facă ceva (este fenomenul de materializare de care vom vorbi mai departe), apoi dematerializându-se, să se reîntoarcă ca fulgerul în corpul lor fizic din care. s-au desprins. Ei pot merge pe suprafaţa apei întocmai ai Iisus, pot să se culce pe jăratec sau să stea în flăcări fără să se ardă şi pot să se ridice în spaţiu şi trecc peste ape şi munţi Am spus că dacă nu ar fi corpul astral, organismul nostru ar putea să-şi menţină calitatea de viu, adică s-ar menţine funcţia de

metabolism celular, de anabolism şi catabolism precum şi aceea de creştere, de înmulţire celulară. Aceasta datorită corpului vital, care se opune entropiei, adial autodistrugerii corpului, dar în această stare organismul ar vegeta continuu, ar fi într-o stare permanentă de somn. Corpul astral este acela care ne dă starea de veghe, de atenţie. Există în interiorul creierului nostru o formaţiune nervoasă care are tocmai această funcţie de a menţine starea de veghe a organismului; aceasta este substanţa reiicularii, compusă dintr-un complex de neuroni şi legături neuronale. Ea este în legătură pe de o parte cu exteriorul, prin organele de simţ, interiorul organismului, prin sistemul nervos vegetativ, De asemenea, este în legătură cu bulbul rahidian, unde se afla centrul respiraţiei şi al circulaţiei, şi cu hipota – kamusul, formaţiune nervoasă ce controlează toate funcţiile interne ale corpului omenesc. Toate aceste informaţii pe care le primeşte din mediul exterior şi din mediul intern al corpului omenesc, al căror număr total este de circa o sută de milionare de bioinformaţii pe secundă, substanţa reticulară le triază şi trimite spre prelucrare scoarţei cerebrale numai pe cele pe care le consideră importante. Aceasta înseamnă că substanţa reticulară se comportă ca şi când ar avea o conştiinţă şi o inteligenţă proprie, acesta fiind motivul care m-a determinat să spun că această substanţă reticulară este locui unde acţionează corpul nostru astral, alături de ca acelaşi rol având şi hipotalamusul.

Substanţa reticulară, prin aşa-numitul fenomen de recrutare, produce modificări pe electroencefalogramă asemănătoare cu cele din somn. Legătura dintre corpul astral şi corpul fizic se produce în substanţa reticulară la nivelul bulbului rahidian.

CORPUL SOLAR

Forma corpului solar al omului nu mai are forma corpului carnal sau astral, ci este sferic. El este cel ce dă gândurile, imaginaţia, memoria, inteligenţa şi voinţa.

Corpul solar îşi are sediul în creier sau imediat deasupra capului, de aceea aura lui se alia mai mult în jurul capului. Gândirea este materială, are o forţă uriaşa şi se produce sub imboldul voinţei spiritului.

Ideea este un corp viu, o Qinţă pe care cei ce au vedere spirituală o văd materia lizindu-se în imaginea la care ne gândim.

Dacă se adoarme un om prin hipnoză şi se transmite mental, nu prin vorbire, o imagine de casă de exemplu, el spune că vede această casă. Dacă se iau mai multe coti albe de hârtie şi pe una dintre ele s-a desenal mental, fără să se vadă nimic pe hârtie, un desen oarecare, amestecând toate aceste hârtii şi dându-i-le celui hipnotizat, el va găsi hârtia pe care am sugerat mental desenul respectiv. Ideile sunt imagini, forme ce au fiecare o anumită vibraţie şi sunt oameni care aud voci şi idei spirituale, ci numindu-se medtumi auditivi. Corpul solar este o masă de fiinţe u lira microscopice, care se găsesc în spaţiu sub formă de mici sfertule ca nişte mici glomeruli alcătuiţi dintr-o tripletă: inteligenţa, voinţă, memorie. Dar această tripletă poate îi formală şi din două vibraţii de acelaşi fel şi a treia diferită; două de voinţă şi una de memorie sau două de voinţă şi una de inteligenţă, sau două de memorie şi una de voinţă, sau două de memorie şi una de inteligenţă, sau două de inteligenţă şi una de memorie şi în fine două de inteligenţă şi una de voinţă. Proporţia dintre aceste vibraţii este de 90% voinţă, 9% memorie şt 1 % inteligenţă.

Aceste mici sfertule, de voinţa, memorie şi inteligenţă, formează un adevărat cod spiritual; ele se unesc mai multe la un loc formând glomeruli din ce în ce mai mari, dând spiritului caracterul corespunzător componenţei lui. Cu cât vor predomina particule de inteligenţă cu atât mai evoluat va fi spiritul uman.

este sfertule luminoase sunt încărcate cu două feluri de electricitate, un fluid electric negativ şi altul pozitiv.

Oamenii pol să emită prin anumite părţi ale corpului

aceasta energie electromagnetica. Persoanele cu ochii negri emit şi primesc mai mult fluid electromagneţie decât alţii. Părul negru dezvoltă mai multă electricitate decât cel blond. Curentul cosmic are direcţie de ia sul la nord, de aceea poziţia corpului atunci când dormim este bine să fie cu capul înspre nord, astfel încât curentul cosmic să intre prin picioare şi să iasă prin cap.

Prin conştiinţa sa omul se remarcă ca o fiinţă independentă cu un în „Eu" omul rezumă toate cele le vieţuieşte ea fiinţă trupească şi sufletească. După cum corpul fizic îşi are ceuirul său în creier, tot aşa sufletul îşi are centrul în Eu. Eul ea fiinţă propriu-/M a omului rămâne cu lotui invizibil, în „Elf* omul vede fiinţa sa adevărată. Corpul fizic, corpul eteric şi celelalte corpuri: astral, solar, universic sau cosmic, nu stnî decât nişte haine pe care le îmbracă Eul nostru. Cu alte cuvinte Eul este parte din spiritul divin, spiritul trăieşte în Eu şi ceea ce este spirit este veşnic. Pentru că spiritul trăieşte în corpul fizic este supus legilor minerale, prin corpul eteric el ieşie supus legilor reprixiucerii şi creşterii, iar prin corpurile astral, solar şi celelalte este supus legilor sufleteşti.

Spiritul nostru localizat în Eul nostru nu are nimic de-a face cu naşterea şi cu moartea corpului fizic, el este veşnic. Acest Eu care se naşte în spirit şi trăieşte prin el, se poate numi Sine spirituală, pentru că el apare ca sinea omului; prin el se înţelege adevărul pur, indiferent dacă ne este plăcut sau neplăcut Sinea spirituală este o revelaţie a lumii spirituale, iar intuiţia este revelaţia celor spirituale. Dacă doi oameni privesc o plantă de exemplu, deşi senzaţiile lor sunt provocate de acelaşi obiect, în Eul fiecăruia dintre ei se percep senzaţii diferite în funcţie de evoluţia spiritului fiecăruia, căci unul poate forma gânduri cu mult mai desăvârşite decât celălalt. Dacă obiectul s-ar releva numai prin senzaţii, atunci nu ar exista progres în evoluţia spirituală. Şi omul sălbatic simte natura, dar el nu înţelege legile naturii. Deosebirile dintre oameni nu se

duforesc numai mediului înconjurător» căci ci pol avea acelaşi părinţi, aceeaşi educaţie, acelaşi mod de viaţă dar se dezvoltă în mod deosebit *Ou* menii se deosebesc prin forma lor fizică de animate, dar sâât asemănători între ci, făcând parte din aceeaşi specie, specia umană.

Oricât de mari ar fi deosebirile dintre rase, neamuri, popoare şi persoane, în ceea ce priveşte fizicul, asemănarea dintre om şi om este mai mare decât dintre om şi orice specie de animal. Tot ce se exprimă prin specia umană este condiţionat prin ereditate de la înaintaşi la urmaşi şi forma oinenc & scă e-te legată de această ereditate. Din punct de vedere spiritual oamenii sunt foarte diferiţi unul de nitul. Din aceiaşi părinţi şi din aceleaşi legi ale eredităţii, cu aceiaşi mod de viaţă şi acecaşt suire de sănătate, utiul se poate naşte un geniu iar altul un redus mintal. Şi losâf şi Maria au mai avut şase copii în afară de Iisus, dar niciunul dintre aceşiia râu s-a ridicat la puterea spirituală a lui Iisus. Singura explicaţie este că în genii retrăiesc spiritele evoluate care sunt trimise în reîncarnare.

Ereditatea spirituală explică acest fenomen. Ca om spiritual am forma mea proprie, precum am propria încă biografie; nu pot avea această formă de la nimeni altul, decât de la mine însumi. Ca om spiritual eu trebuie să fi existat înainte de naşterea mea. Calităţile spirituale ale unui om nu pot proveni prin ereditate de la cei doi părinţi, nu s-a descoperit nicio genă din capitalul genetic al omului responsabilă de a transmite ereditar procesele noastre spirituale de gândire, memorie, intuiţie sau inteligenţă. Spiritul uman apare într-una din vieţi ca o repetare a sa, împrejjnă cu roadele trăirilor sale din trecui, din cursul vieţilor anterioare. După cum corpul vieţii repetă forma specie», toi astfel spiritul vieţii repetă sulleiul dintr-o existenţă personală în existenţa personala următoare. Trăirile sufleteşti nu sunt păstrate în mod durabil numai în intervalul dmirc naştere şi moarte, de sunt păstrate şi

dincolo de moarte. În destinul nostru sunt consecinţele faptelor anterioare trăite în vieţi anterioare. Spiritul omenesc şi-a pregătit destinul prin fa pic le sale, într-o viaţă nouă el este legat de tot ce e înfăptuit în viaţa sa anterioară. Acest destin creat de om, în filosofi ei indiană se numeşte Karma. Altfel spus» dacă trupul este supus legilor creditaţii, sulletiil este supus destinului pe care şi l-a creat singur, iar spiritul este supus legii reîncarnării, a vieţilor pământiicşti repetate. Spiritul este nemuritor, naşterea şi moartea guvernând trupul, legile lumii fizice.
ESENŢA VIEŢII

ESENŢA VIEŢII osie o problemă aiii biologica cât şi filosofica, maicria vie poseda însuşiri esenţiale comune tuiuror fiinţelor vii. Obiectele în complexitatea lor sunt alcătuite din părţi legate între ele, conform anumitor cauze şi legi, De la cele mai elementare particule ale atomului şi până la galaxii, toate sunt interpretate ai sisteme cu determinări calitative proprii, Biologul Ludwig von Bertalanffy arală primul că organismul nu este un conglomerat tic părţi, că un sistem complex care îi conferă o anumită integralitate. Noţiunea de sistem exprimă un ansamblu tic obiecte aflate în interacţiune sau altfel spus un ansamblu de obiecte a căror interacţiune duce la apariţia unor proprietăţi noi pe care nu le au părţile constitutive luate separat, în fiecare moleculă atomii îşi pierd individualitatea lor, fiecare având noi însuşiri în cadrul moleculei decât în afara ei, altfel spus molecula nu este un sistem sumaliv ci unul integral Componentele unui sistem integral se constituie sub influenţa determinantă a unor interacţiuni cu caracter legic. Atracţia legică dintre atomi a determinat formarea moleculei. Caracteristic vieţii estcică aceasta constituie un sistem deschis, în sensul că ea face un schimb de substanţe şi energie cu mediul înconjurător. Fie că este un sistem închis, de exemplu lucrurile fără viaţă T fie că sunt sisteme deschise, cutii este viaţa, ambele se desfăşoară după al doilea principiu al

termodinamicii. Toate formele de energie se transformă în altele, cu degajare de căldură, dar căldura nu se mai transformă integral în alta formă de energic, astfel că un anumit procent de căldură este definitiv pierdut. Gradul de ireversibilitate al transformărilor cncrgelice constituie noţiunea de entropie.

Numiţi viaţa csie aceea 111 care autoreglarea face să fac un echilibru terniodinamiccu mediul înconjurător Datorită entropiei în natură se produc modificări şi în starea structurală, ceea ce duce la dezorganizare şi descompunere. În fenomenul vieţii, entropia este contracaram de mecanisme opuse, compensatorii acesteia, viaţa fiind organizată priit autoreglare structural funcţională, folosind substanţe energetice din mediul exterior şi compensând astfel pierderile de energie de substanţe care au loc în conformitate cu al doilea principiu al termodinamicii.

Viaţa îşi conservă structura şi integraliimea prin organizarea şi autoreglarea funcţiilor, a interacţiunilor interne şi externe, astfel că prin aceasta se menţine constantă o homcoslazic, prin conirucarurcă dinamică a influenţelor dezorganizatoare ale factorilor mediului înconjurător.

Autoreglarea ste rezultatul interacţiunii unor acţiuni contrarii, unei conexiuni inverse, o anumită variaţie declanşează altă variaţie în sens invers. Pentru a se menţine acest echilibru, este nevoie ca în permanenţă să existe un sistem informaţional continuu. Aceste informaţii sâni percepute de substanţa reiieulară din trunchiul cerebral care după ce le analizează trimite stimuli corespunzători la organele efectuare.

Substanţa reticulară este cea care ne dă starea de veghe şi probabil locul de acţiune al subconştientului nostru în care se găseşte Scânteia Divină a spiritului nostru, Eul nostru. Ea primeşte circa o sută dt: milioane de informaţii pe secundă din mediul intern al organismului şi

din mediul exterior, dar o mică parte din ele devin conştientizate.

Principiul autoreglării pe baza conexiunii inverse are un caracter universal. Cantitatea de informaţie nu depinde de cantitatea de energie purtătoare, o cantitate mică de energie poate transmite o cantitate mare de informaţii şi invers, o cantitate foarte mică de informaţie poate declanşa procese care presupun o mare cantitate de energic.

Purtătorii materiali care transmit informaţia sunt canalele de comunicaţie, formate de corpul eteric, care se concentrează pe formaţiunile nervoase. Informaţia este codificată pentru a putea fi transmisă şi decodificată la nivelul substanţei retâculare, care o transformă în conştientă, în senzaţii, în percepţii etc. cu ajutorul scoarţei cerebrale. Întregul comportament este subordonat scopului fundamental şi anume acela al autoconservării. Cele mai multe procese fiziologice ale organismului uman se produc fără ca noi să ne gimlim şi să le dirijăm, cu toate acestea ele se desfăşoară după un program extrem de riguros, ca şi când ceva, inteligent, tot cu o conştiinţă deci, le-ar dirija, Cine este această inteligenţă atât de precisă în lot ceea ce se întâmplă în organismul nostru, în procesele care întreţin viaţa? Aceasta este subconştientul ca loc de manifestare al spiritului ţtostru. Toate cunoştinţele sunt sedimentate, din evoluţiile anterioare, prin mii şi zeci de mii de reîncarnări, exi>erienţe pe care te transmite prin procesul de reîncarnare, dacă se poate spune aşa „prin ereditatea spirituală”. Subconştientul nostru funcţionează raţional, căci altfel nu s-ar putea realiza finalitatea autoconservării, pentru aceasta spiritul are nevoie de un corp fizic stabil pentru a-şi continua drumul său spre purificare, de aceea ei luptă pentru autoconservarea corpului fizic.

De multe ori perpetuarea se realizează cu orice preţ, pentru a permite noi naşteri în lumea spirituală şi noi vieţi

pământeşti, pentru evoluţia spiritului Aceasta este o realizare automată inconştientă a unui program precis constituit dintr-o suită de funcţii dinainte stabilite. Autoreglarea funcţiilor se realizează pe baza conexiunilor inverse, astfel de exemplu: menţinerea temperaturii animalelor homeotemie la valori constante se realizează prin interacţiunea unor mecanisme echilibrate contradictorii, Dacă temperatura corpului scade, prin anumiţi receptori această informaţie este transmisă hipotalamusului (formaţiile unervoasă din trunchiul cerebral) care o analizează şi elaborează reacţii ce sunt transmise spre organele corespunzătoare. Mesajele transmise organelor efectuare declanşează mecanisme prin care temperatura corpului revine la valoarea normală, astfel se închid porii pielii pentru a se reduce transpiraţia care prin evaporare produce răcoare, alte impulsuri referente merg la muşchi şi determină intensificarea activităţii anulând acţiunea entropică a mediului. Fiecare constantă a homeostaziei este menţinută prin factori de creştere şi factori de descreştere a acestora, care la rândul lor sunt sub acţiunea subconştientului.

Homeostazia mediului intern este factorul principal al autonomiei organismului care îl protejează de schimbările ce au loc în mediul înconjurător şi se realizează prin mecanisme cibernetice de autoreglare. Aşa de pildă sângelc are o compoziţie constantă: cinci milioane de globule roşii de milimetru cub de sânge, şapte mii de globule albe pe milimetrul cub, trombocite trei suie de mii pe milimetrul cub. Plasma sângelui are în ea o scrie de alte constante, scrumalbuminc, serumglobulinc şi fibrinogen. Pentru o sută de milimetri de plasmă sunt dozate în mod normal 6, 4 g de proteine dintre care 3, 7 g serumalbuminc, 23 g serumglobuline, O, 38 g fibrogen. În afară de proteine în sânge se mai găseşte glucoza în cantitate de 1 g la mic, acizi graşi 4 g la mic, colesterol 2, 1 g la mie, uree O, 26 g la mic.

Dintre substanţele anorganice amintim calciul O, 1 g la mie, sodiu! 3, 4 g la mic, potasiul O, 2 g la mic, clorul 3, 7 g la mie, Herul 0, 002 g ia mie.

Toate aceste proporţii se menţin constante prin mecanisme de autoreglare, fiecare conexiune inversă constituie sorşâtul unui ciclu şi premiza pentru ciclul următor. Autoreglarea funcţională presupune consum de substanţă şi energic pe care organismul le procură din mediul înconjurător. Organismul se adaptează apropiindu-se de factorii favorabili şi evâtând factorii nefavorabili. Factorii favorabili şi nefavorabili sunt raportaţi la experienţe din alte vieţi înregistrate sub formă de memorie în subconştient în lumea animală, dacă informaţia primită înştiinţează o sursă de hrana se produce o reacţie de apropiere, dacă informaţia aduce un mesaj de primejdie se realizează o reacţie de fugă. Organismul se menţine, prin funcţia de metabolism, la anumite constante în condiţiile unui mediu instabil.

Omul învaţă din experienţe trecute, înregistrate în subconştient şi reacţionează în consecinţă la noile informaţii primite.

Organismul presupune anticiparea prin memoria stocată în subconştient şi astfel se pregăteşte pentru întâmpinarea evenimentelor care se vor produce. Menţinerea structurii organismului arc la bază procesul de autoreglare de la nivelul celulei. Diferitele forme de proteine sunt constituite de 20 amânoacizi esenţiali. Fiecare proteina are însă o anumită specificitate care depinde de structura ci primară, adică de felul şi ordinea în care sunt reglaţi radicalii aminoacizilor în lanţul potipeplidic. Trăsăturile de specie poarta amprenta individualităţii proteinelor, cum moleculele de proteine se reînnoiesc în mod continuu se pune mereu problema sintetizării lor specifice. Aceasta presupune existenţa unei matrice care dirijează acest procest această matrice este înregistrată în structura moleculară a acizilor nucleici şi,

prin mecanisme informaţionale cibernetice, are loc sinteza proteinelor la nivelul organiiclor celulare numite ribozomi, conform informaţiei cuprinsă în molecula de AD. N. în felul acesta, AJR. N.-ul mesager duce informaţia de la A.D.N. la râbozomi, unde, îndeplinind rolul de matrice, siniciâzează proteinele corespunzător cu informaţia adusă de ia A.D.N. Procesul se realizează prin mecanisme de autoreglare biochimică.

Existenţa materiei este veşnică, dar existenţa sistemelor biologice deschise sâni supuse morţii. Ele încetează o dală cu moartea, când corpul eteric sau forţa vitală, cea care întreţine lot acest mecanism de autoreglare şi metabolism părăseşte organismul. Organizarea sistemului din materia vie se datorate organizării structurale a corpului eteric, el este deci forţa care întreţine metabolismul celular datorită curentului continuu de energie care circulă prin organism. Odată cu oprirea acestui cu reni continuu de energic se opreşte şi viaţa. Elementele subaiomice, proton, neutron, electron, foton, ce alcătuiesc corpul cleric, fiecare din aceste particule ale atomului, posedă o anumită structurare, care îi conferă o anumită memorie. Această structurare a elementelor subatomice ar putea fi de natură electromagnetici, aceasta deoarece ale nu se pot transforma în câmp ori în alie particule* Lumea subalomică urmează tipare clare. îi precise, iar structura sa este asemănătoare lumii atomice. Toate interacţiunile particulelor sunt simetrice, relativ la deplasare;! în spaţiu şi în timp şi ca urmare a acestei simetrii, se conservă cantitatea totală de rotaţie implicată în proces. Sarcina totală a particulelor implicate în interacţiune rămâneconslanta, Dezintegrarea forţată a doi protoni va da naştere la hadroni formaţi din energie cinetică şi din masele protonilor de coliziune ce au determinat dezintegrarea forţată a protonilor.

Reacţiile hadionilor reprezintă un flux de energie în

care particulele se creează şi se distrug în permanenţă, iar energia poate circula numai pe anumite canale. Descrierea hadronilor din fizica particulelor, se aseamănă cu viziunea budistă, care concepe obiectul ca fenomen, ca energie şi nu ca un lucru sau substanţă* Geea ce budiştii au realizat prin experienţa mistică a naturii, s-a redescoperit prin experienţe şi teoriile matematice ale ştiinţei moderne. În filosofia budistă toate lucrurile sunt considerate a fi dinamice, tranzitorii şi iluzorii. Autoconservarea individuală a sistemului este o condiţie a autoreproducerii, de aceea metabolismul este o cerinţă directă a autoconservării sistemelor vii. Viaţa este un sistem biologic funcţional care se autoconservă în mod activ. Această autoconservare este înscrisă în memoria corpului eteric care pentru fiecare celulă, pentru fiecare ţesut sau organ arc o structură energetică specifică, care determină o funcţionalitate specifică celulei respective.

Viaţa pentru a supravieţui, pentru a se autoconserva, este necesar ca reacţiunea ei faţă de mediu să fie cel puţin egală cu acţiunea mediului asupra ei. Viaţa arc scop foarte bine definit, că are o clapă de maturitate, una de declin şi apoi de moarte. Singurul ci scop este de a se asigura perpetuarea speciei necesară evoluţiei spiritului, pentru a se putea reîncarna, în noul corp fizic creat. Toată evoluţia vieţii spre autoconservare şi autoreproducere se desfăşoară în mod spontan, sub acţiunea subconştientului care luptă pentru menţinerea vieţii. Finalitatea este caracteristica esenţială a vieţii, ca presupune subordonarea tuturor proceselor unui scop final, această finalitate este fixată în subconştientul nostru, ca loc de manifestare a spiritului. Nu supravieţuirea individului este condiţia supravieţuirii speciei, ci supravieţuirea acestuia până îşi îndeplineşte funcţia de reproducere, după aceasta supravieţuirea nu mai este esenjială faţă de specie, ba chiar devine un impediment pentru specie, altfel spus moarica apare ca o adaptare utilă pentru specie, căci lasă

loc unui alt organism tânăr să asigure reproducerea şi o dală cu aceasta o nouă reîncarnare pentru o nouă evoluţie spirituală, Moartea reprezintă numai o trecere de la o formă de viaţă pământească la o naştere spirituală, o altă formă de viaţă. Omul este nemuritor, dar el realizează nemurirea prin spiritul său care este transmis descendenţilor printr-o nouă reîncarnare* Am fost întrebat după prima ediţie ce cred cu despre existenţa altor civilizaţii extraterestre. Consider că spiritele evoluate de materializare din sfera laborator a creaţiei divine pot materializa inteligenţe şi pe alte planete dându-le o formă adecvată condiţiilor de pe planeta respectivă, legate de alte combinaţii decât cele ale carbonului, în condiţiile existenţe pe pământ, carbonul a fost elementul care a fost folosit de spiritele de materializare pentru a se forma combinaţiile organice şi apoi materia vie, dar cu siguranţă în univers sunt şi alte sisteme care nu au la bază combinaţiile carbonului şi care totuşi posedă proprietăţile de autoreglare şi care au inteligenţă, deci alte forme de viaţă sunt foarte posibile pe alte planete în care alte elemente ar putea constitui baza unor combinaţii din care să rezulte sisteme capabile de însuşiri vitale de autoconservare şi auto reproducere, cu conştiinţă de sine.

scopul viirrii

Viaţa este dominată de două instincte, în instinctul de conservare ai vieţii, în care scopul este acela de a acumula bunuri necesare desfăşurării vieţii, în această idee este un scop imediat, acela prin care să-şi erceze bunuri şi satisfacţii zilnice şi unul mai îndepărtat, care conduce la acumularea de bunuri, la stocarea de rezerve. Dar firul vieţii se întrerupe la un moment dat uneori, atunci când nici nu le aştepţi şi alunei vine întrebarea logică: pentru ce a trebuit să agoniseşti ailtea bunuri, căci plecând din aceasta lume, nu vei lua nimic cu tine. Al doilea instinct care guvernează viaţa, este acela de perpeluarea speciei, acela de a da naştere la descendenţi, care să ducă mai

departe continuarea firului vicţâi. Teoria privind finalitatea internă a naturii, teleologia, presupune ca natura, ca şi oamenii, preferă să se întâmple un lucru şi nu altul, după cum fiecare dintre noi, doreşte succesul propriei familii mai mult decât al alteia străine. Fiecare dintre noi se gândeşte cum să-şi canalizeze energiile acumulate, iară a deranja semenii săi, să lucreze pentru el, să-şi menţină sanătaica şi să acumuleze bunuri necesare existenţei, dar care sunt mijloacele ce servesc la realizarea acestor scopuri finale?

În general scopurile noastre imediate urmăresc un folos nemijlocit, care de cele mai multe ori constituie o plăcere, o bucurie, o satisfacţie, dar scopul îndepărtat? Ce aşteptăm de fapt de la viaţă? Toate aceste scopuri finale variabile de la individ la individ, conşticul sau inconştient, consiau în obţinerea bunăvoinţei celor din jurul nostru. Strângerea şi acumularea, sâni manifestări ale egoismului, acest instinct este şi la multe animale, care strâng şi ele ins linei iv bunuri de care au nevoie în viaţă spre propria lor existenţă. Acumularea de hrană şi construirea de adăposturi organizate sâni instincte biologice fundumentale pe care le întâlnim la furnici, la albine, la veveriţe, la castori ctc

Direcţia vieţii este dală deci tic instincte şi sentimente iar pentru realizările ce le dorim, ne folosim de străduinţe conştiente sau suntem conduşi de instincte inconştiente. Dintre străduinţele conştiente fac parte invocarea unor forţe superioare, de pildă a fi în slujba lui Dumnezeu, a fi în slujba domnitorului, a 11 în slujba patriei, a promova binele familiei, a fi credincios faţă de sistemul pol inc. Tot dintre străduinţele conştiente, este obţinerea puterii, puterea de dragul puterii; admiraţia maselor, faima, securi lalea pentru realizarea căreia se urmăreşte acapararea puterii. O altă străduinţă conştientă csie aceea de a face bucurie atlora, iubirea de oameni dezinteresată, grija pentru copii, bunăvoinţa faţă de

prieteni şi animale. Există şi oameni la care ibale aceste motivaţii lipsesc, este adevăratul hedonist, care urmăreşte în viaţa numai să-şi satisfacă pentru el bucurii, indiferent prin ce mijloace. Adevăratul scop al vieţii nu este nici realizarea satisfacţiior imediate şi nici cele îndepărtate, el este dictat de destinul fiecăruia. La specia umană, instinctul de perpetuare a speciei, este întreţinut şi activat de plăcerea actului sexual care poate conduce în viaţa cotidiană la adulter, incest, violuri şi chiar crime. Deşi cele două instincte par a fi echilibrate cel al perpetuării speciei csie dominant, fiecare familie acordă atenţie maximă copiilor ei şi mai puţin ascendenţilor ei, adică părinţilor, cunoscut fiind faptul că un părinte poate creşte zece copii, dar zece copii nu pot să-şi îngrijească un părinte la bătrâneţe. Dar cine determină un instinct atât de puternic şi de ce? Scopul vieţii csie subordonai instinctului. Dar ce csie instinctul?

Instinctul este o formă de manifestare a spiritului util în lumea animală cât şi la specia umană, bine individualizată. Amintiţi-vă de păsări; felul cum îşi confecţionează cuibul, clocitul ouălor, creşterea puilor făcute cu atâta truda, în unele arzuri pentru prima dată în viaţa lor. De unde au aceste cunoştinţe, căci instinctul nu este înscris în codul genetic, aceste cunoştinţe sunt păstrate şi transmise de spiritul Ion Acelaşi aspect îl întâinim şi la animale şi la om. Singura explicaţie a celor două instincte, este cerinţa de evoluţie a spiritului, care cere niereu alte reîncarnări pentru purificarea lui. Acesta este de fapt scopul vieţii noastre, am venit pe lume nu pentru a ne bucura pentru anumite plăceri şi bucurii, nu pentru a acumula cât mai multe avuţii, cari toate acestea rămân şi odată cu moartea nu iei nimic din ele. Ne naştem cu un destin bine determinat încă din lumea astrală a spiritelor, nu pentru aceste scopuri imediate sau îndepărtate, ci nutnai pentru a ne da posibilitatea unei noi încercări de purificare a spiritului nostru prin suferinţă.

Este suferinţa un dar al iubirii divine? Pentru a putea evolua, spiritul este trimis la reîncarnare, dar nu pentru o viaţă abuzivă, imorală sau plină de avuţii, aşa nu se poaic purifica spiniul, iar în această situaţie reîncarnările nu-şi vor atinge niciodată scopul. Aşa cum am mai spus, spiritele puţin evoluale, cele din zona roşie sau diavolarii, legate mult de corpul eteric, care mai poate fi numit şi sufletul senzaţiei care este legat mult de plăcerile lumeşti, este trimis repede, spre o nouă reîncarnare, fără ca el să poată să se opună, este obligai să facă aceasta, destinul lui este pecetluit de altespirite superioare, nu de el, iar acest destin programat pe zile, luni sau ani, exact cum se programează un program pe calculator, aceasta pentru că spiritul este o formă de energie compusă din particule materiale infraatomice, probabil neutrino, tahioni, psihoni sau cum vor fi denumiţi, dar alcătuirea lor, structura lor le conferă o putere imensă de memorie, de inteligenţă şi de voinţă. Acţiunea în viaţa pământească se desfăşoară secundă cu secundă după felul cum a fost programată, aceasta înseamnă că toate evenimentele vieţii sunt înscrise în codul nostru spiritual. Se pune întrebarea: nu se poate în niciun fel modifica cursul desfăşurării acestor evenimente? Acest destin poate fi modificat sau întrerupt sub acţiunea spiritelor inferioare sau diavolare, invocate prin magia neagră, cu ajutorul ci se poate întrerupe viaţa sau se pot provoca boli organice şi psihice (vezi capitolul Magic). Forţa spiritelor diavolare, constă în forţa ghidului, care se transmite sub forma de simboluri, imagini, subconştientului unui om, acesta reacţionând întocmai cum i s-a transmis prin acele gânduri. Când spiritul este evoluat, el singur îşi alege destinul pentru o nouă viaţă pământescă. Dar şi în acest caz al „liberului arbitru” cel ce vine să se reîncarneze, trebuie să-şi programeze suferinţa, căci altfel nu ar avea niciun rost să se reîntoarcă pe pământ. Să ne amintim de cel mai superior spirit reîncarnai pe pământ, Iisus Cristos, el şi-a programat să fie

batjocorit şi răstignit, căci numai aşa el s-a putut înălţa la Tatăl. Legea Karmei, scriu istoricii filosofiei indiene SCharterjee şi J. Datta, are semnificaţia că toate acţiunile individului, bune sau rele provoacă şi urmări, dacă aceste acţiuni sunt săvârşite cu dorinţă de a culege de pe urma lor roade, adică premeditat Fiecare faptă bună atrage după sine o răsplată, şi fiecare faptă rea, atrage o pedeapsă, dar de regulă nu în viaţa aceasta, ci în viitoarea reîncarnare.

Însăşi destinul omului, sau a oricărei alte fiinţe din această viaţă, este rezultatul acţiunilor sale într-o existenţă anterioară. Prin acţiunile mile «unul îşi făureşte singur soarta în viitoarea lui reîncarnare. Şi alte spirite evoluate revenite pe pământ au trebuit să treacă prin suferinţe. Marele lutius Cezar a părăsit viaţa în deplină glorie fiind înjunghiat în senatul Romei antice. Alexandru Macedon, cel mai mare cuceritor al tuturor timpurilor, a murit de asemeni în plină glorict în Bahilon, unde dorea să-şi stabilească capitala vastului său imperiu, la vârsta de numai 33 de ani, răpus de boală. Napoleon Bonaparte care ar fi fost reîncarnarea lui Hanibal, sfârşeşte în captivitate pe insula Sfânta Elena din oceanul Atlantic prin chinurile cumplite ale unui cancer gastric Luceafărul poeziei româneşti Mihai Eminescu, cel mai mare spirit ai poporului român, moare la vârsta de 39 de ani, într-un ospiciu de nebuni, cu paralizie generală progresivă, prin septiccmie, data de un erizipel, de la o rană produsă printr-o piatră aruncată de un alt bolnav psihic, din acelaşi ospiciu.

Marele geniu al muzicii, Beethoven, şi-a trăit ultima parte a vieţii fiind surd, şi aceste exemple ar putea continua la nesfârşit. Aceasta însenina că orick de evoluat este un spirit ce vine la reîncarnare» el trebuie să-şi programeze o nouă suferinţă pentru a putea să evolueze mai mult. ACŢIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL SUBCONŞTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL

PURIFICAREA SPIRITULUI SE FACE prin numeroasele reîncarnări, pentru aceasta este nevoie de o continuă evolutic a speciilor care are la bază procesul reproducerii. La om reproducerea se face datorită instinctului sexual, care prin actul un copulaţie dă naştere unui nou descendent.

Dacă actul sexual în sine se desfăşoară sub acţiunea sistemului nervos vegetativ, parhsimpaticul sacrat fiind acela care produce erecţia, printr-o congestie a corpilor cavenioşi ai penisului, iar ejacularea este determinată de contracţia spasmodică a uretrei posterioare, care elimină spre exterior sperma venită din vezicule seminale, aceasta Fiind sub influenţa simpaticului lombar. Ejacularea însă nu se suprapune noţiunii de orgasm, care este o plăcere subicetivă, variabilă de la individ ia individ, Cil intensitate şi care este de natură eterică, adică sufletească. Subconştientul, ca loc de acţiune a spiritului, participă la actul sexual prin acţiunea de gândire, a acestuia, dorinţa sexuală este mult mai puternică atunci când participă şi gândirea, care prin amintirea unor trăsături fizice ale partenerei, sedimentată în subconştient, cum ar fi reprezentarea sânilor, rotunjimea feselor» aspectul feţei, conformaţia buzelor etc. Mai mult chiar, crocţia şi dorinţa sexuală se produc şi atunci când nu avem în mânie aceste amintiri, dar de exemplu trăim intens o carie pe care o citim şi în care sâni descrise acţiuni erotice. În acest caz imaginaţia pe care şi-o face subconştientul nostru este cea care determină libidoul (dorinţa sexuală).

Legat de participare; * spiritului la actul sexual este şi aşa-zisa scădere a poienţei sexuale de ordin psihic, Sunt nenumărate cazurile unor lincrî care se consultă pentru scăderca erecţiei sau chiar absenţa ei. În aceste cazuri, din cauza unor emoţii care au avut loc cu ocazia unei experienţe sexuale – şi aceasta nu reprezintă ceva anormal – se produce o inhibiţie corticală care suprimă erecţia sau face ca aceasta să se întrerupă mai repede decât csie

normal, urmată de obicei de absenţa ejaculării în aceste situaţii obsesia pe care o prezintă tânărul, la gândut că s-ar putea să se repete eşecul, transmite subconştientului lui această formă neputinţei şi acesta se componă în consecinţă făcând imposibile următoarele experienţe sexuale. În aceste cazuri de multe ori o participare negativă o are partenera care, în loc să se facă a nu îi observat fenomenul, îi reproşează lipsa de potenţa, producând acestuia o sugeslionare şi mai puternică, prin aceasta fenomenul de inhibiţie devine şi mai puternic.

Este posibilă scăderea poienţei sexuale şi apariţia frigidităţii la femeie prin intermediul magici? Da, este posibil. Aceasta se explică în felul următor: prin puterea de concentraţie şi de voinţă a celui ce practică magia, se transmit telepatic subconştientului celui căruia i se adresează gânduri şi imagini de neputinţă sexuală sau de frigiditate la femeie care sâni percepute de subconştientul acestuia. Aşa cum am mai scris de mai multe ori, subconştientul reacţionează la mesajele acestea mentale prin imagini simbol pe care le cunoaşte şi ca urmare comandă sistemului nervos vegetativ, instalarea impotenţei sau frigidităţii. Remediul este puterea de concentrare şi de voinţă pe care trebuie să o aibă cel în cauză, pentru ca prin această autosugestionare în sensul bun al acţiunii să se producă descătuşarea subconştientului de imaginile simbol primite de la magician.

Având în vedere acţiunea determinantă pe care o are spiritul prin subconştient asupra actului sexual, am găsit de cuviinţă să dezvolt fenomenul impotenţei sexuale la bărbat.

Erecta nu se produce cu aceeaşi uşurinţă la toţi bărbaţii, pentru unii excitaţia psihogeneiică este suficientă, pentru alţii trebuie stimuli prelungiţi şi mult mai intenşi, această diferenţă se repercutează şi asupra duratei erecţiei, ca fiind variabilă în mari proporţii. Două elemente intervin în această persistenţă a erecţiei şi anume:

excitabilitatea şi durata actului sexual în sine până la ejaculare. Atunci când excitabilitatea este mare şi reacţiile sunt intense, durata actului sexual se scurtează, în actele sexuale repetate primul este de obicei mai scurt decât următoarele, acest fenomen este fiziologic, dar există cazuri de impotenţă sexuală prin hiperexcitabilitate constantă, care scurtează de fiecare dată durata actului sexual, chiar dacă el se repetă. Aceasta se întâmplă în ejacularea precoec sau rapidă.

Scurtarea erecţiei este la alţii patologică, anormală, atunci când la incitaţii sau la o excitabilitate normală corespunde o reacţie mai mult sau mai puţin intensă de durată foarte limitată.

Această scurtare se manifestă în urina raporturilor foarte apropiate, întrudt după ejaculare persistă o excitabilitate insuficientă pentru a avea noi erecţii în afară de aceste cazuri particulare se întâlnesc adesea indivizi cu dorinţă normala» cu excitabilitate mai mult sau mai puţin conservată la care erecţia se produce incomplet dar este urmată de senzaţia voluplivă normală (orgasm). După un timp aceşti indivizi deşi au excitaţie sexuală normală erecţia diminuează progresiv pentru a se opri fără ejaculare. Aceste caractere ale scăderii potenţei sunt de obicei intermitente, fenomenul scurtării crectici nu este permanent la fiecare act sexual, această astenic sexuală se manifestă rareori izolat, ea este de obicei însoţită de o oboseală generată a organismului, iar recupererca forţei după actul sexual se face la aceşti indivizi foarte greu. La toate acestea un roi important îl are partenera care având un orgasm foarte întârziat din cauza unei frigidităţi mai mult sau mai puţin complete, face să prelungească aci ut sextial peste timpul normal, ceea ce duce la oboseală şi la încetarea erecţiei, fără a ajunge la ejaculare. Aceste forme scăzute şi scurtate ale crectici sâni în general nu Unite la indivizi cu o hipovagotomie generală idiopatten, cu tonusul scăzut în toate sistemele autonome.

v

Insuficienţa sexuală prin defect de recuperare în perioada refractară

Perioada refractară este perioada imediat următoare actului sexual, când în mod normal organismul refuză pentru o perioadă de timp repetarea actului sexual. Perioada refractară este % ariabilă de la individ la individ şi de asemeni în funcţâc de vârstă. La adultul tânăr cu tonusul nervos normal, ea este scurtă, fiind cuprinsă între câteva minute şi câteva ore. În acesta perioadă refractară trebuie să deosebim două feluri de reaciic, unele somatice şi altele psihice. Reacţiile somatice se caracterizează mai ales printr-o slabă excitabilitate a centrilor electivi nervoşi, acest fenomen se explică prin absenţa momentană a tonusului nervos vegetativ, Această scurtare a tonusului după descurcarea orgasmo-ejaeulatoric au este de lungă durată la individul cu tun ici talc normală. Reacţiile psihice ale perioadei refractare sâni caracterizate printr-o atenuare marcată a reflexelor psihosenzorâale, o stare nouă se substituie celei provocate prin excitaţia sexuală, lic prin dezgust psihic sau moral faţă de parteneră, fie din contra unui clan către aceasta când elementul afectiv de landreţe şi recunoştinţă este predominant.

Perioada refractară prin defect de tonicitate cu prelungirea fenomenelor somatice, se distinge de aceea datorată unei perioade refractare psihice de durată exagerată. În perioada refractară somatică prelungită, impulsul sexual şi dorinţa pol şi conservate, dar reacţiile de excitare sunt foarte lente. Erecţia este incompletă aiila timp cât echilibrul nervos este nerecuperat. Aceste dificultăţi locale se însoţesc adesea de tulburări generale, hipotonice, cel mai adesea astenicul sexual adoarme după fiecare act sexual şi se irezeşte dificil. La aceşti indivizi impulsul sexual este normal, dorinţa sexuală se conservă, descărcări ic orgasmo-ciaculatorii sâni perfecte, numai perioada refractară singură este foarte intensă şi

prelungită. Aceste cazuri se găsesc în special ly indivizii neurastenici, al cărui caracter principal este ottoseala.

Este dificil uneori de deosebii perioada refractară somatică prelungită, de perioada refractară psihică prelungită. Este aproape imposibil de a se putea separa până la un punct, fenomenul oboselii, de frica unui nou act sexual, teama oboselii însăşi sau teama eşecului. Este posibil ca după un raport sexual normal să se producă o violentă depresiune psihică, fără un caracter bine definii, manifestat prin tristeţe profundă, o stare de depresiune psihică, necontrolată şi dezgust faţă de un nou act sexual. Când această perioadă refractară psihică se prelungeşte peste timpul normal, dorinţa sexuală este suprimata iar erecţia psihogene tică nu se produce. Perioada refractară prelungită psihic mai trebuie deosebită de o stare de inhibiţie psihică, consecinţa autosugestiei, inhibiţie care uneori poate o suprimată sub influenţa alcoolului. Când raporturile sexuale sunt repetate abuziv, perioada refractară se prelungeşte automat. Potenţa sexuală este diferită de la individ la individ şi de aceea noţiunea de exces diferă de la caz la caz. Indivizi cu aceeaşi stare de sănătate, cu aceeaşi greutate corporală, cu aceeaşi vârstă, unii pot avea raporturi zilnice iar alţii raporturi săptămânalc. Pentru un individ care normal nu poate avea decât trei raporturi pe săpiămină, raportul zilnic va fi un abuz. Consecinţele nu apar imediat, ci mai târziu, la fel ca şi în cazurile de onanism. Impotenţa poate să fie absolută sau relativă, cu o hipoexeilabilitate momentană cu o stare de oboseală prelungită. Dacă se forţează repelarea actelor sexuale, fără a se lăsa organismul să se refacă în perioada refractară normală, crecţia scade ca durată şi de cele mai multe ori încetează înainte de a ajunge la ejaculare. În astfel de cazuri potenţa sexuală scade progresiv.

Impotenta prin abstinenţa sexuală

Abstinenţa poate fi întâlnită în situaţii speciale, când în absenţa femeii, nu se produc excitaţii sexuale repetate

şi abstinenţa în situaţii cu prezenţa femeii.

În primul caz hiperexciiabiliiaiea genitală este prezentă la început pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă cu erecţii psihogenciice frecvente, dar încet, incct, hipersensibilitatea se atenuează, dorinţa diminuează pentru a dispărea complet. Această situaţie o găsim la indivizii exploratori, navigatori sau privaţi de libertate, fără a veni în contact cu femeia. Aceste forme de impotenţa sexuală, deşi pot dura ani de zile, nu sunt definitive, situaţia revenind la normal în prezenţa femeii.

În cazul celei de-a doua categorii, când abstinenţa are loc în prezenţa sexului feminin, excitaţiile repetate în contact cu femeia, erecţiile frecvente, hiperactivitatea test icul ară destinde testiculele seminare, duce la o hiperseereţie a prostatei şi glandelor urctrei anterioare. În aceste cazuri apar poluţii nocturne de descărcare a veziculelor seminale, care diminuă astfel tensiunea genitală, se produce o congestie a uretrei posterioare şi verummontanită. După tulburările funcţionale apar modificări organice, în aceste situaţii erecţia diminua treptat, dorinţa sexuală este păstrată, iar erecţia se produce insuficient, astfel că impotenţa sexuală se instalează Jlră semne premonitorii, de cele mai multe ori brusc.

Impotenţa prin actul sexual întrerupt

Actul sexual se întrerupe înainte de a avea loc ejacularea prin concentraţia voinţei, care întrerupe ciclul reflex al organismului, sau ciacularea se efectuează în afara vaginului Această ejaculare în afara vaginului strică echilibrul sistemului nervos central, ejacularea efectuându-se, nu sub excitaţia locală a glandului penisului, ci prin concentraţia voinţei care caută să suplinească excitaţia locala.

Impotenţa în nnunisiii în ceea ce priveşte masturbarea sau onanismul care de altfel este foarte frecventă la tineri, după Mayrowky 88%, după Mavkisse

93%, după Ducek 91) %. Aceasta duce la impotenţa sexuală când este practicată în exces.

La majoritatea tinerilor această practica este pasagera, dar se poate vorbi de un onanism cronic, cimJ acesta se prelungeşte şi la adultul tânăr şi chiar mai târziu, sunt citate cazuri de mariaj când bărbatul privindu-şi pe ascuns partenera, se masturbează în loc să aibă raport sexual normal. În onanism se produc două serii de fenomene, unele organice şi altele psihice. Faza de excitaţie dinaintea actului sexual lipseşte pentru că femeia lipseşte, faza de erecţie psihosenzorială este frecvent inexistentă, există numai reprezentarea mintală, adică imaginaţia din gândul lui Impulsul sexual lipseşte, el se transformă repede în plăcerea psihică, care este analoagă actului sexual, dar în acelaşi timp mai greu de realizat, ea producându-se în special prin consum nervos, printr-o erecţie psihică. Fenomenele psihice ale perioadei refractare sunt foarte marcate. Erecţia se produce repede prin manevra rea directă de calotare şi decalotare a glandului penisului. Această practică în onanismul cronic duce la repetarea actului de masturbaţie, fără a lăsa, organismului perioada de refacere. De multe ori actul masturbaţiei se reia fără a ajunge la ejaculare, ceea ce duce la o insatisfacţie şi o iritabilitate care conduc la noi repetări. Se poate spune că onanismul ocazional este compensator în afara femeii şi nu este foarte nociv, uneori chiar fiind necesar. Onanismul cronic sau onanismul esenţial se produce la indivizi care deşi au condiţii pentru efectuarea actului sexual, preferă să practice masturbarea. La aceştia erecţia psihogenetică în prezenţa unei femei se produce dificil la aceşti indivizi apar frecvent tulburări psihice: timiditate, evitare*» societăţii, irascibilitate şi în general o inhibiţie puternică în prezenţa unei femei, prin frica unui insucces.

Onanismul cronic duce în leziuni inflamatorii ale uretrei, la ureirite şi veru-montani ta tef care întreţin la

nadul lor tulburările genitale.

Impotenţii prin dezechilibrul hormonul

Diabetul dă impotenţă hormonală, fie prin leziuni medulare, fie prin acţiunea glucozei din sânge asupra sistemului nervos simpatic. Este afectata în special erecţia, iar după aceea şi ejacularea şi apoi impulsul sexual în bolile infecţioase cronice cum este tuberculoza, de asemeni se produce scăderea potenţei sexuale. Acelaşi efect de scădere a potenţei sexuale se întâlneşte în intoxicaţiile cronice cu cocaină, morfină, alcoolismul cronic şi labagism (consumul exagerat de tutun). Alcoolul în cantitate moderată, în special vinul, creşte impulsul sexual, dar dacă este consumat în exces, duce la slăbirea reflexelor excitatorii, prin inhibiţia centrilor medulari.

Intoxicaţia medicamentoasă cu bismut, cu iod» potasiu duc ia ejaculări precoce. Salicifatul de sodiu, bromul, camforul sunt anafrodiace, scad apetitul sexual.

Aceeaşi acţiune o are 51 arsenicul. Scăderea potenţei sexuale este de asemeni frecventă la indivizii care convieţuiesc un timp îndelungat lângă aceeaşi femeie, această impotenţă este însă relativă cad nu se manifestă decât în prezenţa paricncrei cu care convieţuieşte şi nu în prezenţa altei partenere. Aceasta are drept cauză, în general indiferenţa partenerei faţă de actul sexual, sau eu atât mai mult manifestările de frigiditate ale acesteia. Este cunoscut faptul că orgasmul femeii, însoţii de manifestările care îl atestă, este cel ce întreţine virilitatea bărbatului.

Im potenţii sexuală prin inhibiţie

Manifestările de origine spirituală joacă un rol important în declanşarea dorinţei sexuale, sub formă de imagini şi asociaţii de idei, Această intervenţie psihospî rituală prin intermediul subconştientului, locul de acţiune a spiritului, poate să intervină în uncie cazuri în mod voluntar împrelungirea un timp, a fazelor ce se succed în actul sexual. În unele circumstanţe însă aceste manifestări ale subconştientului nostru, pot deveni inhibitorii,

determinând întreruperea reflexelor normale ce intervin în desfăşurarea actului sexual. Desigur există şi inhibiţii normale printr-o emoţie, dar şocul emoţional nu csie suficient pentru apariţia impotenţei. Şocul emoţional accidental, poate determina o inhibiţie permanentă atunci când alimentăm subconştientul cu ideea obsesivă a neputinţei, căci în acest caz, subconştientul având simboluri codificate de răspuns la fiecare idee sau imagine mentală se creează un cerc vicios, teama de eşec întărind ideea din subconştient, iar acesta face şi mai imposibil actul sexual.

Tratamentul impotenţei sexuale în ceea ce priveşte tratamentul medicamentos al scăderii potenţei sexuale aceste medicamente se împart în următoarele categorii;

— Tonice nervoase din care cele mai importante sunt: stricnina şi derivatele sale (linctura de nucă vomică, fosforul, sub forma de acid fosloric, fosfurci de zinc, fosfatului de sodiu, gliccro fosfaţi, arsenicul şi cacodilatiiţ;

— Calmante de timpul bromurilor, linctura de valentină, tinetura de craicgus Niger.

— Medicamente ale sistemului nervos vegetativ; beiladona, a tropi na, scopolamina şi ezerina;

— Madieamentele de acţiune văso-motrice genitală directă cum este y oh im bina.

Printre metodele chirurgicale de tratament ale scăderii potenţei sexuale este liga tura canalelor deferente (sperma tice) sau operaţia Steinach.

Tratamentul uruitelor cronice se face prin dâlaţii uretrare şi însiilaţii locale, printre metodele fizioterapice se recomandă frecţii lombare cu apă r<! ce 4 – 5 minute, scara înainte de culcare, sau băi de şezut de tret ori pe săptămână fie cu apa rece, fie foarte caldă (42 – 45 grade) înainte de culca re „în cazurile de ejaculare precoce.

Diatermia este indicată în inflamaţiile prostatei, veziculelor seminale şi ale uretrei posterioare.

Cea mai eficientă metodă de tratament al scăderii

potentei sexuale la bărbat estecentroterapia Bonnier, o caulerizare foarte uşoară a capului cornetului inferior nazal, care de altfel are aceeaşi acţiune nu numai la bărbat ci şi în cazurile de frigiditate la femeie, cazurile de eşec fiind foarte rare, uneori revenirea la normal apare după o singură şedinţă suprimând inhibiţia psihică şi determiiind o stare de euforie a bolnavilor.

Un fapt însă esenţial trebuie reţinut, niciun fel de rezultat nu se poate obţine dacă celula nervoasă de ia nivelul hipotalamusului, care are înscris în memoria ci, răspunsul, prin elaborarea de hormoni şi stimulează organele genitale, dacă în sânge nu se găseşte o concentraţie de testosteron de 5 mg pentru acest motiv la bolnavii în vârsta, care nu mai au o secreţie normală de testosteron, trebuie administrat acesta mai ales sub forma de proviron.

TELEPATIA

mesaj mental

GÂNDIREA FIIND UN ELEMENT MATERIAL, se poate transmite la distanţa. Exista un cod universal spiritual de comunicare prin gând, comun atât oamenilor cât şi plantelor şi animalelor, cu alte cuvinte ghidul se poate percepe la distanţă atât de oameni cât şi de animale şi plante, acestea interceptându-le şi deoodificându-le, iată câteva exemple: se ştie că dacă unei plante i se rupe o crenguţă ea descarcă un curent electric care se poate înregistra pe o hârtie cu ajutorul unui seismograf. Aceasta ca expresie a suferinţei sale. Dar s-a făcut următoarea experienţă: pe lângă o astfel de plantă cuplată la acest seismograf au trecut în şir unul elte unul un număr de cinci persoane; dintre aceste persoane una trebuiasă rupă crenguţa, dar această persoană nu glia că ea va rupe crenguţa; ordinul de a rupe crenguţa era dat de a şasea persoană care se afla departe de plantă. Acest ordin era ştiut de cel ce trebuia să-l dea + în momentul când cel ce trebuia să rupă crenguţa fără să-i dea niciun fel ordin

verbal, a ajuns în dreptul plantei, planta a reacţionat brusc, descărcind biocurenţi electrici» aceasta însemnând că planta a interceptat gândul celui care trebuia să ordone, l-a înţeles şi l-a decodificat.

Baksler, directorul şcolii pentru deteciarca de minciuni din New York, a adunat serioase probe care demonstrează existenţa unei percepţii primare care poate II observată ia toate fiinţele vii. Astfel, când minusculii creveţi sunt ucişi, se semnalează o reacţie imediată printre alte vieţuitoare, plantele de exemplu care se află în apropiere. Nicio ecranare nu poate să împiedice această comunicare, fie ea chiar o grilă de plumb.

Ruşii au făcut experienţe telepatice pe câini, real i/m d lelepatia animală.

Mars era un câine ciobănesc cu care a făcut experienţe telepatice Vladimir Durov. Ei observase că acest ci ine reuşea să-i intercepteze gândul său şi să-l înţeleagă. Experienţele s-au făcut în prezenţa academicienilor Vladimir Bekteriev şi Alexandru Leonovici. Astfel Bekteriev îi dădu lui Durpv o notă scrisă care cuprindea instrucţiuni te care urmau a fi transmise animalului prin mesaj telepatic. Durov a luat capul câinetul în mâinile sale şi l-a privit fix în ochi timp în care i-a transmis mesajul mental Ciincic şi-a retras capul şi a fugit în camera vecină, aliata în spatele laboratorului şi în care nu mai intrase niciodată. În cameră se aflau trei mese acoperite cu cărţi şi caiete, el s-a îndreptat spre prima masă unde a stat câteva clipe cu labele pe ea, apoi a plecat la a doua masă făcând acelaşi lucru, ca şi când ar fi căutat ceva, în sfârşit s-a dus la a treia masă de unde a luat obiectul căutat. Acesta era o carte de telefoane pe care Bekteriev i-o adusese lui Durov. Mars primise mesajul telepatie, Toate animalele cunosc adesea gândul dresorului prin intermediul telepatiei. Durov a arătat puterea, hipnotică a ochiului, puterea privirii, ochii ar emite deci radiaţii, dar ce organ le-ar capta? După ruşi acest organ ar

fi glanda pineală, această glandă situată la baza creierului ar fi al treilea ochi, ochiul pineal în anul 1962, Kapiński, în lucrarea „Comunicaţiile radio şi biologice”, împreună cu Durov, ajung la concluzia că celulele în formă de bastonaş ale retinei ar avea rolul de minuscule antene radio, care transmit semnale telepatice, în primii ani ai secolului XX, în Germania era un cal care putea interceplu gândul stăpânului său. El răspundea la întrebările de matematică, geografie sau chiar politice, prin bătăi de copită sau dând din cap în sus şi în jos pentru afirmativ, şi scuturându-l într-o parte sau alta pentru negativ. Exemplu: cineva întreba pe Hans cât face de două ori radical din 9 minus 1, după o pauză de câteva clipe ridica copita dreaptă şi bătea de 5 ori. S-a trimis o comisie de la Academia de ştiinţe condusă de Oskar-Pfungst, să examineze cazul, care era un miracol Rezultatul: dacă stăpânul calului Wilhelm Osten nu este de faţă sau dacă acesta nu ştia răspunsul la întrebări, nu-l ştia nici calul; când Osten cunoştea răspunsul, atunci şi calul răspundea corect. Concluzia: gândul stăpânului, atunci când acesta cunoştea răspunsul» era interceptat de cal şi decodificai, dând astfel răspunsuri corecte. Un alt exemplu: dacă în preajma unui om ce suferă un traumatism se află o plantă, ca reacţionează prin descărcare de biocurenţi, semn că ea suferă alături de om.

Experienţe de telepatie s-au lacul numeroase* Savanţi din lunica întreagă au observat că modificarea undelor cerebrale la un geamăn provoacă modificări ale undelor cerebrale şi la celălalt geamăn. Dacă o mamă suferă, copilaşul suferă şi începe să plângă. Sovieticii au lacul experienţe pe un submarin; Ei s-au servil de o icpuroaică şi propriii ei pui. Din câte se cunoaşte, nu există niciun mijloc tehnic de a comunica cu un submarin de la suprafaţă, undele electromagnetice nu se transmit prin apă. S-au plasat la bordul submarinului puii de iepure, iar icpuroaicei, care a rămas într-un laborator pe pământ, 1 s-au implantat electrozi în creier.

Când submarinul ş-a scufundat în mare, iepuraşii au fast sacrificaţi unul câte unul, iepuroaica neştiimi ce se întâmplă pe submarin. În momentele exacte ale morţii fiecăruia dintre fiii ei, creierul iepuroaicei reacţiona. Dar ce formă de energie degajă gândul dacă el poate străbate medii pe care undele radio nu le pol străbate?

Experienţele telepatice tăcute între Kamenski şi Nikolaev, primul transmiţător celălalt primilor, sunt mult mai convingătoare. Kamenski transmite de la Moscova iar Nikolaev interceptează mesajul la Leningrad. S-au putut transmite Imagini de obiecte dar şi stări afective. S-au constatat şi modificări biologice în timpul şedinţelor teicpaliee cum ar fi creşterea globulelor albe cu 1500 u, când s-a sugerat o emoţie plăcută, şi o scădere cu 1600 de globule albe dacă s-a transmis o emoţie depresivă.

Oamenii de ştiinţă americani au observat transmiterea telepatică a simptomelor şi bolilor psihice. Ei au observat de asemenea chiar posibilitatea de transmitere a unor reacţti telesomatice. Doctor Schwaliz descrie astfel un caz în care un om, trezindu-se într-o dimineaţă cu dureri violente la un dinte, telefonează medicului stomatolog pentru a-i da o consultaţie urgentă. Tot în acea dimineaţă, mama acestui om i-a telefonat pentru a comunica ca şi-a extras un dinte. Durerea fiului ci a dispărut spontan aşa că stomaiologul n-a mai găsit nimic care să-i explice durerea omului respectiv.

Raspusâin, călugărul avid de pulerc, socotit satanic, se supusese antrenamentelor legate de practicile şamanilor din Siberia. Raspulin era singurul care putea să trateze pe cel mai însemnat bolnav din Rusia imperială, ţarevictul care suferea de hemofilie, El putea să calmeze durerile copilului şi să oprească hemoragia chiar de la distanţă. Doamnele din cea mai înaltă societate după ce petrecuseră un minut în preajma călugărului, cădeaţi literalmente în patul acestuia. Se pare că avea o putere spirituală Toarte mare, căci un mare număr din aceste

femei mărturiseau: mi s-a relevat lotul, am dormit eu Dumnezeu”.

Este foarte interesant cazul telepatului Wolf Mcssing, un evreu polonez, care făcea spectacole cu experienţe telepatice. După ce acesta dăduse un spectacol în orăşelul Gomei din Rusia, la sorşitul spectacolului doi miliţieni i-au arestat şi l-au dus la Stalin. Acesta, care auzise de puterea lui telepatică dorea să se intereseze de polonezii pe care îi punea în funcţii şi de asemenea să testeze însuşirile psihice ale telapatului. Mcssing era o persoană celebră în parapsihologic fiind pus la probe de mari celebrităţi ale vremii: Einslein, Freud şi Gandhi. După invazia Poloniei de către germani aceştia puseseră un premiu de 200.000 mărci pe capul lui. Stalin ceru lui Mcssing să meargă la o bancă din Moscova şi folosindu-se de puterea lui telapatică, să ridice prin fraudă de la ghişeul băncii la care le era complet necunoscut suina de 100.000 de ruble, lată ce povesteşte Mcssing: S-a prezentat la ghişeu cu o foaie de hârtie în alb ruptă din carnetul său deschise servieta şi o puse pe tejghea ordonând mental casierei să-i dea enorma sumă de bani. Băi rinul casier, deschise casa de bani şi numără 100.000 de ruble lui Messing care îi bagă în servietă şi plecă. El se întoarce cu cei doi funcţionari desemnaţi de Stalin ce trebuia să supravegheze experienţa şi i-a dat banii lui Stalin. Văzând puterea extraordinar de mare a lui Mcssing, Stalin îi ceru un lucru ce părea imposibil de realizat. El a fost pus într-un automobil şi dus în Kremlin dând ordin pazei să nu lase pe nimeni să plece.11 Am efectuat acesta proba fără di neuitate”, spuse Mcssing, Atunci Stalin l-a mai supus la o probă: i-a spus să pătrundă în biroul lui de ia reşedinţa de vară de la Kuntsovo; aceasta era echivalentul cu pătrunderea în banca de la Fort-Knox şi să fure aurul Statelor Unite, Deşi locuinţa lui Stalin era păzită cu străşnicie de cea mai formidabilă gardă personală pe care a putut să o aibă un dictator, Messing îşi făcu apariţia în l’aja biroului lui Stalin.

Acesta a întrebat: „Cum ai putut să pătrunzi aici?” Messing explică: „Le-am sugerat telepatic celor care vă păzesc că sunt Beria, pe lângă fiecare gardian spuneam în gând: sunt Beria, sunt Beria”. Beria era şeful poliţiei secrete sovietice, un om obişnuit al vilei lui Stalin.

Şi iată o experienţă care confirmă prezenţa spiritului şi fenomenul de desprindere a acestuia: Kamenski îi transmite de la Moscova lui Nikolaev la Leningrad un mesaj telepatic, prin care îl descrie că în faţa lui are un bloc. Nikolaev interceptează gândul transmis telepatic prin care i se descria imaginea unui bloc dar în plus consemnează ceea ce exista şi în spatele blocului, ceea ce nu putea vedea Kamenski. Aceasta înseamnă ca, corpul astral al lut Nikolaev s-a desprins de corpul fizic şi vital şi s-a deplasat la faţa locului. Văzând cu vederea spirituală ceea ce era de fapt în spatele blocului

Messing spune că gândurile oamenilor îi apar sub formă de imaginr fapt ce l-am relatat atunci când am vorbit de corpul solar.

„Când am ochii acoperiţi, povesteşte Messing, activităţile lelpatice sunt mult mai uşurate”. Iată de ce cei ce se iniţiază în tainele cerului preferă să stea în locuri cât mai izolate, singuratice.

Tot în aceeaşl idee am să descriu un alt caz. Un ziarist i-a sugerat mental lui Messing să descopere locul unde e pus un exemplar al revistei Ogoniok şi să o deschidă la pagina unde era fotografiat un portret al lui Lenin, să-i spună dacă imaginea ce-l reprezenta pe Lemn era o reproducere după o pictură sau era fotografia unui aeior care interpreta rolul lui Lenin. Cu ochii închişi Messing îi aduse revista solicitata, o deschise la pagina indicată, unde era un portret original, aşa cum precizii Messing, în anul 1940, Mcssing prezise într-un discurs la Moscova că deşi Stalin şi HitLer făcuseră un tratat de neagresiune, într-o *zi* tancurile sovieticilor vor circula pe străzile Berlinului De asemenea a mai prezis ca războiul se

va sfârşi în mai 1945. Ambele evenimente au fost confirmate de istorie.

Electroencefalograma arată că omul are următoarele forme de unde cerebrale:

— Unde Alfa cu $-12 cicluri pe secundă, pe care omul le are în stare de reverie sau de relaxare (cu ochii închişi);

— Unde Beta cu 13 – 22 cicluri pe secundă, pe care le înliluim în activitatea mentală intensă;

— Unde Delta cu 1 – 3 cicluri pe secundă, pe care le avem în timpul somnului adânc.

În telepatie au rol undele alfa.

Percepţia undelor telepatice se face mat Iuţii în subconştient şi după aceea subconştientul informează scoarţa cerebrală. Aceasta ne arată că interceptarea gândurilor, deci a spiritului, se face la nivelul structurilor nervoase subconştiente, unde de sunt înţelese, decodificate şi trimise conştientului. Creierul lui Ntkolaev producea unde înainte ca mesajul să devină conştient. MAGIA

LEGAT DE TELEPATIE trebuie să explicăm fenomenu! magiei.

Aceasta era foarte dezvoltată în antichitate găsind-o atât la asirobabilbnieni cât şi la fenicieni şi egipteni. Ce este de fapt magia? Este tot o transmisie a unui mesaj telepatic, fie în scop benefic (mat rar) – aşa-zisa magic aibă, fie în scop rău – magia neagră sau malefică. Am văzut în capitolul precedent cum gândurile, Oc bune, fie rele, se pot transmite la distanţă unde în mod inconştient sunt interceptate la nivelul structurilor subcorticale (substanţă reticulară). Aceasta le decodifică şi transmite un mesaj pentru executarea lor chiar dacă sunt în defavoarea corpului fizic. Aceasta, pentru că subconştientul răspunde la mesajul telepatie reacţionând după scheme pe care le cunoaştem din experienţe de ani de zile. Iată un exemplu: i se sugerează unui om aflat în transă hipnotică că pe braţul lui se pune un fier roşu. Deşi în loc de fier roşu se pune un

creion oarecare, la locul atingerii cu creionul se produec o arsură, aceasta pentru al subconştientul are o imagine a ceea ce i s-a făcut altă dată, în altă viaţă atunci când într-adevăr pe corpul fizic s-a pus un fier roşu. Altfel spus, nu cuvântul este acela care influenţează subconştientul, ci motivaţia afectivă a ghidului, Un om hipnotizat răspunde în acelaşi fel indiferent dacă i se spune prin mesaj mental sau mesaj verbal, pentru că subconştientul nu limba o înţelege, ci gândul, imaginile mentale care se transmit. Subconştientul are o mairice de funcţionare pentru fiecare informaţiementulă, reacţionând ca în cazul de faţă, el practic înşelându-se. Iată un exemplu în accsi sens: un lucrător de la calea ferată este închis din întâmplare într-un vagon frigorific, el îşi scrie pe pereţii vagonului senzaţiile produse de frig, de degerături, de semiconşiienţă după care este găsit mort Spre surprinderea generală, la deschiderea vagonului, s-a constatai că complexul frigorific nu funcţiona, era defect, iar temperatura din interiorul vagonului era de 13: 14 grade. Tată cum autosugestia, la gândul că în vagon este o temperatură foarte joasă, a fost înţeleasă ca aiare de subconştient, care a produs în corpul său fizic îngheţarea corpului, aceasta pentru că în alte trăiri anterioare spiritul omului respectiv, subconştientul lui, trăise un astfel de eveniment.

Vedeţi cât de mare importanţă are asupra organismului sugestia şi autosugestia, spunându-i unui om mereu că este bolnav, chiar dacă aste perfect sănătos, el într-adevăr se va îmbolnăvi. Acelaşi efect îl are şi autosugestia, în toată practica mea de chirurg, de mai bine de treizeci de ani, niciodată nu am operat un bolnav care mi-a spus înainte de operaţie să nu-l operez ca el moare, cunosdtidu-se nenumărate, cazuri când într-adevăr bolnavii „s-au ţinut de cuvânt”. Aceasta se îMâmpkl tot prin fenomenul de autosugestie.

Legat de aceasta, se poate cita practica avansată din

Yoga, când prin autosugestie se poate modifica temperatura corpului, se poate modifica presiunea sanguină, se provoacă o temperatură mai mare pe o parte a corpului decât pe cealaltă, sau pur şi simplu yoginii pot intra într-o stare de moarte aparentă, când tensiunea arterială scade la zero, pulsul dispare, respiraţia încetează; mai muli chiar, pot fi îngropaţi şi la dala fixată sunt dezgropaţi şi revin la viaţă.

MAGIA NEAGRĂ

Prin magia neagră se sugerează de la distanţă o boală subită a organismului căruia i se adresează. Mesajul telepatic este interceptat de cel căruia i se transmite şi acesta moare subit. Acesta este efectul vrăjitoriei practicată de mediumi cu mari puteri telepatice.

Magia constrânge forţele spirituale să facă ceea ce doresc oamenii, pe când religia face apel la bunăvoinţa lor, se roagă de ele, le oferă ofrande, le adoră, le elogiază.

Religia este un act de renunţare, de abdicare, resemnare şi supunere, Ea se bitzează pe principiul „crede şi nu cercetai Aceasta este deosebirea între magia albă şi religie.

Magia neagră se asociază cu forţele răului, adică cele satanice, împotriva forţelor binelui. În lumea antică vrăjitorul sau fermecătorul era un om de vază ce făcea paric din curtea regelui.

Unele religii condamnă magia şi luptă împotriva ei. De pildă în Palestina, evreii interziceau cu desăvârşirc magia; dacă erau descoperiţi, vrăjitorii erau omorâţi cu pietre. Cât priveşte actul magiei, trebuie să facem o distincţie între substratul pe care îl exercită acţiunea magică şi tehnica sau ritualul magic propriu-zis. Astfel, substratul care poate fi supus sub influenţa magiei poate 11:

— Fiinţa sau obiectul de fermecat – de vrăjit, sau o parte a sa, sau un obiect, sau o porţiune din părul sau unghiile omului;

— Substratul poate fi substituit, adică similar cu fiinţa omului, exemplu, lungimea umbrei omului sau o păpuşă de ceară;

— Poate fi un substitut simbolic cum ar fi cămaşa sau alt obiect de lenjerie al omului respectiv.

Ritualul actului magic se poate face prin acţiuni reale, adică se împifntă în păpuşa de vrăjit un cuţit real. Este acţiunea numită identică, sau poate fi o acţiune similară acţiunii reale, în care caz se împlântă un cui, o aşchie, un ac, în păpuşa de ceară, sau pur şi sâmpiu poate fi o acţiune simbolică, cum de exemplu, se sparge un vas care ar reprezenta capul omului ce trebuie vrăjit. Ştim că fenicienii făceau farmece, cad lzabella care era feniciană, fiica regelui Sidonului, Etbaal, făcea vrăjitorie, cum îi spunea lehu regelui lui Israel – loram.

De asemenea din istorie mai ştim că Cieopatra îi (acea farmece lui Marc Antoniu, aşa se explica faptul ca acesta a renunţat la un imperiu fugind din lupta de la Acţiuni împotriva generalului Agripa, generalul lui Octav Augustus, abandonându-şi armata în plină luptă şi fugind după Cieopatra, care părăsise locui luptei în timpul desfăşurării ei.

Cum poate acţiona magia? Mesajul telepatic, adică gândirea vrăjitorului, este interceptată în mod inconştient de omul căruia i se adresează la nivelul subconştientului acestuia, adică spiritului lui. Subconştientul înţelege gândirea, înţelege acţiunea gândului respectiv şi determină în organism ordinul pentru executarea lui.

Am văzut că în stare de hipnoză, prin sugestie, comunicând direct cu subconştientul care scapă de sub cenzura conştientului, se pot obţine efecte bune sau rele asupra corpului nostru. Am văzut că se pot produce efecte care nu sunt în concordanţă cu excitaţia externă specifica efectului produs – se sugerează că se atinge corpul cu fier incandesceni şi la locul de contact apare o arsură profundă deşi în realitate corpul a fost atins cu un obiect de

temperatură obişnuită a camerei.

În stare de hipnoză se pot produce diferite sâmplome ale unor afecţiuni sau boli. Personal am văzut o criză de astm broaşte cu cele mai caracteristice aspecte, produsă prin sugestie hipnotică şi de asemenea am văzut o criză de epilepsie cu simptomatologia cunoscută prin sugerarea trecerii unui cui prin regiunea temporală, deşi în realitate această regiune se atinsese numai cu vârful unui deget.

Dacă prin hipnoză se produc aceste fenomene folosind limbajul care se transmite subconştientului sub formă de diferite imagini! n telepatie acelaşi fenomen este produs prin mesaj mental.

Astfel că aceste reacţii se produc indiferent de naţionalitatea şi limba pe care o are cel care este emiţător telepatic. Aceasta înseamnă că gândul, formă a spiritului nostru, este interceptat şi decodificai în subconştient. Pe de altă parte, dacă subconştientul reacţionează exact la mesajul mental, aşa cum el îl ştie, înseamnă că el are un mod de a reacţiona cunoscut, o motivaţie afectivă la fiecare informaţie mentală, o matrice de răspuns la orice informaţie mentală. Dar de unde poate subconştientul avea acest model de răspuns la mesajul trimis, uurucit, poate în decursul unei perioade determinate de timp. deci în cursul unei vieţi este posibil ca un om să nu fie ars niciodată, atunci de unde ştie subconştientul că un corp incandescent îi poate produce arsura? Acest fapt demonstrează cât se poate de convingător că răspunsul la acest stimul îl arc din alte trăiri anterioare acestei vieţi, pe care Le-a înmagazinat şi la care ştie cum să răspundă. Accsi fenomen stă la baza magiei, aşa se explică cum se poate îmbolnăvi un om, sub influenţa în activitatea lui prin telepatie. Se produc astfel, atât boii organice cât şi boli psihice. Se poate spune că în subconştient este programat destinul nostru. Prin sugestie şi autosugestie, comunicam subconştientului anumite idei, anumite gânduri şi organismul nostru reacţionează în consccinjă. Activitatea

subconştientului prin sugestii mentale bune – aceasta este cheia succesului în activitatea noastră.

Este cunoscut faptul că subconştientul este cel mai bine influenjat în starea de conştientă crepusculara, în starea Alfa a undelor cerebrale, precum şi în stare de somn, când corpul astral părăseşte corpul fizic şi eteric păstrând numai o legătură printr-un cordon ombilical.

Anumite rezultate le obţinem programând subconştientul să lucreze înainte de a adormi, să-i dăm o misiune de realizat şi el o va realiza devenind apoi conştientizate în timpul stării de veghe. Acest fenomen era cunoscut în antichitate. Se ştie că în timp ce Alexandru Maccdon era bolnav şi se găsea la Babilon, boală care de altfel i-a produs moartea, medicii lui nereuşind să-i găsească leacul au recurs la trimiterea a doi generali din armata sa, cărora seara li s-a dat din plin să mănânce, în templul zeului Marduc ca în timpul somnului să viseze tratamentul ce ar fi trebuit să i-l facă lui Alexandru Maccdon.

Pe timpul nopţii, subconştientul îşi continuă activitatea, astfel se cunoaşte că în timpul somnului i s-a relavat configuraţia atomului lui Niels Bohr, structura benzenului lui Kekaule, sistemul periodic al elementelor lui Mendelcev, o altă variantă a Henriadei lui Voitairc şi multe alte exemple»

Sediul subconştientului se afla în structurile nervoase ale trunchiului cerebral, poate la nivelul substanţei reticulare, poate în hipotalamus. Cel ce se opune subconştientului de a deveni conştient este corpul eteric, care se interpune între corpul astrai şi corpul fizic, numai după ce corpul astral este desprins, este scos în afara corpului eteric, putem comunica cu subconştientul în subconştient sunt înmagazinate toate cunoştinţele noastre atât din viaţa actuală, cât şi din alte vieţi anterioare.

Pe seama subconştientului s-au pus elementele cristalizate ale conştiinţei stinse, automatismele psihice

fixate prin repetiţie, montajele intelectuale reficctate, aspectele de deprindere şi de memorie potenţiale, complexe senzoriale neconştiente, precum şi deprinderile de orice fel, atât bune cât şi rele. Putem spune că subconştientul este un ansamblu de servomecanisme, ale conştientului, o rezervă de informaţii şi operaţii declanşate prin rezonanţă din care se constituie stările de conştiinţă, fiind un subsistem mediator care face parte din Eu. Subconştientul deţine în profunzimile sale latente soluţiile la toate problemele care te frământă, el ţi le rezolvă în funcţie de încrederea pe care o ai în el. Spune-i ferm să te scoale la 6 dimineaţa şi el te va scula. Orice gând al tău va produce efecte în subconştient, omul nu va scăpa de acţiunile gândurilor sale, căci inconştientul a mai trăit influenţele acestor gânduri şi va reacţiona producând efectul acestora. Aici ar fi explicaţia efectului rău pe care îl produce blestemul Legea fundamentală a vâcţii este încrederea în line, să nu crezi niciodată că cineva sau ceva îţi poate face rău căci tot ceea ce gândeşti intens şi crezi ferm că se va tntimpla se va realiza numai datorită convingerii tale, cu alte cuvinte, „de ceea ce ţi-e frică nu scapi”. Elimină orice frica fiindcă o fiinţă temătoare este o fiitiţfi slabă, iar o fiinţă slabă este un pericol nu numai pentru sine ci şi pentru întreaga ambianţă în care trăieşte. Credinţa atotputernică în forţele proprii este acea încredere profundă, intens resimţită în supremul adevăr absolut, prezent în tine că scânteie divină. Subconştientul este un servitor credincios care este subordonat şi nu discuta cu tine în contradictoriu. El accepta în mod necondiţionat tot ceea ce mentatul tău conştient gândeşte. Mentalul tău conştient este cu alte cuvinte paznicul căii de acces spre subconştient Roiul său este acela de a nu face să ajungă la subconştient idei false, convingeri perverse sau gânduri negative. Tot ceea ce mentalul tău conştient acţionează cu adevărat şi crede ferm, subconştientul va accepta imediat şi va căuta să realizeze dând viaţă şi

expresie, Ideii sau gândulut imprimate în el O îndul sau ideea este sămânţa pe care subconştientul o va hrăni şi va face să apară, mai devreme sau mai târziu, şi fructul. Subconştientul controlează toate funcţiile vitale ale corpului, el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente, dar nu te va ajuta eficient decât dacă va fi solicitat în acest sens.

Nu căuta să înţelegi pentru a crede, et crede pentru a înţelege, dacă nu vei crede nu vei reuşi să înţelegi» Din potenţialul cerebral gigantic cu care a fost înzestrat, omul nu foloseşte decât 4 %r restul rămâne neutilizat în stare latentă. Prin gândire fermă, dinamică, poţi face să crească extraordinar acest procent, devii foarte puternic când ai o idee fixă dar justă. Vindecările sau îmbolnăvirile transmise telepatic, prin sugestie sau autosugestie, sunt datorate dinamizării adecvate a subconştientului.

Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând sau o idee este ca să imaginezi, să o vizualizezi mental, cât mai des cu putinţă ca şi cum ar fi în faţa ta, cu toate că tu o vezi numai cu ochii minţii. O imagine precisă valorează cil 100 de cuvinte.

Atunci când voinţa este suficient de puicrnâcă, imaginaţia va fi mereu controlată şi nu va putea rezulta conflictul dintre ele.

Cel mai propice moment natural pentru a dinamiza şi impregna subconştientul prin intermediul unei idei sau unei imagini, este trecerea de la veghe la somn, aşa-numita stare negativă, când legătura cu subconştientul se face spontan şi în mod optim. Subconştientul este sfera de apel a memorier în el sunt înregistrate toate experienţele avute atât în viaţa prezentă cât şi în alte existenţe anterioare.

Dacă cei care îţi imaginezi în mod eronat că are defecte sau vicii este o fiinţă slabă, et va fi influenţat telepatic de ceea ce tu gândeşti cu putere şi va avea

tendinţa de a se lăsa modelat în sfera subconştientului său de ideile tale, transformi!) – du-se în conformitate cu gândul iau. Este efectul telepaiic al magici, Doreşte altcuiva numai ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare în bine atât în propria ta existenţă cât şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat, Subconştientul tău, ca parte a spiritului, este mereu acelaşi şi nu îmbătrâneşte niciodată, clesie în afara timpului şi de aceea este considerat etern.

Cu cât noi vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, cu atât mai sigură va fi reuşita noastră. Iată o împrejurare în care în timpul somnului s-a realizat rezolvarea unui caz interesant: un casier a dat o sumă importanta de bani unei persoane, uitând să o opereze în registrul lui. La un control care i s-a tăcut după 9 luni, s-a găsit această lipsă, care i-a fost imputată. Preocupat de acest gând, că nu-şi amintea persoana căreia îi dăduse banii, într-o seară înainte de a adormi, s-a gândit intens la aceasta. În timpul somnului a visat persoana căreia îi dăduse banii şi a doua zi, amintindu-şi visul, s-a dus la persoană şi a luat banii.

Un medic pe nume Magnenus scria în cartea „Detabaco” că înainte de a adormi întotdeauna se gândea la bolnavii lui, ca în vis să cunoască modul de rezolvare şi de tratament al maladiilor lor.

Prin autosugestie, persoanele în extaz religios, gândindu-se foarte intens la suferinţele crucuficării lui tsus, le apăreau răni sângerânde pe mâini şi pe picioare, exact în locurile ce erau înfăţişate pe icoane cu răstignirea lui Iisus» De exemplu ţărancaloase Latcau. Tot un efect al sugestiei şi sugestibilităţii este aşa-numitul efect „Placebo”. Sugestionând bolnavului că i se dă un medicament extraordinar şi obţinând astfel rezultate extraordinar de bune, în realitate îi administrăm un medicament oarecare.

Magia se poate efectua în mai multe feluri: prin

acţiunea magnetismului, adică folosiind efluviile emanate decorpul uman şi anume de corpul eteric şi electromagnetismul lui, pe care îl interceptăm, cu gândul nostru şi care va produce efectul magiei atunci când va veni în contact cu persoana căreia i se adresează gândul magic. În acest scop se folosesc obiecte de la persoana respectivă care sunt îmbibate de corpul eteric respectiv: haine, cămăşi, batiste, picături de sânge, unghii, păr, sânge menstrual, sperma.

Magia cuprinde două părţi: exoferismul şi esoterismul.

Exoterismul este acea parte a magiei care se poate scrie şi poate ajunge să fie ştiută de oricine sub forma de simboluri şi parabole. Esoterismul cuprinde acea parte a magiei care nu se poate arăta decât iniţiaţilor şi care cuprinde filosofia simbolurilor şi parabolelor. Magia este cunoscută din antichitate, astfel piramidele egiptene au o semnificaţie magică, ele au ia bază un pătrat care corespunde celor patru puncte cardinale, celor patru anotimpuri, tetragramei magice, cheia coaternarului şi tarotului, simboluri ce le găsim în cele patru extremităţi ale crucii creştinului

Fiecare faţă a piramidei are trei Jaiurî care corespund celor trei elemente ale macrocosmosului şi pe care le găsim simbolizate şi în creştinism prin Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, Cele trei laturi ale fiecărei feţe înmulţite cu patru, numărul feţelor, ne dau numărul 12, număr ce este egal eu 12 ore ce compun o zi, şi 12 ore ce compun noaptea, 12 sunt lunile anului, 12 sunt semnele zodiacului, 12 triburi a avut Israel etc. Aranjamentul piramidelor ne arată că aceste monumente sunt simbolice şi că ele au un înţeles esoteric. Un ah monument magic este Sfinxul, el reprezintă un bou cu capul de om, cu două aripi de vultur şi la picioarele din faţă cu două gheare de leu. El reprezintă cele patru devize ale magici; a voi, a şti, a tăcea şi a îndrăzni. Voinţa este reprezentată de ghearele leului,

ştiinţa de capul omului, tăcerea prin corpul de bou şi îndrăzneala prin aripile de vultur.

Magia se poate practica şi cu saliva unui om, astfel misionarul García spunea că în Insulele Marchize (Oceania), un vrăjkor poate deveni stăpânul corpului şi spiritului oricui dacă ia o cantitate din saliva cuiva, pe care o păstrează într-o frunză de arbore.

În China, dacă un hoţ dispare de la locul faptei şi se găsesc urmele de picioare, se cheamă un preot care după ce face o rugăciune şi stropeşte cu sânge de câine urmele picioarelor, înfige un cui de lemn în acea urmă, ceea ce produce o mare durere hoţului, durere care îl determină să se reîntoarcă căci altfel nu se poate elibera de durerea cauzată de vrăjitorie.

Sunt citate cazuri în care în unele ţări efectele vrăjitoriei se produc prin ajutorul unor statuete sau a unor animale care locuiesc în pământ ca: broaşte, şopârle, care se magnetizează dându-i i se numele persoanei ce urmează a fi vrăjită şi care apoi se pun în faţa focului spre a se topi sau a muri şi astfel persoana către care este îndreptată vrăjitoria va muri încetul cu încetul. În alte ţări vrăjitorii folosesc simple corpuri care au aparţinut celui ce urmează a fi vrăjit cum am afirmat mai sus pe liainc etc, pe care învelindu-le într-o peliculă de grăsime le expun în faţa focului, iar persoana vrăjită se va topi la picioare întocmai ca grăsimea. Aşadar practicile magici cuprind doi factori: voinţa vrăjitorului de a se impune! a distanţă, asupra persoanei vrăjite şi întrebuinţarea unor obiecte care au fost în contact eu persoana vrăjită. În această situaţie efectul se produce printr-o programare ce se dă corpului eteric ce se găseşte pe obiectele magnetizate şi care atunci când vor veni în contact cu persoana îi va capta subconştientul acesteia.

Col. Alheri de Rochas a arătat al materiile grase, ceară, plăcile fotografice, pot înmagazina efluviile omeneşti şi lucrând asupra lor se obţin efecte ca şi cum s-

ar lucra direct asupra corpului persoanei, Astfel A de Rochas a luat o placa fotografică pe care a pus-o în contact cu o persoană neadormită (al cărei corp astral nu este desprins de corp). Fotografia obţinută nu prezintă niciun raport cu acea persoană, a doua placă fotografică a fost pusă în contact cu subiectul, de data aceasta adormit şi uşor exteriorizat, această experienţă a dat o probă puţin sensibilă. În sfârşit, o a treia placă fotografica a fost pusă în aparat, după ce mai întâi a fost pusă în contact cu subiectul al cărui corp astral a fost bine exteriorizai (prin hipnoză) şi, s-a obţinut o fotografic ce prezenta cele mai curioase caractere: imediat ce operatorul atingea imaginea, şi subiectul se simţea atins, în momentul când operatorul a zgâriat cu un ac stratul unde placa reprezenta mina, subiectul a leşinat, iar când a fost deşteptat din acest leşin s-a constatat că epiderma. subiectului prezenta două semne de zgirictură corespunzând locului unde placa a fost zgâriată.

În afară ele folosirea magnetismului, ce arc la bază folosirea corpului cleric, magia se mai poate efectua prin telepatie. Acţionând prin mesa] mental (gândire) de la distanţă asupra subconştientului celui ce urmează a fi vrăjit, în acest caz magicianul acţionează prin corpul său astral şi subordonând conştientul celui ce urmează a fi vrăjit, îi provoacă diferite boli sau chiar moartea. Prin telepatie de exemplu se poate comanda unui om să nu doarmă sau să fie într-o permanentă stare de agitaţie, sau pur şi simplu să t se ia orientarea în spaţiu, astfel dreapta să fie luată drept stingă, adică producându-i o halucinaţie a simţului în spaţiu şi o dezorientare a lui în mers sau să poată să reacţioneze de aşa manieră încât persoana să cadă jos sau să fie împins la acţiuni de sinucidere.

A ireta formă a magici (negre), cea mai evoluată, o formează aşa numitele conjuraţi uni»

Sub numele de conjuraţiuni se înţelege acţiunea magiei cu ajutorul căreia omul poate face cu forţa ca un

spirit al unui mort să i se subordoneze şi să execute toate acţiunile cerute. În această situaţie este un fel de spiritism cu fenomene de materializare a spiritelor diavolare (satanice). În acest scop vrăjitorul înainte de a se apuca de această acţiune îşi curăţă corpul şi sufletul prin spălaturi, post şi rugăciuni. Când a ajuns în stadiul de a începe acţiunea magică, el descrie un cerc în jurul său cu cretă sfinţită sau cărbune sfinţit* diametrul cercului fiind de 1, 5 m şi foarte bine conturat. Creta sfinţită este o cretă care a stat sub faţa care acoperă altarul în timpul liturghiei, iar cărbunele sfinţit este un cărbune făcut din Jemn de cruce sfinţită. Pentru aceasta se ia lemn din cimitir de la o cruce şi într-o dimineaţă în timp ce ia biserică se face liturghia se aprinde acapă un foc de lemne, în care se arde şi bucata de lemn luată de la cruce şi care trebuie să devină cărbune. În interiorul acestui cere el este! a adăpost de acţiunea dăunătoare, de acţiunea pe care ar putea să i-o provoace spâriicie ce le invoca.

Situat în acest cerc, magicianul se concentrează cu privirea într-un singur punct din spaţiu folosind pentru aceasta bagheta magică (vezi cap. respectiv la bagheta magică). Ajuns într-o siarc de semitransă el cheamă spiritele prin anumite cuvinte. Acţiunea magică se desfăşoară de această dală eu ajutorul spiritelor libere din lumea invizibilă a spiritelor şi anume cu spiritele cele mai inferioare, numite şi diavolari sau spirite larvate. Odată apărută acţiunea acestor spirite în timpul acestei conjuraţiuni, că poate fi dăunătoare chiar magicianului. Astfel ca precauţie acesta se înarmează cu un cuţit cu vârful ascuţit cu ajutorul căruia el reirage forţa psihică, pusă la dispoziţia spiritelor chemate. Magicianul nu va ieşi din cerc în timpul şedinţei fiind altfel în primejdie de moarie. El va oferi drepl răsplată a serviciilor cerute un lucru pe care îi va arunca afară din cerc, având iasă grijă ca acest obiect să nu fie în atingere cu corpul său, cel mai adesea aceşiia arunca afară un ban pe care îl scot din

buzunar. În acest fel de ni-gic se apelează deci la spiritele morţilor care la rândul lor prin influcanţă telepatică tniră în contact cu subconştientul celui ce urmează a fi vrăjit.

În practicile magice se întrebuinţează diferite parfumuri ca: moscul, fumul de tămâie şi de smirnă. Aceste practici le vedem că sâni folosite şi de biserică, unde se arde tămâie, smirnă şi se fac rugăciuni prin diferite cântări care au drept scop ridicarea astralului către Sfera Divină, chiar slujba din biserică cuprinde o scrie de practici ale vechii magii, mai mult sau mai puţin transformată, numai slujba Sfintei Liturghii a rămas aceeaşi ai hi vechii magi ai templelor egiptene.

Liturghia cuprinde în sine trei părţi: preparaţia, care începe de la consacrarea plinii, consacraţi unea şi concitiziunea, care începe de la comunicarea preotului până la sfârşitul slujbei, în prima parte, preotul, imaginea microcosmosului, după ce s-a mărturisit, se oferă drept victima expiatoare, în numele credincioşilor prezenţi, el ridică astfel suflelele credincioşilor drept jertfă către Dumnezeu şi încheie oferind drept semn vizibil de sacrificiu ceea ce natura a făcut cel mai bun, pâinea şi vânul

Pâinea din care se face nafura se dă şi ea sub formă simbolică, astfel liliile sunt nişte simboluri, aceasta este evoluţia inferioară a omului şi a naturii care este figurată printr-un triunghi cu vârful în sus. În momentul când preotul sfinţeşte pâinea şi vinul curentul fluidic îşi schimbă direcţia, puterea lui Dumnezeu se coboară din eter pentru a se uni cu materia sacrificiului, piinca şi vinul. Plinea devine carnea simbolică a Fiului şi vinul devine sângele celui coborât din cer către pământ, este de fapt o revocare a încarnaţiunii spiritului universal în Fecioara Maria. Acesta este momentul când preotul comunică că forţa Divină s-a încorporat în sine semnificând deci unirea lui Dumnezeu cu Omul, preotul se întoarce către credincioşi, întinde mâinile şi îi bineeuvântează, uneşte-i pe credincioşi

cu receptaedlul simbolic al Divinităţii, ceea ce figurează printr-un triunghi cu vârful în jos. Steaua lui Solomon care este o stea cu şase colţuri, formată din două triunghiuri unul cu vârful în sas şi altui cu vârful în jos şi care se vede la toate templele israelhe, simbolizează prefecta acţiune ocultă a liturghiei. Revenind la pâinea din care se face nafura ea se dă sub forma simbolică aşa cum am spus litiile sunt nişte simboluri, Litia cu cinci colţuri reprezintă microcosmosul, adică pe om, cele cu cinci colţuri reprezintă: colţul de sus capul, cele două colţuri din părţile laterale braţele omului, iar cele la te două corpul de jos, picioarele lui. Litia cu şapte colţuri reprezintă microcosmosul, adică cele şapte planete care îl formează, Litia cu douăsprezece colţuri are aceeaşi însemnătate, ca reprezintă cele douăsprezece semne ale zodiacului.

Bagheta magică de care am amintit la conjuraţie se confecţionează dintr-o creangă de alun cu btfurcaţie, sălbatic, care nu a făcut fruct niciodată. Ea se taie din pădure dimineaţa la răsăritul soarelui, la vârful ei se pune un cuţit cu lama de oţel în tâmpul conjuraţiei se ordonă spiritului ţinând furca în mâna dreaptă în poziţie orizontală, cu fierul întors spre spirit, în cercurile de care am amintit se mai ia apa sfinţită şi busuioc sfinţit şi de asemenea se mai află o luminare de Paşti, care este o măsură suplimentară de siguranţă şi care se aprinde atunci când spiritul nu este domolit cu ajutorul fricii.

În cerc pot fi mai multe persoane, dar numai magicianul vorbeşte spiritului, ceilalţi tac, chiar dacă sunt întrebaţi sau ameninţaţi de demon. Când demonul cere un gaj, ceea ce se întâmplă mai întotdeauna, nu poţi să-l refuzi, eşti chiar obligai de a nu-l lăsa să plece tara a-i da ceva, nu trebuie să consimţi niciodată de a-i da un obiect extras din corpul tău: păr, sânge etc. Nu-i poţi da chiar nici batista ta căci ea conţine o parte a corpului eteric al corpului tău* Ceea ce trebuie lacul, csie să-i arunci un ban peste cerc, gajul trebuie dat imediat înainte de a câţi

formula de liberare a spiritului, dacă demonul dispare în timpul şedinţei fără consimţământul tău, adică fără a-i câţi liberarea se pune turca magică în flacără, sau se citeşte din nou conjuraţia. De îndată ce el reapare se continuă acţiunea magică. În niciun caz nu se părăseşte cercul până nu se citeşte formula de liberare.

Iată acuma conjuraţia care se foloseşte la chemarea demonului: „În numele tatălui, fiului şi a Sfântului Duh: fiţi gata a veni toate spiritele. Prin vinuica şi puterea regelui nostru

Şi prin cele şapte coroane şi lanţuri ale regilor noştri, toate spiritele infernului sunt obligate de a veni înaintea mea, acestui pentagon sau cerc al lui Solomon, când eu le voi chema. Veniţi toţi la ordinele mele pentru a face tot ceva este în putere când vă voi comanda, veniţi deci din răsărit, miazăzi, apus şi miazănoapte. Vă ordon prin puterea şi virtutea celui care este treime, etern, care este Dumnezeu nevăzut, consubstanţial, într-un cuvânt, care a creat cerul –, marca şi lot ce este sub cer Vă conjur şi vă ordon, spirite, toate câte sânicţi de a primi această carte, ca de câte ori o voi citi sau o va citi altcineva să fie aprobată şi recunoscută în formă şi valoare şi voi să apăreţi în formă omenească când veţi fi chemaţi, în orice circumstanţă voi nu veţi avea niciun drept asupra corpului, sufletului sau spiritului cititorului, nu veţi face nicio nemulţumire acelor care-l vor însoţi, fie prin murmure, furtuni, zgomote, scandaluri, leziuni sau neascultare, pentru a executa comenzile sus zisei cărţi. Vă conjur de a veni îndată ia conjuraţiunea făcută şi a executa fără întârziere ce este în ea.

Veţi asculta, veţi servi, veţi da, veţi arăta, veţi face tot ceva este în putinţă spre serviciul acelora care vă vor ordona, toiul fără înşclăciune, dacă din întâmplare vreunul din spiritele chemate nu ar putea să vină sau să apară atunci când va fi chemat, el va fi obligat de a trimite pe altul investit cu puterea sa, şi care jură solemn de a

executa tot ceea ce cititorul va cere, cunjurindu-vă pe toţi, prin cele mai sfinte nume Atotputerniciei, Dumnezeu trăitorul Eloim, Jah, Ei, Eloy, Tetragrammaior, de a face tot ce vi s-a spus, dacă nu veţi asculta vă condamn de a merge o mie de ani în greutăţi şi pedepse sau dacă vreunul din voi nu primeşte o întreagă resemnare după voinţa cititorului.

În tine. veţi arunca liirlia în afara cercului şi i se ordonă sa semneze, Odată cu semnătura pusă îi veţi arunca un gaj şi veţi câţi următoarele rând un: iată sentinţa voastră care vă cere de a nu vă răzvrăti contra voinţelor noastre şi care vă ordonă de a vă reîntoarce la locurile voastre. Pace între voi şi noi şi fiţi gata de a reveni de câte ori vă voi chema pentru a executa voinţa mea.

MAGIE – BLESTEM

Efectul blestemului este binecunoscut, gândul transmis de cel ce blesleamă este uneori recepţionat de subconştientul celui căruia i se adresează, şi acesta răspunzând la imaginile simbol pe care le cunoaşte din experienţele vieţilor anterioare, execută mesajul primit, iată un exemplu devenit foarte cunoscut: în Chişinău, a fost descris cazul unei familii, care moare toată datorită blestemului unei ţigănci. În 1895, Alexandru Borovschi ofiţer şi mare proprietar, aflându-se în Basarabia a cumpărat de la o şatră de ţigani, o tânără ţigancă, pe nume Marfa, de o frumuseţe rară, cu 2000 de ruble, pe care a dus-o pe moşia lui. După cilva timp, Borovschi a părăsit-o. Ţiganca a venit la curtea boierului şi ţipând a blestemat: blestem ţie şi tot neamul tău”, să muriţi de moartea de care voi muri şi cu; a doua zi ţiganca a fost găsită spânzurală. La cilva timp, Borovschi pierzind o sumă mare de bani s-a spânzurat. Fiul şi apoi soţia lui s-au sinucis, Iar după aceea alţi trei membri ai familiei, de asemenea s-au sinucis.

MAGNETISMUL

FORŢA VITALĂ A CORPULUI nostru este animată de

ou curent electromagnetic. Se constată că din corpul omului iradiază o lumină în anumite condiţii, acest lucru se poate vedea şi simţi lumină care înconjoară întregul corp. Reichenbach a arătat că aceasta lumină nu este decât o polarizare a substanţei ce formează corpul nostru vital.

Partea dreaptă a omului împrăştie o lumină albăstruie, acesta fiind polul pozitiv, iar partea stângă o lumină roşiatică, fiind polul negativ. Această iradiere diferă după sex şi după sănătatea corpului. Omul-bolnav va reflecta ceva înceţoşat şi tulbure, deci produce un fluid slab, acest fluid se reflectă şi este iradiat de toate corpurile organice şi anorganice. Tot universul este plin cu el, el formează substanţa fundamentală, elerul primordial care se găseşte în spaţiu şi în interiorul corpului nostru, fiind de o formă materială necunoscută căruia i s-a dat numele de bioplasma. Aceasta este forţa care animă activitatea celulară. Corpul nostru absoarbe în permanenţă acest fluid dar îl şi pierde în permanenţă. Electromagntismul pătrunde în corp prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă, Pe orice corp punem mina, cedăm din fluidul nostru, fie că este un lucru sau este ceva viu.

Iradierea din corpul nostru înspre partea superioară a lui este de culoare albăstruie, cu cât mergem în jos, sau când organismul csie bolnav, apare culoarea galbena. Orice om poate să intervină pentru a-şi reîmprospăta acest fluid, dar pentru asta trebuie să perceapă că îl pierde. Această constatare o poate face numai dacă dezvoltă sensibilităţi fizice. Existenţa acestui fluid se poate constata când intrăm brusc într-o încăpere întunecată în care se află un ora; în decurs de câtva timp vom observa în direcţia în care se află acel om, o lumină slabă, fosforescentă care cu timpul ia forma de om. Fluidul unui corp sănătos poate fi trimis unui corp bolnav, pe care! poate vindeca. În natură se observă aceasta mai ales pe cristalul de cuarţ. Acest cristal are o structură spaţială şi arc propictatea de a capta fluid cosmic, de a-l depozita şi

de a-l transmite corpului omenesc. Voinţa, gândirea şi puterea de viaţă, sunt purtate de acest fluid, el fiind cel ce le vehiculează. Prin natura sa, fiind format din electroni şi ioni, acest fluid trecc prin orice corp fie el cil de dur, Se poate magnetiza orice obiect, care în rapori cu fenomenele magnetice imprimate provoacă răspunsul corespunzător asupra persoanei care le poartă.

Rochas a construit o statuetă din ceară, pe care a magnetizat-o şi apoi a străpuns-o cu ace. Adresându-se punct persoane în stare de somn hipnotic, pe acensia persoană au apărut înţepături exact pe locul unde *se* înţepase păpuşa, deci loiul a fost transmis prin influenţarea fluidului omului din starea hipnotică. După aceea a magnetizat o fotografic ce reprezenta corpul subiectului în starea de somn hipnotic, înţepând cu acul braţul drept de pe o fotografie, la trezirea din somnul hipnotic, subiectul s-a plâns că îl doare braţul drept pe care apăruseră înţepături roşii şi care corespundeau exact cu înţepăturile de pe fotografie, în acest caz sugestia şi autosugestia fiind exclusc.

Roehas a magnetizat o placă de sticlă în ideea ca aceasta să producă sorrin unui subiect aflat la stare de veghe. Această placă de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, care se afla proiectată pe un ecran. Subiectul se afla într-o altă camera într-o discuţie cu o persoană iar în momentul când plăcuţa de sticlă a fost aşezată peste fotografia subiectului, acesta a lăsat orice discuţie şi s-a întins pe pat unde a adormit imediat.

Fluidul vital, purtat de electromagnetism, se transmite în special prin ochi. Puterea de iradiere este influenţată de puterea de voinţa şi de gândire, cu cât se concentrează mai mult* cu atât transmisia de fluând este mai mare. Fluidul este cu caracter absolut individual: dacă persoane diferite magnetizează acelaşi pahar cu apă* de flecare dală apa va avea alt gust. Pe oameni îi deosebesc unul de altul factori trupeşti şi sufleteşti care sunt pe baza

fluidului pe care îl emană flecare. Cel mai des fluidul este emanat prin mâim şi picioare* la mină în special prin primele 3 degete.

Oamenii cu vedere spiritualizată spun că apa magnetizată este fosforescentă şi fumegândă, această lumină fosforescentă se vede în jurul capului la oamenii spiritualizaţi ca nefiind decât puternica emanare a fluidului.

Cristos şi apostolii săi du prezentat o puternica influenţă fluidică care se putea transmite chiar la simpla atingere cu mina sau printr-o simplă suflare, Fiecare corp material iradiază în permanenţă sau arc în permanenţă aceasta iradiere, care constituie un al doilea corp tic aceeaşi formă cu primuj compus din materie mai dură. În cazul magnetizării prin suflare aceasta se face de 12 ori tar după o pauză se reia din nou. Magnetizarea nebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară, în absolută armonic şi de obicei la o lumină estompată.

Magnetismul se foloseşte atât pentru magia neagră cât şi pentru magia albă, în cazul folosirii lui pentru a trata diverşi bolnavi. Magnetismul este de natură materială, el se poate efectua nu numai pe oameni, ci şi pe orice obiect- Plantele care sunt bolnave le putem influenţa prin magnetism făcându-le şa crească şi să înflorească, în măsură mai mică sau mai mare, căci fiecare om dispune de iradieri fluidâcc.

Această iradiere oricine o poate folosi cu scopuri de vindecare a altor corpuri, fiecare om poate fi tratat de boală indiferent de sex. În tratamentele prin magnetizare trebuie multă grijă căci fluidul trebuie refăcut. Sunt trei criterii de tratament prin magnetism:

— În timpul tratamentului să ţinem cont de întreţinerea polarizării;

— Să avem grijă să evităm stările de nervozitate;

— Să nu atingem bolnavul când acesta suferă de boii contagioase.

Nu vom magnetiza niciodată fără martori. Pentru magnetizare, magnetizatorul poate folosi mişcările mâinilor sau să atingă cu mina bolnavul acolo unde se cere, eventual să sufle pe locul bolnav. Când începe tratamentul bolnavul trebuie să stea cu picioarele spre sud şi cu pul spre nord. Se ştie că, curentul cosmic circulă din direcţia sud spre nord, şi trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap. Apoi ne aşezăm în faţa bolnavului în aşa fel ca să-i atingem genunchii cu genunchii noştri, îi luăm în mâinile noastre fixând degetul mare în palma lui, cu mâna stângă a noastră prindem mâna dreaptă a lui, tar cu mâna dreaptă a noastră palma stingă a lui. îl privim în ochi concentrându-ne, şi ne imaginăm că Huidui nostru iradiază prin ochi, în ochii bolnavului, apoi ne ridicăm puţin pe partea dreaptă a bolnavului şi punem mâna dreaptă pe fruntea lui iar mâna stângă pe ceafa lui şi stăm aşa câteva minute. Apoi luăm mâna dreaptă de pe fruntea lui şi o îndepărtăm la o distanţă de 2 – 3 cm şi cu degetele răsfirate descindem în lungul corpului până la genunchi, Mâna stângă în tot acest timp stă pe ceafa bolnavului. Ambele mâini le vom îndepărta de pe bolnav în acelaşi timpf descriind cu ele un cerc. La fiecare început şisfiişit de tratament se va face o pocnire din degete, după care mâinile se spală cu apă şi se usucă. În legătură cu polaritatea se recomandă ca magnetizorul să aibă grijă ca mâna stângă să trateze partea dreaptă a bolnavului. Polii de sens contrar se atrag, iar cei de acelaşi sens se resping. Spatele unui bolnav se va trata cu mâinile încrucişate. În timpul tratamentului prin magnetizare, atât magnetizatorul cât şi bolnavul îşi vor da jos orice fel de bijuterii de pe ci, prezenţa lor cauzând pierderi de lluid.

Imediat după tratament bolnavul trebuie să stea într-o perfectă stare de repaus. În tratamentele locale, partea stângă a corpului o vom magnetiza eu mâna dreaptă şi invers, iar mâna rămasă liberă se va pune pe ceafă. Dacă tratăm doar o mică parte a corpului putem executa mişcări

circulare deasupra ei. Putem magnetiza şi cu ajutorul unor obiecte: apă, hârtie, vată. Apa se poate magnetiza (descânta) pentru a deveni fluidie negativă sau pozitiva, cu mâna stângă se magnetizează negativ iar cu mâna dreaptă se magnetizează pozitiv. Magnetismul se poate face şi ţie însuţi, pentru aceasta tratamentul se face altngttid locul bolnav cu mâinile încrucişate. Se pol produce influenţe magneiice şi prin poştă. Aşa de exemplu, prin trimiterea tutei fotografii a unui bolnav pe care în prealabil ani magneii-Ztii-o lot cu braţele încrucişate, această poză trimisă bolnavului îi va transmite puterea de vindecare, dar acelaşi lucru se poate obţine şi în scop magic prin producerea de efecte rele.

Tratamentul prin magnetism poate B activat prin folosirea cristalului de cuarţ. Cristalul de cuarţ reprezintă fosilâzarea apei de-a lungul miliardelor de ani, în care apa se combină cu siliciul, rezultând bioxidul de siliciu, care în interiorul cristalului are o structură spaţială ce îi conferă proprietatea de a amplifica, de a transforma, de a înmagazina, de a focaliza şi transtnâic energia. Cristalul de cuarţ amplifică energia corpului şi puterea gândurilor noastre.

Ţinând cristalul în mâna stângă şi creând imaginea mentală a unei funie, transmitem acesteia o mai mare cantitate de energie fie direct, prin magnetism, fie la distanţă, prin telepatie. Cristalele de cuarţ se pot încărca cu energia pe care o stochează şi pe care o putem folosi ulterior localizând-o acolo unde dorim prin gânduriic noastre, prin el se poate întări transmiterea gândulut la mii de kilometri în telepatie dar şi magie, în vrăjitorie. Prin cristalc putem mai uşor să facem experienţe de comunicare prin gând cu plantele şi animalele precum şi pentru a vorbi cu spiritele morţilor în şedinţele de spiritism.

Tot cu ajutorul lui se poate produce alterarea stării de conştiinţă dirijând energia mentală în anumite scopuri.

Pentru a-l putea folosi, cristalul de cuarţ trebuie curăţat de amprentele lăsate în el de alte corpuri vitale ale oamenilor, pentru că dacă cineva atinge cristalul îşi lasă amprenta lui, în câmpul vital al cristalului, iar în amprenta câmpulut vital al omului, se află nivelul energetic afecliv şi mental al acelei persoane dih momentul imprimării. Acest nivel energetic afectiv poate fi recepţionat inconştient de cel ce vine în contact cu cristalul şi să fie condus în mod inconştient de el, o altă persoană poate să pătrundă în noi şi să ne fure energia, dacă acea persoană arc o energie mai slaba decât noi. Pentru acest motiv cristalul trebuie curăţat: el se curăţă p unindu-l într-o soluţie salină formată din 4 litri de apă şi 4 linguri de sare de bucătărie în care se ţine timp de 7 zile; se poate curăţa şi într-o soluţie de părţi egale alcool şi apă în care se ţine tot 7 zile. După ce l-am curăţat, cristalul se activează ţinându-l în mâna stângă. Energia vitală şi electromagnetică pătrunde în corp prin partea stângă, din acel moment nimeni nu trebuie să mai la contact cu cristalul pentru a nu amesteca Huidui vital eu al altor oameni. Când îl folosim după magnetizare în diferite tratamente el se spală după fiecare şedinţă de tratament, de asemenea când se supra-încarcă, se lasă o noapte într-o soluţie salină, când devine lipicios de asemeni se spală. Spălarea se face cu apă şi săpun. Contopirea cu cristalul se face ţinându-l aproape de corp timp de 33 de zile. Acest timp reprezintă bioritmul intelectual al nostru. Când cristalul s-a activat accsia provoacă furnicături sau pulsaţii în mină, în acel moment se poate folosi, în timpul somnului pe durata celor 33 de zile necesarc pentru contopire, cristalul se poate ţine în buzunar. Este de remarcat că cristalul de cuarţ, creşte într-o spirală care are unghiul de 52 de grade ca şi unghiul lateral de la bază la vârf, al mărci piramide din Egipt.

Gândurile sunt amplificate de cristalul de cuarţ, ţinând cristalul în mâna stângă. După o jumătate de oră cresc undele cerebrale Alfa, după o perioadă mai lungă

cresc undele Teta şi Delta. Undele Alfa creează starea de vis, cu percepţie ex-Irasenzorială» împrospătează energia celulară şi constiuic primul semnal al sugestiei pentru subconştient. Undele Teta, reprezintă stări mai profunde de percepţie extrasenzorială, toate propice pentru sugestie iar undele Delta le găsim în somnul adânc. În această stare csie nivelul amintirii integrale, nivelul nonrezistenţei, ai stării negative şi al sugestiei totale.

Cristalul de cuarţ acţionează asupra subconştientului care controlează corpul fizic, dar care acţionează şi asupra mentalului prin capacitatea de a depozita gânduri şi programe afective, care funcţionează automat atunci când primesc stimuli adecvaţi, Aceste programe dirijează ceea ce facem şi gândim, Limbajul subconştientului este constituit prin simboluri. Ţoale informaţiile înmagazinate în subconştient sunt sub formă de imagini, cuplate cu motivări afective.

Starea de clarviziune, de desprindere a corpului astral de corpul fizic şi eteric, se poate obţine dacă privim fix un punct dintr-un glob de cristal timp de 30 minute/zi. Concentrându-ne gândul, putem percepe imagini în globul de cristal, dar experienţele trebuie repetate.

Starea de profundă meditaţie a comunicării cu Hui se poate obţine mult mai uşor ţinând cristalul de cuarţ în mâna stângă.

Clarviziunea cu ajutorul cristalului

Se ia în acest scop un cristal de 10 – 15 cm lungime şi 4 – 5 cm în lăjtme din sticla, care se pune pe o catifea neagră, se priveşte 20 – 30 minute prin partea lui de sus, acest lucru este de preferat să se facă seara, în spate se aşază o lumină obscurii Acelaşi lucru se poate face cu un inel cu o piatră preţioasă pe care II vom privi îndelung.

Clarviziunea într-o încăpere complet întunecată

Ne aşezăm comod şi privim alternativ un cristal, oglinda şi uşa dulapului. Se pot privi într-o seară cristalul, a doua seară oglinda şi a treia seară uşa dulapului. În

zilele următoare se schimba ordinea, o dată vom privi oglinda şi uşa, iar altă dată cristalul şi uşa. Înaintea primului exerciţiu, vom sulla de trei ori peste obiectul pe care 11 vom întrebuinţa, cu scopul de a transmite fluidul nostru obiectului, concentrindu-ne în acelaşi timp gândirea şi folosind exerciţiile de respiraţie. Repetăm de mai multe ori gestul de apropiere şi îndepărtare a manilor peste obiect, la dreapta şi ia stânga şi în direcţii opuse, adică cu mâna dreaptă la dreapta şi cu mâna stângă la stânga şi apoi din nou în cruciş de 2 – 3 ori ca să putem pătrunde şi înconjura obiectul cu fluid peste tot După aceea descriem un arc mare de cerc cu ambele mâini şi ne îndreptăm din nou spre obiect, exerciţiu pe care îl faccm de 5 – 7 ori. Apoi se ia cristalul ca nimeni să nu-l vadă şi executam suflarea. Suflarea peste obiect şi magneţi/arca lui se face de 12 ori, cu o mică petuză după care se va repeta din nou. Suflarea trebuie făcută în absolută linişte şi pace interioară într-o armonie perfectă, căci altfel ne apar imagini de groază în faţă. Exerciţiile se repelă zilnic, săptămâni şi luni, până obţinem rezultatele scontate. Tot exerciţiul se Tace la o lumină estompată sau la o lumină roşâc. Se priveşte în cristal imaginea propriului chip, ce este reflectai, această imagine apare şi dispare treptat, în locul ei apărând linii curbe confuze. Din aceste pete întunecate, încet încet se vor forma figuri, la început destul de vagi şi de misterioase ca mai lârau să se clarifice. La început imaginile sâni alburii sau gălbui, dar mai târziu apar ca imagini clare. Numai figurile sau imaginile animate sunt cele care dau cu adevărat clarviziunea, când apare vederea spirituală şi auzul spiritual, în această perioadă trebuie şa ne aflăm în starea negativă despre care am vorbit, că este absolut indispensabilă. Starea de clarviziune se poate obţine cel mai bine într-o cameră întunecată 54 individual.

Pentru auzul spiritual, Tibelanii folosesc scoica de mare. ci intră în starea negativă şi aplica pe ureche scoica,

care este bine să fie cât mai mare cu cât mmulte spirale.

De remarcat că biserica iomană şi biserica ortodoxă felu & csc ametistul ca simbol ai puterii spirituale, el este oferit tuturor episcopâlor. De ademenea bisericile catolice şi ortodoxe folosesc cristalele la consti uitej altarului cel-i şapte mze* invoci hd cei şapte arhangheli să intre ia ahar.

Folosirea cristalului măreşte aura" corpului nostru, câmpu) de bioenergie, care se comportă ca un ecran, va opri glodurile negative şi distructive ce se îndreaptă sprv not în funcţie de culoarea cristalului de cuarţ acestea acţionează asupra diferitelor noastre organe. Cuarţul transparent este ertergfcam general al organismului, cuaijul verde acţionează asupra glaiuielji endocrine, cuarţul roz şi galben asupra corpului afectiv, cristalul roz fiind cel mai eficient pentru echilibru! sufletesc, iar cristalul de cuarţ citrin echilibrează centru! energetic inferior, inclusiv centrul sexual. Când îl folosim! «magnetism pentru tratament, îl ţinem în mâna stângă iar mâna dreaptă o punem pe locul dureros.

În măsuţă mai mică sau mai mare, fiecare om dispune de iradieri duidice. Această iradiere oricine o poate folosi în scopuri de vindecare a altor corpuri, prin puicrea de concentraţie a voinţei Această iradiere depinde de mai mulţi factori ca ea să fie folositoare. În primul rând depinde de gradul de mărime ai câi de bunăvoinţă, de intensitatea iubirii dintre oameni şi în mod deosebit depinde de calitatea fluidului şi de puţerea cu care crede în vindecare. Concentraţia gândtrii şi a voinţei, este procedeul care face posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale. Atât *în* forma activă cât şi în forma pa, ivi concentraţia gândirii constituie baza tuturor apariţiilor fizke. Cei ce nu posocia concentraţia gândirii nu pot ajunge să-şi consulte propi lui tor corp astru». Eul Iol Succesul depinde exclusiv de intensitatea gradului în care simeni capabili să ne concentrăm gândirea asupra unui singur punct, sau să facem abstracţie totală de acut punct,

aceasta se realizează cu u foarte puternică concentraţie a voie ţel.

tată un exemplu de ojncenirsrc al gin» Iurii: după co ne izolăm 51 nu mai primim niciun fel de exerciţii vizuale sau auditive, ne imagirtăru că facem o călătorie, eventual una pe care am mai făcut-a Pentru început încercăm sânc reamâmtm tea Le etapele şi peripeţiile cu ocazia unei tătarii Jac» 2U; mai demult, ca acum să facem din nou acea călătorie. Să presupunem deci că ne sculăm de dimineaţă, ne ridicam din pat, ne spălăm şi ne îmbrăcăm. Apoi ne luăm bagajele şi le-nn din casă încet, pentru a nu deranjna locatarii care dorm la acea oră şi încet, încet ieşim pe poartă. Apoi să ne reamintim că afară era întuneric, că iluminatul era destul de slab şi că se vedea cu greu în depărtare din cauza, ce} U. în sfâşit ajuns la gară intrăm în restaurantul sau bufetul gării, unde servim ceva, pentru că mai era timp până la plecarea trenului. Timpul de plecare al trenului apropuntiu-se ne-am cumpărat repede un bilet şi ne-am grăbit să urcăm în tren. După semnalul de plecare dat de locomotivă, trenul se pune în mişcare, apoi treccm în revislă tovarăşii de drum din compartiment, şi tot astfel ne imaginăm călătoria noastră până la capăt în tot timpul acestei călătorii, imaginare, vom avea grijă să nu fâm preocupaţi de nâcă un alt gând, dacă simeni atraşi de gânduri străine, căutăm să luptăm cu toată tăria pentru a le îndepărta de noi şi a le învinge, astfel încât să ne fie tun pe de numai călătoria proprie.

Dacă nu vom reuşi la prima încercare, vom încerca cu eforturi sporite a doua oară acest exerciţiu şi-l vom face în fiecare zi pe o perioadă de 10 – 24 zile. Avem grijă ca timpul afectat executării exerciţiului să nu depăşească 20 – 30 minute. Numai după ce am parcurs cu bine acest exerciţiu trecem mat departe la exerciţiul următor.

De data aceasta cu ochii nelegaţi, dar cu urechile totuşi astupate, luăm de exemplu un obiect oarecare, de exemplu un ceas, o brichetă sau altceva şi îl cercetăm

amănunţit, ne gludim la ce foloseşte, cum este făcut, la materialul din care este construit, la istoricul obiectului, la muncitorii care l-au executat ele. Acest exerciţiu îl vom executa 15 minute şi apoi îl vom prelungi la 15 minute, repetând procedeul de 4 – 5 ori, când am reuşit să trecem cu bine acest exerciţiu, trecem la exerciţiul următor în care ne imaginăm un obiect pe care nu-I avem înaintea noastră, îl vedem deci, doar cu vederea noastră spirituală. Următorul exerciţiu se va desfăşura astfel: ne derulăm în gând o temă, ca apoi la un moment dat să întrerupem brusc şi să trecem la desfăşurarea unei alte teme, apoi rupem din nou ideea şi trecem la prima, revenind exact acolo unde am întrerupt

Vom socoti cam 2 – 3 minute pentru întrerupere la exerciţiu, următorul exerciţiu constă în a ne gândi la un obiect sau o fiinţă şi cu viteza gândului încercăm să trecem de la punctul original al gândirâi la exact opusul său, de exemplu: ne gândim la conceputul de vid căruia îi corespunde conceptul de plin, ca să fie în echibru. Tot astfel ne gândim la foc şi la opusul său, la apă, la lumină sau la întuneric, la cer senin sau la cer înnourat, după ce am reuşit şi acest exerciţiu, reluăm toate exerciţiile de la început dar de data aceasta cu urechile neastupate. Vom căuta să facem exercijiile în împrejurări cu zgomote din ce în ce mai mari, citim de exemplu un ziar şi încercând să ne reamintim cât mai mult din ceea ce ani citit, cu cât ne vom concentra mai puternic Torţele în timpul cititului, cu atât mai bine ne vom aduce aminte de mai multe lucruri citite.

Concentraţia gândirii trebuie exersată mereu, după ce am reuşit prin aceste exerciţii să ne concentrăm uşor voinţa, vom trece la obţinerea stării negative aşa cum am descris-o la începutul capitolului de magnetism. Concentraţia voinţei şi obţinerea stării negative, ne ajută să pătrundem în subconştientul nostru şi prin ajutorul forţei spirituale, a spiritului localizat la acest nivel să putem face mai uşor, tratamentul prin magnetism, prin

care să cedăm din forţa noastră vitală (din fluidul nostru vital) altor obiecte sau fiinţe. Înainte de toate facem experienţe pe obiecte neînsufleţite, adică vom magnetiza apa, diferite materiale, cristale etc. Puterea noastră de magnetizare, încet, încet se va întări. După aceasta vom exersa pe persoanele simpatizate şi sănătoase.

Procedura de vindecare cu ajutorul magnetismului a fost cunoscută din antichitate, dar aceasta fiind doar un privilegiu al popilor se păstra în cea mai mare taină. Şi în Biblie se pot citi întâmplări în care prin transmitere de fluid se făceau vindecări, uneori prin simpla atingere cu mâna. Cei care posedă puteri de vindecare va vindeca cele mai diverse boli. Natural însă că în faţa morţii sau a bolilor de natură profesională nu va avea niciun fel de putere fiind indicat să nu încerce ceva în asemenea cazuri.

Cât timp poate lua un tratament pentru vindecarea unei boli prin magnetism este foarte greu de spus* Referitor la acest lucru sunt hotărâtoare seninele bolii şi sensibilitatea bolnavului la boala respectivă, pentru unii bolnavi este suficientă doar o singură magnetizare ai să-i putem salva de durerile fizice, care le-au avut de-a lungul anilor, iar pentru alţii să fie necesar să repetăm chiar şi de o sută de orr în oarecare măsură acest lucru este impropriu pentru că un bolnav poate să-şi piardă răbdarea şi să renunţe la tratament abia după câteva iradieri magnetice, sau poate chiar să susţină că magnetizarea nu are niciun efect asupra lui. Se poate observa în general că magnetizorul poate trata boli diferite, dar nu orice bolnav. Cu cât boala este mai avansată şi corpul a suferit transformări importante din această cauză, cu aţii bolnavul poate să fie mai insensibil la magnetizare, de exemplu în boli congenitale sau bolile cancerigene.

Cele mai dese boli ce se pot trata prin inagnetizare sunt: temperaturile, erupţiile, paraliziile, crampele spasmodice, dezvoltarea greşită a vreunui orgau etc.

Clarvăzătorii au constatat de & cori fenomenul al

chiar şi după o singură şedinţă de tratament, iradierea bolnăvicioasă a bolnavilor era complet anihilată. Acest lucru natural că se întâmplă destui de rar, de obicei fiind necesare cam 15 şedinţe pentru tratament complet. În ceca ce priveşte comportamentul bolnavului magnetizat, unii spun că în timpul iradierii magnetice, simt o căldură plăcută, pe când alţii o răcoare plăcută. Tratamentul nu-i vom face niciodată la un bolnav în stare excitată sau la un bolnav indispus din punct de vedere fizic sau sufletesc.

Vom exersa zilnic, maxim de trei ori, tratamentul prin magnetism, – şi în general de 3 – 4 ori pe săptămână. Nu trebuie (acute şedinţe repetate, în mod intempestiv pentru că magnetizorul poate pierde o prea mare cantitate de fluid propriu şi aceasta îi va slăbi considerabil corpul lui. Aşa cum am mai spus, în tratamentul prin magnetizare se recomandă ca magnetizorul să aibă grijă ai partea dreaptă a bolnavului să fie tratată cu mina stângă a lui/iar partea stângă a bolnavului, cu mâna dreaptă a lui, respectând polaritatea electromagnetică a corpului ştiindu-se că, cu mâna stângă suntem încărcai! electromagnetic negativ, iar mâna dreaptă este încărcată electromagnetic pozitiv. Polurile de sens contrar se atrag, iar cele de acelaşi fel se resping, de aceea trebuie respectată polaritatea.

Apa magnetizată se poate folosi cu succes în tratamente interioare, când trebuie băută, sau exterioare sub forma de prisniţe (comprese); proprietatea apei de a fi fluidic negativă sau pozitivă este o însuşire a ei. Apa magneuzată negativ exercită influenţe dezlegătoare, de a dezlega ceva, chiar dacă că este ţinută astupată într-o sticlă timp de ani de zile.

Cu mâna dreaptă apa se desemtă pozitiv şi cu această apă se vindecă de exemplu diarcca. Această polaritate de negativ şi pozitiv respectiv, cu mâna stângă sau cu mâna dreaptă este magnetizarea atunci când este făcută de bărbat, dacă magnetizarea este lăeuia de femeie, ea este inversă decât de bărbat, adică cu mâna stângă ea

va magnetiza pozitiv, iar cu dreapta va magnetiza negativ.

Electromagnetismul corpului nostru vital şi polaritatea lui, nu trebuie să se confunde cu polaritatea fluidului cosmic, care după cele ştim este electric pozitiv şi el pătrunde prin mâna stângă atât la bărbat cât şi la femeie, părăsind corpul prin mâna dreaptă. Apa magnetizată este bine să o bem zilnic, circa o linguriţă de supă pe zi, în durerile de gât se recomandă a se folosi apa magnetizată pentru gargară. Ca somnifer este foarte bună apa tratată cu Quid negativ.

Mulţi dintre magneuzori folosesc peturu magneuzarea unor obiecte sau chiar a unor dinţe procedeul de suflare peste ele. De multe ori este imn eficace o suflare peste locul bolnav decât o uşoară mingi icre. În cazul durerilor de cap mocnite, vom sufla de la o margine a frunici până la cealaltă margine în scop de vindecare. De aicea obiceiul popular în special în tnediul rural ca atunci când un copil este bolnav să se magnetizeze apa cu un cărbune stins în ea, din care i se dă să bea, iar peste copil se suflă de trei ori. Cărbunii de lemn magnetizaţi se folosesc de asemeni şi pentru a provoca somnul în stări de insomnie, în accsi scop se vor lua două bucăţi de cărbune lungi de 10 – 15 cm şi de 3 – 5 cm grosime care se prind în mină şi se suflă peste ele, pe cele patru feţe ale lor, şi concentrindu-ne puternic ne gândim ca ele să provoace somnul Ei se pot folosi imediat în care scop îi vom da în nuna bolnavului care îi va ţine timp de 8 – 15 minute în patina sa, după ce bolnavul adoarme îi luăm de la el. Chiar dacă bolnavul nu adoarme imediat, nici atunci cărbunii nu-i vom lăsa mai mult de 8 – 15 minute, somnul se va produce oricum după 1 – 2 ore; când nu se folosesc imediat ci se împachetează în hârtie fină şi se păstrează la loc întunecos puiând fi folosiţi altă dală.

În cazul durerilor de inimă pe lângă obişnuitele mângâieri magnetice pe care le facem este bine să folosim şi placa de sticlă magnetizată în prealabil Placa de sticlă

de 4 cm lată şi înaltă de 6 cm, să fie bine şlefuită, iar extremitatea ei să aibă o gaură în ea, prin care vom trece un şnur şi astfel o vom agăţa de gâtul bolnavului, nu iasă înainte de a o freca bine cu ambele mâini pe cele două părţi ale ei, până când placa de sticlă se încălzeşte, sudăm peste arabele pării frecate şi apoi o agăţăm de gâtul bolnavului, în aşa fel încât să ajungă până în dreptul inimii şi o ţinem 8 – 10 minute.

La fiecare folosire se va magnetiza din nou. Tot materialul magnetizai, îl vom ascunde înainte de magnetizare ca să nu fie văzut de nimeni, ştiindu-se că prin privirea ochilor se transmite fluid magnetic de o altă persoană.

I tratament diferite im

Trebuie luate

Durerile de cap în cazul lor, eu; punând dreapta în regiunea inimii, iar i uşa fel încât degetul partea stângă spre di hun este şi acela când în timp ce executam mişcarea de minj iiere de la cap la picioare, această mişcare să o executăm în aşa Ici incit ca să se termine într-un vas cu apă, adică aducem mâinile până deasupra vasului eu apă, pe care îl punem alături de bolnav.

Durerile de urechi.

Mâna aflată la polul contrar, se va pune pe urechea bolnavului în aşa fel încât cu degetul gros să ajungem în ureche, apoi începând de la cap înspre gât vom executa mişcări de iniugiicre, şi vom sufla în ureche de mai multe ori, apoi vom picura un strop de ulei în ureche sau o astupăm uşor cu o bucăţică de vată magnetizată.

Durerile de oelii

Vom executa de la cap spre gât mişcări de magnetizare şi ne vom opri în dreptul ochitor sau una din mâini o punem pe ceafa iar cealaltă o ţinem aproape de ochiul bolnav, cu vârful degetelor deasupra ochiului bolnav, apoi vom sufla de mai multe ori peste ochi, în inflamaţii ale conjunctivei, vom aplâca pe ochi compresii

magnetizate.

Durerile de dânţi

Vom executa mişcări de sus în jos pe faţă după care vom sufla peste parica dureroasă, se recomandă de asemeni a ţine o înghiţitură de apă magnetizată în gură mai multă vreme.

Ilolâie gâtulul

Punem mâinile pe gâtul bolnavului şi până la piept vom executa mişcări de mângâiere oprindu-ne la gât. Se pun comprese cu apă, cu vată, cu flanele şi se face gargară cu apă magnetizată. Aceste obiecte magnetizate se pot păşira seara mai mult timp la gât. La sfârşit suflăm peste gâtul bolnavului de mai multe ori.

Tusei.

Se procedează la fel ca la gH, cu deosebirea că mina o vom duc e adiind mai dep: trte + oprindu-ne în dreptul stomacului, se ţin mâinile deasupra pieptului puţin, apoi se suflă peste bolnav în final.

Boli de plămâni

Cu mişcări tic mingiiere uşoare şi în lungul corpului, vom porni de la cap până la picioare, ne vom opri între timp ia stern, adică la mijlocul pieptului şi în dreptul inimii, spatele îi vom mângâia cu bravele încrucişate, tar apoi vom aşeza mâinile pe piept, tic vom odihni mâinile sub umăr şi se vor pune peste piept vată, hârtie, flanelă sau comprese înainte de a adormi peste care suflăm, putem să-i dăm şi câteva înghiţituri de apă magnetizată.

Durerile de inimă în durerile de inimă, regiunea inimii, dacă se poate o vom descoperi complet şi suflăm peste ea, mâna dreaptă o punem pe inimă, mâna stângă pe ceafa bolnavului, de obicei tratamentul îl aplicăm bolnavului fiind culcat.

Tratamentul de mingiiere se face începând de ia gâl până la partea inferioară a corpului, tot în durerile de inimă putem să folosim placa de sticlă aşa cum am descris mai i na în le şi să-i dăm bolnavului să bea apă

magnetizată.

Deranj a munte de stomac

Foarte des se foloseşte aici apa magnetizată (descântală) care se hear în afară de aceasta folosim împachetări în materialele amintite, flanelă, vată, compresecte.

Cel mai bine este să facem împachetări după ce bolnavul a mâncat, înainte de a adormi bolnavului i se aplică comprese care să dureze o oră, sau dată găsim necesar atunci se poate lăsa şi toată noaptea compresa pe abdomen în dreptul siornacului, natural că vom pune peste comprese ceva material cald şi grost de asemenea putem proceda la aplicarea uleiului în mişcări circulare deasupra stomacului, pe piele direct.

Mişcarea de mângââcrc se va extinde până la genunchi, în cazul când punem mâna pe bolnavi, atunci mâna dreaptă o vom pune pe stomac, iar mâna stângă pe gât, şi suflăm peste regiunea stomacului de mai multe ori. Nu uităm niciodată să bea apa în final.

Dureri în partea inferioară n corpului

Vom pune ambele mini cu degetele desfăcute pe locul indicat ca dureros şi le ţinem atâta timp până când nu va mai simţi durerea. Vom executa mişcări de mângâiere începând din dreptul stomacului până la bazin. Se mai pot face bai de şezut în apa magnetâzată, împachetări cu diverse materiale magnetizate, sau se poate da să bea apă magnetrzată* Iată cum se prepară apa magnetizată pentru băi: partea băii în care va fi capul bolnavului să fie îndreptată* spre nord, iar picioarele spre sud, ca cel ce face bate să aibă privirea înspre sud, temperatura apei să fie de 24 – 28 grade, magnetizorul cu mâna goală la o distanţă de 2 cm de suprafaţa apei, va descrie uşoare linii de la cap până la picioare, când se va ajunge la partea inferioară a picioarelor să le îndepărteze cu aproximativ 1/2 metri, ca apoi să poată păşi comod înapoi, inimile să descrie un arc de cerc pentru a evita mişcările contrare,

apoi de la regiunea capului din nou se vor repeta mişcările respective. Se recomandă să se termine acest exerciţiu iar magnetizorul să se concentreze puternic. După 7 – 12 trasări de acest lei va sufla deasupra apei. Bolnavul trebuie să stea timp de 15 – 20 minute în apă după care se va cula» pe pat.

Îmbolnăviri iile organelor genitale

Vom executa mişcări uşoare de-a lungul întregului corpi mişcări de mângâieri generale şi vom utiliza tratamente locale, Putem aplica comprese locale magnetizatet partea dureroasă se va freca cu ulei magnetiza L Putem folosi băile de şezut magnetizate.

Naşterile

Nu cu mult înainte de naştere va trebui să aplicăm magnetizarea, se va proceda zilnic pfita în momentul naşterii. Mai iiitâi vom executa mişcarea de mângâiere pe tot corpul, apoi vom. face câteva mângâieri de la piept până la genunchi, ne vom opri în dreptul inimâî şi în partea inferioară a abdomenului, adică deasupra bazinului, vom aşeza apoi mâinile noastre pe partea inferioară a corpului şi de la stânga la dreapta vom sufla de câteva ori pe acesta parte, înainte de naştere i se va da o linguriţă de apă magnetizată, apoi unu şi în timpul naşterii, care bineînţeles că a fost în prealabil magnetizată cu putere de voinţă concentrată pe care o vom transmite şi gravidei.

Influenţările pe care le vom transmite înainte de naştere – putem începe tratamentul deja din luna a 5-a de sarcină, la femeile de constituţie slabă le vom aplica acest tratament săptămânal, în acest fel unele boli de copii se pot evita chiar înainte de naştere iar mama se poate salva de la o naştere grea şi de multe alte stări rele.

Bolile de copii

Copiii se tratează la fel ai şi adulţii, cu deosebirea că îi tratam timp mai scurt, cu mai puţine pasc maguctice.

Umflături şi rfmî mai mici

Vom executa mişcări uşoare în jurul rănii respective

cu ulei apoi vom unge rana sau umflătura cu ulei şi suflăm peste ca, punem comprese deasupra şi din nou suflăm peste rană. Putem executa uşoare mângâieri pe deasupra.

Reuiimtism – artrită

Pe lângă tratamentul care se aplică în general vom trata şi spatele bolnavului cu mişcări mângâietoare de-a lungul şirei spinării, cu mâinile încrucişate, putem face mângâieri locale, putem sufla peste locul dureros sau putem face băi magnetice.

Bolile de nervi

Vom pune mâna stângă pe ceafa bolnavului, iar cea dreaptă în apropiere de inimă, de asemeni se fac băi magnetice, se poate sufla peste locul dureros, se pot aplica comprese magnetizate, iar în final îi dăm să bea apă magnetizată.

Stările (le astenic (slăbiciuni generate)

Se fac mângâieri de-a lungul corpului, mâna stângă fiind pe ceafă, iar mâna dreaptă va descrie linii începând de la frunte până la genunchi Acest fel de mângâtre îl putem face şi în cazul stărilor de irascibilitate. Aşa cum am mai scris, magnetismul face posibilă şi auiovândeearcu prin tratamentul aplicai cu mâinile încrucişate. Orice om poate face acest tratament cu pase magnetice (mângâieri magnetice) pe partea anterioară a corpului său.

Când vrem să magnetizăm o plania în scopul de a-i da mai multă vigoare, aceasta va fi magnetizată de la rădăcină spre tulpină, apoi vom suria peste ea şi apoi o udăm. Energia vitală se poate transmite plantei ţinând mâna dreaptă câteva minute deasupra că, în timp ce mâna stângă o vom pune pe ghiveci.

Ccă care au părul identic cu magnetizorul, de exemplu închis la culoare, au tendinţa să-l înfrunte pe magnetizor, ceea ce va pretinde de la el un efort dublu pentru vindecarea bolnavului. Nu acelaşi lucru se petrece cu subiecţii deschişi ta culoarea părului, aceştia fiind mai uşor de magnetizat FENOMENUL DE DESPRINDERE

*

SEPARAREA CORPULUI ASTRAL de corpul fizic şi corpul cleric are loc în hipnoză, în telepatic, în meditaţia transcendentală, In yoga, după anumite medicamente halocinogene, în moartea clinică şi o delaşare are loc la somnambuli. Mulţi bolnavi care au intrat în moarte clinică descriu fenomenul desprinderii, Moartea clinică este acea stare în care bolnavul îşi pierde cunoştinţa pentru un timp limitai, după care revine la starea de conştienţă normală.

În cazul că sunt pe masa de operaţie, după ce-şi revin din moartea clinică, declară că spiritul lor se găsea alături de corp, de cele mai multe ori în tavanul sălii pe operaţie, de unde au văzut lot ce s-a petrecut cu organismul lor în timpul morţii clinice. Ei descriu cu exactitate ce personal era în sala de operaţie, ce au vorbit şi tot ce au întreprins pentru salvarea lui.

Willtam Woatcoti declară că a murit şi după expresia lui a ajuns în rai, înainte de a fi operat i s-a comunicat, că operaţia pe care urma să o facă este dificilă şi comportă un anumit risc. Operaţia a decurs bine dar anestezia i-a afectat inima care a intrat în fâbrilaţie şi pacientul a murit. Lui Woalcolt! s-a părut că şi-a părăsit corpul, fiind în stare să privească înapoi, şi să-l vadă ofilit şi acoperit cu un cearşaf. Nu simţea decât puţină tristeţe privindu-şi pentru ultima oară corpul, dintr-un loc situat la mare înălţime de unde şi-a continuat călătoria în sus.

Dacă la început lucrurile din jurul său erau scufundate într-un întuneric adânc, a realizat că în partea de sus lumina devenea tot mai strălucitoare. Dintr-o dală a fost scăldat într-o lumină venită de la distanţă. A pătruns astfel într-un domeniu al razelor şi a putut discerne silueta unei fiinţe, minunat luminată din spate, de care se apropia acum fără efort. Woalcott a încercat să-i zărească faţa dar s-a trezil în sala de operaţie funcţiona un defibrilator, care l-a fost conectat în grabă, pacientul fiind readus la viaţă în ultimul moment. Woalcoit era sigur că murise şi că i s-a

îngăduit să arunce o privire asupra vieţii de după moarte şi să obţină astfel o confirmare a teologici iudeo-creştine asupra nemuririi sufletului. Trăiri asemănătoare sunt astfel semnalate de medici, ca şi de alte persoane, în toată lumea. Asemenea fenomene trăite în pragul morţii au fost trăite tiu numai de oameni aparţinând unor religii creştine tradiţionale, dar şi de hinduşi, budişti şi. sceptici.

Pare plauzibilă ideea că multe dintre părerile noastre convenţionale despre rai derivă din astfel de trăiri din pragul morţii, experienţe care de-a lungul mileniilor să fi fost relatate în mod frecvent.

Nicio vesic nu ar putea fi mai interesantă ori mai plină de speranţă decât povestirea călătorului care se reîntoarce, istorisindu-şi drumul şi existenţa după moarte. Aceste experienţe lonstiltiico dovadă în formarea credinţelor religioase, credinţe zdruncinate serios de ştiinţă în ultimele secole. Cum se face i îi oameni de toate vârstcic, culturile şi predispoziţiile escatologice, au acelaşi fel de a trăi în pragul morţii?

Fenomen ut de desprindere se poate produce şi cu droguri lmlodnogenei cum ar fi maryhuana extrasă din cânepă, atropină 5 i alţi alcaloazi extragi din beâadouă, mătrăgună sau laur. Se ştie că la oracolul din Deifs, Pitia intra în transăntesâecând frunză de l: nir.

Aceste trăiri produse de droguri ca şi revelaţiile dă-i pragul morţii, pot fi oare degenerate de vreun fel «le defect de cablaj neuronal. cu semnificaţie neutră din punct de vedere al evoluţiei, defecte caic din întâmplare se produci ocazionale alterări ale percepţiei lumii înconjurătoare? O asemenea posibilitate este extrem de pyţân pteu/îbitil fiind mai. degrabă o inccreare disperata de a evita ciocnirea frontală cu concepţia mistică Toţi cei ce se întorc din moarte clinică descriu senzaţia de zbor, cu ieşirea de la imuncric la lumină, percepând câteodată prezenţa unei figuri scăldate în lumină şi aureolă.

Tot pentru a nu confirma concepţia teologiei iudeo-

creştine, se încearcă să se facă o analogic între aceste trăiri şi cele ale naşterii, prin reamintirea cu claritate a trăirilor peiicataie, după naştere şi în timpul imediat anterior. Ei ar distinge patru stadii, în prima fază fericirea copilului aflat în pântece. lipsit de teamă, plasai în centrul unui mic univers cald şi Jntu necat, un adevărat cosmosinclus în sacul amniotic! u stadiul al doilea încep coniiacţiile uterine şi presiunea îngrozitoare se excreţia asupra fătului. Lumea binevoitoare se transformă brusc într-o stare de tortură. Stadiul al treilea este sfârşittul naşterii, când capul copilului a pătruns prin colul uierin, iar copilul poate vedea, chiar dacă are ochii închişi, un lunci luminos la un capăt şi lumea extraulerină strălucind, cu privirea lui slabă ar distinge ca prin ceaţă nişte figuri de zei înconjuraţi de cercuri de lumini (moaşa, medicul, alte persoane).

În stadiul al patrulea, de după naştere, pruncul c. sie înfăşăir îmbrăţişat şi hrănit, cu alte cuvinte, ceea ce descriu oamenii întorşi din moartea clinică ar fi primele lui amintiri de viaţă; dar un copil ia naştere poate ei distinge imagini? Ochii lui sunt mai degrabă sensibili la lumină şi întuneric, el nu poate tot a lumina, dar ce se inumplă cu copiii născuţi înainte de începerea travaliului prin operaţia cezariană, cum mai put fi explicate aceste trăiri? De ce astfel de amintiri sunt posibile şi de ce, dacă experienţa perinat Mui produce atâta nefericire, evoluţia it-a inlaitmit consecinţele sale psihologice negative?

Copiii nou născuţi chiui trebuâc să-şi vadă mediul înconjurător? Trebuie oare sN-gi amintească ororile experienţei perinaiale? În ce sens sâni toate acestea necesare pentru supravieţuita? Dacă tu tuşi într-adevăr şi-ar aminti, cu ce şi-ar aminti, gândires creierului lor este la aceasta etapă complet nedezvoltată, aceasta ar însemna că şi-ar aminti prin spiritul re-Incarnat în ei?

Young în 1944, în urma unei conic prin infarct miocardic, s-a ridicat în eter vădind părainiul rotund şa

înconjurai de un halou albastru, aşa cum încă nu mai fusese descris până alunei, abia în 1969 navele cosmice au putut descrie fenomenul de la o înălţime de 150 km deasupra pământului.

INSTINCTUL – FENOMEN t>E MANIFESTARE
al spiritului

I unica vie este dominată de două instincte: unul de conservare a speciei şi al doilea de perpetuare a speciei, iiâstinciul Me o formă de manifestare a spiritului, prin el specia arc cunoştinţe prin alte trăiri anterioare, de diverse fenomene şi vr ni mente pe care le-a imit şi individul pus pentru prima dată intr o situaţie asemănătoare, reacţionează conform experienţei trăite în acea viaţă anterioară. Dar de ce orice mica vietate, – nu mai vorbim de om care chiar în pragul morţii imploră cerul să-l ajute să mai trăiască puţin, vrea să trăiască în loc să prefere sau să-i fie indiferentă moartea, ştiind că viaţa este o luptă continuă pentru existenţă, de cele mai multe ori cu mari suferinţe? Aţi văzut cât de mult se apără o mică insectă atunci când vrei s-o omori, se zbate şi aleargă în toate părţile să nu fie prinsă? Explicaţia este una singură: viaţa pe pământ este ordonată de spirite superioare, care hotărăsc reîncarnarea pentru a te ajuta să-şi purifici spiritul şi atunci doreşti să trăieşti, să te purifici pentru a nu mai fi nevoie de alte vieţi, de alte suferinţe. Ca viaţa este o suferinţă poate explica de ce la naştere atât mama cât şi copilul se manifestă în acelaşi fel, ţipând.

În natură nimic nu se produce la întâmp Lare, nici chiar destinul omenesc, totul este reglat şi ordonat de aceleaşi legi care guvernează şi materia şi forţele şi psihicul. Creierul este un instrument necesar funcţionării unei inteligenţe, utiul psihism înăuntrul corpului omenesc, dar nu instrumentul acesta cerebral produce inteligenţa, după cum nu pianul pe care cineva execută o melodic este autorul melodiei. Pentru ce un medium chiar când nu a citit cărţi spirituale spune imediat că întruchipează pe

cutare sau cutare mort. Fantomele materializate, spun şi ele că reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă. Anumite fapte şi evenimente spuse sau scrise de medium în transa, sunt necunoscute mediumului şi asistenţei, singur defunctul care le putea cunoaşte şi dezvălui. Deci ştiinţa paranormală manifestată este el mortul, nu poate fi decât el, întru rit faptele sau evenimentele spuse în această şedinţă de spiritism verificate ulterior se dovedesc a fi exacte.

O altă confirmare a persistenţei spiritului după moarte este statornicia deosebirilor radicale dintre medium şi fantomele materializate (vezi capitolul Materializare şi dematerializare).

Se citează cazuri de opere literare sau filosofice dictate post mortem de scriitori celebri, opere ce sunt specifice numai scriitorilor respectivi, exemple: Charles Dickens, Oscar Wiide şi Frederic Nietzsche.

Identificarea fantomelor materializate este o altă confirmare că într-adevăr există materializarea acelui spirit: experienţa cu fantoma Kati King care spune că numele ci adevărat este Annie Owen Morgan.

Animalele îşi adaptează existenţa prin două modalităţi, una instinctivă (automată) şi alta deliberată, supusă voinţei.

Instinctele sunt garanţii pe care şi le ia specia pentru perpetuarea el. O viespe care se întâlneşte pentru prima dată cu un păianjen otrăvitor, pentru a-l face inofensiv, mai Ixitii culcă păianjenul pe spate şi apoi îl înţeapă în ganglionul nervos, prin care sunt comandaţi palpii cu otravă (Dumitru C., „Inteligenţa materiei”).

De unde ştia viespea unde se găseşte ganglionul nervos dacă ea întâlnea pentru prima dată acest păianjen? Concluzia este una singură, spiritul vieţii deşi rudimentar, este acela care i-iia în ce pericol se expune viespea şi lot el cunoştea locui MUde se aOa acest ganglion, el ştia asta din alte vieţi, când piobahil corpul viespii a murit din

această cauză”.

Instinctul de perpetuare a speciei este dominat de instinctul tu xual. Spre deosebire de animale, fecundarea ovulului unei femei se poate face în fiecare lună. Pentru ca specia umană să evolueze şi să nu dispară, divinitatea a făcut cu ambii parteneri – în alerge. după plăcerea actului sexual, dar în realitate, în mod huuiişticni ei fac aceasta pentru a-şi asigura perpetuarea spectei. În timpul orgasmului la femeie se produce contracţia ligamentelor rotunde care aduce în axul vaginului axul longitudinal al colului uterin, glera care acoperă orificiul extern al colului uterin se elimină, lăsând orificiul liber, pereţii din treimea poster i oară a vaginului se contractă ritmic, din afară spre interior, împingând sperma spre orificiul coiului uterin, iar uterul prin contracţiile sale ritmice nu face altceva decât să aspire în interiorul lui sperma, lată cum pentru o plăcere de câteva secunde, cât durează organsmul, o femeie poate să rămână însărcinată. Spiritul duce în eroare sufletul animal al femeii. Mai mult chiar, se ştie că o femeie în timpul vieţii el sexuale poate să pregătească pentru ovulaţie un număr aproximativ de 400 de ovule corespunzător celor aproximativ 400 de menstruaţii pe care le are, Deci are un capital biologic fix, ceca ce nu se Jiitimplă în bărbat, eţ având într-o singură ejaculare sute de milioane de spermatozoizi, dintre care însă numai unul va ieşiga cursa de alergare spre ovul, pdhtru a-l ceunda, şi anume cel mai dotai cu substanţe nutritive dar şi cu un fluid cleric corespunzător.

În jurul vârstei de 32 – 33 de ani, atunci când are loc consumul a jumătate din cele 400 de ovule, aceasta în funcţie de data când a avut loc prima menstruaţie femeia, spiritul acesteia, prin subconştient, îşi dă seama că începe panta descendentă a vieţii ei sexuale. Pentru a-şi atinge scopul – acela de procreere, subconştientul o împinge inlinctâv pentru legături extraconjugalet tocmai pentru a se mări posibilitatea ca ea să rămână gravidă. Acest

instinct poaic şi însă oprit uneori prin voinţa şi prin conştiinţa ei, dar dintre dorinţa subconştientă şi inhibarea conştientă se nasc perturbări neurovegetative descrise sub denumirea de „nevroza femeii de 33 de ani”.

SUBCONŞTIENTUL

SUBCONŞTIENTUL este totalitatea fenomenelor şi însuşirilor psihofizâologice şi psihice, ce nu persistă permanent în sfera conştiinţei, dar pot acţiona selectiv şi cu uşurinţă în sfera acesteia, în raport cu împrejurările. Subconştientul este un fel de subconştttnţă latentă şi potenţială care este inferioară, dar coexistă cu conştiinţa şi o deserveşte cu fidelitate.

Pentru subconştient se mai utilizează termenii de subconştiinţă sau zona marginală a conştiinţei. Subconştientul a mai fost ai fi ficat uneori şi cu numele de preconştieiit. Pe seama subconştientului s-au pus clementele cristalizate ale conştiinţei siinse sau uitate, automalismele psihice, aspectele de deprindere şi memorie potenţiale, montajele intelectuale reflectate, Mructurilcoperaţionale nereflexive, fenomenele perceptive neinicgrate conştient, care astfel îndeplinesc funcţii reglatorii. În subconştient intră de asemeni complexe senzomoiorii aconştiente, deprinderile de orice fel atât bune cât şi rele, operaţiile necontrolate conştient, cât şi fenomenele de memorie potenţială cu toate energiile latente existente în fiinţă. Referindu-se la subconştient Tudor Arghezi spune: „Omule, nebunule, în Iaci minuni fără să ştii şi nu cunoşti aproape deloc puterea fmniidabilă a gândirii tale, să ştii că tot ce închipuieşti este teulizabil şi se face direct proporţional cu încrederea ta. De ce te fereşti să stai de vorbă cu tine însuţi şi să te închipuicşlî descoperindu-te un perfeci zeu”.

Orice acţiune a gândirâi, a imaginaţiei, a vorbirii sau a corpului poartă în sine fructe bune sau rele. Omul este într-o măsură nebănuită creaţia gândirii, la ce gândeşte în această viaţă, mai târziu el devine.

Tot ceea ce există în tine, se află pretutindeni, ceea ce nu există în line, nu se află nicăieri, toate comorile universului sunt înăuntrul tău, caulă cu fervoare în tine însuţi puterea sau răspunsul la care aspiri, pe care inima ta le doreşte şi direct proporţional cu credinţa ia + vei primi ceea vrei!

Marele secret caracteristic geniilor şi tuturor oamenilor cu adevărat mari din toate epocile, este capacitatea lor de a intra în coniact fie conştient, fie în mod spoman, cu puterile nelimitate ale subconştientului, eliberându-le. Dacă poţi face la fel, vei fi capabil de performanţe extraordinare. Subconştientul este servitorul, constructorul şi susţinătorul corpului. Dacă învăţăm cum să ne folosim de el şi în ce mod să-i dăm comenzi, el ne poate ridica, aproape fără efort, pe cuinii nebănuiie, asâgurindu-ne mereu succesul.

Orice gând este o cauză care mai devreme sau mai Urau va produce efecte bune sau rele. Orice trăire proprie sau siarc interioară pe care o remarcăm în mod pasiv, este efectul anumitor guiduri din trecutul îndepărtai sau apropiat.

Viaţa este o modalitate de cunoaştere, ieşii asemănător unui căpitan aflat pe mare care îşi conduce vasul, trebuie să dai ordine (gânduri, imagini) clare şi ferme „mentalului subconştient care controlează, intermediază şi conduce majoritatea experienţelor vieţii laie. Atât acţiunile pe care le-am comis cât şi gânduriic pe care le-am avut în trecut, ne urmează ca o umbră, producând rezultate bune sau rele, în funcţie de naturii lor. Nici în aer, nici în adâncul oceanului, nici în cea mai ascunsă peşteră sau pe vârful muntelui, în oricare parte a acestei vaste lumi, nu există loc în care omul să poată scăpa tic consecinţele acţiunilor şi gândurilor sale, în prezent sau în viitor, consecinţele lor nu vor înceta să se dedubleze şi astfel făptuitorul va avea la rândul său, partea care se cuvine din fericirea sau suferinţa pe care a produs-

o, înjelegând aceasta, trebuie să căutăm să nu facem rău nimănui, nici măcar în gând.

Să nu întrebuinţăm niciodată formulări interioare de forma nu am mijloace, sau îmi este imposibil, în care să şi crezi, subconştientul te va asculta prompt şi va crea premizele pe care doar tu le-ai gândit, aducându-le din domeniul posibilităţilor la o realitate efectivă, Astfel la propria ta comandă chiar subconştientul va face astfel ca într-adevăr să-ţi lipsească posibilităţile sau mijloacele de a realiza sau obţine ce urmăreşti. Caută să te convingi că totul îţi este posibil prin angrenarea puterii nelimitate a gândului tău, de a comanda subconştientului. Realizează însă că deşi totul este posibil, nu orice îţi este permis, în sensul că nu trebuie să încalci niciodată legile morale ale firii.

Pătrunzind gradat şi cât mai lucid în profunzimile enigmatice ale subconştientului, vei reuşi să cunoşti adevărata natură din tine însuţi şi atunci ţi se va dezvălui realitatea îmi uită şi eternă din afara ta. Legea fundamentală a vieţii care îţi permite înflorirea este legea încrederii depline în sine. Încrederea numai într-un ajutor exterior atrage mai devreme sau mai târziu suferinţa. Singura încredere fermă în sine, generează torţa şi bucuria, în plus această încredere îţi asigură totodată sprijinul exterior de care ai nevoie. Încrederea în propriile forţe, tu le există în stare latentă în microcosmosul tău lăuntric este n siarc mentală de putere irezistibilă întreţiuută cu perseverenţă (le conştiinţa la T care percepe într-o oarecare măsură legătura cu energiile atotputernice ale sinelui tău suprem. Vei atrage mai devreme sau mai târziu tocmai ceea ce crezi că ţi se va întâmpla rău, iar această tragică desfăşurare va fi realizată de subconştientul tău, care va executa tot ceea ce gândeşii mereu şi crezi ferm, Gândeşte-ic întotdeauna numai la bine şi binele te va urma ca o umbră pretutindeni. A te lăsa cuprins de frică sau a gândi rău, înseamnă a-l atrage prin

rezonanţă, datorită punerii la unison cu acesta, cu alte cuvinte eşti ceea ce gândeşti, aspiri şi crezi cu fermitate. Trebuie să ne cunoaştem cât mai profund pe noi şi abia după aceea vom reuşi să-i cunoaştem atât pe ceilalţi, cât şi universul în care existăm. Marea majoritate a oamenilor judecă lucrurile, fenomenele, pe ceilalţi şi chiar pe sine înşişi, după propriul lor nivel superficial de gândire şi simţire, din această cauză cel mai adesea, et îşi imaginează mai mult sau mai puţin eronat totul, decât înţeleg.

Sugestiile, părerile, convingerile, sau remarcile altora nu au niciun fel de putere asupra ta în sensul de a le putea influenţa atât timp cât nu eşti la unison, pentru a rezona cu energiile pe care le evoca sau le manifestă. Singura pulere stăpână, csie gândul tău, care poate accepta simpatâzind sau respinge prompt aceste sugestii Poţi alege să nu iei în consideraţie, ceea ce nu vrei, refuzând să crezi, ceea ce nu doreşti ori consideri fals. Supraveghează totdeauna tot ceea ce gândeşii, ceea ce simţi şi ceea ce faci. În virtutea legii acţiunii şi naturii (Karma) mai cu rând sau mai târziu vei răspunde pentru tot ceea ce faci, atât cu tine însuţi – cât şi pentru modul în care te comporţi cu loc ce te înconjoară.

Acela ce comite râu, sau o nedreptate îşi dăunează tot atât de mult lui însuşi, căci devine rău, Dacă vei reuşi să fii pe deplin stăpânul propriului tău subconştient, vei deveni stăpânul propriului tău destin. Dacă în controlezi subconştientul devii spontan un model pentru ceilalţi şi îi poţi ajuta infinit. Amânteşic-ţi că în orice moment ai posibilitatea alegerii, alege iubirea în locul urii, alege sănătatea în locul bolii, alege fericirea în locul suferinţei, alege existenţa spirituală pură, în locul unei vieţi banale şi cenuşii, păstrează-ţi o puritate şi o spontaneitate de copil. Atunci când ai încetat să mai fi copil, eşti deja un suflet mort, adevărul este descoperii mai uşor dacă îl căutăm cu o inimă pură de copil. Intelectul tău nu este rău. nicio

formă sau o energie a naturii, nu este fundamental rea, totul depinde de intenţia pe care o ai şi de modul în care te serveşti de forţele naturii, care sunt perfect neutre precum curentul electric Tot ceea ce mentalul tău conştient acceptă ca adevărat şi crede ferm, subconştientul la rândul sau va accepta imediat şi va căuta să realizeze dând viaţă şi expresie ideii *mu* ghidului imprimat în el. Gândul său, ideea, este sămtnţa, subconştientul o va hrăni şi va face să apară mai devreme sau mai lârzâu, fructul. De sămânţă, depind roadele, cine seamănă vânt, culege furtună. Gândeşte-le la supremul absolut, plndeşte-te la ceea ce este sublim şi pur, la ceea ce este perfect* frumos şi bine. Subconştientul propriu controlează toate funcţiile vitale ale corpului omenesc şi el cunoaşte deja răspunsurile şi soluţiile la toate problemele existente dar nu ic va ajuta dicicul decât dacă va fi solicitat în acest sens. El este un servitor atotputernic, care nu poate avea iniţiative atât timp îi mentalul nu-i dă dispoziţie să acţioneze în acest sens, Credinţu, gândurile, ideile, reprezentările tale, pot produce adevăwie miracole, prin intermediul nelimitatei puteri de expresie a cu (conştientului tău. Realizând aceasta, vei putea înţelege că clacă ai credinţa cât un bob de muştar, poţi să dai ia o parte munţi de obstacole.

O modalitate simplă de edificare, înainte de a adormi, propune spre rezolvare în imagini clare şi ferme, o anumită problemă subconştientului şi ulterior odată cu răspunsul, vei avea proba formidabilei tale puteri. Tot ceea ce imprimi în subconştient prin gânduri, idci, imagini, aspiraţii speranţe, se va exprima ulterior mai devreme sau mai târziu pe ecranul existenţei ca experienţe, stări, condiţii, trăiri, întâmplări sau evenimente pe care le vei suferi în mod pasiv ca pe nişte reflexii. Din momentul în care ai înţeles această legătură, trebuie cât mai des să supraveghezi cu mare grija orientarea ideilor, gândurilor, convingerile şi concepţiile pe care le întreţii preponderent în conştiinţă. În trecut ţi-ai determinat prin modul de a

gândi prezentul. Acum clipă de clipă îţi programezi şi îţi pregăteşti viitorul. Multe evenimente vor fi reflexia la ceea ce gândeşii acum. Absolutul este deja în interiorul tău şi ca pe un manor tăcut îl porţi pretutindeni Pentru ce să-l pângăreşti cu gânduri negative, prin acţiuni josnice şi impuse, ori prin dorinţe infame. Legea acţiunii şi reacţiunii sau legea Karmei, este expresia armoniei universale, în virtutea acestei legi, gândurile sau ideile tale, întreţinute predominant şi cu o fermă convingere în mentalul constant, sunt o acţiune la care mai devreme sau mai târziu, va urma o anumită reacţie, care va fi de fapt răspunsul sau expresia, reflecţia fidelă a subconştientului tău la acele gânduri sau idei. Supraveghează-ţi ideile şi evilăj să menţii în mentalul conştiinţei anumite gânduri, căci reacţiiki care vor urmă vor fi expresia lor precisă în subconştientul iad

Forţa subtilă a vitalităţii va circula din abundenţă manifesitându-se armonios şi ritmic în fiinţa ta, dacă vei gândi cu forţa având în acelaşi timp fermitatea necesară: „cred eu tărie în puterea gigantica a subconştientului meu, pe care îl dinamizez prin aceste gânduri. Sunt foarte sigur că el mi le va îndeplini impulsionat de concentrarea ideilor mele în acest sens, absolutul este cu mine şi de aceea voinţa mea este irezistibilă”. Aceasta afirmaţie gândită intens, ai atare anulează conflictele şi înlătură dificultăţile de tot felul care pol apare. Atunci, când într-adevăr vrei să reuşeşti ce ţi-ai propus, imaginează-ţi cât mai clar cu putinţă încă de când le-aţ hotărât ce vrei, deznodământul fericit, sau cu alte cuvinte sfârşitul încununai de succes al problemei tale. Este esenţial să se mentaltzeze cu o fermă credinţă sfârşitul problemei, căci ceea ce gândeşti ferm cu anticipaţie, subconştientul va realiza, intercalind şi corclând astic! etapele şi desfăşurarea evenimentelor în timp, ca să permită îndeplinirea principalului scop şi anume expresia finală, aceea ce ai gând Al. Indiferent dacă obiectul, starea sau modelul proiectat de tine în gând,

există sau nu în manifestare, datorită gândirii talc ferme şi cât mai clare, subconştientul tău va căuta să-l realizeze, dându-i expresie, după planul pe care l-ai gândit şi cristalizat în gândirea ta. Acesta este idealul, (un concretizarea ta conformă cu gândirea şi credinţa aparţine mimai subconştientului. Dacii credinţa ta este considerabil de lor mă, direct proporţional cu intensitatea acesteia, mai devreme unu mai târziu, subconştientul tău va face ca aceasta să se inloplmească. Plantează ideea cu putere în subconştient, prin intermediul localizării mentale repetate şi după un timp vei «vva reuşita scontată. Un subconştient puternic, dehordând i iturgte şi o concentrare mentală excelentă accelerează considrrubil atingerea scopului urmărit» Vindecările aparent miraţiiloase, despre care auzi vorbindu-se, sunt în marea majoritate «ta/urilor, datorate unei credinţe ferme transmise telepatie prin dinamizarea adecvată a subconştientului. Majoritatea bolilor încep în minte datorită erorilor devenite obişnuite, care sunt semănate mereu în sfera pasivă de forjă a subconştientului, nimic nu se manifestă în fiinţa ta, fără să aibă anterior imprimat un arhetip mental sau o engramă corespunzătoare. Şi m^2 t o melc caracteristice a majorităţii bolilor, pot 11 provocate rapid prin inducerea anumitor strări de sugestie hipnotice (letargie, catalepsie, somnambulismt transă). Această gamă de fenomene determinate prin hipnoză, verificate mereu în decursul timpului, dovedeşte puterea uriaşă a gândirii asupra subconştientului, în cazul hipnozei, gândul sau ideea este transmisă telepatic de hipnotizator, iar manifestarea sau cu alte cuvinte, realizarea acestuia, se produce prin intermediul subconştientului subiectului hipnotizat, la care se suspendă sau se diminuează propria responsabilitate sau posibilitatea controlului mental asupra subconştientului. Dovada puterii ghidului asupra subconştientului propriu este foarte clară aici. În cazul autohipnozej îţi induci singur gândul sau ideea în mod

ferm, iar realizarea acesteia datorită forţei de inducţie se produce foarte repede prin interj mediul propriului subconştient

Atât hipnoza, cât şi autohâpnoza sunt probe certe ale co* relaţiei dinamice existente între mental şi subconştient Ui mental puternic, energizat şi intens focalizai prin concentrară poate provoca cu uşurinţă prin rezonanţă, influenţe sau manţ festări în subconştientul altei fiinţe umane. Un aport extraordinar de mare în cazul vindecării majorităţii bolilor şi redobândirea stării de sănătate o are credinţa fermă în finalizară cu succes a procesului curativ.

O imagine mentală adecvată, reluată mereu şi mereu cu încredere şi entuziasm, accelerează minunat grabnicei însănătoşiri. Dacă doreşti să trezeşti în tine şi să-ţi amplific puterea de a vindeca, vei reuşi cu uşurinţa, dacă vei ajung să-ţi măreşti şi să-ţi rafinezi magnetismul vital, prin accelerarea activităţii centrilor corespondenţi de forţă (rozetele de absorbţie ale corpului eteric). Atunci când vrei să produci asupra cuiva o influenţă curativă, imaginează-te ferm, drept releu prin care se manifestă energia binefăcătoare pe care tu doar o tranzitezi, focalizând-o prin emisie asupra fiinţei pe care urmăreşti să o ajuţi. Această energie este recepţionată de tine, direct proporţional cu gradul de dinamizare a planului corespondent în propria ta fiinţă şi provine din sfera infinită a macrocosmoiţului cu care în acel moment este necesar să te menţii la unison prin concentrare mentală continuă. Efectele sunt rapide atunci când încrederea ta în eficacitatea rezonanţei este mare, graţie integrării acţiunii talc în armonia legilor fundamentale ale existenţei. Modalitatea cea mai uşoară şi în acelaşi timp cea mai eficientă de a genera un gând sau o idee este să o vizualizezi mental cât mai clar cu putinţă, ca şi cum ar fi în faţa ta aievea cu toate că o percepi numai cu ochii minţii. Referitor la aceasta un proverb chinez spune: „o imagine precisă valorează cât o nulă de cuvinte, iar o imagine

menţinută după propria ta voinţă neschimbată timp de o oră valorează cât un diamant şlefuit de mărimea unei portocale.

Cel mai bun mijloc de a intra în legătură cu sfera de forţă o subconştientului este de a-ţi induce o stare modificată, de unitate deplină, a fiinţei, determinată de o intensă sugestie mentală în care modul de a gândi şi de a acţiona, este în întregime Independent de contextul situaţional, dar se află sub totala influenţa a mentalului.

Evită orice tensiune posibilă, orice crispare sau constrângerti mentală, atunci când soliciţi ceva subconştientului, eventual (liniule de culcare, generează din nou solicitarea mentală adre-Miia subconştientului şi, aducându-ţi starea de somnolenţă, caută să adormi chiar cu sentimentul ca rugămintea ta este îndeplinită. Acţionează astfel mat mereu până la succesul final.

Datorită activităţii gândirti tale, permanent fiinţa ta vibrează la unison, intrând astfel în rezonanţă cu anumite straturi ale manifestării macrocosmice şi astfel captează diferite forme de energii care determină efecte sincrone în sfera subconştientului tău. Dacă vet ajunge să-ţi supraveghez! gândurile, dându-Jc orientare benefică, pozitivă, creatoare, vei fi totdeauna aproape de energiile universului, iar reuşita va fi de partea ta. Orice idee sau gând odată acceptat se transformă în focar de autosugestie operând în straturile corespondente ale subconştientului şi apoi este transmis în centrul subtil de expansiune al plexului solar (creierul tău abdominal) de unde se va manifesta în afară determinând efecte sincrone în domeniul universal al posibilităţilor, în general, motivele nereuşitei sau eşecului sunt slaba energie, lipsa de încredere, absenţa continuităţii în dinamizarea subconştientului, imaginea mentală imprecisă sau difuza.

Cele trei faze ale realizării unei dorinţe prin dinamizarea puterii subconşiienie sunt:

a – considerarea lucidă şi mentalizarea atentă a

problemei din punctele majore de vedere; b – acceptarea plină de îiteredere a gândutui ca în mod cert există o soluţie pe care subconştientul ţi-o va releva, permiţându-ţi totodată îndeplinirea ei într-o formă adecvată în sfera realităţii concrete; e – trăirea anticipată a bucuriei succesului, ce se bazeazi pe convingerea de nezdruncinat a unei reuşite depline.

Atunci când mentalul tău conştient este suficient de *IU* liniştit şi se poate localiza cu uşurinţă, poţi fi pe deplin.com vins că poţi realiza în scurt timp prin intermediul subconştientului ceea ce gândeşti ferm şi clan

Aşa cum am mai scris, cel mai propice mu meni natural pentru a dinamiza subconştientul prin intermediul unei idei sau imagini clarct este starea de trecerc de la veghe ia somn, pentru faptul că în acele clipe, legătura cu sfera subconştientului se poate realiza spontan. Nu poate să existe o reuşită în bine, prin intermediul subconştientului, fără o anumită linişte a minţii. Dacă îţi imaginezi cât mai clar cu putinţă un ţel sau un ideal, direct proporţional cu efori un depuse, mai devreme sau mai târziu vei primi de la ambianţa cosmică infinită, care acţionează prin intermediul subconştientului tău, tot ceca ce îţi este necesar pentru realizarea acestuia. Puterea imensă a imaginaţiei susţinută cu perseverenţa de o gândire controlată ce va atrage în mod natural, trezirea extraordinarelor puteri ale subconştientului. Pentru a te mobiliza cât mai bine, raportează constant la anumite modele care te entuziasmează foarte mult. Prin consonanţă telepatică cu exemplul ales, îţi poţi accelera propria reuşită. Aminteşte-ţi că în majoritatea cazurilor, subconştientul a avut o contribuţie majoră la inspirarea celor mai minunate descoperiri ale marilor genâî. Atunci când o anumită problemă le preocupă mult şi reuşeşti să fii suficient de atent iiNUpra ci, localizând-o lucid o durată adecvată de timp, urmărind cu tenacitate soluţionarea ei, subconştientul tău va atrage magnetic către line, inclusiv

prin icicpatic, toate informaţiile şi datele necesare referitoare la problema ridicată de line. Subconştientul poate să apeleze la cunoştinţele înmagazinate de ol în timpul vieţii, dar uitate de conştientul tău şi neuitate de el, la cunoştinţele înmagazinate în el în alte vieţi anterioaio, precum şi la comunicări lelepaiice cu spirite evoluate din ut moşiera extraterestră. În final se va cristaliza în subconştient sinteza de unde va apărea intuiţia sau chiar soluţia clară definitivă; Ideea fermă anticipativă a succesului în ceea ce urmărim să realizăm conţine deja într-o formă dinamică ordonatoare, energiile geiieraioure ale succesului ulterior. Persoanele care se consideră norocoase, aplică conştient acest mecanism, care le uşurează mult reuşita, AbordeazŞ-ţI problemele din punct de vedere ai succesului anticipat, în tot ceea ce urmăreşti să faci şi în acest fel subconştientul tău va fi orientat inteligent să-ţi materializeze triumful, în funcţie de nivelul de forţă al subconştientului tău şi de puterea ta mentală de mobilizare, reuşita sau răspunsul nu se produce neapărat la câteva ore sau după o zi pe alta, continuă cu perseverenţă să impregnezi subconştientul prin intermediul ideii şi nu abandona aceabtă sistematică solicitare decât după ce succesul final s-a realizai. Subconştientul nu are reţineri, inhibiţii, temeri, ci numai reacţii, răspunsuri, sau oglindiri fidele care sunt expresia exactă a gâmiurilor şi ideilor pe care cândva le-am lăsat să pătrundă în el şi să încolţească. Dacă fructele sunt dulci, gândurile au fost bune. dacă fructele sâni amare, gândurlic au Ibst eronate sau negative, Fructele mixte sunt rodul unor gândiri mixte, fruciele dureroase pol şi nimicite prompt dacă vom face efortul de a semăna în subconştient, opusul acestora, de exemplu; tristeţe-bucurie, sâăbiciuâic-forţă. indiferenţăsimpatic, agitaţie-calm. Roadele acestor sentinţe noi apar «mediat, numai atunci când energia este gigantică, în celelalte cazuri fructificarea lor va fi ulterioară.

Orice mentalizare precisă sau cu alte cuvin ic, oricare imagine mentală clară susţinută prin credinţă şi dinamizată cu perseverenţă, va avea tendinţa de a se realiza efectiv sub forma unui efect în viriuica miraculoasei legi a maicrââzărâi prin intermediul subconştientului. Este suficient să ai o nemărginită încredere în putere subconştientului şi succesele vor apare mai devreme sau mai Urau, într-un interval de timp direct proporţional cu energia investită. Subconştient*!! este sfera de apel a memoriei şi în acesta sâni înregistrate toate experienţele avute de o fiinţă atât în existenţa prezentă cât şi în existenţele anterioare sub forma unor imagini subtile, care chiar dacă nu sunt clar conştientizate din punctul de vedere al cauzelor pe care le reprezintă, ne condiţionează întreaga noastră existenţă prin feluritele efecte pe care le generează în universul nostru lăuntric. În fazele profunde ale somnului, subconştientul în funcţie de natura ideilor fuzionează cu anumite aspecte ale llaturii superioare, participând ca o picătură reintegraul în ocean la înţelepciunea supremă.

În unele situaţii subconştientul se poate manifesta mai uşor în vis sau chiar prin viziuni ce survin în strari de reverie, toate acestea fiind răspunsuri la solicitările tale conştient sau tui, formulate. Dacă cel despre care îţi imaginezi în mod eronat că are unele defecte sau vicii este o Dinţa slaba el va fi influenţat telepatic de ceea ce tu gândeşti cu putere şi va avea tendinţa de a se lăsa modelat în sfera subconştientului său de ideile lufe transformându-se în conformitate cu gândurile tale. Rezultatul, chiar dacă respectivul nu prezintă înclinaţii pentru viciul UMI defectul pe circ tu ţi4 imaginezi acum tu îi sugerezi de fapt tendinţa în acea direcţie şi contribui din plin să devină aşa cum numai tu îl imaginezi (este efectul magiei benefice sau malefice).

Prin urmare fii atent, căci gândurile tale se reproduc identic lui Nferu subconştientului, materializându-se

ulterior în eon-InuniULic cu conţinutul lor, atât în tine cât şi în subconştientul celor pe care simultan îi afectează în măsura în care se merii la ei, datorită rezonanţei, lată deci semnificaţia psihologică profundă a regulei de aur: „gândeşte despre alţii numai ceea ce ai dori ca ei să gândească despre tine” şi „ceea ce ţie nu-ţi place, nu-i face celuilalt”, caută să atingi şi să-ţi menţii un cât mai profund echilibru emoţional, acceptă cu toleranţă ca pe ceva firesc, faptul că alţii pol să nu gândească sau să perceapă ca tine, respectă-i şi caută să-i ajuţi preluându-i de la nivelul la care se află, aga cum tu ai dreptul să fii în dezacord cu el şi ei datorită ignoranţei sau rea voinţei au acelaşi drept, de a fi în dezacord cu line.

Trăirile tale interioare ce implică gândurile, stările şi sentimentele laic, sunt într-o foaric mare măsură cauza reacţiilor celorlalţi faţă de tine, datorită reacţiilor pe care în mod spontan, prin rezonanţă le produci în subconştientul lor, care interferează cu al tău telepatic, cheia simpatiilor sau antipatiilor fulgerătoare, ţine de afinităţile sau dizarmonliie ce apar între două sau mai multe subconştienturi. Doreşte altuia numai ceca ce îţi doreşti ţie şi vei constata o considerabilă schimbare 111 bine, atât îţi propria ta existenţă cât şi în starea generală a aceluia pe care astfel l-ai ajutat Hrăneşte-ţi zi de zi inima cu o bunăvoinţă Eră limite, pentru tot ceea ce trăieşti şi vei constata cum se dezvoltă o bucurie imensă pe care o vei revărsa sub forma de iubire, faţă de tot ceea ce te înconjoară. Identici cu mine în şinele spiritual sunt aceşti oameni, identici cu ei în şinele spiritual sunt cu, identificându-se astfel cu fiecare, înţeleptul se regăseşte pe sine însuşi pretutindeni şi îmbrăţişează întreaga lume într-o stare de iubire nesfârşâia, profundă şi fără limite.

Numai tu singur te poţi eleva, numai tu însuţi te poţi pedepsi, precum roţile din faţă şi roţile din spate al unui car, ignoranţa merge prima, iar suferinţa vine pe urmă. Dumnezeu, viaţa nu pedepsesc de fapt, omul ignorant este

acela care se pedepseşte singur, prin falsele sale idei, despre ceilalţi oameni, despre viaţă, divinitate şi univers. Datorită erorilor, el devine sclavul propriilor sale adevăruri, iar obişnuinţa îl împietreşte în această stare, Legea esenţială a înţelepciunii practice constă în trezirea, dezvoltarea şi punerea în valoare a principiului absolut al spiritului Toate acestea sunt uşor realizabile dacă ne fixăm definitiv ţelul în perfecţiune, acţiunile talc sunt binele tău, în măsura în care sunt bune, acţiunile tale sunt moştenirea ta, acţiunile tale sunt de asemeni refugiul tău. Mentalul tău conştient este aparatul fotografic prin intermediul căruia fotografiezi, fixând pe fina peliculă a sferei subconştientului idei, imagini, aspiraţii, sugestii, dorinţe care vor da ulterior roadele corespunzătoare, întocmai cum se materializează după revelare şi fixare imaginile pe hâriia fotografică, înainte de a forma un obiect buni mai întâi trebuie să fim foarte convinşi că el este dorit. Când dorinţa de a abandona un obicei rău va fi mai mare decât acela de a-l continua vei fi vindecul în proporţie de 55%.

Ca să faci să se micşoreze şi să-ţi dispară frica de nu contează ce, imaginează-ţi cu putere cil mai clar de mai multe ori pe zi, că faci fără teamă chiar acţiunea de care îţi este frică. Actul mental va încărca şi pregăti în mod adecvat subconştientul, uşurind foarte mult după aceea actul fizic corespunzător de care înainte îţi era teamă şi astfel frica nu va mai exista, reuşita este rodul programării inverse a subconştientului prin gândirea fermă a opusului – cura] ce va anula direct proporţional cu efortul, frica existentă.

Frica este de două feluri: normală şi anormală. Frica normală este un fel de sistem de alarmă a cărei rădăcină se află la instinctul de conservare şi ne este dată de spirit pentru a Itc ocroti. Frica anormală ia naştere atunci când H permiţi imaginaţiei să galopeze după bunul său plac. Remediul constă

În aţi induce şi menţine în sfera imaginaţiei

memalizări sau anticipări benefice. Atât timp cât siupâneşii imaginaţia conduct, când imaginaţia ajunge să te stăpânească eşti fatal condus şi le simţi neputincios ca un sclav supus.

Subconştientul tău este mereu acelaşi şi nu îmbătrâneşte niciodată, el este în afara timpului şi de aceea este considerat etern. El face parte din Fiinţa Universală a macrocosmosului şi deoarece nu s-a născut niciodată, nici nu va muri vreodată. Viaţa este un nume pe care îi dăm unei miraculoase puteri invizibile pe care în majoritatea cazurilor nu o înţelegem din punct de vedere al complexităţii ei. Răbdarea, stăpânirea de sine, bunătatea, blândeţea, iertarea, dragostea, abnegaţia, bunăvoinţa, credinţa de nezdruncinat, bucuria, înţelepciunea, fericirea, înciniarea, înţelegerea, toate aceste calităţi sublime nu îxnbălrânesc niciodată. Cultivă-le, exprimă-le, amplifică-le, rafinează-le şi vei putea rămâiic tânăr alii cu spiritul cât şi cu trupul. îmbătrâneşti mult mai repede şi te ofileşti în mod penibil, atunci când te închistezi în prejudecăţi aberante şi încetezi să mai visezi avâniat. îmbătrâneşti ca prin farmec atunci când eşti irascibil, suspicios, egoist, răutăcios, certăreţ, gelos şi deznădăjduii. SPIRITISMUL

I

SPIRITISMUL este cunoscut încă din antichitate* Prin spiniism, sâni chemate spiritele morţilor cu care se poartă convorbiri. Chiar şi Biblia – care este istoria poporului evreu, spune că Saul, regele Israelului s-a dus la En-Dor să consulic un spirit prin intermediul unui medium, prin care să evoce spiritul lui Samuel. Acesta i-ar fi spus că-şi va pierde viaţa în lupta cu filistenii.

Şedinţele de spiritism se fac numai în prezenţa unui mediu m, acesta fiind un om în organismul şi în apropierea căruia se petrec fenomene paranormale. Acest fenomen paranormal se produce în organismul mediumului prin luare la cunoştinţă de forţe exterioare fără ajutorul

simţurilor normale. Această însuşire neobişnuită se numeşte mediumnitate, Ştiinţa care se ocupă cu fenomenele paranormale se numeşte metafizică.

Spiritismul modern s-a răspândii aproape spontan în toată lumea, odată cu anul 1848, din fenomenele de la Hydesville. În satul Hydesville din S.U. A. trăia o familie numită Fox, alcătuită din părinţi şi trei fete: Kalc, Margaret şi Leali. Fetiţele auzeau prin pereţii camerei lor lovituri inexplicabile, fără o cauză cunoscută. Una din fele şi-a dat cu părerea că poate fi spiritul unui mori. Atunci Margaret Fox a imaginat un alfabet convenţional pentru a observa dacă se poate înţelege cu spiritul mortului. Fiecare literă a fost înlocuită cu un număr de bătăi în perete şi astfel comunicarea s-a putut efectua. S-a constat că cel ce lovea în perete avea o inteligenţă conştientă, el a mărturisit că este spiritul unul mort, un negustor ambulant care a fost omorât şi îngropat în pivniţa acelei case. S-a controlat pivniţa acelei casc, dar nu s-a găsit nimic deosebit. În anul 191Q, adică după 62 de ani de la evenimentele amintite, demolându-se casa respectivă, s-a văzut între zidurile pivniţei scheletul unui om mort şi alături de el o geantă, ceea ce a confirmat că într-adevăr loviturile din perete erau ale spiritului acestui negustor. Fenomenul a fost numit spiritism de către Antoinc Rivai (Allan Kardek) iar fiziologul francez Charles Richet l-a numit metafizică. Obiectul metafizicii se studiază oficial în facultăţi din Lisabona, Suedia, Olanda, Germania, S.U.A., Belgia, Anglia, Grecia, Argentina şi alte ţări

Verificarea că spiritul unui mort dă răspunsurile la întrebările ce se pun mediumului de către asistenţă, este că acest răspuns fiind necunoscut nici de medium, nici de asistenţi, se dovedeşte a fi real. Iată un exemplu: o familie disperată, prin dispariţia unicului fiu în vârstă de 7 ani, merge la o astfel de şedinţă de spiritism şi prin mediumul respectiv se încearcă chemarea spiritului copilului consâderând că copilul ar putea să fie mor L. Într-adevăr a

apărut spiritul copilului dispărut, care a comunicat să caute trupul lui într-o groapă cu var din apropierea casei părinteşti, unde se află. Părinţii au căutat în groapa cu var şi au găsit cadavrul copilului.

O altă verificare că într-adevăr este spiritul unui mort, este ca întrebările să fie făcute mediumului fără glas, adică prin mesaj mental, iar răspunsurile spiritului să fie ulterior verificate ca fiind reale.

După natura mediumnităşti, mediumurile se împart în mai multe categorii: mediumi de Icvilaţie, adică care pot să se ridice de la panii în fără niciun sprijin, sau pot să ridice un obiect în aer numai prin gândirea lor, Un medium de Icvâuiţic a Ibst şi Iisus, el putând merge pe suprafaţa upei.

Mediumi de scriere directa, când spiritul scrie direct fură mina mediumului, mâna spiritului este invizibilă, numai creionul se vede mâşcind.

Mediumi de scriere precipitata, când literele apar fără ajutorul creionului.

Mediumi de scriere automată, când mediumul serie cu o mână sau cu amândouât mina fiind condusă de spirit (vezi Bogdan l\ Haşdeu în cartea *Şic Cogiio*).

Mediumi de rapsuri, când conversaţia se face prin lovituri date direct de spirit.

Mediumi de scriere autografică – se reproduce scrisul unei persoane decedate pe care mediu mul nu a cunoscut-o înainte de şedinţa de spiritism.

Mediumi de efecte fizice sau motoare. Se produc singure mişcări de obiecte, mese, scaune. Unii mediumi produc mişcări la voinţă, alţii însă, în mod involuntar, pot mişca prin atingerea lor sau de la distanţă (telccliânezie). Exemplu la ruşi, Neily Mihailova, în Franţa Rudy Gliefer.

Mediumi triptologit care conversează cu spiritul prin lovituri date de piciorul mesei, de un scaun sau de un alt obiect.

Mediumi autori, care compun automat scrieri literare

sau li Io/, orice dictate de spirite, Un astfel de medium autor a fost Moise, care prin auz spiritual a scris primele 4 capitole din Biblie şi Maliomed, care tot prin auz spiritual a scris Coranul, ture i-a fost dictat de spiritul îngerului Gabricl.

Mediumi pictori, care uneori pictează şi cu ochii închişi, K'producând picturi celebre, pe care normal nu te pot picta MUlikiid în stare de transă.

Mediumi darvizifoli, care văd prin corpuri opace, ceea ce se petrece la distanţă.

Mediumi de apariţii, care au puterea spirituală să facă să apară fantome materializate»

Mediumi de materializare, care fac să apară fantome materializate sau numai organe dintr-un corp, mină, picior, cap, Iisus. imediat după înviere apare ca fantomă nema terţa Liza la atunci când îi spune Mariei Magdaicţia să nu-l atingă, căci încă nu s-a înălţat la Tatăl, iar mai târziu apare de trei ori ca fantomă materializată, ultima dată când i s-a arătat lui fonia necredinciosul, care vrea să vadă urma rănilor din timpul crucificării.

Mediumi de dematerializare, care dematerializează obiecte şi le pot trece prin corpuri materiale, producând fenomeniul de treccre al materiei prin materie.

Mediumi de autodemalerialtearc, care se dematerâalizca/îi în întregime sau parţial, în timpul atacului japonez de la Pean I larbour, un marinar american cârs Hacea stagiul militar a reuşit o astfel de dematerializare, el fiind dat dispărut, ca după un timp să reapară în carne şi oase.

El a povestit că, conecmrindu-se, de frică a reuşit să se facă dispărut, spunând că poate să mai repete fenomenul. Într-adevăr a repetat de mai multe un fenomenul, în unele experienţe fiind chiar aruncat din avion, iar în timpul căderii libere din avion dispărând, apărând apoi pe părutiH nevătămui. Acest om trăieşte şi în prezent în oraşul Chicago.

Alte mediiimuri reuşesc să se dedubleze şi să-şi proiecteze dublul său fluidic, făcându-l invizibil şi tangibil. Altele se reîncarhcajă, reproducând aspectul, vocea şi limbajul spiritului mortului respectiv.

Există mediumurî de premoniţic. Ei prezic viitorul. Exemplu; Oracolul din Delphi, unde Pitya, un medium de premoittţic, intra 111 Lansa, meslecind frunze la laur. Se ştie că Împăratul Traian care cunoştea oracolul dar care nu credea în cât a pus mai întâi la încercare dacă fenomenul esic real. Pentru aceasta i-a trimis Pityci un plic sigilat în care era o coală de hârtic albă, Pitya fiind în stare de somn hipnotic a luat plicul şi a pus să i se trimită răspunsul tot într-un plic sigilat, dur în plic era tot o coală de hârtie albă, ca nu putea să vadă conţinutul plicului liind în somn hipnotic, Constalând că fenomenul este real, împăratul Traian trimite al doilea plic, de data aceasta cu o întrebare precisă: el întreba dacă se va întoarce victorios la Roma în urma unei campanii pe care urma să o tacă împotriva părţilor. Pitya a spus asistenţilor ei, ca liind în stare de transă tot timpul, să ia o ramură de viţă de vie pe care să o rupă în bucăţele şi să o pună în plicul pe care l-a trimis lui Traian.

Se ştie că împăratul Traian inforcindu-se spre Roma după lupta împotriva părţilor, a Iacul o hemoragie cerebrală şi a irturil. Corpul lui neînsufleţit a fost purtat în triumf pe străzile Romei. Abia atunci s-a înţeles răspunsul dat de Pitya, bucăţelele crenguţei însemnând moartea, iar viţa de vic – glorie.

Foarte mulţi profeţi au prezis naşterea lui Iisus, prezicând chiar şi locul naşterii, la Bethleem, precum şi multe alte din luptele lui, dar însuşi (sus a fost şi un medium clarvăzător, el şi-a prevăzut trădarea de către Iuda, pentru 31) de monezi ik; argint, în grădina Ghetsimani. De asemenea a prevăzut, că apa & iolul Petru după arestarea lui Iisus, se va lepăda de trei ori tic acesta, până ia cântatul cocoşului de ziuă, şi-a prevăzut felul în

care va fi condamnat la moarte, precum şi învierea lut a treia zi, luate aceste fapte au fost confirmate de desfăşurarea evenimentelor.

Alic mediumuri, fac să apară instantaneu obiceie din afară, de la distanţă, prin deniaterializarea şi remalerializarea lor, cu prilejul trecerii prin ziduri. Sâni şi alte feluri de mediumi, care vorbesc prin inspiraţie spirituală, care vorbesc uulomai cu cuvinte diclaic, uneori în limbi străine, limbi pe care nu le cunoşteau înainte de şedinţa spiritistă. Din Evanghelic se ştie că în ziua cintizecimii» adică la 50 de zile după înviere, Iisus s-a arătat deasupra apostolilor sub forma unor limbi de foc, cărora le-adai puterea dea vorbi în ţoale limbile, limbi pe care nu le cunoşteau până în momentul respectiv, pentru a puica vorbi tuturor popoarelor.

Alic mediumuri execută pârlituri muzicale celebre pe care altfel nu le cunosc.

Alţi mediumi se numesc fotografi, făcând să apară imagini pe o placă fotografica, exemplu şi în zilele noastre americanul Red Serios, care este capabil să fixeze pe un film imaginea unui imobil situat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic.

Mediumi de efluvii viiale, prin punerea de mână sau prin pase magnetice. Tot din Evenghelie cunoaştem că Iisus le-a dat apostolilor putere spirituală, punând mâna dreaptă pe capul lor. Se ştie că fluxul vilal electromagnetic intră prin corp prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă. Acest ritual se face şi în zilele noastre când se hirotoniseşte un preot. Puterea spirituală i se da prin puterea mâinii episcopului pe capul său. Prin efiuviuni vitale se transmite energic, putând face să germineze un bob de grâu şi să crească văzând cu ochii, acest fenomen îl fac şi în zilele noastre fachirii din India.

Alţi mediumi, prin atingerea unui obiect, descriu persoana căruia i-a aparţinut obiectul, regiunea de unde provine, şi se numesc mediumi psihometrL

Sunt şi mediumi vindecători, care prin ciluvii vitale, pot să vindece boli. Exemplu: în Rusia, Vasiliev ajutat de către doctorul Firme, hipnotizator, a în cercul să trateze o bolnavă numită Cuzmina, carcera internată într-un spital din Leningrad de mai mulţi ani, pentru o paralizie a părţii stângi a corpului. După ce a primit sub hipnoza o serie de sugestii puternice repetate cu voce tare, bolnava a putut să-şi mişte braţul şi piciorul paralizat Acelaşi efeel s-a obţinut nu prin voce, ci prin mesaj mental, prin telepatie. Doctorul Firme o ordonat mental bolnavei să întindă ambele braţe cruciş, după un minut şi treizeci de secunde, asistenţa a observat mişcări convulsive care agilau braţul stâng cel paralizai al Cuzminei. Încetul cu încetul, ca întinse braţul stâng, însă nu întinse braţul drept, care de fapt era normal, ceea ce imprimă experienţei un semisucccs.

Vasiliev se concentra el de data aceasta pentru a da un nou ordin mental – „întinde-ţi piciorul drept” şi Cuzmina întinse piciorul, Cuzmina fiind în stare de hipnoză a fost întrebata de ce a executat aceste mişcări, că i-a răspuns „profesorul Vasiliev mi-a cerut”. Ea nu se înşela niciodată asupra persoanelor care îi dădeau mesajul telepatic.

Sunt şi mediumi autoscopi sau eteroscopi, care îşi văd organele interne proprii sau organele interne ale altor persoane.

Sunt şi mediumi călători al căror corp fizic este transportai brusc în depărtare, iar alţii îşi transferă dublul lluidic în h tipuri de animale, de obicei în lupi, precum alţii pot merge pe cărbuni aprinşi fără să se ardă, sunt aşa numiţii mediumi wilamandră.

Se spune că Şamanii, oamenii sfinţi, sau vrăjitorii Siberiei practicau telepaiia, clarviziunea, călătoria astrală, profeţia şi cura spirituală. Ei constituiau cheia de boltă a societăţii tribale, de puterea lor depindea supravieţuirea sau nimicirea grupului tribul.

Indivizii care simţeau aceasta vocaţie se retrăgeau în păduri pentru meditaţie, ci trebuiau să treacă prin multe încercări extrem de grele, printre altele ci trebuiau să treacă printr-o galerie săpată în gheaţă.

Se consideră că cei orgolioşi erau eliminaţi la ultima probă. Potrivit antropologului Gerald Heard nu se cunoaşte decât un singur caz care nu a putut să treacă prin toate probele. Ei nu a mai aşteptat sfârşitul iniţierii căci şi-a asasinat profesorul. Acesta a fost Gin-Gis-Han. Şamanii luau diverse droguri şi practicau unele dansuri sacre pentru a intra în legătură cu lumea spirituală; ei dansau în jurul unui foc care ardea până cădeau în transă. îşi mişcau picioarele din ce în ce mai repede până ce spiritul lor se desprindea de corp.

Biblia ne vorbeşte despre fenomene paranormale de care se ocupau magii caldeeni. Ne mai vorbeşte despre sanctuarele hermetice din piramidele Egiptului, unde a fost iniţial Moise, Religia Vedică, a primilor arieni, instauraţi la Roma, afirmă clar denumirea spiritului şi reîncarnarea lui.

Religia romană instituită de regele Numa Pompelu, se baza pe profeţiile unor mediumi, misterele lui Dionysos, iniţierea lui Soerate şi a lui Platon. Ritualul bisericii creştine, altar, lămâie, muzică, ocolul mesei, este o copie a anticului ritual magic.

Magii din antichitate erau cu toţii iniţiaţi.

Yoga este un sistem indian de autocultivare a mediumntefiţii personale active, prin exerciţii respiratorii. După o pregătire care parcurge opt etape, ei ajung la performanţe extraordinare, pot deveni insensibili la durere şi îşi pot transporta corpul astral la distanţă.

Spiritismul are ia ba/îi concepţia dovediţi! di spiritul ca parte distincta a corpului omenesc, este nemuritor, el continuându-şi existenţa în lumea spiritelor, ca spini liber, până când urmează o nouă reîncarnare. Cu spiritul liber al unui om mori ac comunică în şedinţele de spiritism, aici

trebuie să arătăm două aspecte importante care de fapt au fost şi întrebările pe care mi le-au pus cititorii primei ediţii a cărţii şi anume; pe care spini îl reprezintă spiritul liber din spaţiu, având în vedere că el suferă numeroase reîncarnări? Având în vedere legea evoluţiei spirituale, el reprezintă ultima lui încarnare, ca entitate spirituală, dar aceasta nu înseamnă cu în structura sa nu sunt înmagazinate toate amintirile vieţilor sale anterioare încarnate. Din această cauză este posibil ea atunci când în şedinţa de spiritism vrem să chemăm spiritul unui om mori, acesta nu ne răspunde. Aceasta înseamnă că el nu mai este spirit liber şi dl este încarnat, şi ea atare nu mai poate fi interceptai de spiritul desprins din corpul mediumului care se află în transă.

În al doilea rând foarte mulţi fac apeluri la spiritele diferitelor personalităţi din Istoric cum ar fi: Alexandru Macedon, Napoleon, Iulius Cezar, sau la altele mai apropiate din zilele noastre. De ce ar răspunde aceste spirite la chemările noastre? Ce legăiuri spirituale există între aceste personalităţi şi nişte oameni oarecare, care îi invocă? Dacă vrem să comunicăm cu fotiritele morţilor, trebuie să ne adresăm unor rude sau prieteni decedaţi, care ne cunosc şi cu care am avut diferite afinităţi în viaţa pământească. Dar şi în acest caz există posibilitatea în spiritul chemat să nu vină şi în locul lor să apară un spirit i h un alt nume care se substituie numelor rudelor noastre. Explicaţia este că între timp spiritele pe care le-am chemat au fost letncarnaie sub numele care ne apar şi viaţa lor pământească a fost foarte scurtă, astfel încât ele au devenit spirite libere cu aceste nume.

Cu spiritismul s-au ocupat o mulţime de oameni de ştiinţă, astronomi, matematicieni, chimişii. fizicieni, naturalişti, antropologi şi filosofi, cum ar fi: Wtliam Crookes, Russci, Wallance, Ficbte, Zollner, Fechner, Ostrogvadski, Butlerov, Haret de Morgan, Barret, Huggins, R. Chambers, Gladstone, Oxon, Varley, Edison precum şi

foarte mulţi scriitori ca: Victor Hugo, Georges Saud, Trioliope, Lytion Bulwer, Aisene Hossay> Théophile Gauiier, Thakeray, Longfellow, Victoricn Sardon şi mulţi alţii.

La noi în ţară cel mai cunoscut csie B.P. Haşdeu care de altfel scrie şi o carte „Sic Cogito", în care descrie fenomenul de spiritisim şi în care sunt descrise pe lângă aspectele icoretice ale spiritismului şi comunicările făcute lui de spiritul fiicei sale moarte, Iulia Haşdeu.

Iată câteva şedinţe de spiritism: în zilele de 28 februarie şi 22 martie 1910 s-au ţinut la Neapoie două şedinţe spiritiste la care au luat parte profesorul Lombroso însoţit de mai mulţi înviiaţi: Tamburint, Ascensi, Dr. Bâanchi, Dr. Penta, profesorii Gigli, Vizioli, şi alţii. Ziarele italiene din 5 iulie acelaşi an reproduc procesele verbale autentice ale acelor şedinţe şi totodată o scrisoare din partea lui Lombroso, prin care el declara: mi-e ruşine şi îmi pare rău că am combătut până aici, cu atiia stăruinţă, faptele zise spiritiste. Care au fost de fapt acesic lapte care în cele două şedinţe au fost în stare să zguduie scepticismul lui Lombroso? Acestea au fost nişte fenomene spiritiste, nosugesiionate şi anume; o masă s-a înălţat în aer, s-au auzii bătăi în masă din partea unui agent nevăzut, un clopoţel ridicându-se singur de pe masă a făcut răcoare şi a sunat deasupra capelelor celor de faţă.

Scaunul pe care şedea Lombroso, fugea de sub el astfel că profesorul trebuia să rămână în picioare. O măsuţă umbla singură prin odaie, o lăviţă plină cu făină s-a răsturnat de la sine fără a împrăştia un pic de lainâ, în sfârşii unii asistenţi s-au simţii pişcaţi de cineva sau de ceva nevăzut, la medium servea o femeie, doamna Eusapia Paladino, un medium celebru în acea perioadă.

Dr, Paul Gibier unul dintre elevii de frunte ai lui Pasteur s-a ocupai de asemenea eu spiritismul. El experimenta cu celebrul medium american Slade, latâ descrisă una dintre şedinţele lui. La 29 aprilie 1896 la

orele 11,00 dimineaţa eu şi amicul meu A. ne-am dus la Slade. Eu am luat cu mine mai multe tăbliţe de scris pe care le-am iscălit cu creionul albastru. Am inspectat odaia, am examinat masa şi mânecile lui Slade, l-am căutat sub haine şi l-am descălţat. Apoi după cererea lui Slade um scos din ghiozdanul pe care nu-l lăsasem o clipă două tăbliţe, şi le-am pus pe fiecare pe masă. Slade a luat un beţişor de scris pe tăbliţă, lung de 8 – 10 cm şi l-a rupt pe din două apoi la aşezat pe una din tăbliţe, la capătul opus iscăliturii mele, apoi a acoperit placa cu cealaltă, cu iscălitura înăuntru, iar amândouă plăcile astfel unite le-a pus vertical pe antebraţul meu stâng. În momentul când Slade a pus plăcile ca să stea vertical, s-a auzit înăuntru alunecarea beţişorului din spaţiul dintre cele două tăbliţe. Odaia era bine luminată, noi trei aveam miinâte pe masa goală, eu fiind încadrat de dl. A. iar la stânga de Slade. Urmăream cu ochii inimile lui Slade şi picioarele lui, pe care el nu te ţinea sub masă, am văzut foarte clar pe antebraţul meu Nting cele două tăbliţe lipite una de alta şi ţinute cu mâna stângă a lui Slade. După 20 sau 30 de secunde am simţit plăcile iipfisânt cu putere antebraţul. Slade a spus atunci că, curentul trece prin braţul lui şi s-a plâns că-l doare puţin. Câteva lovituri – surde au răsunat în tăbliţele mele şi mâna lui Slade a devenit ţeapănă. Dtxxâală s-a auzit foarte lămurit scrierea. Mâna lui Slade era nemişcată astfel că nu se mişca nici un singur deget. Am asculta? tăbliţele, nu putea ti idei o îndoială, înăuntrul lor se auzea scârţâind, auzul meu nu mă înşela: scriere, punctuaţiune, de patru ori o liniuţă trasă. Scrierea era mai InlH inccală, apoi după prima liniuţă a devenit mai repede, iar după a doua liniuţă din nou înceată.

Plăcile s-au dezlipii şi pe una din ele s-a înfăţişat următoarea înscriere: într-adevăr ideea dumitale este foarte bună, al dumitale devotat L. de M. Scrierea a fost făcută în limba ciigicâii şi în limba franceză. De reţinut felul cum se încheia scrierea; scumpe domnule X, noi Loji

ne unim în cele de mai sus, astfel spiritul răspundea la o cugetare a Dr Gibier care la-nccputul şedinţei de spiritism, se gândise în sine: dacă voi reuşi, voi serie despre aceasta o carte, această cugetare nu o cunoştea nimeni decât el. În această situaţie spiritul care a scris scrierea pe tăbliţă i-a interceptat gândirea şi i-a răspuns.

Iată o altă experienţă spiritistă tăcută de Wttliam Crookes. adică fizicianul care a descoperit materia radiantă. El a efectuat foarte multe şedinţe de spiritism având ai medium pe faimosul Home. El a cumpărat o armonică pe care a aşezat-o într-un coş? astfel încât să rămână afară partea neinstrumentală a armonicii. Home a pus mâna pe aceasta parte neinstrumentală a armonicii şi fără a-şi mişca mâinile sau picioarele, armonica a început să se clatine şi apoi să cânte arii, una după alta, deşi Home şi-a îndepărtat mina de pe armonică, aceasta lăsată singură a continuat să cânte mai departe. Era evident că nu mâna, mediului Home stăpânea, ci o altă mină. O mână nevăzută, pe care nu o împiedica coşul Câteodată această mină se laeea chiar văzută pentru un timp oarecare. Ascultaţi pe înnuşi Crookes: „o mică mină de o formătoarte frumoasă s-a ridicat de pe masa sufrageriei şi mi-a întins o floare, ea a apărut ia trei nad un, dându-mi prilejui de a mă încredinţa pe deplin, că este o mină tot util de reală ca şi a mea proprie, lucrul s-a petrecut la lumină chiar în odaia mea + pe când mumie şi picioarele mediumului emu ţinute de mine. Mai de multe ori, eu şi alţii am văzut o mină apăsând pe clapele armonicei, în timp ce ambele nilini ale mediunului erau văzute deosebit şi uneori ţinute de cei de lângă mine. Mâinile şi degetele nu mi s-au parul totdeauna solide şi vii, uneori ele păreau mai mult ca un nor aburos, îndesat în parte sub forma de mină. Noi toţi nu le vedeam la fel de bine, de exemplu pe când se mişca o floare sau altceva mic unui din asistenţi vedea numi un aburc luminos plutind în aer, altui vedea o mină mai groasă, jur altul numai floarea pusă în mişcare. Eu însumi am văzul mi o

dală mai iuţii un lucru mişcându-se după aceea un nor luminos formându-se deasupra-i şi în surşit acel nor condensindu-se, luând o formă şi prefăcându-se într-o mină, cât \e poate de perfectă, în acest moment toţi cei de faţă puteau vi vadă acum acea mină, că nu era întotdeauna o simplă forniat vi uneori ave<i aer de a fi însufleţilă şi foarte graţioasă. Degetele se mişcau şi carnea părea a fi pe deplin omenească. La încheietura manii sau la braţ această formă devenea buroasa se pierdea într-un nor luminos. La atingerea acestei inimi, i deodată sâni reci ca gheaţa şi moarte, «iliădată, din contra, mi-aţi părut calde, vii şi strângeau mâna mea cu lot avântui unui vechi prieten. Odată eu am reţinut una din aceste mâini în mâna meat strângând-o cu hotărâre ca să nu poată sdâpa. l i (îne, fără nicio încercare sau sforţare de a se smulge din ztiânsoare, acea mină încetul cu încetul s-a topit şi m-am pomenit ea în mâna mea, nu a mai rămas nimic". Aceste fapte sunt relatate de William Crookcs, care pentru englezi este ceea ce este Pasteur în Franţa. Aşa cum am mai spus, el este cel care a descoperit materia radianta, descoperire petiiru care Academia de Ştiinţe din Paris i-a decernat un mare premiu şi o medalie de aur. În ceea ce priveşte aducerea florilor în timpi şedinţelor de spiritism, naturalistul de talia lui Darwin, Alfred Russel Wallace, a făcut şedinţe de spiritism având ca medium pe domnişoara Nichol, care putea să aducă în odăi închise, flori şi fructe, lată cum povesteşte ci faptele; pentru prima dată văzusem acest fenomen, chiar la mine acasă într-o epocă când mediumnitatea domnişoarei Nichol, era puţin dezvoltată. Aveam la mine mai mulţi prieteni intimi, era în toiul iernii. Într-una din aceste şedinţe acest medium a făcut să apară pe masă, care înainte era goală, o mulţime de flori: lalele, crizanteme, aglici de China şi mai mult feluri de lerige. Toate erau proaspete şi acoperite cu o gingaşă rouă. Asemenea fenomene Le-a putut efectua de sute de ori în diferite case şi în diferite împrejurări, ca putea să aducă

florile pe care cei de faţă la comandau mediumului, astfel un prieten al lui Russen a cerut să i se aducă floarea soarelui şi îndată aceasta a fost adusă pe masă cu rădăcina ci înconjurată de pământ. Aceste exemple sunt relatate din cartea „Sic Cogito” a lui B.P. Haşdeu.

Celebrul astronom Zollner, inventatorul asirolotometrului şi al colorimetrului, autorul unei capodopere asupra cometelor a cerut şi a obţinut de la spirite, ca ele să-şi întipărească urma mâinilor şi picioarelor goale pe făină sau pe funingine pe când mediumul şedea alături încălţat. Mai mult decât atât acele mâini sau picioare au fost băgate în parafină şi au lăsat în ea forma lor întreagă.

yoga

Fenomenul de <Jesprindere al corpului astral in Yoga* Natura a fixat, Ia 21.600 numărul de respiraţii între două răsărituri de soare, o respiraţie prea rapidă, agitată şi zgomotoasă accelerează acest ritm şi scurtează viaţa. O respiraţie adâncă şi liniştită economiseşte şi prelungeşte viaţa.

Schimburile respiratorii economisite ajung să formeze o importantă rezervă, care înseamnă ani întregi de viaţă. Yoghii, respiră mai lent decât oamenii obişnuiţi, ci cunosc misterioasele efecte ale respiraţiei. Ei ştiu că respiraţia şi circulaţia sunt în strânsă legătură şi că spiritul este în strânsă legătură cu ele. Prin respiraţie ci pot deştepta o conştiinţă spirituală. Respiraţia nu este aheeva decât suportul material al unei al Le forţe care este viaţa însăşi Această forţă nevăzută se ascunde în toate organele noastre vitale, ea este forţa vitală, corpul eteric al organismului uman. Când această foiţă părăseşte corpul, respiraţia se opreşte şi atunci intervine moartea. Controlul respiraţiei ne îngăduie să controlăm într-o oarecare măsură acest curent nevăzut. Prin concentrare, Yoglui controlează sistemul nervos vegetativ şi prin ei toate organele interne ale corpului nostru. Ei reuşesc să-şi

rărească contracţiile inimii până la oprirea lor şi apoi să facă ca acestea să reapară normal... ei pot izola o arteră şi să oprească acolo circulaţia, de asemeni ci pot să-şi oprească complet circulaţia timp de mai multe ore ffiia să intervină moartea.

În lumea animală, există multe exemple când acestea îşi inccieazăă respiraţia, în munţii Himalaya, se găseşte o specie de liliac, care doarme tot timpul iernii, rămânând agăţată de pereţii peşterilor din munţi, cu respiraţia cu desăvârşirc suspendată, până la deşteptare. Urşii din Himalaya, prezintă în tot Timpul iernii o rigiditate cadaverică ca şi cum viaţa i-ar fi părăsit. De asemenea în anumite crăpături ale pământului din munţii Himalaya se găsesc arici, care negăsind niciun fel de hrană în timpul iernii, îi poţi vedea dormind cu respiraţia înircruptă.

Yoghii consideră moartea un nou model de existenţă al spiritului, ci prin reţinerea respiraţiei, reţin în acelaşi timp şi fluidul vâlal al organismului, Se cunoaşte cazul fachirului Haridas, care a fost îngropat de Ranjcei Singh într-o cripia din Lahore. Înhumarea a avut loc în prezenţa ofiţerilor englezi şi a celui din urmă rege Sich. Mormântul a fost păzit de militari timp de şase săptămâni, după care au scos fachirul şi acesta şi-a reluat viaţa normală, el era perfect stăpân pe funcţiile lui respiratorii şi puica să le reţină după bunul plac, fără să intervină moartea. În general Yoghii, dispreţuiesc viaţa, locuind în peşteri şi în munţii Himalaya, ci neconsumind nici carne, nici peşte. Ei reuşesc să-şi prelungească viaţa la sute de ani, practicând toate exerciţiile de poziţiuni de respiraţie, în care se însumează şi exerciţii secrete, care compun sistemul Yoga, cel al controlului corporal. Ei consumă anumite ierburi pe care le ţin în mare secret şi nu le spun decât atunci când mor. Secretul ierburilor îl dezvăluie unui discipol altor pe care îi consideră cel mai destoinic. Ei cunosc secretele controlului fluidului vital, care prin pierdere duce la bătrâneţe.

Dar, cucerirea corpului fizic, este primul pas pentru cucerirea corpului spiritual. Prin exerciţii secrete, ei reuşesc să facă desprinderea spiritului, Eului nostru, pe care ei îl numesc fie împărăţia Cerurilor, fie suflet, fie Nirvāṇa, tar hinduşii îl denumesc Eliberarea. Iisus Christos spunea: „acela care îşi iubeşte viaţa o va pierde, iar cel ce şi-o urăşte o va câştiga”.

Yoghii, cunosc foarte bine că nici corpul, nici creierul, nici dorinţele simţurilor noastre* nu sâni eu adevărat Eul nostru. Ei, ştiu că viaţa are un scop, acela de a ajunge la perfecţiune şi la unirea cu Dumnezeu, ei consideră că omul se naşte şi moare, pentru a se naşte din nou şi că destinul său îl urmăreşte de la o naştere la alta. Dacă nu reuşeşte să scape de consecinţele unei fapte rele în timpul unei vieţi, va plăti în altă viaţă. Dacă nu primeşte în timpul unei vieţi o răsplată meritată, o va obţine absolut sigur într-o aţă viaţă. În afara doctrinei reîncarnării sulleiului pe acest pământ până la atingerea perfecţiunii, întâmplările vieţii par datorită numai unui hazard orb. Şi cum ar putea un Dumnezeu drept să îngăduie aşa ceva? Nu, ei cred cu tărie că dimpotrivă, la moarte sufletul continuă să existe cu personalitatea lui până în clipa în care se întrupează iarăşi într-un înveliş carnal. Faptele bune şi rele împlinite în timpul unei vieţi, îşi vor căpăta sancţiunile în timpul ei sau în cele următoare.

Dumnezeu rezervă destinul fiecăruia dintre noi, din pricina unei greşeli pe care am comis-o în timpul unei vieţi anterioare.

Yoghii, reuşesc desprinderea spiritului de corp. În această situaţie, sufletul apare ca o fiinţă dotată, de o viaţă proprie şi pe care omul o poartă în el şi a cărei seninătate îl luminează şi îl copleşeşte. O singură experienţă este de ajuns ca omul să ştie apoi pentru totdeauna, să deţină dovada, că în ci există într-adevăr o viaţă divină veşnică.

Ei reuşesc acest lucru prin ajungerea la stadiul de extaz* Extazul este obţinut în singurătate sau cel mult în

prezenţa unui prieten, care observă experienţa. În acest extaz, ci stau timp de 2 – 3 ore şi se trezesc când vor. Puterea extazului este atât de mare, incâi moartea nu-l poate lua pe om în această stare. Există la poalele ttbetane ale munţilor Himalaya, yoghi care au atins perfecţiunea pe această cale. De bunăvoie, ci s-au retras în peşteri tocmai ca să se dedea la aceste extaze şi să le prelungească până la gradul cel mai înalt al perfecţiunii.

În această stare, pulsul se opreşte, inima nu mai bate, sângele nu mai curge în artere, corpul ia înfăţişarea mortului şi orice doctor s-ar putea înşela. Dar nu este vorba de somn, ei sunt conştienţi, ci au intrat în lumea interioară în care trăiesc o viaţă mai intensă decât în lumea exterioară, ei consideră centrul spiritului în glanda pâncală, ca factor al spiritului care dă viaţă corpului şi personalităţii spirituala când această entitate se retrage în glanda pineală, condiţiuntle visului şi ale extazului sunt realizate, iar dacă ea părăseşte cu toiul glanda, atunci moartea survine istanianeu.

Corpul uman, fiind o prescurtare a universului în înţelesul că toate elementele întrebuinţate în creaţie se alia în el. Când părăseşte glanda pâneală, drumul ci prin substanţa cenuşie a creierului o pune în atingere cu zona spiritului universal şi trecetea ei prin substanţa albă în altă facultate a ei conştientă până la nivelul celor mai înalte realităţi spirituale.

Pentru a atinge aceste performanţe extraordinare, Yogliii, parcurg mai multe etape, în prima etapă ci învaţă cum să-şi concentreze gândtrea. Concentrarea gândirii este o cugetare sau o slapânârc absolută a raţionamentului, fiitrală etanş de toate influenţele exterioare, ca la un moment dat să ducă la o completă aprofundare. Acela care doreşte, cu ajutorul gândtrii, să-şi exercite influenţa asupra altora, trebuie în primul rând să înveţe, el însuşi să-şi dirijeze iitlensâv gândurile. El trebuie să ajungă la însuşirea acelei stări de a rămâne într-un

singur stadiu al gândirii iar orice alte gânduri care nu au tangenta concentraţiei gândirii să fie eliminate complet. Ţoale exerciţiile externe, vizuale, auditive şi de altă natură trebuie suprimate.

Glodurile trebuie îndreptate către o singură idee. Într-o singură direcţie.

Pentru a ajunge să-şi concentreze gândirea, trebuie parcurse succesiv mai multe experienţe. De exemplu, la început se ţine sub observaţie o porţiune din corp în mod prelungit şi hotărât, excluzând orice alt gând care ne-ar perturba. După un anumit timp, suprafaţa de corp respectivă, observăm că se va înroşi. În acelaşi timp se cere o relaxare musculară cât mai completă. La început nu se reuşeşte să se ţină privirea fixă pe o porţiune de corp, decât circa 5 minute, dar repetând, se reuşeşte un timp mai îndelungat, uneori chiar o oră. Concentrarea gândirii este procedeul care face posibilă desfăşurarea tuturor puterilor spirituale. Toate experienţele următoare depind exclusiv de intensitatea gradului în care suntem în stare să ne concentrăm gândirea, într-un singur punct. Acest exerciţiu se face zilnic o perioadă de 12 – 14 zile iar timpul afectat acestui exereijiu nu trebuie să depăşească 2U-30 minute. În următoarea clapă, gândirea se îndreaptă spre un obicei mai mic, de exemplu un ceas, abjectul în cauză se examinează în mod amănunţit, în scopul pentru care a fost (acul, la folosirea lui, la materialul din care este lacul, la felul cum a fost asamblat, exerciţiul acesta va dura 5 minute şi apoi timpul va creşte până la 15 minute, după ce-acest lucru a fost realizai, se poate trece mai departe la exerciţiul următor. În clapa următoare, se priveşte un obiect, apoi se închid ochii şi îşi imaginează obiectul, repetă exerciţi ui până când la redeschiderea ochilor va fi convins de perfecta asemănare dintre imaginai mentală şi imaginea vizuală. În următoarea etapă, se concentrează gândirea, spre un obiect care nu este vizualizat cu vederea fizică, pe care îl au doar în imaginea spirituală sau

mentală. În următoarea etapă, îşi desfăşoară un gând pe o temă, ca apoi, la un moment dat să-şi întrerupă brusc gândirea şi se treacă la desfăşurarea unei afle teme, apoi lot brusc, întrerupe noua idee şi trece ia prima, revenind exact acolo unde a întrerupt gândirea. Este vorba de o întrerupere a conştiinţei, a gândirii. În etapa următoare se gândesc la un obiect sau la o fiinţă şi brusc trec de la punctul original al gândirii, la exact opusul său, de exemplu: se gândesc la conceptul de „vid" căruia îi corespunde conceptul de „plin", sau pentru foc-apa, pentru lumină – întunericul, pentru cer senin – cer înnourat ctc

Toate exerciţiile până la acest stadiu se fac cu urecliile astupate cu dopuri de vată, după aceea se reiau din nou toate exerciţiile de până acum, dar urechile neastupaie. În următoarea experienţă, se citeşte un ziar sau ceva interesant» ce ne poate capta cu toiul, dar într-o atmosferă cu mult zgomot, şi apoi încearcă să se reamintească totul şi să se scrie pe liârtie, cele citite. Cu cât se vor concentra mai tare forţele în citit, cu atât ne vom aduce aminte mai bine. Se trece apoi la citirea unui text mai puţin important, şi din nou se va căuta să se aducă anâmte cele citite şi să se serie pe hirtie.

Exerciţiu! trebuie să dureze în medie 30 de minute, dar nu mai mulţi se poate exersa însă de mai multe ori pe zi.

Următoarea etapă este aceea de a se obţine starea negativă.

Cel ce poate să-şi concentreze bine gândurile, îşi va însuşi şi această stare, adică să se transpună într-o asemenea stare care poate 11 asemuită cel mai bttic cu; „a nu fi, anu exista", în această stare trebuie să uităm totul chiar şi că trăim, în acest lei ne deschidem sufletul, spre planurile spirituale pe care în alt mod nu le putem sesiza. În această stare sufletul ajunge să-şi învingă cu mai multă forţă, rezistenţa fizică. Astfel sufletul este deschis deopotrivă pentru a primi influenţele spiritelor

binevoitoare, dar şi cele ale spiritelor interioare, în acouslă situaţie, pentru u înlătura influenţele spiritelor interioare ne stă la dispoziţie concentrarea voinţei sau starea de voinţă pozitivă-Dacă totuşi simţim influenţe negative care ne indispun, ne concentrăm gî ridurile la polul opus lor, reuşind în acest mod să obţinem numai influenţele de ordin spiritual superior. Cel ce vrea să atingă starea negativă, trebuie să aibă mai iiuâi Foarte bine stăpânită concentraţia gândirii şi concentraţia voinţei.

Cel mai potrivit moment pentru obţinerea stării negative, este scara sau dimineaţa, pentru obţinerea ei se face următoarea experienţă: având poziţia culcat în pat, în absolută stare de repaus, cu tot într-o stare de completă relaxare şi eu respiraţia reglată cil mai rar, ne imaginăm că privim cu vederea minţii, vederea spirituală, un disc cu diametrul de 20 – 30 cm, alb, pe un fond negru, ne imaginăm că discul se roieşte liniştit şi uniform, în aceasta siarc se stă 2 – 5 minute, după 10 – 20 experienţe de acest fel, se ajunge să se menţină cel puţin 3 minute această stare. Se repetă exerciţiul ajungându-se treptat până la 10 minute. Următoarea experienţă se face lot cu ochii gândului, imaginar. lot un fundal negru pe care să apară imaginea fixă a unui mic punct rotaliv luminos, durata fiind tot de 10 minute. Dacă am reuşit acest lucru, putem, deja renunţa şi la punctişorul luminos şi nu ne mai gândim la nimic, aşa ajungem de fapt la starea negativă. În această stare nu mai auzim nimic, nu mai simţim şi nu mai gândim de fapt nici că mai existam, în gândire râm inc numai fundalul negru, apoi şi imaginea fundalului negrii dispare şi se transformă într-o culoare gri. ca apoi să treaiu nimic, această faza de trecere de la punctul luminos la nimic se face treptat. Starea negativii este un strălucit calmam pentru toate pornirile. sufleteşti, întăreşte sufletul şi ne dă noi speranţe de viaţă, căutăm să obţinem starea cel puţin îi) minute. Când am ajuns în acest stadiu putem să luăm legătura de pe ochi.

Vom lua apoi o pozate şezândă, şi o pânză de circa 1, 5 m² o întindem în faţa noastră îndrepiându-ne privirea exclusiv spre această suprafaţă albă, care trebuie să fie absolut albă fără niciun fel de pată care ar putea să ne sustragă atenţia, apoi trecem la exersarea procedeului de mai înainte.

După aceea tot cu ochii deschişi, trebuie să privim „în nimic" cel puţin 10 minute cu muşchii relaxaţi, îndepărtând toate gândurile, făcând abstracţie de lucrurile din jur.

Exerciţiile de respiraţie

Respiraţia este foarte importantă, în cultivarea instinctului de conservare, iară respiraţie nu există viaţă. Corpul nostru cleric se hrăneşte, prin inspirarea aerului, cu fiecare inspiraţie introducem în organism, materie ei erică din univers, care se distribuie tuturor celulelor corpului uman» Un nou născut respiră de 44 ori/minut, un copil de 5 ani respiră de 26 ori/minut, iar un adult respiră de 16 – 17 ori/minut

Am spus mai înainte că natura a fixat la 21.600 de ori numărul respiraţiilor/24 ore…» Aerul curat este extrem de important ca hrană pentru organism, scopul primelor exerciţii este de a învăţa, modul corect de respiraţie» Cel mai corect procedeu este de a inspira numai pe nas şi de a expira numai pe gură… Exerciţiul ce urmează se face în picioare, se ridică braţele orr zomal la dreapia şi la stânga, apoi ne încordăm muşchii antebraţului şi ridicăm braţele, uni ud mâinile la ceafă, îndreptam umerii, capul, ne împingem pieptul înainte şi închidem gura. î; t poziţia aceasta inspirăm numai pe nas şi expirăm numai pe gură. Acest exerciţiu îl facem de ţi-l*i)* ori, cam <S zile în şir, apoi astupăm o nara şi repetăm exerciţiul numai cu nara rămasă liberă. Următorul exerciţiu este acela în care căutăm să reţinem aerul în plănuni cât mai mult timp, dar tot cu mâinile la ceafă, astfel ins pirul va dura 10 secunde, ţinerea aerului în plămâni alie 10 secunde şi expiraţia tot

10 secunde. Acest timp va fi crescut mereu cu cele 2 secunde, dat nu-l vom duce totuşi la extreme. După 10 – 14 zile, schimbăm exerciţiul, de dala asta el se execută culcat, cu minile tot la ceafă. Vom căuta să participăm la respiraţie cu abdomenul, eu diafragmul, retrăgând abdomenul în timpul inspiraţiei, se face astfel o influenţă asupra plexului solar, care are o strânsă legătură cu corpul nostru solar. Respiraţia o vom face participând alternativ, atât cu muşchii toracelui cât şi ai abdomenului, ajungând să facem acest exerciţiu timp de 60 minute, Ircccm apoi la timpul următor, când în timpul inspiraţiei, ţinem capul pe spate, poziţie pe care o menţinem şi în timpul cât ţinem acrul în plăiiint, şi aducem capul în poziţie normală când expirăm pe gură, respectăm şi aici timpul de 10 secunde pentru inspir, 10 secunde pentru reţinerea aerului în piept şi iţ) secunde pentru expiraţie, toi exerciţiul acesta se face în picioare. În lot timpul exerciţiului, cât reţinem aerul în plămâni, toţi muşchii vor fi încordaţi, rămânând liberi doar muşchii gâtului şi muşchii capului. Între exerciţiile de respiraţie şi puierea de voinţă, este o legătură absolută. Prin aceste exerciţii de respiraţie, organismul economiseşte din forţa vitală, din corpul său cleric, consum care duce la procesul de îmbătrânire. Referitor la economisirea forţei vitale, la menţinerea vitalităţii şi prelungirea vieţii, în filosofia tibetană, se consideră că forţa eterică a corpului nostru se consumă şi după fiecare experienţă sexuală. Se ştie că o dală cu sperma, în timpul ejaculării se pierde o mare cantitate de materie eterică, necesară vitalităţii sutelor de milioane de spermatozoizi, care au o mişcare proprie şi lot în această materie eterică îşi va lua forţele şi viitorul ou din care se va dezvolta embrionul. Excesul sexual duce la o pierdere mare de forţe eterice şi la accentuarea procesului de îmbătrânire.

Este cunoscut faptul că organismul se simte obosit după un act sexual şi are nevoie de repaus pentru a se reface, dar nu efortul fizic al actului sexual îl oboseşte,

timpul acesta poate fi cil de prelungii, dar dacă nu are loc ejacularea, oboseala nu apare. În filosofia liberană, pentru menţinerea virilităţii şi a forţei fizice, se recomandă ca ejacularea să nu aibă loc în fiecare contact sexual. Ei recomandă ca până la 25 de ani, ejacularea să fie permisă de 2 ori pe zi, între 25 – 34 de ani, o dată pe zi, între 35 – 40 de ani, o dată la 2 zile, între 4 (1 – 45 de anit o dală la 3 zile, între 45 – 50 o dată la 4 zile, între 50 – 55 o dată la 5. zile, între 55 – 60 o dală la 6 zile, între 65 – 70 o dată la 7 zile, tar peste 70 de ani o dată la 7 – 10 zile. Abţinerea de la ejaculare nu înseamnă a nu avea contact sexual în restul zilelor. Contactul poate avea loc în orice moment, de care ori doreşti, dar fără să se ajungă la pragul de excitaţie care duce la ejaculare. Printr-un act concentrat de voinţa, se ajunge a se controla actul sexual şi a se evita momentul ejaculării.

Asupra femeii aceasta nu are niciun fel de impietate, orgasmul femeii putând avea loc de mai niulie ori pe zi, căci şi actul sexual pentru bărbat poate avea loc în orice moment dacă acesta nu a ejaculat.

Mai este de menţionat faptul, ea în timpul unei experienţe sexuale, se face un amestec de fluide, între cei doi parteneri, astfel încât pierde unul şi câştigă celălalt. Se cunoaşte faptul ca la o pereche de căsătoriţi, după un timp oarecare, atât din punct de vedere trupesc cât şi sufictesc îşi împrumută unul altuia din caractere şi se completează reciproc în multe dârccţii, împrumutind unul de la altul atitudini, din stările sufleteşti, mat mult chiar, o parte din înclinaţiile trupeşti ale unuia, se vor reflecta exact la fel celuilalt cu timpul se vor vedea trăsături comuiie ale feţei, ale privirii şi chiar vor semăna unul cu altul foarte mult. Acest amestec de fluide se instalează chiar la simpla atingere ale celor două corpuri.

Aşa cum ani scris mai înainte, fenomenul de desprindere al corpului astral în Yoga se obţine prin exerciţii de respiraţie. Yoghii practică gimnastica

respiratorie câteva minute pe zi după ce mai întâi îşi fac o baie corporală, această practică se numeşte Pranaiama. El numesc nara stingă împreună cu căile pe unde trece acrul, cu numele de Chundra Nadi (arterele lunci) iar nara dreaptă cu dependinţele sale, o numesc Surja Nadi (artera soarelui). Yoghâmil respiră timp de o oră încontinuu pe aceiaşi nară începând cu prima zi cu lună nouă, se începe cu nara stingă, după o oră respiraţia se face apoi prin cea dreaptă, apoi din nou cu nara stingă o oră şi aşa mai departe, alternativ, când cu una când cu alta, în timp ce o nară este folosită pentru respiraţie cealaltă este astupată. În luna următoare, în prima zi cu lună plină, se reia procesul de respiraţie de data aceasta începând eu nara dreaptă timp de 20 de minute, urmând a se face alternativ când cu nara stingă când cu nara dreaptă tot cele 20 de mânuic. În ştiinţa Yoga canalele principale prin care trece acrul se numesc IDA1 PIN GAL ŞI SUSUMA.

Ida, trece prin partea stângă a coloaneai vertebrale şi aparţine nării stingi, Pingala trece pe partea dreaptă a coloanei vertebrale şi aparţine nării drepte, iar Susuma trecc chiar prin coloana vertebrală. Într-o oră de respiraţie făcută alternativ când ţie o nară când pe alta în primele 20 de minute predomină clementele pământului, după aceea timp de 16 minute următoa-*

*

re predomina focul, apoi în continuare 8 minute acrul şi ce-Iclalte 4 minute predomină cierul. Termenii pământ, apa. foc, aer şi ei eu arată calitatea şi natura respiraţiei. Pentru a cunoaşte care element predomina în timpul unei ore de respiraţie ne servim de o oglindă în modul următor: dacă respirând în faţa oglinzii condensată arată un pătrat, atunci predomină elementul pământ, dacă arată o semiluni predomină apa, dacă este un cerc predomină aerul, iar dacă se văd nişte puncte predomină clerul. Filosofia yoghistă se împarte în mai multe părţi, dintre care cele mai principale sunt; Natha Yoga şi Raja Yoga. Naţiia Yoga

este metoda de a robi personalitatea sa şi corpul său fizic în scopul unirii între fizic şi astral» Ajungând la starea negativă prin concentraţia voinici el comunică direct eu Eui său, dar în acelaşi timp poate comunica şi cu subconştientul altei persoane. Este Toarte periculos să se practice aceste experienţe de cei neiniţiaţi, căci dacă în primul caz se poate acţiona asupra fizicului întărindu-i sănătatea, în cel de-al doilea caz; pot apare cazuri grave de îmbolnăviri ea: surditate, incapacitatea de a mai gândi, pierderea memoriei, mutismul ele. A doua parte a filosofiei yoghiste, Raja Yoga nu prezintă pericole în practicarea sa. Yoghii trebuie să şi întărească şi să îşi controleze personalitatea sat acţiunile şi gândurile sale, dorinţele şi speranţele sale. El trebuie să gândească mereu la maximele morale. Aceasta este ceea ce se cheamă Yoma. Urmează perioada de mulţumire şi de răbdare chiar dacă cineva îi aduce injurii sau îi face alte necazuri, este perioada cunoaşterii naturii şi a sufletulur adoraţia creatorului şi fiinţelor supreme, ceea ce se numeşte Niagma. Al treilea grad este numit Asana şi cuprinde meditaţia fixă în diferite poziţii. Amintesc aici două din aceste poziţii: Sidoltasana, se practică astfel: se pune călcâiul sting sub orificiul anal, şi pe ce! drept în faţa organelor genitale şi lâxind privirea între sprâncene, sta nemişcat şi repeta în ghid. silaba om, mediiind asupra ei, a doua poziţie este Padmasana ţi se practica astfel: piciorul stâng sub coapsa dreaptă şi piciorul drept sub coapsa stângă. Cu mâna dreaptă se apucă degetul mare de la piciorul stâng şi cu mina stângă se prinde degetul mare! a piciorul drept.

Mâinile trebuie să treacă încrucişate pe la spate şi râu prin fala corpului. Bărbia este sprijinită în piepi şi privirea fixată la rădăcina nasului. În ambele poziţii el meditează la silaba om, cu scopul de a calma circulaţia sângelui şi de a întârzia mişcările respiratorii. Când Yoghii ajung la performanta de a menjine timp de două ore aceste

pozii, ci pot să înceapă Prāṇāyāma – faza de transă voluntară, caracterizată prin transpiraţie abundenta, prin iremurături ale corpului şi un sentiment de uşurare în inucgul organism, ceea ce anunţă posibilitatea ridicării în aer. Prāṇāyāma constă în reţinerea respiraţiei la început cife-a secunde, apoi câteva minute, ajungându-se fa câteva ore. Prāṇāyāma are cinci grade:

— Prāṇāyāma propriu-zisă, în care inspiraţia se face timp de 12 secunde, apneea – reţinerea respiraţiei este de 324 secunde, iar expiraţie este de 24 secunda Efectul produs este letargia;

— Pratâahara în care inspiraţia este de 12 secunde, apneea 64$ secunde iar expiraţia 24 secunde. Efectul este caialepsia;

— Dtianma, inspir 12 sccunde> apneea 1296 secunde, expiru! 24 secunde, aceasta produce extazul şi luciditatea;

— Dhyāna, inspirul 12 secunde, apneea 2529 secunde, expirul 24 secunde, este faza în care yoghii se îngroapă de vâî.

— Samadfii, inspirul 12 secunde, apneea 5186 secunde, expirul 24 secunde, prin aceasta se obţine moartea aparentă.

Practicarea acestor exerciţii de respiraţie este însoţită de băi, de masaj, de rugăciuni şi de un regim vegetal special. În

Prai Miara simţurile sunt suspendate, este fayn de uuiomagneţi/arc. În dharană, corpul poate să stea mult timp iatr o poziţie fixă. Diitana este starea de luciditate în care yoghii spun că sunt înconjuraţi de lumină sau electricitate eternă, o lumină iară de sfârşit. În samādhi, ultima. fază* ei se por lipbi de acrul atmosferic, de hrană şi de apă, în această stare ei îşi pot opri bălărie inimii şi se pot îngropa de vil

Fenomenul de desprindere în clarviziune

Clarviziunea este mediu nulitatea care ne dă

posibilitatea de a vedea în lumea astrală. Ea nu este legată de timp şi de spaţiu* se poate manifesta şi asupra interiorului nostruatunci când vorbim de vederea lăuntrică, care nu se face cu vederea fizică, ci eu vederea spirituală.

În ceea ce priveşte vederea astraia, dispărând timpul şi spaţiu», omul poate vedea clar evenimentele petrecute eu secole în urmă, precum şi evenimente ce se vor desiaşura în viitorul îndepărtat. Din Biblie cunoaştem că Moise şi Solomon, puriau inele prin care puteau să evoce puterea de clarviziune, de asmenca, preotul şef la evrei (rabinul) poarta o bijuterie cu 12 pietre preţioase în acelaşi scop. Caterma de Medici, putea ajunge ia aceasta siarc cu ajutorul unei oglindi. Când a dorit să ştie cine va domni în viitor în Franţa, în oglindă au apărut lui ei. fiecare cu ani de domnie care au fost reali, apoi contele de Guise, dupg el restul şi apoi de 20 de ori a apărut chipul lui Henrich de Navara.

Se pot Tace exerciţii pentru a se obţine starea de clarviziune.

Socrate era un bun mediu ni clar auditiv. Iisus Cristos a fost un medium foarte dezvoltat: un medium vindecător prin atingerea cu nunav un medium de Jevitaţie (umbla pe apej, medium de irausfiguraţie (schimbarea la faţa), mediu în de premonijie (a prevăzut trădarea, prin sărutul lui Iuda; se ştie că acesta trebuie şi lic consemnul cu reprezentanţii clorului evreu, pentru a-l identifica pe Iisus în grădina Gkctsinuint, ca să poată să-l aresteze. Mahomed a fost un merfiuin clar auditiv scriind Coranu! t sub imboldul spiritului îngerului Gabiiel, deşt Mahomed era anafabet. Ioana D1 Are era un mediem clar auditiv, ea auzea glasul sfintei Katerina, de asemeni a fos! şi un mediu ni clar vizual, a găsit \te regele deghizat, în mulţimea asistenţei şi era de asemeni şi un medium de prenioniţie – şi-a prevăzut felul în care va fi omorâtă. Goethe, era un clar văzător, văzând aura flutdică a persoanelor.

Evenimentul fundamental al doctrinei creştine este un miracol şi anume, învierea lui Iisus Cristos, menită să arate nemurirea sufletului.

Învierea este materializarea spiritului lut Iisus. Toţi ucenicii lui Iisus au murit martirizaţi, propovăduind învăţătura Lui, pentru că ei văzuseră cu ochii lor învierea lui Crfetos nu puteau să creadă altfel, de îndată ce El li s-a arătat de mai multe ori după aceea.

Alături de Iisus Crisius alte două personaje au contribuit la naşterea creştinismului. Acestea au fost Maria Magdalena, prima care a văzut dispariţia lui Iisus din grota, şi primul om, căruia i s-a arătat, prima dată incomplet materializat, Când îi spune să nu-i atingă, că nu s-a înăâţai la Tatăl şi apoi complet materializat hi mai multe rânduri.

Al treilea personaj esse apostolul Pavei. Se ştie că la început acesta, era un adversar înrăit al creşâinilor, contribuind chiar personal la uciderea cu pietre a apostolului Ştefan. Dar pe ciad acesta mergea spre Damasc însoţii de alte două persoane, unde urma sa parcitâpe la uciderea a încă doi creştini condamnaţi la moarte, Iisus! s-a arăial sub forma unei lumini, care a coborât din cer şi cu vocea lui i-a zis: „Sault\ Saule, de ce mă prigoneşti?” (Saul era numele evreiesc al apostolului Pavel) – Aceasta se întâmpla la cinci au! după moartea lui Iisus. Pavel auzind glasul a zis; „Cine eşti tu, Doamne?” iar domnul a spus: „Eu sunt Iisus, pe care tu îl prigoneşti”. Din acei moment apostolul Pavel a devenit un susţinător al creştinilor, răspimlind învăţătura lui Iisus şi fiind condamnat la moarte pen-Lru aceasta, prin tăierea capului.

În imperiul Roman condamnaţii la moarte erau executaţi prin tăierea capului dacă aveau cetăţenia romană aşa cum o avea Pavel, sau prin răstignire pe cruce dacă erau de altă cetăţenie. Apariţia mediumnâtăţii sub formă de lumină a fost descrisă de William Crookes, ca sclipiri de

lumină, fulgere luminoase sau nor luminos. Glasul lui Iisus a fost auzit şi de cei doi tovarăşi de drum al apostolului Pavel, ei nu au văzut însă lumina.

Shakespeare cunoştea şi el fenomenul apariţiilor. De aceea, speciru! tatălui lui Hamlet este văzut şi auzit de toţi, alteori numai de fiul său. Că Pavel avea însuşiri mediumnice, ne-o spune chiar el în scrisoarea a doua către Chrinieni, unde afirmă ca auzea glasuri spirituale şi putea să vadă tot spiritual. Deci cei trei mari protagonişti ai celei mai mari religii, Iisus, Maria Magdalena şi Pavel, au fost mediu mi.

Ei au reprezentat reîncarnarea unui spirit solar, ca fiu al lui Dumnezeu şi alte două spirite mai puţin evoluate, dar suficiente ca ele să devină mediumi. Ca Iisus a fost într-adevăr fiul lui Dumnezeu, ne-o mai arată şi fenomenele care s-au petrecut în momentul morţii lui, şi anume un puternic cutremur de pământ şi o eclipsă de soare.

De asemeni, întreaga lui viaţă s-a desfăşurat conform previziunilor nenumăraţilor profeţi din Biblic.

Putea fecioara María să mască un copil, rămânând însărcinata prin duhul sfânt, aşa cum afirmă religia creştină?

Se ştie că embrionul uman se dezvoltă, prin unirea unui ovul de la mamă care aduce un număr de 23 de cromozomi, cu spermatozoidul de la bărbat, care aduce şi el tot 23 de cromozomi, pentru a forma împreună un număr total de 46 de cromozomi, aţii cât arc specia umană. Orice specie are un număr fix de cromozomi. Această posibilitate există, că s-a dovedit prin fenomenul de paricnogeneză: de exemplu ouăle unei specii de curcă şi ouăle de broască nefecundate» pot da naştere la pui dacă sâni supuse unui flux electromagnetic. Cu siguranţă fecundarea ovulului fecioarei María, a fost faculă de spiritul divin prin forţa spiritului, care, aşa cum vom vedea, poate produce materializarea unui om întreg, nu

numai fecundarea unui ovul. MATERIALIZARE PRIN SPIRIT

SPIRITELE CELE MAI EVOLUATE SUNT spiritele de materializare. Ele sâiu astfel structurate» încât unele sunt programate pentru materializarea mineralelor, altele în materializarea plantelor, altele mai superioare* în materializarea animalelor şi cele mai superioare în materializarea omului.

Aceasta structurare a formei de energie spirituala, este originară din sfera Spiritului Divin, iar pentru materializare foloseşte drept materie de construcţie, eterul primordial universal, în rândul oamenilor există mediurm de materializare. Celebrele experienţe făcute de William Crookes cu mediumul Florence Cook prin care a materializat complet fantoma Katei King, a fost relatată în cartea sa tradusă în româneşte sub titlul „Nemurirea Sufletului", El afirmă că aceste fantome nu trebuie atinse, atiia timp cât nu sâni complet materializate. „Katy recomanda tuturor asistenţilor prezenţi la şedinţa respectivă să stea aşezaţi şi să respecte aceste condiţii, numai eu puteam să fac excepţie de la această măsură, căci de cât va timp Katy îmi dăduse permisiunea să fac ce vreau, să o ating ori de cele ori vreau şi să ies din cabinet de câte ori îmi place".

O atingere intempestivă a fantomei duce la o dispariţie prea rapidă a ectoplasmei materializate şi la vătămarea mediumulul Din multiplele cazuri în care William Crookes a materializa i-o pe Katy King redăm următorul caz: „niciodată nu a apărut Kaly cualii de mare perfecţiune. Timp de aproape două ore s-a plimbai prin cameră convorbind familiar cu ccă de faţă, de mai multe ori mă lua de braţ în timpul mersului şi impresia că lângă mine se afla o femeie vie nu un vizitator din cealaltă lume. Gândind deei că lângă mine nu era un spirit ci era totuşi o femeie, îi cerui voie să o iau de braţ, îngăduinţa îmi fu dală în chip graţios şi mă folosii de ea cuviincios cum ar fi lacul

orice bărbat bine crescut în asemenea împrejurare. Fantoma era o fiinţă lot la fel de materială ca şi domnişoara Cook, Vom reproduce şi ultima apariţic a Kalei King pentru extraordinarul ei. La orele 7, 23 minute seara domnul Crookes conduse pe domnişoara Florence Cook în cabinetul obscur unde ea s-a întins pe pat cu capul rezemat pe pernă. La orele 7, 28 Katy a vorbit pentru prima dată, iar la 7, 30 s-a arătat în afara perdelei în toată forma ei, era înveşmântată în alb cu mineri scurte şi gâtul gol, avea păr lung c-taniu deschis de nuanţă aurie căzând în cosiţe pe ambele părţi ale capului şi de-a lungul spatelui până la brâu, purta un voal lung alb pe care sM lăsa pe obraz numai o dată sau de două ori în timpul şedinţer Mediumul Floranoe Cook purta o rochie albastră deschis de merânos. Aproape lot timpul şedinţei Kaiy a stat în picioare în faţa noastră. Perdeaua cabietului era înlăturată şi toţi am putut vedea desluşib-mediumul adormit cu obrazul acoperit cu un voal roşu. Katy vorbi despre apropiata ei plecare şi acceptă un buchet de flori pe care îl adusese dl. Topp, precum şi câţiva crini legaţi împreună oferiţi de dl Crooks* Katy îl invită pe dl Topp să dezlege buchetul şi să pună florile în faţa ei pe podea, ea se aşează turceşte şi ne ruga pe ioţi să facem la fel, împrejurul ei, apoi împărţi florile şi a dat fiecăruia un mic buchet jve care l-a înfăşurat într-o panglica albastră, a scris de asemeni o scrisoare iscălindu-se Annie Owen

Morgan, zicând ca acesta fusese adevăratul ci nume în timpul vieţii pătnâmeşti. A scris o scrisoare şi medium ului ci şi a ales pentru ca uit boboc de trandafir ca dar de adio. A luat apoi o foarfecă şi a tăiat o şuviţă din părul ei, dând fiecăruia în parte.

A luat de braţ pe dl. Crooks şi fâcind ocolul camerei a strâns mâna fiecăruia dintre asistenţi, după care s-a aşezat din nou, tăind mai multe bucăţi din rochia ci şi din voal, bucăţi ce le-a dăruit celor de faţă. Văzând găuri atât de mari în rochie fu întrebată dacă ar putea repara

stricăciunea aşa cum mai lacusc şi cu alte prilejuri, ca a înfăţişat atunci partea tăiată la lumină şi a lovit deasupra ei astfel încât într-o clipă partea stricată a fost reparată la loc, cei de faţă au examinat şi au pipăit stofa cu voia ci, afirmând că nu mai exista nicio gaura, nicio cusătură acolo unde cu o clipă înainte văzuseră găuri de 10 cm diametrul. Katy păru obosită şi spuse cu tristeţe că trebuie să plece, că forţa îi scade luându-şi rămas bun în chipul cel mai afectuos de la asistenţi. În timp ce îndrepta asupra asistenţilor ultima privire gravă şi giiiditoare a lăsat perdeaua să cadă şi s-a făcut nevăzută. Au auzit-o deşleptând pe mediumul ei care o ruga să mai stea puţin, dar Katy i-a răspuns: draga mea nu pot, misiunea mea este îndeplinită, Dumnezeu să le biiiccuvinicze. S-a auzit atunci un sunet să sărut de adiot după care mediumul s-a înfăţişat în mijlocul asistenţei, complet sleită şi adânc consternată. Katy spunea că de acum încolo nu va mai putea nici vorbi, nici să-şi arate faţa că îndeplinind timp de trei ani aceste apariţii fizice, petrecuse o viaţă foarte teribilă ca să-şi ispăşească greşelile. Ea era hotărâtă să se înalţe la un grad superior de viaţă spirituală, că numai ia lungi perioade de timp va mai putea coresponda în scris cu mediumu] ci, dar că acest medium al el, va putea întotdeauna să o vadă cu ajutorul vederii spirituale. Citind această experienţa, nu ne mai putem îndoi de apariţiile lui Iisus, nu avem absolut niciun motiv pentru aceasta, astfel că doctrina creştină s-a întemeiat pe un fenomen ştiinţific, adevărat.

Apostolii ta apariţia lui Iisus, ştiau că acesta csie fantoma materializată a spiritului său şi nu întoarcerea la viaţa cadavrului său. Ei ştiau ce înseamnă un spirit, o fantomă, o stafie? Dovadă evanghelia lui Luca cap, 24 pag 36 – 40: şi vorbind ei acestea, Iisus însuşi stătu în mijlocul lor şi le zise: pace vouă, dar ei spăimmfindu-se şi înfricoşându-se gândeau că văd un duh. şi El le zise: pentru ce sâiileţi tulburaţi şi pentru ce se ridică gânduri în

inima voastră, vedeţi mâinile şi picioarele mele că cu însumi sunt, pipăiţi-mă şi vedeţi pentru că un duh, nu are came şi oase, după cum mă vedeţi pe mine că am, şi zicând acestea le arătă mâinile şi picioarele. Iisus a voit să le arate deosebirea dintre el, apanţiune materializată şi un simplu duh, o fantomă nematerializată, obiect de groază şi oroare, un fel de umbră a morţii, pentru evocarea căreia legea mozaică pedepsea cu moartea. Mai târziu sensul învierii s-a pierdut din greşeala bisefieii, în loc să lămurească fenomenul învierii ca pe arătare: i spiritului lui Iisus, biserica pentru a exercita o fascinaţi une asupra maselor şi de aici o ascultare oarbă, a înfăţişai învierea ai pe o minune, vorbind de învierea corpului material fizic al lui Iisus şi de înălţarea lui la ceruri, şi că aceasta s-a produs numai cu Iisus fiindcă el a fost fiul lui Dumnezeu.

De altfel religia creştină susţine că există o singură viaţă pământească după care spiritul rămas se înalţă la ceruri aşteptând judecata de apoi, după care va fi trimis în rai sau în iad, după laptele sole. De asemeni mai susţine că mhuuirea păcatelor noastre s-a obţinui prin răstignirea şi siogele lut Iisus şi că materializarea fiului lui Dumnezeu respectiv Iisus Cristos a avut loc o singură dată.

Colonelul Albert de Rochas a putut desprinde în mod experimental fantoma omului în viaţă, reuşind să fotografieze aceste dedublări eterice, Aceleaşi experienţe le-au făcut şi Charles Lancelin şi Hector Durvilie. Dedublarea corpului eteric se face la început la mică distanţă, persistând o legătură cu corpul material, un fel de cordon ombilical.

Corpul astral poate să se deplaseze la distanţe mult mai inariţ părăsind corpul fizic, care rămâne în transă, un fel de letargic. El se poate arăta la mari depărtări, luând o formă vizibila, uneori rostind chiar cuvinte.

Domnişoara Sagee, institutoare franceză într-un oraş din Livonia a fost văzută în timp de 18 luni, în repetate rânduri în dublu de care un întreg pension de 40 de fete.

Robert Bruce, un ofiţer scoţian de marină cobora în cabina căpitanului pentru a lua instrucţiuni în legătură cu ruta de urmat. Acolo în locul căpitanului a văzut un om străin care scria în o măsuţă. Ofiţerul a urcat pe punte unde a găsit căpitanul şi cu ei au coborât în cabinăunde au găsit un bilet pe care scria: cârmeşte spre nord-tfest şi nicio alia persoană. Urmare acestui sfat a fost întâliurca unei corăbii gata să se scufunde, dar surpriza a fost şi mai mare atunci când pe această corabie a fost văzută persoana pe care o găsise în cabina căpitanului.

În oraşul Mantes lângă Paris, s-a văzut fiica materializată îl soţilor Alexandre decedată în urmă cu 7 ani, la vârsta de 19 uns, luând corpul omenesc îmbrăţişându-şi părinţii ci, băiâiul note la pian, vorbind cu cei 16 asistenţi, distribuind flori şi apoi disparind treptat într-o negură după cum şi apăruse.

La Charles Livermorc, pe o perioadă de 5 ani au avut loc 388 de şedinţe cu apariţii de fantome materializate sub un control riguros. S-a văzut acolo şi figura lui Benjamin Franklin.

Aşa cum am spus, faptul fundamenta] al doctrinei creştjne pe care teoologia îl consideră supranatural, un miracol este învierea lui Iisus, că este menită a dovedi dogma nemuririi sufletului.

Învierea este în termeni metafizici, apariţiea materializată post mortem, a lui iisust este cum ar zice spiniiştii arătarea spiritului său, bus s-a arăta prima dată Mariei Magdalena, apoi celor doi ucenici pe drumul înspre Emmaus şi apoi tuturor deodată* iar a patra oară, din nou la toţi apostolii dar de faţă fiind şi Toma care lipsise la apariţia anterioară, când i-a dat lui Toma să-i pipăie rănile de la mâini şi de la picioare. Religia creştină nu s-a fondat prin urmare pe fanatismul orb al unor halucinaţii, pe sugestia colectivă a unora, pe credinţa copilărească a unor naivi, ci pe certitudinea unui fapt, apariţia lui Iisus după moartea sa.

Fantoma materializata a lui Jsusr a fost alcătuită ca toate fantomele, atât cele de apariţii spontane precum învierea, cât şi cele provocate în laborator din substanţa numită de Charles Richet ectoplasmă, care ieşind în mod vizibil din capul mediumului şi invizibil din corpul asistenţilor animalelor şi plantelor. Ectoplasma este o substanţă protoplasmatică prin manipularea căreia, subconştientul mediumului său inteligentei spirituale, produc fenomene de ordin superiâzic, inclusiv materializări parţiale sau totale. Ectoplasma, este invizibilă în stare primară dor îmbrăcând o stare vaporoasă, lichidă sau solida, în diferitele ei grade de condensare, ea emile un miros ca al ozonului, culoarea ei este ajbât neagră sau cenuşie, dur obişnuit albă, Senzaţia la pipat este umedă şi rece, uneori vâscoasă şi cleioasă, mai rar uscată şi tare, este mobilă, înceată prin mişcarea ei, ca o repti Jă sau iute ca fulgerul, este sensibilă la lumină *şi* cu o inteligenţă interioară.

Ectoplasma, formează fantoma materializată în carne şi oase în câteva minute şi tot în câteva minute, poate dispare, intrând la loc în corpul mediumului sau a celorlalte corpuri de unde a ieşit, Fotografiile şi filmele experienţelor moderne surprind însuşi procesul de formare al materializaţilor în diferi-Lele lor faze. În general mai greu se materializează o fantomă completă, din cap şi până în picioare, aceasta necesitând un mare consum de energie, de obicei se materializează numai o parte a corpului, aproape întotdeauna faţa pentru a fi recunoscută, restul sau este un gol, sau este acoperit într-o draperie de ectoplasmă de culoare aibă, strălucitoare, de aici credinţa populară că stafiile sâni îmbrăcate în cearşafuri albe.

În acelaşi fel s-a produs şi apariţia lui Iisust tot în alb. În acest sens relatează şi Marcu, că au văzut femeile (cap. 16 par. 5): intrând în mormânt, văzură pe un om stând de-a dreapta îmbrăcat în veşmintalb şi se înspăimântară. Evanghelia după Luca, vorbeşte de doi inşi (cap. 24 par 4 –

5): şi pe când erau ele în mare nedumerire despre aceasta, iată doi bărbaţi statură înaintea lor, în veşminte luminând ca fulgerul în acelaşi fel povesteşte şi evanghelia lui Ioan (cap. 20 par. 12 – 13): şi Maria găseşte doi îngeri îmbrăcaţi în alb şezând unul la capul şi altul la picioare unde fusese pus corpul lui Iisus.

Atingerea fantomelor este un lucru foarte delicat, chiar primejdios. Bruscarea, rănirea sau lovirea fantomei, produce acelaşi efect vătămător asupra corpului mediumului din care a teşit ectoplasma ce serveşte hi alcătuirea fantomei. Fantoma este în permanenţa legată de medium printr-un cordon de ectoplasmă ieşit cel mat adesea din corpul mediumului, Substanţa ieşită din corpul mediumului îşi păstrează sensibili taica ea şi în interiorul corpului. Disocierea materiei sau aşa-zisa energie intraatomică creează căldură, magnetism, electricitatea, lumina, gravitatea. Aceasta confirmă unitatea de concepţie au universului; forţele se desprind din materie, ca să poată lucra. Din eterul primordial, sub impulsul unei forţe cosmice conştiente şi organizatoare, prin concentrări, lente în decurs de miliarde de ani s-a format materia, apoi prin dezagregarea materiei, iau naştere forţele fizice şi mecanice, care mişcă materia şi fac să funcţioneze maşinăria universului. Este o identitate de construcţie în natura neînsufleţită ca şi în cea însufleţită. Materia, forţele şi viaţa sunt plămădite după acelaşi tipar. Materia deci, este un loc de refugiu al energiilor care există însă şi în afară de ea. Fenomenul de disociere al. materiei şi energia care o formează şi reasocierea energiei în materie, este făcută de spiritele angelâcc, foarte evoluate. Mediumul de materializare are spiritul său foarte evoluat cu înalt grad în cer şi arc o mare cantitate de fluid solar. Biblia spune ea Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa, aceasta nu înseamnă ca Dumnezeu are chipul unui mo; cu barbă sau al unui om cu cap, mâini, picioare, etc. Şi totuşi Spiritul Divin este într-adevăr creat din trei părţi distincte,

ca şi corpul omenesc, aşa cum corpul omenesc este constituit din trei forme de energie şi anume; spiritul sau scânteia dtvină în interior, corpul astral sau perispiritul la mijloc, şi corpul eteric în exterior, tot astfel şi creatorul divin este format din trei componente, şi anume în interior sfera ce cuprinde spiritele cu ce! mai înalt grad de evoluţie.

Forma pe care o are creatorul, este forma cea mai perfectă din univers, adică aceea de sferă, şi duhurile create de divinitate sunt şi ele tot sferice, Această sferă cea mai centrală a

Divinităţii se numeşte Capul sau Tătar, fiind cea mai perfectă şi din care pleacă scânteia divină pentru toate vieţuitoarele. La mijloc se află o altă sferă numita a Pectoralului sau a Respiratorului, din care pleacă corpul astral cu învelişurile Huidice ce formează perispi ritul, iar căi re exterior, a treia sferă, este aceea a pântecelui sau a Laboratorului, unde se găsesc spiritele de materializare, minerale, plantare, animale şi ale omului, Dumnezeu este Nirvāṇa indienilor, în sânul căreia domneşte cea mai deşăvârşilă fericire. El este format dintr-o infinitate de spirite divine, ajunse la ultimul termen al evoluţiei lor. Deşi fiecare divin îşi păstrează conştiinţa individualităţii sale, totuşi aşa de înaltă este înţelegerea rolurilor lor, că acolo domneşte o singură voinţă şi un singur gând. Deci spiritul de orice grad vine din Talar» materia care va servi de pârghie sau forma spiritului, este trimisă din Mamar. Sfera centrală, execută o mişcare de rotaţie în jurul axei sale închipuite. De asemeni cele patru universuri execută fiecare cele o mişcare de rotaţie în jurul axei lor şi o altă mişcare de revoluţie în jurul sferei centrale. Cele patru universuri sunt de evoluţie şi constituţie diferite! aşezate în jurul Sferei Divine, pe o linie închipuită de spirală, ele fiind la depărtări diferite de centru, iar privite de sus în plan orizontal, cele patru universuri par a fi aşezate după direcţia celor patru braţe ale unei cruci Fiecare planetă

execută o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp una de revoluţie în jurul soarelui din care a derivat o dată. Şi sorii fac două mişcări, unul în jurul axei lor şi alta în formă de elipsă în jurul centrului universului de care depinde. Mişcarea de rotaţie a soarelui în jurul axei sale este de 20 km/secundă, iar mişcarea lui de revoluţie este de 220 km/secundă. Întreaga mişcare de revoluţie de la un punct vernal la altul, soarele o face în decurs de 26.000 de ani, parcurgind în fiecare an o distanţă de 600.000.000 de km. Mişcarea de revoluţie a pamimului are o viteză de 29, 8 km/secundă, tar cea de rotaţie de 1666 km/oră.

Conducerea a tot ce s-a creai, se face de către zece categorii de Fii de Dumnezeu, numiţi de evrei în Zohar cu numele de Scfiroti, de aceea pe cele două table ale lui Moise, sunt zece porunci şi nici mai multe şi nici mai puţine. Şi pentru că lotul pe lume se conduce prin două forţe contrarii, cele zece porunci sunt scrise pe două table şi nu pe una.

Din punct de vedere spiritual Iisus este considerat guvernalorul nostru solar.

De ce Iisus a avut doisprezece apostoli şi nu mai mulţi?

Pentru că (fiecare zonă spirituală este subdivizaia în cele trei subgrupe, şi cum există trei zone spirituale, albă, albastră şi roşie, cea roşie fiind zona ce cuprinde spiritele cele mai inferioare, zona deci ce reprezintă Diavolariisiipoi zona albastră mai evoluată cu spirite mai ridicate, având ca oameni o religie şi o credinţă în forţele cerului, crezând în Dumnezeu, este zona ce cuprinde Fiularii, iar zona albă este zona cea mai evoluată din acestea trei, cu spiritele numite Divinarî, fiind spirite încarnate, care au cunoştinţe profunde de alcătuirea universului, de viaţa de pretutindeni şi de legile din natură. Deci fiind trei zone, fiecare cu trei subzonc, fac un total de nouă iar deasupra acestor zone se află zona cu spirite angelice, care şi că este subdivizaia în trei, aşadar un total de doisprezece,

pentru fiecare dintre acestea un apostol.

Trebuie să amintesc aici şi ceva despre strigoi, moroi sau vampiri. Dacă corpul eteric nu s-a desprins în totalitate de corpul fizic, odată cu moartea, această forţă vitală care mai persistă o perioadă de timp, face ca prin ea să se producă anumite efecte asupra cadavrului, care continuă să-şi desfăşoare o oarecare viaţă vegetativă; unghiile şi părul cresc în continuare, buzele sâni roşii, ochii adesea sâni deschişi, descriindu-se şi cazuri când cadavrul a fost găsit cu faţa în jos. Prin persistent corpului eteric legat de corpul fizic, se pot produce materializări ale strigoilor sub forma de fantome fie ca oameni fie ca animale, care provoacă efecte mecanice neplăcute în *casa* unde au trăit sau în altă parte. Obiceiul la ţară este ca să se dezgroape cadavrul şi să i se împlânte în inimă un par ascuţit, alteori să i se taie capul sau să se ardă cadavrul.

O dată eu incinerarea fenomenul dispare. Aceste efecte mecanice sunt cunoscute ca fiind produse şi de spiritele rele, iară câteva exemple: în casa lui Bartolomco Rossi din Milano, hainele locatarilor casei erau rupte de forţe nevăzute. Monseniorul Westen, episcop al Zanzibarului care a prezidat congresul anglocatolic din 1923, a cunoscut într-o colibă de indigeni acţiunile unor spirite turbulente care aruncau bucăţi de tencuială de pământ ce se desprindeau de pe pereţi în toate direcţiile. Un gazetar englez a publicat în 1919 un caz similar petrecut într-o colibă din Africa, unde a fost bombardat în mod inexplicabil, cu noroi uscat, cum o bucată de stofă s-a ridicat singură până la un metru în sus şi a fost sfâştată la mijloc de o forţă nevăzută.

Un caz ciudat s-a întâmplat în Constanţa pe strada Valea Albă înainte de al doilea război mondial în casa unde locuia Ion Blisa şi mai mulţi chiriaşi, casa a fost supusă unui bombardament cu pietre timp de trei zile aruncate de mâini nevăzute şi căzând zeci deodată din direcţii diferite.

Acţiunea strigoilor se mai numeşte şi vampirism.

Licantropia, se deosebeşte de vampirism, ea constă în materializarea unor fantome ce provin de la un om în viaţă, care doarme în patul său, pe când vampirismul este vrăjitorul mort care duce iacă o viaţă vegetativă, iată un caz de tieaniropie, în care e orpul astral al uimi vrăjitor s-a materializai luând forma unui câine. Într-o localitate se găsea o casă prin 1878 pe care proprietarul nu putea nici se închirieze şi nici n o vândă, căci casa era vizitată de o stafie sub forma unui câine caic nu lăsa pe nimeni să doarmă noaptea. În apropiere de această cri & a locuia o baba care se cunoştea că este vrăjitoare, tiu ofiţer pe nume Gust a v Buianso şi-a luat lio tării ea de a locui o noapte în acea casă. Pe ia orele 12,00 noaptea s-a auzit o zgârietuia pe uşa casei unde locuia. Hi s-a sculat şi a lovit puternic cu sabia în uşă, astfel încât lama sabiei a trecut dincolo de uşă, în acel moment s-a produs un snop de scântei luminoase şi zgomotul a încetat. A doua zi vrăjitoarea ce locuia aproape de rasă a fost găsită moartă în urma unei răni primiie în regiunea frontală.

Acest caz de materializare a fost descris de Ernest W. Oaten în cartea „Amintirile unui medium”.

Cu fenomen ui de materializare şi dematerializare s-au ocupat în zilele noastre şi următorii: Pierre Jiinei în Franţa, Frederâk Mycrs în Anglia şi V/iuâam Joneş în America, *în* timpul unei şedinţe ei au reunit să materializeze spiritul unei leliţe. La ruşi Alexandru Aksanov a asistat la o şedinţă de spiritism când un mfediuin s-a dematerializat complici.

Fenomenul de materializare îl găsim în aputiftile Fecioarei Maria, în Polonia şi ultima dată în Spania, în localitatea Pora, când s-a arătat unui grup de copii care se jucau. Cu această ocazie a prezis trei lucruri: mai întâi a prezis că unul dintre aceşti copii se va îmbolnăvi, lucru care s-a şi intim* plaii a doua zi copilul murind. A doua previziune a fost aceea că sistemul comunist va dispare, iar a treia previziune o cunoaşte numai Papa care nu are

voie să o divulge, fiind înscrisă şi ţinută într-un reif al lui, ce se transmite din Papă îst P «ip:!

Este interesant, că cel care a atentat la viaţa Papei, turcul Hagea care se găsea în slujba serviciilor secrete bulgare» ştia de existenţa celei de-a treia previziuni pe care o are Papa. pentru că ia un interogatoriu când i s-a cerut să spună în al cărui serviciu secret esicf a spus că va divulga acest secrst, dacă şi Papa va spune ce are scris în se itul lui referitor ia previziunile Fccioarei Maria.

FUNDAMENTUL BIOFIZIC AL MEDIUMNITĂŢU

În telepatie şi transmiterea gândirii, ceva se desprinde din sistemul nervos al mediumului. Acesta este corpul lui astral, care întâlneşte în spaţiu corpul astral al altui individ. Ele sentlâânesc. schimbă între ele informaţii şi apoi se reîntorc în corpurile lor fizice. În visid premonttor, corpul astral desprins care călătoreşte în spaţiu, ia cunoştea şi cu lumea spirituală pe care o întâlneşte, prin văzul şi auzul spiritual. În cazul când se produce şi exteriorizarea sensibilităţii, din corp se desprinde „un dublu ” care duce cu el sensibilitatea mediumului, astfel corpul rămâne complet insensibil, iar sensibilitate;! se concentrează în „dublu-fantonui care s-a desprins. În experienţele de telekinezie, ceva se desprinde de corp ca a doua persoană fizică, însă invizibilă şi execută acţiunea mecani că, lli experienţele de materializare se desprinde din corpul fizic al mediumului aşa-numâta ectoplasmă sau bioplasă descrisă când am vorbit de corpul vital sau eteric al organismului. Se cunoaşte faptul că în timpul unei şedinţe de sprâritism, când se face materializarea unui spirit, mediumu! scade în greutate, cu exact greutatea fantomei. Astfel în toate fenomenele paranormale ceva se desprinde din corpul fizic alntedâumuluf care lucrează independent, posedind facultăţi noi, dar este incapabil corpul material

Materia apare astfel, doar ca un sediu ai unor forţe psihofizice, dar care sunt independente de materie. Altfel

spus, mediumul este o persoană ale cârci elemente constitutive, mintale, dinamice şi materiale, sâni susceptibile de o descentralizare momentană. Aceste forţe pentru a lucra trebuie să iasă din materie. Ele nu lucrează ai alte forţe ale naturii, asupra materiei din care s-a născut, ci în afară asupra altei materii. S-a constatat că forţele naturii: electricitatea, căldura, magnetismul, lumina şi gravitaţia, constituie materie disociată sau energie intraatomică. Din eterul spaţial primordial, ce cuprinde protoni, neutroni şi electroni rezultanţi din explozia primordială aşa numitul Big Bang, forţele spirituale conştiente şi organizatoare în decurs de miliarde de ani au constituit materia, Construqia materiei neînsufleţite sau însufleţite, se face identic. Materia, forţele şi viaţa sunt făcute după acelaşi tipar, materia fiind numai un loc de refugiu al energiilor de tot Telul, dar aceste energii există şi în afara materiei. În materia vie, elementul spiritual fiind independent de materie, după îndeplinirea ciclului de evoluţie fireasca, continuă să supravieţuiască. Am menţionat mai înainte că sunt mediumx care pot trece materia prin materie. Aceasta nu contrazice legile naturii, pentru că legea fizică arată că atomii materiei se disociază în elementele care i-au alcătuit, adică în forţa care se dispensează în eterul primordial, altfel spus un corp material poate străbate un alt corp material, dacă unul din ele se disociază, atunci produsul acestei disocieri atomice, trece prin corpul rămas material, aşa cum lumina, căldura, magnetismul tree fără nicio greutate prin corpul material

Părţile componente ale atomului, protonii, neutronii, au o mişcare de rotaţie din jurul axei lor şi o alia mişcare de revoluţie a electronilor în jurul nucleului, cu o viteză de 30 (h () 0U km/secunda, aceeaşi mişcare, la scară mai mică, pe care o au toate corpurile din univers. Vitezelor constituie cauza energiei pe care o conţin, când viteza lor scade sub influenţa unei cauze oarecare, sub un punct

limită, echilibrul particulelor devine instabil şi ele pot fi expulzate în afară, ceea ce constituie începutul disocierii atomului. Materia se disociază sub influenţa luminii, a electricităţii sau în mod spontan. Toate corpurile se disociază, dar unele din ele mult mai intens, de exemplu: radâum, uraniu. Forţa spiritului este o cauză formidabilă de disociere a materiei. Gustave de Bon, încă din 1902, calculează că un ban de aramă cântărind un gram, dacă s-ar disocia în întregime într-o secundă ar elibera o putere de 6.800.000.000 cât putere, care ar fi suficientă să mişie un tren de marfă, cu o lungime egală cu de peste patru ori circumferinţa pământului, pe o şosea orizontală. În mod normal această energie se degajă încet în miliarde de ani, adică lot în atâta timp cât i-a trebuit naturii să alcătuiască materia din eterul primordial. Forţa spirituală a mediului nu numai că poate disocia materia, dar o şi reasociază, ea creează materie acolo unde înainte nu existase. Acest fenomen este atât de rar că nici natura nu-l mai poate reproduce, cel puţin în sistemul nostru solar.

Sensul legii lui Lavoisier, ca în natură nimic nu se creează, nimic nu se pierde, ci totul se transformă, este că natura există dintoideuna, astăzi nu se mai creează, nici nu se pierde, se transformă sub influenţa reacţiilor chimice. Legea lut Gustav de Bon spune că sub impulsul unei forţe necunoscute, din clerul universal, se creează materie, prin concentrări ireptate în timp de miliarde de ani. Odată formată materia, de exemplu un sistem solar ca al nostru, fenomenul constructiv încetează şi materia se descompune încet, încet, în alte miliarde de ani întorcându-se la loc, în eterul universal Aceasta înseamnă că materia se formează sub influenţa unei forţe psihice, aşa cum fac mediurnii de materializare. Aceasta forţa este de natură mintală, pentru că organizarea materiei nu este un element haotic, ci organizat şi inteligent. La fel se întâmplă şi în telekinezie.

Un medium celebru de telekinezie a fost Elena Petrovna Biavalsky. Aceasta încă din copilărie putea

hipnotiza porumbei, este apoi folosită de poliţie pentru prinderea răufăcătorilor prin puterea ei de desprindere a corpului astral. Este arestată, după care pleacă din Rusia pentru a deveni artistă de circ, în continuare luptă travestită în bărbat alături de Garibaldi. Din Italia pleacă la Boston în America.

Ea era capabilă, să creeze cele mai suave parfumuri şi cele mai apetisante fructe, numai printr-un singur gest al mâinii, ea putea oricând să-şi desprindă corpul său astral, şi să stabilească contacte eu spirite evoluate, care i-ar vorbit de existenţa unei alte lumi, spirituale. Ea putea să spargă de la distanţă obâccte de sticlă, este considerată de altfel, întemeietoarea teozofici, pe care a dezvoltat-o atât de bine Rudolf Steiner sunt citate numeroase cazuri de mediumi, care fac icicdiinezie* La ruşi Nely Mihai Iova sau Eusanta Paladino, Rudy Schneâder.

Nely Mihailova, prin putere mentală, mişca obiecte, le ridica în aer, le spărgea, ea separa albuşul de gălbenuşul oului, tot prin puterea spirituală. În Bulgaria, este cunoscută cu ace-Icaşi puteri Vanga Dimitrova, care în plus este şi un mediu de premoniţiie extraordinar, prevăzând lucrurile ce isc vor îittâmpla, cu o exactitate de zile şi ore.

Forţa prin care se reuşeşte acest lucru mecanic, îl reprezintă eterul, un corp care umple tot soţiul, între corpurileccreşlî, Imre moleculele din materie şi înăuntrul atomilor, este substanţa primordială a universului, din care în urmă cu miliarde de ani s-au alcătuit atomii materiei. Ea nu a putut fi pusă în evidenţa, dar existenţa ei a fost dedusă. Fresnel, xiovedeşte ca lumina se propagă prin ondulaţiuni, la Tel ca acelea care se produc prin căderea unei pietre în apă, aceste ondulaţiuni trebuie să se producă într-un mediu, acel mediu se numeşte eter, Lăsând lumina să treacă cu viteza de trei sute de mii de km & ce. Înseamnă că are o rigiditate mai mare decât a oţelului, cu o densitate extrem de slabă, dar totuşi nu este gaz, căci dacă ar fi gaz, la izbirea aştrilor fără atmosferă ar produce

o temperatură de 38.000 grade, el este un solid fără densitate şi greutate, fiind sustras legilor gravitaţiei este deci imponderabil, imaterial. Eterul este solid, fără să te materie, lucrează întocmai ca forţa psihică puţind executa o forjă mecanica, fără să fie observat. SUFLET ŞI SPIRIT

NOŢIUNEA DE SUFLET nu trebuie suprapusă aceleia de spirit. Prin suflei se înţeleg senzaţiile noastre de plăcere şi de durere, de bucurie şi de tristeţe, de foame sau de sete, precum şi sentimentele noastre de ură sau de iubire. Toate acestea se datoresc corpului nostru eteric care este sensibilizat prin organele de simţ: văz, auz, miros, gust, tact şi care sunt transmise în interiorul corpului prin fibrele nervoase somatice sau viscerale la centri nervoşi unde corpul eteric este mult concentrat. Aceste formaţiuni eterice concentrate sunt influenţate de excitaţii ce sunt primite prin centrele de absorbţie descrise la corpul cleric şi care pentru viscerele abdominale se concentrează în special în plexul solar, un fel de „creier abdominal” ce controlează funcţionalitatea organelor abdominale şi care Ea rândul lui este sub controlul hipolalamusului. Excitaţiile primite prin organele de simţ sunt trimise în final la scoarţa cerebrală unde se conştientizează. Am putea deci spune că corpul eteric este sunetul senzaţiilor noastre alături de corpul astral.

În ceea ce priveşte noţiunea de spirit, acesta este o formă de energie necunoscută încă, dar care pare să fie formată din particule infraatomice, bine structurate, fără sarcină electrică sau magnetică, fără masă, care circulă cu viteze de zece la puterea a zecea mai mari decât viteza luminii, care pot străbate orice obstacol fără greutate şi care nu sunt supuse legilor gravitaţiei. Spiritul este responsabil de gândirea, memoria, imaginaţia şi voinţa noastră, el este nemuritor rămânând în spaţiu după moartea noastră fizică şi supus reîncarnării pentru purificarea lui în spirit sunt înmagazinate toate informaţiile noastre din actuala viaţă şi din vieţile

anterioare, iar sediul lui s-ar afla în subconştient, în substanţa retieulară în special

Sufletul nu este nemuritor, el persistă un timp după moarte atâta timp cât mai persistă legătura dintre corpul astral şi corpul eteric. În această perioadă spiritul prin persistenţa acestor legături cu sufletul simte nevoia de a se bucura de aceleaşi satisfacţii sufleteşti pe care le-a avut în viaţa pământească. Din această cauză persistă în înţetepciunea populară obiceiurile parastas un lor şi pomeni lor ce se fac la înmormântare şi după aceea. Se ştie că în general această legătură dintre suflet şi spirit, sau altfel spus dintre corpul eteric şi corpul astral este de circa 7 ani, exact perioada de timp în care au loc aceste parastasuri şi perioada în care nu este voie să se deshumeze cadavrul

Dar cum poate sufletul care a părăsit corpul fizic să mai cunoască aceste senzaţii de îndată ce el nu mai este sub influenţa organelor de simţ care să le dea senzaţiile percepute în lumea fizică?

În lumea astrală sufletul-spirit este hrănit prin gânduri, prin imaginile transmise prin gânduri, cu alte cuvinte gândurile celor din lumea fizica sunt cele care ajung la suflet, nu alimentele care se împart la parastasuri şi pomeni.

Aşa cum am spus spiritul este o formă de energie de provenienţă divină îmbrăcat în mai multe învelişuri fiuidice: planetar, solar, umversic şi cosmic, care alcătuiesc perăspâritul învelişul solar al perispiritului este acela care este astfel structurat incit posedă voinţă, memorie şi inteligenţă.

În ceea ce priveşte memoriu, forma sa cea mai elementară este aceea a unei memorii de simplă recunoaştere în prezenţa obiectului perceput, dar fără evocare în absenţa sa, iar cea mai evoluată formă de memorie, este memoria de evocare.

Adică capacitatea de evocare sub formă de imagini,

de amintirc, *ale* unor obiecte sau evenimente care nu sunt percepute în prezent, aceasta presupune o funcţie simbolică de imagini mintale, Chiar şi limbajul evoca tot imagini mintale, *aceasta* presupune existenţa unor înregistrări inconştiente, presupune scheme fie pentru organizarea amintirii, fie pentru reconstituirea ei. sau poate doar pentru decodarea ei. Ne găsim deci în *faţa* unei codări sau decodări legate cu scheme de acţiuni sau operaţiuni Aceasta înseamnă că memoria comportă două aspecte cu lotul distincte, aceea de conservare a schemelor ca *atare*, şi aceea *de* actualizare a amintirii sau decodarea sub tornia de recunoaştere sau evocare* Memoria instinctului, ia *noul* născut de supt, este transmisă prin reîncarnarea spiritului; tot subordonat meinbiiej spirituale are loc şi funcţia de anticipare, iată un exemplu: se cunoaşte că dacă arc foc o luptă între un şarpe boa şi un tigru, tigrul pentru a-l face inofensiv pe şarpet ca să nu-l muşte, îl prinde cu dinţii de gâtf ştiind *cu* cu capul acesta poate *să-l* muşte sau *să*-l *omoare* prin veninul pe care *îl* varsă la locul muşcăturii. În acelaşi timp, *ugrul* se fereşte de mişcările corpului şi cozii şarpelui, avesta putând să-l omoare la rândul lui pe tigru, nu numai prin muşcătură ci prin asfixiere, în care scop el caută cu mişcarea corpului să-l înfăşoare prin încolăcire în jurul toracclui, în *tui* timpul luptei, asistăm ia această mişcare a tigrului care *ţinind* sirius cu dinţii capul şarpelui îşi fereşte corpul penau ca acesta să nu fie încolăcit şi de cele mai multe ori şarpele reuşeşte acest lucru, astfel că în final mor amândoi De unde ştie tigrul care fiu s-a luptai niciodată cu un şarpe, că acesta ar putea astfel să-l omoare, aceasta se datoreşte memoriei de evocare pe care o are înscrisă în spiritul său şi pe care o decodează, diiralte vicii anterioare şi funcţiei de anticipare prin care prevede ce s-ar putea întâmpla în cazul ca nu ar fi atent în această luptă. Această memorie nu poate fi decât în spiritul lut, pentru că procesele de memorie nu se transmit

prin codul genetic, restectiv prin A.D/N. sau A.R.N.

Iată şi un alt exemplu de memorie de evocare şi de anticipare: se cunoaşte faptul că după ce un leu a îmbătrânil este alungat din teritoriul pe care îl deţinea împreună cu leoaicele şi puii lor, prin lupta cu alt leu tânăr care vâne din alt teritoriu şi de cele mai multe ori este omorât* Leul tânăr învingător imediat ce a pătruns pe teritoriul Icului alungat sau omorât prima lui acţiune este aceea de a omorî prin muşcătură a coloanei cervicale, a tuturor puilor de leu de sex masculin pe care îi găseşte în colonie, aceasta pentru a nu le da posibilitatea lor, ca atunci când vor fi mari să-l poată ataca nefiind descendenţii lui Acest instjnct, leul nu l-a învăţat în actuala lui viaţă ci îl are înscris din alte existenţe anterioare când probabil la rândul lui a fost omorât de pui de leu rămaşi de ia alt leu.

În ceea ce priveşte creierul se ştie că el are o origine cetodermică şi ne informează mai mult asupra mediului exterior în măsură mult mai mare decât asupra interiorului corpului nostru, deşi el joacă rolul de organ reglator pentru ansamblul organismului Tocmai de aceea creierul în spiritualismul bergşonian este redus în raport cu spiritul, la rolul modest de cui în care s-a aliniat un palton, dar chiar şi acest cui este problematic deoarece dintr-o asemenea perspectivă la originea vieţii este paltonul ca atare ceea ce face cuiul inutil, deci spiritul îşi creează creierul pentru perfecţionarea evoluţiei lui fiind subordonai interesului acestuia, cum şi corpul fizic este construit de spirit în acelaşi scop de a găzdui în condiţii cât mai bune spiritul, aceasta înseamnă că nu crcâerut nostru este sediul spiritului. Se cunosc cazurile când unii bolnavi prezintă o inteligenţă şi o memorie perfectă deşi după moartea tor, la necropsie se găseşte creierul distrus, fie printr-un abces cerebral, fie prin procese de distrucţie specifice senilităţii.

Pe de altă parte, deşi sistemul nervos se diferenţiază

abia la celenterate, funcţiile sale sunt prezente în că de la protozoare.

Inteligenţa nu este nici în raport cu greutatea creierului, Napoleon, Gambeta şi Anatole France aveau creierul cântărind 1500 gr., 1250 gr şi respectiv 1017 gr., deci o greutate sub normală şi totuşi au fost nişte genii. În creierul lui Einstein a existat un exces de celule glialc, celule de susţinere care nu au niciun rol în funcţiile creierului.

Încă din antichitate filosofii greci, în special Pitagora, Platon şi Aristotel, au gândit asupra relaţiei dintre corpul fizic al omului şi procesele psihice. Ei au numit suflet, acea parte din organism care să fie responsabilă de producerea fenomenelor psihice. Pitagora considera sufletul un element material (pneutna) care are o proveninţă cosmica, adică eterul cosmic. El consideră că mişcarea acestui cler în organism determină procesele psihice, adică stările afective, stările de motivaţie, de gândire sau cunoaştere, precum şi senzaţiile noastre. Conform concepţiei lui, sediul sufletului este localizat în creier şi în inimă, iar contactul cu realitatea se face prin organele de simţ. Rolul inimii ca sediu al sufletului a fost considerat şi de antichitatea romană şi de asemeni de gândirea filosofică chineza antică, precum şi în concepţia culturii indiene vechi, în textele vedice. În cartea egipteană a morţilor se descrie judecarea sufletului după moarte, sub forma unei cântăriri efectuată în faţa unui tribunal format din 42 de judecători, având pe cântar inima mortului. În ceea ce priveşte rolul creierului, în acest cuplu ca sediu al sufletului nu materia cerebrală era considerată a avea importanţă, ci cavităţile ventriculilor cerebrali. Această concepţie privind sediul sufletului în ventriculii cerebrali va persista până în secolul 13 al e + n. Această concepţie s-a bazat pe faptul că suportul material al sunetului fiind un fluid eteric, el nu putea fi localizat decât în aceste cavităţi, care ofereau condiţia anatomică cea mai bună pentru localizare. Eterul

pneumatic (corpul vital) este de origine divină ca şi fluidul cosmic existând o corelaţie între suflet, respiraţie şi aer. Circulaţia eterului pneumatic prin corp după concepţia lui Pitagora, se laeca prin artere. Platon reia concepea lui Pitagora asupra sufletului pe care o dezvoltă şi mai mult. El susţine transmigrarea sufletului din spaţiile siderale în corpul uman şi apoi, după moarte, reîntoarcerea lui în lumea astrală. De asemeni şi el considera sufletul ca o substanţă cosmică de natură divină. Aristotel atribuie cordului rolul principal în procesele psihice şi sediul cel mai important al sufletului Deşi el consideră eterul ca suport al proceselor psihice, nu-l considera şi suport ai forţei vitale care asigură viaţa organismului. Conform concepţiei lui, funcţiile cmoţional-afective şi motivaţiile sunt localizate în cord, iar funcţiile de cunoaştere, cognitive sunt localizate în ventriculul cerebral Aceşti filosofi, nu fac o distincţie între suflet şi spirit, între procesele afective şi sentimente pe de o parte şi gândirea şi memoria pe de altă parte, consâderându-le că fac parte toate din suflet.

Apostolul Pavel în scrisoarea către Corinteni admite existenţa a două suflete, unul pe care-l numeşte de esenţă spirituală, singurul care supravieţuieşte sau învie după moarte şi unul mai inferior, în sensul unei materializări mai opace, care structurează corpul fizic. Ambele se întrepătrund cu corpul fizic neavind o localizare precisă, acest fluid de origine divină a fost identificat cu suflarea divină din Geneza. În concepţia religiei islamice, în Coran se consemnează ca sediu al sufletului lot cordul; memoria, atenţia, inteligenţa şi înţelepciunea sunt situate exclusiv în inimă, în ceea ce priveşte natura sufletului, Mahomed se situează pe o poziţie dualistă considerând sufletul ca un principiu ce transcende materia şi care este insuflat de divinitate.

În evul mediu Torna de Achino considera că natura sufletului nu este cierul cosmic ci spiritul care este

transcendental şi de origine divină, eternă, ci fiind numai temporar găzduit de corp. În felul acesta el combină ideea anatomo-fizioktgică aristotelică, cu concepţia iudeo-creştină a sufletului privindu-l drept o emanaţie sau o suflare divină. El neagă deci existenţa pneumci şi a eterului ca un pricipiu material şi susţine existenţa caracterului transcendent al suportului activităţii psihice. Cu alte cuvinte, în actul creaţiei sufletul nu se transmite de fiecare dală ci se generează un suflet nou. El admite totuşi un suport raţional de origine divină şi un suflet vegetativ care poate fi abordai de ştiinţele naturii.

În timpul Renaşterii revine puternic concepţia potrivit căreia veniriculii cerebrali au rol în elaborarea proceselor psihice iar dintre acestea apeductul lui Silvius şi glanda pineală (epifiza) ar avea rolul cei mai important.

Paracelsus este primul care afirmă că omul dispune de un „spiritus vitac" adică un suflu vital care spunea el conferă substanţei anorganice calitatea de substanţă organică, el şi-a dat seama că acest corp vital este cel ce determină şi întreţine metabolismul celular şi este primul care îi atribuie calităţile de a avea memorie şi inteligenţă» Pe lângă corpul vital el admite existenţa unui principiu mai puţin material pe care îl numeşte anima şi care ar fi de provenienţă divină, este cel ce ar fi suportul activităţilor psihice, dar nu a reuşit să-l localizeze cu precizie, atribuind lotuşi un rol creierului După părerea lui Paracelsus stomacul ar fi sediul principal al corpului vital, sediul unei inteligenţe a organismului Dacă comparăm această remarcă cu ceea ce cunoaştem astăzi, el nu a greşii prea mult, căci corpul cleric sau vital se concentrează şi în spatele stomacului, fu plexul nervos solar care este un centru neurovegetativ şi eoMulează activitatea tuturor organelor abdominale. El considera de asemeni că tulburările psihice ar fi determinate de activitatea lunii, de aceea pe bolnavii psihici îi numeşte lunatici Ei consideră că soarele este corelat cu inima iar

luna cu creierul care ar fi sediul proceselor psihice. Se poate trage concluzia că toate teoriile despre suflet au următoarele trăsături comune: nu precizează anatomic locul sufletului, se consideră două componente spirituale suprapuse, principiul vital şi anima (spiritus vilae), corpul astral descris mai târziu. În epoca noastră se consideră că sediul proceselor psihice ar fi scoarţa cerebrală.

Freud este cel care admite existenţa unei vieţi psihice conştiente pe care o localizează în scoarţa cerebrală pe care am pulea-o numi suflet şi a unei activităţi psihice subconştienţe, cu localizare subcorticală. Această dublă localizare a proceselor psihice pe care a prevăzut-o Freud m-a convins că este cea mai apropiată de realilatc1 existând două entităţi distincte. Pe de o parte sufletul care este localizat în scoarţa cerebrală şi în hipotalamus şi pe de altă parte spiritul, adică „Eu!" nostru îmbrăcat în hainele perispirilului, de corp asiral, solar, universic şi cosmic, care îşi are sediul în subconştient, probabil în substanţa reticulară* Spiritul este de provenienţa divina fiind cel ce ne dă memoria, gândirea şi inteligenţa noastră. În ci se înmagazinează toate acestea şi după moartea fizică ei nu dispare ci îşi continuă viaţa de spirit liber în lumea astrală până când revine la o nouă reîncarnare, dar luând cu el tot ceea ce a înregistrat din memoria altor vieţi. În ceea ce priveşte comportamentul emoţionai, tristeţea, bucuria, râsul, plânsul, ca clemente ale sunetului acestea îşi au sediul în Uipotalamus, lot acolo se alia şi sediul poftelor noastre de sete, de foame, de saţietate sau de sexualitate. Iubirea ca clement al sufletului nostru este o combinaţie a activităţii corticale, care admiră frumosul prin organele de simţ şi liipotalamusul care dă impulsul de erecţie şi ejaculare.

Pe când spiritul este nemurilor, sufletul, după moartea fizică, lacind parte din corpul eteric şi astral, părăseşte corpul fizic, fiind un timp unit cu corpul astral, dar după un anumit timp se desparte de accsia şi dispare.

El rămâne cu atât mai mult unit cu corpul astral cu cât în viaţa păminicască a fost mai dezvoltat. În toată perioada cât el este unit cu corpul astral, sufletul doreşte să-şi satisfacă plăcerile din lumea fizică, dar nemaiavând organele de simţ fizice pentru perceperea stimulilor specifici, îşi satisface dorinţele apelând la spirit, cu care este unit prin perceperea gândurilor care îi aduc aceleaşi senzaţii, dar nu fizice, ci spirituale, cu alte cuvinte spiritul ca scânteie divină, pentru perfecţionarea lui îşi creează sufletul ca şi corpul fizic, dar după un timp se debarasează de amândouă, pentru: *îşi* crea un alt perisphit cu un alt corp eteric ca suport al. sufletului atunci când va veni la o nouă reîncarnare într-un alt corp fizic.

Din sfera sufletului face parte şi trăirea sexuală. Actul sexual se desfăşoară sub controlul hipotalamusului, ca loc central în sistemului nervos vegetativ, care prin centru simpatiei de la nivelul în adu vei dorsale şi lombare produce prin nervii splahnici ejacularea la bărbat şi orgasmul la femeie, iar prin parasimpaticul localizat în măduva sacrală produce erecţia penisului şi erecţia clitorisului, care induc automat dorinţa sexuală. În ceea ce priveşte erecţia, ca şi producerea de stimul! hormonali, pentru ovare şi testicule, aceasta este în strânsă legătură cu concentraţia testosteronului din sânge şi respectiv foliculină şi progesteron la femeie. Anumite celule nervoase de la nivelul hipotalamusului sâni astfel structurate încât prin conexiune inversă în funcţie de această concentraţie în sânge, stimulează sau inhibă organele geniiale. Această structurare specifică celulară, este dală de matriţa corpului eteric, specifică fiecărui organ în parte, cu alte cuvinte informaţia genetică se află în structura energetică a corpului eteric a organului respectiv. Orice experienţă sexuală produce o nouă trăire sufletească, dar plăcerea sexuală făcând parte din sfera sufletului, este trecătoare ca şi sufletul.

Nu acelaşi lucru se poate spune şi despre iubire,

iubirea face parte din spirit, fie că ne referim la iubirea partenerei, a fraţilor, sau a părinţilor, aceasta implică gândirea noastră şi reprezentarea în imagini a acestora şi acestea fac parte din atributele spiritului, iată de ce, iubirea adevărată, IMnd parie din spirit, este nemuritoare ca şi spiritul.

SOMNUL ŞI VISUL

ÎN TIMPUL SOMNULUI, din omuradonntt răntin pe locul de odihna corpul fizic şi corpul cleric, nu însă corpul astral şi Eul. În somn, corpul eteric rămâne unii cu corpul fizic şi de aceea funcţiile biologice continuă. Dacă corpul fizic ar rămâne singur, fără corpul cleric, acesta s-ar descompune. În somn se sting reprezentările, suferinţa şi plăcerea, bucuria şi mâhnirea, facultatea de a exterioriza o viaţă conştientă, în timpul stării de veghe, imaginile model pentru corpul eteric nu acţior neazăcu deplină putere, munca de veghe corpul iistral şi-o îndeplineşte numai înăuntrul corpului fizic, în somn el acţiouează asupra acestuia, dar din afară.

După cum pentru hrănârea corpului fizic arc nevoie de lumea exterioară cu care se aseamănă, lot astfel şi corpul astral pentru a se împrospăta trebuie să se desprindă de corpul fizic şi eteric pentru a ieşi inlumea spiritelor să se hrănească cu fluidele eterice din univers. Corpul fizic ar muri imediat dacă este rupt de mediul ambiant, căci de fapt corpul fizic al omului nu este decât o parte a pământului sau al universului fizic, din acest punct de vedre el se raportează la pământ ca un deget ai mâinii la corpul omenesc, despărţind degetul de mină, el nu mai poate să se hrănească şi moare. Tot astfel şi corpul astral, dacă el nu s-ar despărţi de corpul fizic şi corpul eteric în timpul somnului, nu ar putea ieşi în spaţiu, nu s-ar putea reîmprospata cu fluidul astral şi astfel omul ar muri. În timpul stării de veghe corpul astral este smuls mediului său, numai în somn ci este într-o lume asemănătoare lui în starea de veghe este absorbit de corpul fizic şi eteric pe

care le umple peste tot, iar prin aceste organe corpul astral percepe lumea exterioară, în interiorul corpului el păstrează numai-imaginile modei de care are nevoie corpul eteric, căci în timpul somnului corpul astral primeşte imaginile lunii care îl înconjoară, trăind în universul din care s-a născut omul întreg, *în* univers aflându-se izvorul imaginilor prin care omul primeşte forma sa. În timpul stării de veghe sufictul-spirit înlocuieşte imaginile model cu propriile sale modele. De îndată ce simţurile îşi încetează activitatea, o forţă creatoare îşi face apariţia în om, este acelaşi clement creator care există şi în somnul fără vise şi care atunci reprezintă starea sufletească opusă stării de veghe. În timpul somnului cu vise, corpul astral mai păstrează o anumită legătură cu corpul fizic şi corpul eteric printr-un cordon fluidic, dacă se rupe şi această legătură atunci avem somnul fără vise, deci şi cu organele de simţ corpul astral nu mai poate raporta just imaginile din vis, la adevăratele fenomene şi obiecte din lumea exterioară…

MONODEISMUL ŞI NORMALIZAREA VISELOR. CI Alt VIZIUNE ÎN VISE

Prin monodeism se înţelege o gândire puternică despre o acţiune sau un lucru, pe care o aducem în primul plan, căutând în acelaşi timp să ne gândim şi la altceva, Monodeismul este o puternică viziune a autosugestiei.

În lumea astrală, cu această stare a monodeismului, de visare punem în valoare o temă pe care s-o subjugăm forţându-ne ca scopul propus să-l dobândim cu orice preţ. Cu cât vom reuşi mai bine să ne concentrăm gândurile asupra muncii pe care o depunem, cu atât mai bine ne vom deconecta de influenţele zgomotoase şi vom coordona forţele sufleteşti şi spirituale în scopul deservirii muncii noastre facă nicio abatere, cu atât mai bine ne va reuşi atingerea ţelului propus. Cu cât vom reuşi să ne concentrăm gândurile doar pe un singur lucru înainte de culcare, şi mai ales acest gând să te ultimul cu care

adormim, cu atât mai sigură va fi reuşita noastră, acest gând va fi preluat în timpul somnului de corpul nostru astral la care se va gândi pe lot parcursul nopţii şi care se va ocupa de el pentru rezolvare, încât la trezire, problema care ne-a frământat în cursul zilei precedente va avea o rezolvare sigură. Cu alte cuvinte starea de monodeism poate să transpună în spaţiu corpul nostru astral, fără să intervină hipnoza, această stare de monodeism este foarte utilă în mai multe acţiuni ale noastre. Înainte de a adormi» Eul nostru trebuie să-şi amintească în linişte şi singurătate toate amintirile zilei trecute şi să-şi fixeze în gând ceea ce doreşte să realizeze a doua zi. Doctor Bernardt în lucrarea sa „Cartea minunilor şi secretele naturii" descrie cum prin starea de monodeism se pot rezolva probleme care în starea de veghe nu s-au putut rezolva Vise de asemenea natură sâni destul de des întâlnite şi în literatură. Important este ca oamenii să-şi însuşească capacitatea prin care să-şi amintească exact ceea ce au visat. Pentru aceasta trebuie ca dimineaţa la trezire să se concentreze asupra visului şi să-şi retrăiască toate fazele lui, chiar să-şi noteze pe hârtie visul. Pentru a ajunge la starea de monodeism natural, trebuie să exersam mai întâi cu lucruri mai uşoare, ca de exemplu: ne impunem ca a doua zi dimineaţa să ne sculăm veseli şi bine dispuşi sau să ne trezim la o oră fixă, apoi se trece la exerciţii mai grele. Pentru obţinerea stării de monodeism trebuie să alungăm alte gânduri care ne îndepărtează de la planurile noastre ca astfel să putem ajunge la ţţ& neentrare puternică şi curată, problema pe care vrem s-o rezolvăm să fie ultimul nostru gând cu care adormim. În ceea ce priveşte visele acestea sunt de trei feluri:

6. vise care se produc din instincte fizice, aceste vise sunt chinuitoare şi se produc înainte de miezul nopţii;

7. vise care se produc sub influenţe exterioare şi pe care le putem condiţiona;

8. adevăratele vise care se produc în majoritatea

cazurilor în orele de dimineaţa.

Visele produse în legătură cu influenţele excitaţiilor fizice sunt legate de sânge, de organele interne ale organismului Dacă înainte de culcare mâncăm sau am mâncat seara alimente greu digerabile» visele vor fi chinuitoare, căci respiraţia este îngreunată, nervii se abat de la starea lor normala de repaus. Din conţinutul viselor se pot produce modificări importante în organism, aşa de exemplu în caz de vise cu accidente mortale, se produc pulsaţii puternice ale intrimii, se măreşte tensiunea arterială, respiraţia este îngreunată. A doua zi munca este obositoare, iar starea generală a noastră este foarte proastă. Excitaţiile sonore din timpul nopţii, pot produce diferite vise, de exemplu zgomotul monoton al ploii duce la vise prin care asistăm la concerte de muzică, sau zgomotul pe care îl face vântul ce bate în uşa, duce la vise prin care hoţii încearcă să spargă uşa ete.

În scopul ducerii la bun sfârşit a oricărei dorinţe, precum ar fi visele determinate, trebuie să avem în vedere următoarele reguli: cu cel puţin două ore înainte de culcare vom mânca masa tic scara, care va II uşoară şi nu vom bea băuturi excitante ca: alcool, cafea, ceai.

Cu cei puţin două ore înainte de a adormi, nu vom face niciun fel de eforturi fizice, timpul ce se scurge de la terminarea cinci până la culcare, să-l petrecem în pace şi linişte şi să ne gin di în numai la lucruri plăcute, de asemeni înainte de a adormi, să căutăm ca corpul să fie într-o poziţie cât mai comodă, să nu ne culcăm pe partea seringă, căci această poziţie îngreunează bătăile inimii, şi nici pe burtă, capul să fie în direcţia Nord, iar picioarele spre Sud, căci curentul cosmic circulă pe direcţia sud-nord, el trebuie să intre în corp prin picioare şi să iasă prin creştetul capului, este bine să avem în camera de dormit aer proaspăt, şi dacă se poate, să dormim cu geamul deschis, pentru ca aerul proaspăt să pătrundă mereu în cameră, să lăsam să pătrundă o uşoară rază de lumină,

pentru ca visul să nu fie întunecat, de asemeni să nu folosim în camera de dormit par fu muri sau alte mirosuri artificiale. Dacă avem posibilitatea să ascultăm înainte de culcare puţină muzica bună, dar în surdină. Cel ce doreşte să vadă un vis determinat, după ce s-a culcat în pat să nu mai discute cu nimeni, Hă exerseze timp de 10 – 15 minute, exerciţii de concentrare a fţindirii, care să aibă. Ia baza închipuirea obiectului dorit Este posibil ca perechea celui adormit (soţ-soţie) să-i sugereze visul le trebuie visat, pentru aceasta cu ajutorul concentraţiei gândirii să-i şoptească la ureche ce trebuie să viseze, la o oră, după ce acesta a adormit. Acest procedeu se numeşte „educaţie asiiulă” şi poate fi aplicat şi în cazul copiilor şoptindu-le cuvinte de îndreptare.

Arta condiţionării viselor, duce la al treilea fel de vise, acelea de clarviziune. Preoţii din antichitate cunoşteau bine acest procedeu, ei puţind obţine în starea de monodeism, vise de clarviziune, cu acţiuni ce urmau să se desfăşoare în viitor.

Putem visa de asemeni şi amintiri din alte vieţi trăite, este aşa-numiiul fenomen „déjà vu”.

Aşa cum am descris în timpul somnului corpul astral se împrospătează cu flujd cosmic. Este bine de subliniat faptul ca acest fluid cosmic, care este încărcat cu electricitate alternativă, nu-l putem primi din univers decât în timpul nopţii, atunci când între pământ şi univers, nu se interpune soarele, căci fluidul solar este încărcat cu electricitate pozitivă şi se opune fluidului cosmic Din această cauză nu se poate compara somnul din timpul zilei cu cel din timpul nopţii, fluidul solar împrospătează în special corpul eteric, care pătrunde în organism prin mâna stângă şi iese prin mâna dreaptă, numai că în corpul omenesc acest corp eteric are o dublă polaritate. Pe partea stângă este încărcat electromagnetic negativ, iar pe partea dreaptă electromagnetic pozitiv, aşa cum am descris în capitolul magnetism»

Corpul astral în timpul nopţii, părăsind corpul fizic şi eteric, se întâlneşte în lumea astrală cu alte corpuri astrale-spirite, ale oamenilor încarnaţi, sau a celor morţi cu care poartă conversaţii, se plimbă alături de ei şi se informează de la ei, f

BĂTRÂNEŢEA

cu secole în URMĂ, BĂTRÂNEŢEA a preocupai pe gânditori (Cicero, Senecat Shopeiihauer) constituind de asemenea subiect de inspiraţie pentru Rembrandt, Michelangelo, Delacroix şi mulţi alţii. Este fenomenul care produce moartea naturală. Ce se întâmplă în organismul omului încât acesta se schimbă atât de mult în aspectul fizic şi *îi* scad toate funcţiile organismului? Ce se consumă sau ce nu se mai consumă? Fundamental din punct de vedere biologic, în procesul de îmbătrânire este scăderea capacităţii de adaptare, fenomen care trebuie înţeles atât la nivelul funcţiilor diferitelor organe cât şi la mvelul. metaholismului celular. Ansamblul mecanismelor de reglare care conduc la echilibrul dinamic al homeostazâei, funcţionează mai lent sau insuficient. Homcosiazia ta bătrâni, adică, constanţa parametrilor toiedâului intern: PH, presiune parţială a oxigenului şi bioxidului de carbon în sânge şi celule o anumită concentraţie a ionilor. Aceste mecanisme se asigură printr-o reglare neuroaiormonală, celulară şi intracelulară.

La bătrâni această homeostazie se realizează mai greu, iar mai târziu perturbarea este ireversibilă. Apare o arterosclerozâ generalizată, o modificare a substanţei fundamentale a ţesutului conjunctiv, a colagenului, hipo trofic musculară, o scădere ponderală şi în înălţime, o micşorare a capacităţii respiratorii» o osteoporoză generalizată. Toate funcţiile organismului devin insuficiente, apare o perturbare a proceselor psihice, bătrânii devin anxioşi, agresivi, conllictuali, emotivi şi egoişti. Se observă o scădere a memoriei caracterizată prin inerţie şi reducerea asocierilor cu o incontinenţă

psihoemoţâonală.

Îmbrătânirea aşa-zisă primară (programată) situează în centrul atenţiei acizii nucleici şi proteinele componente ale macromolcculelor de acid dezoxâriboriucleie de la nivelul-cromozomilor. Apar erori în replicarea ADN-ulu* cu sinteze de proteine false. Se modifică puterea iittunologică a organismului prin apariţia de complexe antigen-anticorplasupra propriilor organe. Se produce o deshidratare progresivă a organismului.

Se considera că după vârsta de 40 de ani, vârsta la care se constată un maxim funcţional, capacitatea funcţională a organismului scade anual cu O, 5 – 1, 5 Procesul de îmbătrânire diferă de la individ la individ, fiind legat de zestrea sa genetică. Se ştie că durata de viaţă este înscrisă în cromozomul 7, Exista o îmbătrânire fiziologică-normală care se produce în anumite etape: între 45 – 49 de ani este perioada de tranziţie, între 6U-75 de ani perioada omului vârstnic, între 75 – 89 de ani omul bătrân, iar peste 90 de ani – longevitate.

Există şi o îmbătrânire patologică, similară stării de boală, care presupune o dereglare rapidă, avansată, care imprimă un decalaj între vârsta calendaristică şi vârsta biologică, în mod normal începând după 50 de ani se observă o scădere a vitezei de propagare a influxului nervos în lungul axonilor cu o creştere treptată a perioadei de latenţă. La nivelul scoarţei cerebrale se observa o încetinirc a ritmului Alfa a undelor cerebrale. În sistemul imunitar se pierde capacitatea de recunoaştere a celuiclor anormale rezultate din diviziunile celulare (se ştie că la nivelu! întregului organism zilnic se formează miliarde de celuic not). Anumite toxine exogene au de asemenea un rol important, dintre acestea alcoolul şi tutunul sunt pe primul pian, se cunoaşte efectul nociv al tutunului, o singură ţigară scade durută de viaţă cu cinci minute, S-a remarcat că vigoarea organismului atât la femeie cât şi la bărbat sâni strâns corelate de funcţia normală a ovarului şi a

testiculului. Cu cât fenomenul de menopauză la femeie şi andropauză la bărbat se produc la o vârstă timpurie, cu atât fenomenul de îmbătrânire este mai precoce.

Instinctul de perpetuare al speciei nu mai poate fi îndeplinit iar menirea individului în această viaţă se încheie…

şir

MODIFICĂRI ORGANICE ÎN PROCESUL DE IM BĂTRÂNI Kll

Înibutrinirai pulmonară în procesul de îmbătrânire la nivelul plămânilor au loc modificări care angajează deteriorarea progresivă a ţesutului pulmonar şi o creştere a rigidităţii cutiei toracice. Se măreşte sistemul alveolar prin dilatarea alveolelor, se reduce el estici ta tea plămânului şi creşte acrul, rezidual din alveole. Capacitatea respiratorie se reduce, de asemeni se reduc capilarele pulmonare. care duc la o insuficienţă respiratorie. Scade amplitudinea respiratorie, toracele apare lărgit, gâobulos, omul respiră mai greu, obosind uşor căci se reduce cantitatea de oxigen pe care plămânul o poate transporta pentru ţesuturi. Ut toate modificările pulmonare se adaugă şi modificări ale cutiei toracice, prin apariţia de deformări ale coloanei vertebrale, prin scolioză şi mai ales priit ciroza.

Modificări ale aparatului cardio-vascular

Procesul de îmbătrânire, duce la o arteroscicroză generalizată, Cardiopatia ischemică este forma cea mai frecventă de manifestare a arterosclerozei şi cauza cea mai frecventă de deces. La acestea se mai adaugă o uşoară hipertensiune arterială prin sclerozarea pereţilor zraselor mari. Modificările cardiace încep să apară după vârsta de patruzeci de ani şi ele încep în special cu modificări în ventriculul sting, cel care are sarcina cea mai importantă de a trimite în circulaţie la fiecare sistolă, o cantitate de sânge ce trebuie să învingă presiunea ce o fac pereţii vasculari, ci se măreşte în volum.

Echilibrul hemodinamic, este menţinut de inimă până înjurai vârstei de 55 – 60 de ani, după această vârstă, inima nu se mai adaptează la efort şi nici la mărirea valorilor presiunii arteriale. Starea funcţională a celor două artere coronare care hrănesc muşchiul inimii se modifică foarte mult. Creşte cantitatea de grăsime din jurul vaselor coronare, lumenul lor se îngustează, inima primind mai puţin sânge, ceea ce duce la miocardoscicroză.

Se produc modificări în circuitul influxului nervos specific ai cordului, apar blocuri de ramură, extrasistole sau alte modificări de ritm cardiac, apar sufluri cardiace, iar puterea de contracţie a inimii scade. Se produc frecvent crize de angină pectorală, stări de preinfarct şi infarcte miocardice.

Cel mai mare număr de bătrâni mor prin insuficienţă cardiacă.

Procesul de înirâtiiire normei» u sistemului nervos

Sistemul nervos uman dispune de circa I011 (zece la puterea a unsprezecea) celule şi fiecare neuron dispune în medie de zece la puterea a patra contacte sinaptice. Fiecare neuron, are circa zece la puterea a opta molecule şi fiecare din aceste molecule se reînnoiesc de circa zece la puterea a patra în cursul unei vieţi, Procesul de îmbătrânire, duce la o acumulare de lipofuscină în neuron, o degradare a neurofibrilelor, se produc modificări în mitocondrii, care îşi reduc numărul.

La nivelul acidului dezoxiribonucleic şi acidului ribonucicic apar legături alterate, cu dereglări în biosinteza proteică.

Se produce o proliferare a ţesutului conjunctiv dintre neuroni, a nevroglici. Vasele cerebrale suferă un proces de arterosclerozâ, se produce o scădere a greutăţii creierului, care ajunge la 1/7 din greutatea adultului. Apar instabilităţi în mers, baza de susţinere arc tendinţa să se lărgească, mişcările de întoarcere se fac mai greu, apar

mişcări involuntare ale inimilor, Iremuraţiuni şi mişcări coreice.

Mirosul este diminuat, de asemenea şi vederea este diminuată, apar atrofii musculare la nivelul mâinilor, scade memoria şi apar modificări de orientare în timp şi spaţiu, se observă o scădere a nivelului intelectual, o diminuare a atenţiei şi o leiuoare în gândire. Apar stări depresive, instabilităţi emoţionale cu stări agresive, se accentuează egocentrismul.

Toate aceste simptome pot duce la demenţe senile.

Îmbălrtnirea aparatului digestiv

După vârsta de 50 de ani, musculatura pereţilor stomacului începe să se atrolleze, pereţii devin subţiri, corpul gastric devine aton, se alungeşte căzând uneori până în pelvis, scade aciditatea gastrica. De asemeni şi la nivelul intestinului se produce o evoluţie musculară, intestinul devine aton, creşte meterosimul abdominal şi scade peristaltica, majoritatea bătrânilor suferind de constipajie, apar tulburări sfincteriene, cu pierdere involuntară a scaunului, *i*

Îndjucrâmreu aparatului renul

Modificările sclerozei apar şi la nivelul rinichilor, care îşi micşorează volumul cu 30 – 50% faţă de adulu Modificările apar am la nivelul glomerunului renal al tubilor renali şi în ţesutul mlerslâţial. Apar mkţiuni frecvente, mai ales nocturne cu incontinenţe de urină, scade capacitatea de concentraţie a rinichilor, în urină apar proteine şi clemente figurate ale sângelui (hematii şi Icucocite).

La bărbaţi se întâlneşte frecvent ademonul de prostată, care provoacă micţiuni şi mai frecvente şi o greutate în actul micţiumi.

Modificări produse în sânge în cadrul bătrâneţii

Odată cu vârsta, scade conţinutul bidric al organismului, se pierde atât apă extraccluiară cât şi apa intracelulară. Scade concentraţia fosforului şi calciului,

scad proteinele din sânge printr-o umimuare a sintezei lor la nivelul ficatului, scade aportul de glucoza spre ţesuturi, dar creşte lent şi progresiv concentraţia lipidelor şi colesterolului, care favorizează producerea arterosclerozel Scade concentraţia hemoglobinei, având loc o diminuare a hemalozei pulmonare şi are loc de asemeni o diminuare a hametopoezei la nivelul măduvei osoase.

Modificări produse de înliătrânire la nivelul glandelor endocrine

La vârstnici, hipofiza se atrofiază, în special ia bărbaţi, procesul de îmbătrânire se corelează cu o scădere a sensibilităţii hi pol à la mice la semnalele periferice, Menopauza, s-ar explică prin lipsa inhibării, ciclice, programată genetic, a producţiei de gonadotrofine hipofizare. Are loc o scădere a funcţiei glandei tiroide care se manifestă prin aspectul uscat şi zbârcit al pielii, prin astenie, constipaţie, căderea dinţilor, scleroza vasculară şi hipoacuzie progresivă, în ultimele decade de vârstă se remarcă şi o scădere în volum şi greutate a glandelor suprarenale. Are loc o scădere continuă a producţiei de hormoni sexuali. Testicului prezintă un proces continuu de fibroză. Celulele ce secretă testosteronul se atrofiază şi degenerează. Celulele ce secretă spermatozoizii, îşi reţin 50 % din capacitate, până ia adânci bătrâneţi. Ovarele la menopauză, suferă un proces intern de atrofiere, devin scicrochislice, cantitatea secreţiei de foliculină şi progesteron scade până la dispariţie. Sânii îşi pierd din consistenţă, se produce o scleroză a vulvei, o scleroză a vaginului şi o atrofiere a uterului.

Modificări produse prin îmbătrâiilre asupra organelor Şi articulaţiilor

Oasele corpului suferă un proces de osteoporoză, care apare imediat după menopauză la femeie iar la bărbat după andropauza dar ceva mai târziu. Osteoporoza, dă dureri osoase şi articulare, oasele îşi pierd rezistenţa şi elasticitatea, fracturindu-se uşor. La nivelul articulaţiilor,

apare frecvent artroza, mai frecvent la bărbat înainte de *45* de ani şi apoi mai predomine! în la Femei după 55 de ani Ea poate apare pe coloana vertebrală, cervicală, dorsală sau lombară. Adesea se produc şi modificări în discul inierverlebral. La genunchi, însoţind artroza, poate apare şi lichid în articulaţie.

După ce am trecut Toarte pe scurt, toate modificările organismului uman, în procesul de îmbătrânire, se pune întrebarea firească: de ce îmbătrâneşte omul, de ce trebuie să moară atât de transfigurat faţă de aspectul lui din tinereţe. Ce factori intervin? La aceste întrebări s-au încercat foarte multe explicaţii, una ar fi aceea că copierea noastră, care se face încontinuu schimbând în totalitate toate celulele corpului o dată la 7 ani, nu se mai face exact, că ADN-ul nu se mai copiază identic, după fiecare replicare necesară diviziunii celulare. Dar ce factor intervine pentru a determina acest proces?

S-a dat şi o ipoteză, că organismul ar fi continuu intoxicai cu produşi toxici, rezultaţi din putrefacţia intestinală şi că aceşti produşi (fenol, scatol, indol) ar acţiona asupra celulelor ficatului, unde se face sinteza proteinelor, precum şi asupra măduvii osoase unde se fabrică globulele roşit şi globulele albe ale sângelui. De aici, a venit ideea anihilării florei de putrefacţie din intestin, prin consumul regulat de iaurt, pe care îl recomandă BogomoletS-a insistat şi asupra rolului pe care îl au cele două glande de reproducere, ovarul şi testiculul, plecând de la constatarea că o dală cu menopauza şi andropauza, începe un proces ireversibil al îmbătrânirii, cu pierderea vigoarei fizice şi a dorinţei de viaţă. Folosirea procainei (gerovttal, as la vital) preconizată de şcoala românească de geriatrie, pare a inceiini în oarecare măsură procesul, prin acţiune directă asupra celulclor, probabil prin activitatea unei enzime, numită adenil ciclază, dar în orice caz nu poate evita procesul de îmbătrânire.

Explicaţia cea mai plauzibila o dă ştiinţa spirituală. Aţi văzut că forja viului, forţa care întreţine viaţa, aceea care formează scheletul structurai, energetica! organismului este corpul cleric, sau corpul nostru vital. Mai întâi apare acest schelet energetic şi pe el se aşază corpul nostru fizic.

Meam pus de multe ori următoarea întrebare: se ştie că dacă printr-un accident sau printr-o intervenţie operatorie, se produce o lipsă de substanţă, să zicem de piele pe un loc oarecare al corpului, organismul îşi reface această piele, dar nu apare la locul respectiv altfel de ţesut, să zicem os sau muşchi, apare tot piele, sau într-o fractură osoasă, organismul îşi creează calus şi apoi os, dar tot os şi nu altfel de ţesut şi aşa mai departe. Cine are inteligenţa aceasta invizibilă să conducă aceste procese? Am amintit la capitolul respectiv ca într-o secundă organismul nostru, primeşte peste o sută de milioane de unităţi informaţionale, atât din mediul intern dl şi din cel extern, dar că acestea sunt decodificate, selectate fiecare după importanţa ei şi numai o mică parte devine conştientă.

Aceasta înseamnă că cel care efectuează un lucru conştient, inteligent, trebuie să aibă el la rându-i o inteligenţă, şi am spus atunci ea acesta este subconştientul nostru. Pentru fiecare stimul, acest organ răspunde corespunzător, acesta este spiritul nostru, el are informaţia cum se poate reacţiona în diverse situaţii, din diverse situaţii trăite în viaţa actuală sau din alte trăiri anterioare. Dar, el pentru a răspunde, arc nevoie de materialul necesar lucrării respective, acest material, este corpul nostru de energie, corpul nostru vital, matricea necesară formării diverselor ţesuturi ale corpului. Atunci înseamnă că acesta devine deficitar, de ce devine el deficitar? El se împrospătează prin absorbţie din univers, prin anumite centre invizibile cu ochiul liber, dar vizibile prin vederea spirituală. Sunt cele şapte „roate”, „discuri” sau „rozele”

pe care le-am descris. Aceasta înseamnă că ei e devin insu Gcienic, pentru că energia cosmică este în permanenţă şi! nu se epuizează niciodată. Aceasta este cauza procesului de îmbătrânire, pierderea treptată a forjei vitale, a corpului de energic pe care II numim corp vital. El nu se mai împrospătează, dar se consumă mereu pentru întreaga noastră activitate celulară. Aşa, se explica, de ce o ţigară scurtează durata vieţii cu cinci minute, ca alterează câmpul de energie nu numai la om chiar şi la o plantă care se află în preajma fumului de ţigară, care se ofileşte. Aşa se explica şi faptul că şi viaţa petrecută la ţară în aer curat, sau în staţiune de munte, cu posibilitatea de a se împrospăta mai uşor forja vitală, duce la o prelungire a duratei noastre de viaţă cu cel puţin 7 – 10 ani. De altfel, la capitolul nutgnettsm, am descris cum se poate reda vigoarea fizică şi uneori trata anumite boli, prin acest transfer de energie. MOARTEA

MOARTEA ESTE FENOMENUL care a preocupat mintea omenească, de când omul a iipăj ut pe părnini. Niciun un eveniment nu l-u pus mai adânc pe gânduri ca această nemişcare şi răceală a corpului omenesc, din momentul morţii.

Sălbaticul cel mai îndobitocit, are şi el un sentiment că s-a petrecut ceva extraordinar cu semenul lui. Acest. sentiment s-a întărit şi prin observarea că toate fiinţele pe care le-a cunoscut, la o anumită vreme mor. Nimeni nu scapă morţii. Toţi suntem supuşi durerii, de a vedea pe cineva iubit din jurul nostru, piccind în lumea invizibilă ochilor noştri. Acest eveniment aşezat cu desăvârşită înţelepciune de Dumnezeu, a produs mii şi mii de secole asupra omului, atiica griji, atiia frică şi atâtea superstiţii, încât toată existenţa lor a siat sub teroarea zilei Tataie, ca iniine, poimâine sau într-o zi, va muri şi va dispare pentru totdeauna. Totul este o deşertăciune, din primânt ai fost creat şi în pământ vei ajunge, aşa cum spune Sfânta Scriptură, Hiră să iei cu tine nimic din ceea ce ai agonisit.

Omenirea nu este lămurită ce se petrece dincolo de mormânt, mmstă trecere dintr-o stare în alta este un element comun la lot ceea ce exista în univers. În această lumină, viaţa omului tapată un alt înţeles, iar moartea din oribilă şi respingătoare, devine un element firesc, omul scapă de întunericul vieţii pământeşti şi trece într-o lume de lumină, dacă s-a străduit să respecte pe pământ legile divine. Este bine ca omul să aibă cunoştinţe despre actul morţii, căci astfel, agonia va o prelungita şi în plus spiritul lui ajuns în spaţiu multă vreme nu este lămurit, unde este, ce s-a întâmplat cu ei, se zbate în neştiinţa şi abia târziu îşi dă seama că se află într-o lume formala din altfel de material şi în alte condiţii decât în viaţa pământească. Pentru maicrialişti, cei ce pretind ca ştiu tot ce este de ştiut în lumea fizică, care nu văd în viaţa plantelor, a animalelor şi a omului decât fenomene fizice şi chimice, biologice şi mecanice, parc că viaţa omului este aceasta pe care o trăieşte pe pământ, totul s-a sfârşit cu tine, când ai ieşit din cadrul vieţii Deci am putea spune că sunt oameni care nu mai cred în existenţa unei vieţi dincolo de moarte.

O altă categoic înclină a crede în existenţa unei alte vieţi, dar nu îşi închipuie unde şi cum va fi; în fine, o a treia categorie, a celor iniţiaţi, care cunosc perfect evoluţia spiritului uman după moarte. Religia creştină, la început a ştiut să propovăduiască nemurirea sufletelor şi nenumăratele lui reîncarnări, dar cu timpul a pierdut orice cunoştinţă a lumii invizibile, mărginindu-se a susţine numai teoretic şi numai în legătura cu condiţia vieţii pe pământ, soarta spiritului nostru după moarte, ea nemaifiind în măsură să dea o explicaţie, referitor la domeniul şi felul de viaţă al omului după moarte. Se mărgineşte să ne spună despre o viaţă plină de chinuri în iad, pentru cei ce s-au făcut culpabili în lumea pământească, şi de viaţă fericită în Rai, pentru cei ce au ascultat de învăţămintele din Săma Scriptură. Altă dată, cunoştinţele cu ceea ce se întâmplă cu un om după moarte,

erau cunoscute de preoţime şi le transmiteau oral urmaşilor şi discipolilor. Doctrina teozofică, spiritistă, este singura care ne mai dă astăzi ştiri despre rostul sufletului în lumea fizică şi a spaţiilor, de creaţiunile spiritului divin, de natura şi atributele fiinţei supreme, în general, aceste comunicări nu sunt crezute de cei ignoranţi, le neagă cu încăpăţânare, deşi se pretind savanţi, fără să studieze dacă spiritul divin a dat fiecăruia dintre noi judecata de a cerceta lucrurile şi faptele, ca să cunoască adevărul Este la mintea celui mai simplu om, că dacă asemenea comunicări şi explicaţii de fetul cum moare omul, cum se reîncarnează şi cum trăieşte în spaţiu, în stare de spirit liber, se potrivesc la mii şi mii de comunicări făcute unor persoane străine unele de altele, prin ajutorul a diferiţi mediumi şi din ţări depărtate unele de altele şi în diferite timpuri – este nepermis să nu-i dai crezare.

Cunoscând aceste taine, moartea ne apare ca un incident.

— Simplă formă de trecere dintr-o stare în altă stare.

Moartea fizică nu schimbă natura omului, nimic din ceea ce a văzut, citit şi auzit în diferitele lui vieţi păinimoşii. După moarte în lumea spaţială, el nu este nici mai mult nici mai puţin, decât gradul lui evolutiv din punct de vedere spirâtual. Gradul evolutiv din lumea spiritelor nu corespunde cu funcţia pe care un om a avut-o în lumea fizică. Se poate ca un simplu cioban, cum a fost Petraehe Lupu de la Maglavit, care a fost un medium uuditiv în lumea fizică, sau un biet plugar neştiutor de carte, dar admirabil ca moralitate, după moarte să fie de o vibraţiune ftiiperioară în lumea eterica unui profesor universitar sau unui preşedinte de ţară. Valoarea unui spirit nu se măsoară după lungul lui social pământesc, după cunoştinţele din lumea fizică

— I după vechimea spiritului lui, după gradul lui de evoluţie morală şi intelectuală.

Moartea fiind un lucru natural, manifestările de a

boci, zile, Iuţii sau ani după plecarea în lumea spiritelor a unui părinte, sau frate nu sunt indicate, căci durerea produce unde eterice, care străbat spaţiile din jurul pământului. Ele merg şi se adresează celui plecat şi produc asupra lui o mare suferinţă. De multe ori strigatele de durere în pragul morţii, ai celor din cameră, ac ca spiritul să nu se poată desprinde uşor de corpul lui fizic, în popor uneori de spune: wL-a întors de la moarte", Aceasta, pentru un scurt timp, dar provoacă spiritului o foarte mare suferinţa.

Spiritele din lumea astrală ne vizitează, ne fac cunoscută prezenţa lor, prin mici semne: trosnituri de obiecte, ciocănituri în oglindă sau geam, spargerea de la sine a unor obiecte, sau o străfulgerare dacă în cameră este întuneric. Dar orice comunicare pe care o fac spiritele, trebuie aprobată de spirite superioare lor. În Bucureşti, înainte de război, îşi ducea vitfţa lui liniştită un om, care era un medium auditiv. Pe când era la şcoala comercială avusese un coleg cu care s-a înţeles foarte biue, fiind buni prieteni. Acest coleg a murit de tânăr. Într-o seară, aude glasul colegului său mort, care îl avertizează că va avea o mare nemulţumire de acolo de unde nu se aşteaptă. La puţin timp a primit o citaţie, prin care fratele lui îl acţiona în judecată, pretinzind că ar fi primit o sumă de bani de la mamlor care tocmai murise. Fără probe fratele a pierdut procesul Comunicarea care i-a Scut-o colegul mort, o făcuse iară aprobarea spiritelor lui superioare. Pentru aceasta a fost condamnai la o nouă reîncarnare.

Duplaproape un an, omul aude din nou glasul prietenului său, care îi spune că în spaţiu orice greşeală se plăteşte, eu te-am avertizat că vei avea un necaz fără să am încuviinţarea superiorilor mei şi pentru această faptă am fost pedepsit şi mă nasc în sânul unei măicuţe aici în Bucureşti, după naşte* rea trupuşorului meu, am mai trăit câteva luni şi am plecat! lăsând în lacrimi şi durere pe

sărmana mea mamă. Acum sâni iar spirit liber, şi voi mai veni la tine dar nu îţi voi mai spune nimic fără ştirea celor mari" (relaiare redată din cartea „Taina cerului şi a pârnintului" de Scarlat Demetrescu) *

ACTUL MORŢII

Sehzaţiile care preced şi urmează morţii» sunt variate de la om la om şi depind de înălţimea morală a spiritului care pă raseşte pământul.

În general separarea spiritului de corp se face gradat, incelul cu încetul. Cu cât legătura fluidica dintre corp şi suflet este mai mare, cu atât agonia va fi mai lungă. În momentul morţii toate evenimentele din viaţa lui sunt amintite. Această retrăire îi vieţii pământeşti se face fulgerător, după care spiritul este cuprins de întuneric. Acum spiritul, eu toate învelişurile sale de corp astral, solar şi cosmic, se strecoară afară prin creştetul capului, ieşind ca un fum de ţigară, sub forma unei ceţe aburii, ce se înalţă spre tavanul camerei.

Clarvăzătoarea Eglen Garett din New York, vedea spirale de energie părăsind cadavrele, trei zile după decesul lor. Aceste vurbe de energie, erau asemănătoare cu traseul, înregistrat la acelaşi aparat în momentul când Nely Mihailova deplasa de in distanţă obiectele.

Sergheiev reuşeşte să descopere la oarcere distanţă, circa I metri de mort, timpuri de forţă electromagnetică. Dr. Doupli. cântărind omul muribund înainte şi după exitus, constată greutatea lui scade brusc, cu o valoare a învelişurilor sale ifc Mi iile.

bi spiritele inferioare degajarea sufletului de corp se face pliu gură, odată cu ultimul suspin. Când tot perispiritul a ieşit afară din corp, această masa fluidică, se adună şi îşi ia forma de om identică cu acela care moare, apoi cordonul de legătură se rupe de dublul vital, şi spiritul pleacă spre regiunile eterate ale spaţiilor, plecând prin tavan şi perele ca şi când nu ai exista. Până nu s-a rupt acest cordon flutdic de corpul vital, omul care este în

agonie, spune că vede în jurul lui, în camera lui, câteva fluide în care recunoaşte pe mama, tatap vreun frate sau prieten care au murit mai înainte, uneori are loc o conversaţie cu aceştia, cei de faţă se uită, dar nu văd nimic.

Aceste fiinţe invizibile, au venât din iubirea ce o poartă celui ce moare, să-l ajute la destrupare şi apoi să-l petreacă în nou; i lui călătorie. Unul dintre ei este călăuza lui în noua viaţă pe care o va avea.

În momentul morţii, cei de faţă sunt cuprinşi de fiori de jale, încep să plângă, să se jelească, manifestări care nu sunt bune pentru spirit deoarece, acestea pot duce chiar la rechemarea lui în trup pentru câteva momente şi apoi să fie nevoie de mari sforţări să afectucze destruparea. De aceea este bine să facem tăcere absoluta în jurul omului care moare.

Dar ce se întâmplă cu omul care se sinucide? în acest ea? nesocotit, nu se da posibilitatea spiritului de a se purifica, în noua lui reîncarnare, a încălcat legea divină a nedistragerii. Pentru acest fapt, va suferi şi mai groaznic în vieţile lui carnale viitoare.

Spiritul omului ce şi-a distrus corpul, instrumentul orânduit de spiritul divin, va rămâne pe lângă cadavrul său, pinU în ziua când va avea să-l părăsească în mod firesc con fonii destinului său, în tot acest timp ci va repeta actul sinuciderii provocându-şi o suferinţă cumplită.

Din relatările spiritului sfântului Mina, rezultă că în im»mentul morţii, sosesc trei mesageri destrupătorî. Cel mai miciţi grad, are rolul de a demagnetiza şi a decteciriza corpul» de a nu mai avea puterea de atracţie asupra sufletului, at doilea taie toate firicelcic fluidicccc silit animale de celulele corpului fizic, al treilea absoarbe ca un magnet spiritul, toate particulele eterice ce formează perăspiritu! acestuia, în acelaşi timp, un spirit foarte evoluat lucrează asupra scânteii din spirit, ţa Eului) pentru cu acesta să părăsească primul corpul. După ce spiritul s-a

desprins de corp şi a devenit liber – fiind dezbrăcat şi de hainele lui planetare, nemaipuiând sta în preajma pământului fără acest înveliş, îmbracă o nouă haină cu care se prezintă în faţa spiritelor superioare.

Ilaina lui planetară, fiind folosită de alte spirite ajunse la acel grad de dezvoltare, adică la stadiu] planetar, pentru o nouă reîncarnare. Tot ce v-am relatat până aici despre actul morţii, sâni comunicate oamenilor pământeni de spiritele morţilor, prin mediumii în şedinţele de spiritism, lata o relatare a unui soldat, care a murit de tifos exantematic, în timpul războiului din-Ire Nord şi Sud, în S.U.A.

Fiind întrebat ce impresie a avut când a intrat în lumea spiritelor el a răspuns:

— Mi-a părut ea şi cum mă deşteptam dintr-un somn, tiu mă mai simţeam bolnavt lucru de care mă miram grozav, aveam o vagă bănuiala că s-a întâmplat cu mine ceva ciudat, dar nu puteam să-mi dau seama ce anume, vedeam corpul meu întins pe pat şi ziceam: ce ciudat fenomen Privii în jurul meu ţi mirarea îmi fu şi mai mare când văzui trei din camarazii mei ucişi în tranşeele din faţa Wickburgului, pe care îi înţepasem eu.

— Ce senzaţii ai mai avut tu apoi?

— Am simţit întocmai ca şi când te cuprinde somnul şi t lud gând ui le se pierd încetul, cu încetul, mi-am adus aminte de toate evenimentele vierii melc, de tot ce am văzut şi auzit, de tot ce am făcut, spus şi gândit.

— Povesteşte primele ude impresii de când ai sosit în lumea spiritelor.

— Vă spun că bunii mei soldaţi nu nwtu părăsit în momentul dezîncarnurii mele, până în momentul când mi-am făcut intrarea în lumea spiritelor, mi se părea că umblu pe pământ şi deodată văzui o femeie bătrână care mi se adresa: iim, iată-te» ai venit la noi? O privii cu atenţie şi strigai: O, mamă, tu eşti? Eu sunt, dragul meu Jim, vino cu mine, *şi* atunci mă conduse în casa ei.

— Locuinţele de care îmi vorbeşti au aspectul unei case?

— Desigur în lumea spiritelor, eu puterea gândului poţi *să* crezi orice doreşti (relatare din cartea „Straţiing în Modern Spiritualism" de E. Wolfe).

Iată un alt exemplu extras din lucrarea intitulată „The Morrow of Death by Amicus", în care spiritul preotului N.A. Stockwell, comunică prim mediumul numit Ernest R Pekam următoarele. idc Jf referitoare la actul morţii lui: „Când mă găseam în lumea pământeasca nu mi-am făcut nicio idee de existenţa omului dincolo de mormânt. În timpul meu nu se cunoştea posibilitatea comunicării cu spiritele morţilor. În lumea spiritelor, mă văzut privii şi ajutat de persoane pe care le-am cunoscut pe pământ şi care muriseră înaintea mea. Cea mai mare bucurie a mea am avut-o când am întâlnit-q pe scumpa mea tovarăşă. Primii paşi în lumea cereasca au fost supravegheaţi de ghidul meu. Procesul morţii fizice ca şi cel al renaşterii în lumea spiritelor este interesant. După moarte, se trece într-o nou5 existenţă, duhul lt început nu-şi dă seama că a murit.

Toate spiritele când ies din criza morţii sunt primite dd conducători experimentaţi. Ei vor intra în existenţă, aşa după cum cer condiţiile morale, inielecluale şi spirituale. Mediul caic îi va primi, va fi determinat de gradul lor. de spiritualitate Nu poţi să te duci în alt loc, gavităm pe un plan spiritual, corespunzător meritelor noastre.

Omul merge după moartea sa, în locul pe care şi l-a preparat prin traiul său de pe pământ. Lumea noastră, este a gândului, tot ceea ce se vede aici, lot ceea ce este utilizat aici, este croaţi unea gândirii.

Chiar corpul nostru spiritual este o creaţiune a ghidului. Noi sinteni fiinţe construite din gândire» existând într-o lume creată prin gândire. Aceste învăţăminte, constituie unul din numeroasele taine, pe care Iisus Crâstos, fiul lut Dumnezeu, nu le-a dezvălui *l* generaţiei

Lui, pentru că ace; ista nu era coaptă pentru îi le înţelege. Se pune întrebarea de unde ştim noi că cele relatate de spiritul morţilor sunt lucruri reale? Răspunsul vine din faptul, că de multe ori, informaţiile pe care ni le dă spiritul în şedinţele de spiritism despre fapte din lumea pământească, necunoscute de mediumi sau de asistenţi, verificate ulterior se dovedesc a fi exacte, iată un exemplu; un mare artist de cinema pe numele de Rudolf Valentino, era şi un bun medium scriitor văzător. În timpul unui turneu în America, a avut de suferit o intervenţie chirurgicală la New York, în urma căreia, a murit. Soţia sa care locuia în Franţa, în apropiere de Nisa, după derularea soţului a făcut o şedinţă de spiritism cu mediumul anicrican G* Benjamin – Weiier, care pe vremuri a fost utilizat şi ditcosoafa H.P. Bhivatski. În timpul şedinţei de spiritism s-a minilesiâi spiritul unei bune prietene a familiei, care murise, cu muucle ientiy, care tomui iâc-l, că a stat toi timpul la uipâlul muribundului Valentino, descriind transportul, operaţia şi în Minnnintarcit lui. După o săptămână. soţia lut Valentino, care mm insese la Ne\v York în momentul morjâi soţului sau primeşte o scrisoare de la o soră a ci, care a fost tot timpul lângă Valentino, şi în care îi scrie printre altele că Valentino în ultimele momente ale vieţii, spunea că vede şi se întreţine cu fosta doamnă Jenny, însuşi spiritul lui Valentino care a venit într-o altă şedinţă a confirmat că a fost asistat în ultimele momente ale vieţii pământeşti, de către spiritul lui Jenny. Cunoaştem de asemeţii comunicarea dintre RP. Haşdeu şi spiniul fiicei sale Iulia Haşdeu, însăşi construcţia castelului de la Câmpina, s-a tacul sub îndrumările spiritului său.

Concluzii

Sunt zeci de ani de când se fac tot felul de observaţii, se experimentează şi se aduna materiale. Astăzi cantitatea faptelor spiritiste este aşa de mare încât numai ce! ce închide ochii nu vrea să le vadă.

Se poate constata că sunt faze fundamentale, care indiferent de gradul evolutiv al decedaţilor, se reproduc în mod constant şi sunt apoi fenomene secundare care se produc sau nu după înălţimea spirituală a celui care a murit.

Ca puncte fundamentale sunt: sufletul nu crede la început că a murit, se Vede un om ca şi mai înainte, îşi aduce aminte de toată activitatea lui din lumea pământească, că a fost primit de rude şi prieteni, că a căzut într-un somn, că lumea în care a ajuns este frumoasă sau întunecată după faptele din viaţa pământească, ca lumea spirituală este reală şi anatoagă ca aspect cu cea pământească, că spiritele comunică prin gândire, care este limbajul spiritual, că gândirea este forţa creatoare de lucruri şi aspecte, ca spiritele străbat spaţiul cu gândul, în sus şi. În jos, împrejurul pământului, că potrivit condiţiilor lor morale, spiritele gravitează autoinal, către nivelul spiritual corespunzător. Aceste aspecte sunt descrise şi de uncie persoane turc, fiind în moar le clinică, după ce-şi revin la starea normală îi conştientuluit povestesc fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic, detaşându-se şi privind de pe tavanul camerei unde se află, tot ce se intântplă cu corpul lor. Ei descriu ce manevre s-au efectuat şi cine anume le-a făcut. Toate acestea el nu le poate vedea decât cu vederea spirituală şi cu auzul fotiriluat.

Spiritul nu părăseşie dintr-o dală corpul său fizic, în primele zile el stă alături de cadavrul său, cu care ocazie asistă la lumormântarea lui După 42 de zile, spiritul se înalţă în lumea astrală, este ceea ce religia creştină sărbătoreşte la înălţarea Domnului. După ce au ajuns în lumea spiritelor, spiritele inferioare sâni judecate de un grup de spirite evoluate şi sunt retrimise pentru o nouă viaţă, care va fi în rapori cu meritele sale din lumea pământească. Dacă spiritul este evoluat şi poate fcingur să-şi dea seama de greşelile şi meritele lui, el singur după

un număr de luni sau ani, alcătuieşte planul unei noi vieţi păitiinicşii. Această hotărârc a lui este apoi judecată de un spirit superior, care aprobă sau nu, reîncarnarea într-o altă viaţa. A treia formă deludecată, este după un ciclu de 26.000 de ani de existenţă, în atmosfera spirituală a unei planete, pe care o va face spiritul solar, care să coboare în atmosfera fluidtcă a planetei noastre însoţit de juriul său solar, alcătuit din duhuri angelice solare. Cu alte cuvinte, omul trăieşte prin trei Judecăţi, cele din timpul unei reîncarnări, cea după fiecare reîncarnare şi cea de la sfârşitul şcolii spirituale planetare.

Până la 7 ani, duhurile inferioare coboară mereu la supra-Mţa pământului şi îşi privesc, prin pământul de deasupra iiimmântutui, cadavrul său, laia legătura între faptul că nu este voie să se deshumeze morţi, timp de 7 ani, aceasta pentru că între spirit şi corpul său carnal, mai persistă un timp o atracţie magnetică.

După ce un spirit a părăsit corpul fizic, la început mai stă pe lângă cadavrul său şi numai după 42 de zile pleacă în lumea astrală. La început cade într-un somn adânc, care ţine la uncie duhuri câteva zile, câteva luni sau chiar câţiva ani, acest somn fiind necesar pentru a-şi reface forţele pierdute în efortul desprinderii de corpul lor fizic. Unele spirite sunt înconjurate de alte spirite cunoscute şi îl fac să înţeleagă noul lui mod de viaţă. Altele nu pot să realizeze ce s-a întâmplat cu ele nevăzând pe nimeni în jur. În această situaţie, legătura cu corpul vital nu s-a rupt complet, ele simt nevoia să coboare pe faţa pământului şi pe firul legăturilor eterice revine acasă, unde îi vede pe cei lăsaţi, el se crede încă viu printre oamenii de pe pământ, el se adresează chiar acestora dar nu este auzit, căci vocea lui nu mai este sonoră, este o voce spirituală. Vrea să aşeze uncie lucruri prin casă* dar vede ca mâna lui trecc prin aceste obiecte. Toate acestea sunt realităţi eterice constituite cu puterea gândului lui şi din materialul eteric care umple universul. În lumea astrală spiritele nu se

găsesc într-un anumit loc din spaţiile universului, ci se găsesc în jurul pământului pe diferite zone, de vibraţii diferite, după vechimca şi meritul lor P; Cu cât spiritul este mai puţin dezvoltat, cu atât se vor afla în apropierea pământului, în zona cea mai inferioara, cu eterul cel mai grosolan din jurul pământului. Ei vor simţi sete, foame, şi alte dorinţe, dar cum nu mai au corp fizic nu şi le pot îndeplini şi vor suferi foarte mult Ele vor cobori pe suprafaţa pământului şi vor sugestiona oameni, simţind satisfacţie în săvârşirea unor fapte rele ale acestora* Aceste spirite inferioarei reprezintă ceea ce biserica spune diavol sau satana. În această zonă inferioară îşi duc viaţa şi spiritele animalelor

Orice amintire sau orice discuţie despre un mort, provoacă vibraţii fluidului din jurul său, se propagă în spaţiu şi va ajunge la duhul acestuia. Morţii noştri ştiu tot ce se vorbeşte despre ei şi chiar ceea ce se gândeşte. despre ei, de multe ori ci coboară şi văd pe aceştia dar ei nu pot fi văzuţi, uneori prezenţa lor provoacă o senzaţie de frig sau de caid, pe care o Minţim în special în partea dreaptă a corpului. Când au mai mult corp vital, cu care vor convieţui mai mult, spiritele pot a-şi condenseze fluidul, şi să-şi realizeze un deget aproape materializat şi cu el să producă ciocănituri în camera undesirii lăsaţi pe pământ, ciocănituri în mobilă, în geam, în oglindă, să spargă un geam, un pahar, un bec, să triuţească jos un obiect, în această situaţie în cameră se simte un curent, o mişcare de aer. Se citează cazuri când flacăra a pâlpâit printre asistenţi, ori un punct luminos s-a arătat fulgerător. Cu ocazia parastasurilor, preotul pomenind numele lui, el ia cunoştinţă «îi ca fulgerul coboară în biserică. Prin rugăciunile celor de Jos, el se poate desprinde mai repede de aceste legături ale sale cu corpul vital pe care le mai are şi se poate ridica mai sus k: o altă zonă, un alt plan spiritual

Tu spaţiul astral spiritele stau pe diferite planuri sau

zone conform vibraţiilor fluidelor lor. Spiritul inferior nu vede niciodată pe cel superior atei nu poate pătrunde în zone superioare. Reîncarnarea spiritelor inferioare este ho tari ta de spiritele superioare pe care ele nu le văd. Numai spiritele superioare de ic ultima pătură a existenţei spaţiale sâni instruite cum să alcătuiască un trup de om, acest lucru am mai spus, că se poate imiliza în şedinţele de spiritism cu materializări şi dematetlulizări de persoane. Cum duhurile creatoare sunt rare se înţelege că şi oamenii cu caracter de mediu mi, de materializări, Mm foarte rari.

Din ptinci de vedere spiritual, orice planetă arc în jurul său trei zone, trei planuri în care se găsesc spiritele noastre.

Toate se găsesc în fluidul comun, o materie cterică formală din clerul primordial, din care se hrănesc, deci toate corpurile cereşti înoată într-un ocean de materie iluidică. Fiecare corp ceresc atrage în jurul lui acest fluid, datorită magnetismului pe care îl posedă, acţiune pe care o mai numim gravitate.

Cele trei zone în care se găsesc spiritele noastre, sunt: roşie, cea mai inferioară, cea mai apropiată de pământ, urmează zona albastră care este la mijloc şi zona albă cu spiritele cele mai evoluate. La spiritele roşii, va predomina fluidul voinţei, la cele albastre fluidul memoriei iar ia cele albe fluidul inteligenţei. În spaţiul sideral materia prima este formată din mici particule de voinţă, memorie şi inteligenţă.

Spiritele între ele, se văd şi se aud, prin interceptarea ideilor care prezintă fiinţe vii, sunt forţe electrice* Noţiunea de plan, nu are nimic comun cu noţiunea de spaţiu. Există planuri şi subplanuri precum şi supraplanuri, fiecare dintre acestea îşi au însuşirile şi fenomenele sale deosebite, dar lotuşi sunt guvernaie de aceleaşi legi comune şi generale.

Dimensiunile planului astral, alcătuiesc dimensiunile timpului, deoarece vibraţiile pol şi deteciate prin

măsurarea vitezei mişcării, care poate fi determinată numai prin caracteristicile timpului, cu cât gradul de vibraţie este mai mare, cu atât mai mare este şi viteza mart i festa tă de vibraţii

Sufletului îi este imposibil să treacă pe un plan mai înalt, care nu corespunde dezvoltării lui, deoarece legea vibraţiei nu permite acest lucru, dar fiecare spirit poate călători în planuri inferioare. În planul astral nu există nicio formă de materie în afară de aceea a gândurilor şi a ideilor, fiecare suflet îşi aduce cu sine mediul din propria imaginaţie.

Sufletele care au aceleaşi giuduri şi aceleaşi iticii locuiesc în acelaşi subplan, ele îşi vor aduce cu ele acelaşi mediu spiritual.

Odată cu actul morţii, spiritul se desprinde de corpul fizic şi Împreună cu corpul eteric, evoluează în lumea spiritelor.

Aşa cum am mai descris, spiritul este format dintr-o formă de energie ce are la bază elemente subatomice, probabil neu-Irino. Aceste elemente îşi au o structurare deosebită, ele fiind înzestrate cu capacitatea de a avea memorie, inteligenţă şi voinţă. Această formă de energie ce intră în componenţa corpului astral este înalt vibratorie, având o viteză de zece la puterea a zecea, până la douăzeci la puterea douăzeci mai maro decât viteza luminii, aşa cum a putut constata W, T. Tiller.

După unii cercetători» elementele subatomice ce intră în alcătuirea spiritului şi pe care îi numesc tahâoni, se pot deplasa atât înainte în timp, cât şi înapoi, ele sâni aceleaşi ce dau vederea spirituală şi auzul spiritual, deci imaginea spirituală şi vocea spirituală.

Friederich Jurgenson în Suedia şi Konstanlin Raudive în Germania, au putut înregistra pe benzi magnetice, vocile unor persoane decedate. Aceleaşi rezultate le-au obţinui în America, Altila von Szalay şi Raymond Bayless, S-a putut dovedi că greutatea spiritului este în jur de 20

gr., greutate cu care muribundul scade brusc, în momentul morţii, fapt evidenţiat de dr. Dougali.

Dr> Baraduc fotografiind pe fiul său André în momentul morţii, developind clişeele a constatat prezenţa unor vârtejuri deasupra capului cadavrului. Acelaşi autor fotografiind-o şi pe soţia lui în momentul morţii sale, a observat prezenţa unor Formaţiuni globulare luminoase, plutind deasupra capului muribundei.

În timp ce se desfăşoară actul morţii toate fluidele eterice ale corpulur se desfac de acesta şi pleacă în lumea astrală, este o nouă naştere» o naştere spirituală, A-a cum îţi viaţa pământească că te nsvok* de o moaşă care să asiste pe nout născut şi care trebuie să taie legătura cu placenta şi prin ea eu corpul mamei, icgind şi tăind cordonul ombilical, tot astfel şi la naşterea spirituală este nevoie de un spirit moaşă, care să supravegheze desprinderea spiritului împreună cu toate învelişurile fluidice ce formează perispiriiul

Acest spirit moaşă» trebuie să taie legătura cordonului ombilical ce face legătura dintre corpul lizâc şi corpul eteric, în acomoda rea spiritului la noua lui viaţă astrală, acesta este ajutat de spiritele rudelor decedate. În şedinţele de spiritism* când se aduc spiritele morţilor, toate comunici unele aspecte fundamentale ale trecerii lor în lumea astrală. Astfel* imediat după moarte, spiritul nu şi dă scama ca corpul său fizic anturit* el îşi vede înfăşurat corpul ca şi mai înainte pentru u perioadă de timp.

După această primă faza, urmează o etapă când spiritul îşi vede imaginile întregii sale vieţi pământeşti în mod regfesiv* din momentul morţii îi până la naştere* Toate suferinţele pe care le-a provocat altora» le trăieşte el. După aceasta faza intră într-un somn, care poate dura foarte puţin sau chiar ani de zile.

Existenţa în noua sa viaţă* este întunecoasa sau luminoasă în raport cu ţaptele din viaţa terestră. Comunicarea dintre spirite se face prin gânduri, gândirea

este forţa ce creează lucrări şi aspecte. Spiritele se văd ca având un corp eteriform.

Imediat după moarte, spiritul este luat de ghidul său 1 dus în faţa a trei şefi ai grupului său care examinându-i dau

— Butăiire provizxnie, pentru locul unde trebuie Mă locuiască ia afle!»: jv Mt.

Ultima clipă u vieţii este cel mai greu de sesizai, nu toate uiande mur în acelaşi timp. Din pufid de vedere spiritual IKIMii trei cadavre; cadavrul 11 zic, cadaviul ei crâc şi astral.

Când se depune ultimul cadavru, cel astral rămâne numai

— Ul, sau seini ci a divină, care văi îmbrăca o nouă reîncarnare. IVN fa depunerea ultimului cadavru, după moarie spâriurt înhtfati cu perispiritul său va retrăi toate momentcie vieţii sale (iiiniinteşti în mod regresiv până la naşterea sa, este locul H<Hllcaior prin care va trece, suferind toate suferinţele provouite altora. După purificare Eul trăieşte o stare de conştienţă în io tul nouă, iar când Eul revine la reincamare et iji creează nu nou corp astral, eteric şi fizic. Omul coboară mereu la re-*Mmui îi ite*, când rodul pe care l-a însuşit într-o viaţă fizicant topi: n lumea spiritului.

Li reîncarnare, exact în momentul când s-a concepu! viii în ut embrion, în acelaşi moment, un spirit din lumea astrală, i l le vrtie la reîncarnare, coboară şi înconjoară corpul manta I ca un voal, numai corpul, nu şi capul. Hi este împrejurul mu pulul mamcă, dar nu vine în atingere cu el, apropii în! u-se lin** ni lit l în regiunea ombilicului „acesta este spiritul ce urmează mul la/iit să se încorporeze, luând la partea superioară forma urmă iuji, îl acţionează în permanenţă asupra corpului care să îl ivtilirt în interior, acest spirit din afară va determina sexul trilului. executând ordinul dat de spiritul angelic, lu’ timpul H ifb iii, spiritul din exterior at noului flascul se îndepărtează >!

mumă, până la o distanţă de 2 – 3 metri. Acesta se situează în lăwfiril şi de acolo trimite o rază de fluide spre micul Hiim Din această cauză este obligatoriu ut moaşa care asisui Hiatul la naştere şi alte lucruri şi persoane de faţă, să nu se interpună între raza ce vine din răsărit şi noul născut. Când copilul s-a născut, spiritul se strânge ca un fir, venind fulgerător pe raza de legătură cu răsăritul, lovind puternic creştetul copilului după care se întinde şi închide copilul, luând tot forma de con. Spiritul rămâne în afara corpului copilului până la vârsta de 7 ani, la această dată, spiritul se încorporează în interiorul corpului, localizându-se probabil în subconştient, el se încorporează în timpul somnului.

Tot ce există pe păruim, este destinat pieirii, indivizi, specii, ansamblul regnului vegetal şi animal

Chiar şi pentru astro-fizâdeni sfârşitul viejâi este prevăzut atunci când soarele se va stinge după epuizarea rezervelor de hidrogen. După moarte, încetează anabolismul care se opune entropiei, dar continuă caiabolismul, încep o scrie de degradări, proteolitice, determinate de enzime dintre care unele se găsesc în organism (piomaine, proteaze, fibrinolizina etaj. iar altele provin din exterior. La fiecare generaţie numărul de morţi creşte geometric, într-un secol mor aproximativ 5 miliarde de oameni. Moartea este indispensabila eternei tinereţi a vieţii şi a evoluţiei sale.

Cimitirele militare, eu alinierea lor de cruci identice, exprimă cel mai bine egalitatea noastră în faţa morţii. Fenomenul morţii comportă trei etape: agonia – momentul de ireversibilitate şi etapa de după moarte» Cele trei simptome principale pe care le simte omul care moare sunt: o senzaţie fizică de apăsare, ca şi când pământul se scufundă în apă, o senzaţie de frig ca şi când corpul ar fi aruncat într-o apăr senzaţie care se transformă treptat *în* fierbinţeală apa scufundându-se în foc şi senzaţia de explozie a atomilor corpului aşa cum numesc tibetanii

„focul scufundându-se în aer”. Fiecăruia din aceste trei simptome îi este caracteristică o schimbare exterioară vizibilă a corpului, pierderea controlului muşchilor faciali, pierderea auzului, pierderea vederii, iar respiraţia devine spasmodică înainte de pierderea cunoştinţei. În timpul actului morţii, corpul vital se poate scurge prin cinci ieşiri, dar preferabil este ca el să iasă prin creştetul capului. Din acest motiv nu este nevoie să se atingă muribundul în această regiune, pentru a nu pune obstacol în calea părăsirii corpului viud. A doua regiune preferabilă prin care să plece corpul vital, o reprezintă aceea situată imediat deasupra ombilicului. În fenomenul morţii a intervenit cu ultimele cuceriri medicale, apariţia reanimării, aici însă intervine un factor pentru care este greu să luăm o hoifirâre. Este oare nevoie să menţinem în viaţă cu orice preţ, uneori cu eforturi materiale imense, orice bolnav care este oricum supus pâcirii? Cu alte cuvinte până unde se întinde reanimarea în faţa unor bolnavi care sâni incurabili, numai cu dorinţa de a-i mai menţine în viaţă câteva zile, săptămâni sau luni chiar dacă aceştia sunt irecuperabili şi de cele mai multe ori aflaţi IIUr-o stare de obnubilare, adică fără cunoştinţă? La ce este bun să prelungim viaţa unui bătrân ramolit şi senil cu eseare infectate nevindecabile, oare în virtutea apărării vieţii nu se aicutează la respectul faţă de persoană? în faţa unui bolnav ce prezintă acest aspect dezolant, oare cei ce-l iubesc sau cei ce i-au iubit, consideră că este normal să-l mai menţină în suferinţa îi leva zile sau săptămâni? La această întrebare este greu de «l-ai un răspuns căci cei din familia bolnavului văd lucrurile diferit, după nivelul lor de cultură şi înţelegere.

Aceleaşi probleme se pun şi bolnavilor cu cancer în stadiul terminal. De multe ori familia pentru a nu se mai ocupa de el, îi aduc în spital, fiindu-le mai uşor să-i ia de la morga Hpiialului, decât să-i menţină în sânul familiei, pe care probabil a iubit-o, şi să moară alături tic ei; nu se

poate menţine o relaţie afectivă până la sfârşit, de ce oare?

Trei laureaţi ai premiului Nobel, fizicianul britanic George Thomson, chimistul american Linus Pauling şi biologul francez Jactucs Monod, au semnat un manifest care se împotrivea terapiilor intensive, abuzive. El cereau să se uşureze suferinţă bolnavilor incurabili chiar dacă prin aceasta se scurtează existenţa lor, de asemeni să nu se menţină în viaţa un bolnav împotriva voinţei sale şi din contră dacă el cere, să fie ajutai să moară mai repede. S-a ajuns la formarea unor asociaţii pentru dreptul de a muri cu demnitate care prevede să se folosească remedii capabile să uşureze durerile, chiar dacă acestea ar însemna scurtarea vieţii, să se abţină de la orice încăpăţânare terapeutică iar ca ultimă soluţie cei ce au făcut cerere expresa de a muri de o moarte blândă să poată fi ajutaţi în acest scop. Acesta este un testament biologic la al cărui ultim punct al Eulanasxei este greu de luat o hotărâre.

Eutanasia, adică uşurarea morţii, poate fi pasivă, atunci când t se refuză tratamentul muribundului în mod voluntar, sau activă atunci când i se administrează acestuia medicamente care îi grăbesc moartea. Pentru un medic, Eutanasia activă este o problemă foarte greu de rezolvat Aşa-zisul respect al vieţii, este uneori iluzoriu, căci cum altfel să interprete/j milioanele de oameni pe care îi omori în plină tinereţe irimiţându-i în războaie, sau sutele de milioane de avorturi, unde este de fapt respectul pentru viaţă. Voltaire spune ea specia umană este singura specte care ştie că trebuie să moară şi aceasta o ştie datorită experienţei trăite prin moartea cuâva.

Animalele au uncie presentimente ale morţii, dar numai atunci când se află sub ameninţarea ei directă, ele se înîimi la pământ şi aşteaptă moartea cu calm şi demnitate. Prin acest presentiment nu înseamnă că animalele au o cunoştiii că despre necesitatea morţii, ele nu înţeleg că moartea este o caracteristică a esenţei vieţii

şi a speciei. Această înţelegere o are numai omul

Din punctul de vedere al lurăcheler moartea apare ca punct limită previzibil după procesul de îmbătrânire. Omul îmbătrânind îşi limitează posibilităţile viitorului, el se simte din ce în ce mai puţin liber, îmbătrânind omul nu pierde numai sentimentul libertăţii, ci libertatea însăşi. Noi cunoaştem moartea, în special ca moarte a celuilalt, la care asistăm sau de care luăm cunoştinţă în mod indirect. Astfel, observăm că moartea nu este legală neapărat de procesul îmbătrânirii, adică nu o putem considera întotdeauna ea naturală, urinând îmbăirmirca, dar chiar şi în cazul acestei morţi zise naturale, trebuie să intervină mi accident, o boală intercurentă, o gripă, un gulurai, o inflama ţie undeva, la care organismul nostru nu mai poate reacţiona, în unele cazuri puterea de apărare a organismului este prea slăbiia* Omul are nu numai certitudinea că o să moară o dată, dar şi. aceea că în fiecare clipă din viaţa lui se află în faţa posibilităţii reale a morţii. Dintre categoriile de fiinţe omeneşti cele care ignoră necesitatea morţii sunt copiii şi oamenii primitivi. Aşa cum arată Levy-Brulil pentru popoarele primitive, moartea arc o cauză exterioară, prezentând un caracter întâmplutor. Dacă moartea nu este decât trecerea spiritului într-un nit individ, este inversul naşterii.

La popoarele antice, teama de mort este mult mai mare decât aceea de moarte, ele se tem de morţii încă nercincarnaţi, cu nişte fiinţe aflate în apropiere ascunse şi amenințătoare. Vad în ei posibili strigoi, care Lrebuie satisfăcuţi şi fermecaţi plin ritual, pentru a nu putea să facă rău.

Învăţătura creştină făgăduieşte o naştere spirituală, căreia nu-i mai poate urma nicio altă moarte. Budha promite o moarte căreia nu-i mai poate urma nicio naştere. Creştinismul este afirmarea supremă a vieţii biruitoare. Budismul este negarea vieţii pe temeiul însăşi a realităţii morţii. Pentru noi cei în viaţă experienţa morţii celuilalt

arc o valoare de neînlocuit. Există nenumărate feluri de a ne presimţi propria moarte. Mulţi sfinţi şi-au prevăzut moartea prin meditaţie. Moartea aproapelui însemnă pentru noi mult mai inuli decât moartea altcuiva. Dacă moartea este o prezenţă absentă, mortul este o absenţă prezentă, corpul viu devine cadavru iar prezenţa persoanei nu mai este posibilă într-un cadavru, deci un cadavru este o absenţă, un lucru părăsit, o rămăşiţă pământească. În ochii deschişi ai unui mort, observăm nu numai sfârşitul vieţii dar mai ales dispariţia persoanei spirituale. Vocea familială nouă, a devenit imposibilă, căci gura mortului nu mai poate vorbi, ochii lui par a fi de sticlă, ci nu ne mai pal privi, comunicarea cu persoana moartă nusc mai poate realiza.

Moartea nu este o durere a defunctului, căci el nu mai simte durerea, aceasta rămâne persoanelor familiale, care rămân în preajma mortului. Moartea ca sfârşit absolut, este o idee goală, numai spaima morţii este o reprezentare a ei.

Seneca afirma: De când te-ai născut te tot duci, aceasta este o lege. generală inevitabilă egală pentru toţi. Moartea nu este un sfârşit absolut pentru că omul aparţine cosmosului, care n-ar putea să-şi îndeplinească marea lege şi să ajungă la deplinătatea fiinţării sale decât prin moartea indivizilor. Trebuie să învăţăm să putem muri, căci omul înţelept se cunoaşte după felul în care moare şi în care îşi aşteaptă moartea. Cel care moare fără teamă şi spaimă arată că şi-a îndeplinit mi-Niuuca umană, conform ordinii divine; viaţa omului fără Dumnezeu, semănând cu o tragedie.

Iisus Hristos aduce credincioşilor, o eliberare de moarte cu totul nouă, omul poate transforma şi transcende condiţia nji de murilor, căci e & isia dincolo de moarte posibilitatea unei alte vieţi. Viaţa părnintească este o viaţă trecătoare, pierâloare, lumea se degradează în făcearc clipă, clipa moare pe măsură ce se naşte. Clipa este

singurul loc şi singura şansă pământ-Icască a prezenţei, singura şansă a unei existenţe posibile.

Persoana spirituală a defunctului nu dispare, ca capătă o existenţă nouă, într-o lume astrală, o lume a spiritelor.

Tot ce există este născut din iradiaţia sferei Divine. Originea noastră este într-o subdiviziune a planului spiritual etern.

Nu există o ereditate spirituală, copilul nu primeşte spiritul, nici de la tată, nici de la mamă, el primeşte spiritul unui om mort aflat în lumea astrală. Atragerea însă a spiritului la reîncarnare se datorează, tatălui, mamei sau altor persoane caic se găsesc în anturajul viitoarei mame. În ceea ce priveşte Inimarea spiritului unui nou născut el nu se formează nici în momentul lecundaţiei nici în momentul creşterii copilului în viaţa intrauterină, căci el este deja format din alte vieţi. Singura contribuţie a celor doi părinţi în reîncarnarea noului spirit al topilului, constă în legea atracţiei afinităţilor conform căreia npiiltul spaţial liber ce vine la reîncarnare este atras în locul iese aseamănă cel mai mult cu caracterul său, cu gradul de vibraţie al energici lui. Dar atracţia spiritului poate fi determinata şi de anturajul femeii însărcinate, căci spiritul acestor persoane, poate determina aceeaşi atracţie ca şi a mamei în pecia!

După Abd-ru-shin, momentul încorporării noului spirit în lăt are loc în mijlocul sarcinii, atunci tind apar primele mişcări ale fătului, odată cu formarea sângefui şi bătăile cordului. După filosofia hinduso-libetană, această incoroporare arc lot în momentul naşterii, în! imput expulzării fătului. Considerăm că această filosofie este mai aproape de adevăr pentru că atributele principale ale spiritului sunt: gândirea, imaginaţia, voinţa şi memoria, ori este greu de crezut că un fat în viaţa intrauterină posedă aceste însuşiri, în dezvoltarea pe mai departe a spiritului, rolul determinant îl arc destinul săut care este conform

Karmcă sale, după felul cum a evoluat în altă viaţă anterioară îşi are hotărât destinul într-o nouă viaţă pământească. Spre deosebire de acest aspect al spiritului, corpul fizic al copilului se dezvoltă conform legilor naturale în care mama arc rolul de a hrăni prin circulaţia placemara. embrionul şi apoi latul, dezvoltarea lui fizică este supusă legilor eredităţii celor doi părinţi.

Din anturajul mamei, tatăl, fraţii şi surorile sau alte rude ale mamei, pot juca un rol în atracţia noului spirit.

În ceea ce priveşte întreruperea voluntară a sarcinii, discuţiile nu sunt încă rezolvate, în a se pronunţa hotărât când începe viaţa. Aşa cum am spus, pentru unii spiritul este format de Divinitate, în momentul procreaţiei, pentru alţii în momentul naşterii, iar pentru alţii în mijlocul – sarcinii Admiţând că spiritul se încarnează în mijlocul sarcinii, întreruperea cursului norma! h1 acesteia, după ce se produc primele mişcări fetaţe, este calificată drept o crimă. În ţările unde este permis avortul la cerere, acesta se efectuează numai în primele douăsprezece săpiămsni ale sarcinii, tocmai pentru a se evita considerentul că s-ar înfăptui o crimă.

MOARTEA HUN SÂN UCID EIUI

Sinuciderea este considerată, un păcat de moarte de icolo-o creştina, de orice nuanţă ar fi ea, sinuciderea fiind interzisă diumori la tea Divină. Platonşi platonicienii. aveau o aversiune lui îi de sinucidere, aceeaşi poziţie e în ti în im şi la evreii din Vechiul Testament, şi la b ud işti, dar sinuciderea există la toate popoarele şi în toate epocile.

Natura suferinţei umane, face ca să apară şi ispita sinuciderii.

Sinuciderea se manifestă în lume ca un fapt cotidian, se pune întrebarea: cum poate fi considerat cel ce se sinucide, un sau un curajos?

În istorie aceste cazuri sunt numeroase, este suficient să ne amintim de Katō, Hanibal, Brutus, Mitridade, Seneca, Lucreţiul mulţi alţii.

Pentru popoarele războinice, pentru spartani, romani, japo-Mtvi, sinuciderea constituie un act de îndrăzneala şi de datorie, Creştinismul însă, consideră sinuciderea un păcat luciferit, şi nu o laşitate obişnuită. Argumentul că sinuciderea ar FI o slăbiciune ti voinţei nu este adevărat, căci există o voinţă de M muri, ca şi o Voinţă de a trăi.

În sinucidere intervine acţiunea unor spirite rele, care pun «ilfipintre pe subconştientul nostru şi îl determină să în atvMMti hotărâre. Prin aceasta se contravine Karmei, destinului mustru, care ne-a Trimis la reîncarnare într-o evoluţie spirituală Mip-iiuară conform legilor divine spirituale. Procodând las-hin< re, mtrerupem evoluţia spiritului şi această nesupunere se k în pseştu de Divinitate, în această situaţie spiritul rătrime} se (hHiiini, legal de corpul? 5 u fizic, atât timp eh era destinat icesiiljn... i \: Iască, irepeiând de nenumărate ori, actul sinuciderii şi al suferinţei spirituale ale acestuia» în acest caz spiritul nu poate 11 liber în spaţiul astral şi nici nu se poate reîncarna.

Problema morţii libere este una fundamentala în toate marile filosofii morale. Unii o consideră o filosofie a libertăţii, a eliberării.

Epicur credea că moartea nu ne priveşte, căci când existăm noi, nu există caiar când există ca, nu mai existăm noi, aceeaşi filosofie o imilnim la Seneca şi Tacit.

Înţelepciunea stoică, atribuie persoanei liberul judecător al vieţii sau al morţii. Este de semnalat raţiunea lui Seneca care spune că omul nu trebuie să trăiască sub imperiul necesităţii, căci nimic nu te obligă să trăieşti.

Dar în actul sinuciderii sunt mai multe aspecte care trebuie interpretate.

Cum poate fi calificată acţiunea de sinucidere a unui bolnav psihic, care nu are discernământul de a hotărî acţiunea prin deplina capacitate a responsabilităţii actului în sine.

Alteori, oamenii se sinucid tocmai pentru a scăpa de un anumit fel de moarte, sute şi mii de oameni s-au sinucis în închisorile Inchiziţiei ca să nu fie arşi de vii, sau în închisorile Revoluţiei Franceze ca să scape de moartea prin ghilotinare sau în închisorile fasciste şi comuniste pentru a evita repetarea chinurilor fizice şi morale la care erau expuşi.

Din acest punct de vedere, martirii creştinismului au suferit tocmai moartea cea mai înspăimântătoare fără să dorească *să-şi* la viaţa înainte, pentru că în sufletul lor biruise credinţa, în actele martiriului Sfâruului Petru găsim un dispreţ faţă de moarte şi de viaţă, întemeiat pe exemplul oferit de Hristos; „Fraţi şi fii, nu trebuie să fugiţi de suferinţele întru Hristos, pentru că El însuşi S-a dăruit de bunăvoie morţii, pentru mântui rea noastră11.

Sinuciderea este contrara înclinaţiei naturale a omului, con-Irură legii naturale şi contrară milei, acelei miâc pe care omul trebuie să o manifeste faţă de el însuşi.

Dacă omul este creat de Dumnezeu, însemna că simeni proprietatea Lui, şi că numai el hotărăşte, în legătură cu via (a şi moartea noastră.

IERARHIA CEREASCĂ

Spiritul mineral a evoluat pe toate planetele solide din univom, iar când a terminat seria completă de minerale din lume, 11 uni mat apoi un corp pe plantă. Spiritul de plantă va trăi şi vit evolua prin toate plantele, de pe toate gradele de planete Hm univers purtătoare de plante, şi când va termina întreaga iniile» de la cele mai solide până la cele mai eterice, va deveni spirit de animal. Aceeaşi filieră o va urma şi spiritul animal, i voluând din planetă în planetă şi din sistem în sistem, până la lofmele cele mai evoluate de animale, când va deveni spirit uimiţi. Spiritul uman prin acelaşi fel de evoluţie va ajunge la Manihil de înger planetar, acesta mai departe la stadiul de conilucători de îngeri planetari (conducător de înger planetar a fu»! Moise), Conducătorul de planetă prin

evoluţie va deveni fier solar şi acesta la rândul lui va deveni conducător de Nhicm solar, aşa cum a fost Iisus. Toate sistemele solare din univers au câte un conducător de sistem solar, consideraţi a fi film lui Dumnezeu.

< >t ice planetă din univers, din oricare sistem solar ar face} i (!! U, arc trei zone fluidice în jurul ei, în care trăise spiritele îţi fac şcoala spirituală pe acea planetă. Flecare spirit din zona cea mai inferioară trebuie să evolueze şi să uree pe rând în sus, pentru a ajunge la zona cea mai superioară.

Din punct de vedere al evoluţiei spiritului, cea mai inferioara zonă este zona roşie, situată imediat în jurul pământului. Un spirit din zona roşie a planetei pământ, va trăi pe planeta noastră fie ca spirit liber în spaţiu, fie ca încarnat pe pământ toată durata evoluţiei necesară globului nostru. La sfârşit, dacă va reuşi să evolueze continuu, va trece pe o altă planetă a sistemului nostru solar, cea imediat următoare evolutiv, şi va trăi şi evolua pe ea lot ca spirit roşu câtva dura evoluţia pe acea planetă şi astfel va trece tot ca spirit roşu pe fiecare planetă din sistemul nostru solar. Când va termina cu bine toată seria de planete ale sistemului solar va reveni la prima planetă, cea mai inferioară a sistemului, dar de data aceasta fa când parte din zona fluidica, aceea a spiritelor albastre, la fel va evolua şi spiritul acesta albastru, şi dacă totul decurge evolutiv, se va transforma în spirit alb, trăind în a treia zonă flutdică, aceea cu spirite albe. Când şi spiritul alb va termina ciclul său evolutiv, pe toate planetele sistemului se va întoarce la cea mai inferioară planetă sub forma de înger planetar.

Sunt douăsprezece grade de sisteme solare, şi deci douăsprezece categorii de planete şi ca atare orice spirit roşu, albastru sau alb de pe pământ va trebui să treacă cu alte învelişuri astrale, prin toate acestea, până când va ajunge înger, în afară de universul nostru mai există trei universuri şi pe fiecare în parte spiritul arc aceeaşi

evoluţie, de la spiritul roşu, la stadiul de înger.

Fluidul eteric universal, este mai concentrat în jurul sorilor şi planetelor dar toate spiritele pentru a trăi au nevoie de acest eter universal. În special corpul eteric este acela care are nevoie de eterul universal, cel care formează dublul vital al tuturor vieuiiilar. Fluidul cleric este mai condensat în apropiere de planete şi cu cât ne îndepărtăm de acestea dăm de simţuri din ce îţi ce mai rare, mai fine, până dăm de eterul solar.

Fluidul universic este o masă de mici corpuşoare vii, de nişte vietăţi ultramicroscopice, formate din elemente infraaiomice şi dotate cu inteligenţă, memorie şi voinţă. Aceste vietăţi uuramicroscopice, sâni într-o continuă mişcare şi prin natu-Ut lui fiind electrice, cu alte cuvinte fiecare zonă are caracteristic

— Anumită vibraţie electrică. Spiritele evoluate ale spaţiilor, angelii solari, spun că eterul universal este format din particule libere, dar pe măsură ce se depărtează către sori, se asociază} l devin sfertule din ce în ce mai mari, formând fluidul solar ţi apoi cel planetar. Particulele vii din eterul universal, sunt deci de trei feluri: cu inteligenţă, unele cu memorie şi altele ni voinţa* Dar distribuţia lor este inegală, cele mai numeroase lut de voinţa, apoi urmează cele de memorie şi după aceea

— Ele de inteligenţă. Raportat la 100 de particule, raportul ar fi llc 90 de voinţă, 9 memoricşi 1 de inteligenţă. Dacă în terenul universal aceste fluide sâni libere, în jurul sorilor se adună câte în 1 la un loc, formând un corpuşor sferic care este tot o viciitie. Aceste mici corpuşoare sferice se asociază între ele, formând particule din ce în ce mai mari.

În sfera divină, particulele inteligente sunt mai numeroase, lot cele de voinţă sâni cele mai puţine. În această sferă divină Huidui este de trei categorii: un fluid psihic, din care va lua UH (lere scânteja spiritului, un al doilea care va forma corpul 11 lui şi planetar numit fizic şi

al treilea va fi combinaţia lor, flii Mul fizico-psihic. În zonele spirituale ale planetei, aceste glotiit>iile sunt repartizate astfel că în zona roşie predomină cele – îi voinţă, în zona albastră predomină celede memorie, iar în «mm albă cele cu inteligenţă. De menţionat că în cele trei zone roşie, albastră şi albă, sunt zone intermediare în care nu se găsesc spirite.

Spiritele nu au sex, dar după felul cum sunt încărcate cu electricitate, sunt masculine sau feminine, respectiv cele masculine, cu electricitate pozitivă iar cele feminine cu electricitate negativă. Spiritul spaţial feminin se hrăneşte numai cu electricitate negativa, iar cele masculine, numai cu electricitate pozitivă.

Scânteia divină este o unitate indivizibilă, ca nu poate suferi subdiviziuni, fiind un tot perfect, dar perfect ca un instrument de evoluţie, aşadar deşi scânteia divină este formată din aceeaşi materie ca şi Tatăl, nu are atributele desăvârşite ale acestuia. Fiecare zonă de spirite roşie, albastră şi albă, precum şi zona angelica sunt subîmpărţite fiecare în cele trej zone, în total fiind deci douăsprezece, adică exact ei fi Apostoli a avut Iisus. Între zona spirituala albă şi zona spirituală Angelică, este o distanţă de 5.0U0 km, zonă intermediară fără spirite zona Angelică ţine până dincolo de lună pe o distanţă egală cu distanţa de la pământ la lună, îngerii la rândul lor au diferite grade de evoluţie şi anume:

— Îngeri cu spirite ale înţelepciunii, ceea ce corespund IA esoterismul creştin, cu Domnii sau Kyriotetes;

— Îngeri cu spiritele voinţei, în esoterismul creştin corespund cu Tronurile;

— Îngerii cu spiritele mişcării, în esoterismul creştin corespund cu Dinamis sau Puterile;

— Îngeri cu spiritele formei, în esoterismul creşitn corespund cu Stăpânirile sau Exsusiai;

— Îngerii cu spiritele personalităţii, în esoterismul

creştin corespund cu începătorii sau Archai;

— Îngerii cu spiritele focului, în esoterismul creştin corespund cu Arhanghelii sau Arhangeloii; *

— Îngerii cu spiritele iubirii, în esoterismul creştin corespuiiil cu Serafimii;

— Îngerii fii ai amurgului sau fiii vieţii» corespund în esoicrismul creştin la Angelol.

Ultima categorie de îngeri o formează spiritele armoniilor adică Heruvimii. REÎNCARNAREA

REÎNCARNAREA *ESTE* REVENIREA spitiutiui din lu-Oicâi» astrală, în unica Uzică, într-un nou corp omenesc. Acest fiuionicn era cunoscut de marii iniţiaţi din veacurile Este cunoscută şi astăzi la pieile roşii din America, va Ceiţii din Irluilda Anglia şi Bfetnnia, la locuitorii băştinaşi ai insulelor I lavviu, în India, Indochina, Tibet, Chinat Mongolia şi Japonia, Reîncarnarea este o lege fundamentală, care se exercită n-aipra tuturor corpurilor din univers, fie ele minerale, vegetate, iinimale sau om. Ţeastă idee a reîncarnării o găsim, chiar şi «lina numai cât un sfmbuie, în toate religiile, dar trecută prin Mllllllca diferitelor popoare, a ajuns până în ziua de astăzi înoţilă de n-numararc crc/îl.

Materiaiişlii socotesc ca dogmele religiei contravin datelor fillliliilice. Şt totuşi, ei constată cu în afară de materie, care îi supusă legilor ci, mai sunt şi substanţe dorice conduse de il Mv Irgi dետă ceâc fizice. Se afirmase chiar de către materiah) il, t'fi nu există în univers, decât materia şi legile care o jitiM Iu mişcare, că sufletul nu este decât produsul imaginaţiei, Im icHgin nu poate 11 decât o inşârarc de poveşii şi de rugăi immi în peste 45 de ani de suprimare a gâwlirâi realiste despre ihh despre viaţă, oamenii s-au îndoctrinat cu idei ateiste, îN «mM leniniste, despre viaţă.

Desigur, după mulţi ani, oricine se întreabă dacă există un Dumnezeu care a creat tot universul, căci văzând în jurul lor a fi tea nedreptăţi îşi pun întrebarea: dacă

există un Dumnezeu, *de ce* cel slab este prada celui puternic? Dacă Dumnezeu a creat această lume allt de nedreaptă, ce se mai poate aştepta la lumea de dincolo? Dacă toate sufletele noastre se nasc egale, pentru ce viaţa lor este at U de neegală? De ce unit oameni se îmbolnăvesc şi mor în fragedă copilărie? Această ordine este în aparenţă nedreaptă. Explicaţia ne este dată lot de spiritele evoluate şi are ia bază, revenirea noastră mereu la viaţa pământească, la reîncarnarea noastră repetată, pentru ca sunetul nostru să se purifice. Suferinţa unor oameni pe pământ este dată de pacatcic spiritului în alte vieţi anterioare, el trebuie să sufere pentru a se purifica. Astăzi în urma numeroaselor experienţe spiritiste, putem afirma că nu creierul este sediul înţelegerii, el este numai instrumentul spiritului iar înţelegerea este rezultatul unei activităţi, de mii şi milioane de secole ale spiritului omenesc, redată lumii exterioare cu ajutorul creierului

Este adevărat ca, ascuţimea inteligenţei este dată de felul cum este alcătuită scoarţa cerebrală. Când moartea distruge instrumentul spiritul nu se mai poate exprima fiziceşte, dar conştiinţa persistă mai departe, pentru că ea este o însuşire a spiritului, rezultanta unei imense învăţături obţinută în lunga serie de forme vieţuitoare prin care a trecut spiritul. Spiritul şi corpul au vârste, dar nu este un paralelism între trup şi spirit în privinţa vârstei lor. Sunt două serii de evoluţii: evoluţia corpului fizic şi evoluţia spiritului care animă fizicul.

Actul spiritului de a lui în decursul secolelor rând pe rând în posesie corpuri noi, se numeşte reîncarnare. Ea se aplică la scara întregului univers; corpurile fizice se distrug pentru a-i din ele să se formeze alte corpuri, în care să-şi facă şcoala vieţii un alt spirit. Se distrug formele materiei, dar se păstrează Ioane amintirile spiritului

Reîncarnarea este trecerea unei fiinţe conştiente, nepieritoare într-un alt corp fizic, potrivit stadiului lor de dezvoltare.

Reîncarnarea spiritelor din lumea astrală nu cere ca noi îi tipii moarte să ne reîncarnăm imediat, cu toate că se poate lui inipla şi asemenea cazuri, S-au citat cazuri, în care, când îmi om a murit şi a părăsit corpul lui căzut de boală, sau prinit un accident, s-a reîncarnat brusc, în corpul unui copii aflat în agonie, după ce spiritul copilului părăsise corpul lui fraged.

Dar cu cât spiritul este mai evoluat, cu aiâl perioada de la moarte şi până la reîncarnare este mai lungă, perioada medie liiic două reîncarnări, este de 2”) 00 de ani, dar dacă un spirit Văsa să evolueze mai repede, atunci el hotărăşte să se reîncariiv/. e mai repede De aceea este greu de a. indica chiar şi în medic, perioada dintre două reîncarnări. Marele scop ai re-Incarnării este evoluţia spiritului. Evoluţia materiei s-a produs leului timpuri incomensurabile, pentru a transforma cierurile Mi Momr atomii în mineral, materia minerală în plante, a planii I În animal şi a animalului în om. S-ar părea că cu ceea ce um afirmat. am susţine lepria maierialistevoluţionistă a lui Chartv* Darwin, dar să nu facem această greşeală, este vorba de «miluţia perispiritului mineral, al plantelor şi al animalelor, nu iW evoluţia corpului lor fizic. Nu s-a formal nicio specie nouă în U lungul mileniilor, sunt tot atâtea specii astăzi, athea câte «llvinitatea a creat, De altfel dacă tot reproducem pe Charles \ litur, acesta a spu & „specia tot sunt diversac tjvod diversac şi în uuie, ah mi tio creatum, inftnilus est” (sunt atâtea specii pe ttHlni câte au fost create de Dumnezeu). Suferinţa pe care jiMMcii o constituie ca o nenorocire în general, este un excelent ftiM ullior al spiritului nostru, o excelentă antrenare pentru dezvolta rea facultăţilor lui. Noi vom cunoaşte măreţia vieţii, când ne vom aduce aminte de experienţele din trecut, când vom vedea legăturile ce le unesc, când vom şti sensul profund şi scopul spiritual al evenimentelor din viaţă.

Noi nu ne-am ales părinţii şi locul unde să ne naştem,

spiritele superioare decid locul şi părinţii din care să ne naştem. În general locul unde ai să te naşti, e determinat de iubirea sau ura ce ai contractat-o într-o trăire pământ cască anterioară. Reîncarnarea poate să se facă în corpuri de sexe diferite, într-o viaţă liând bărbat, într-o altă viaţă fund femeie. În general după 6 – 7 reîncarnări, trecem în corpuri fizice de sex opus: aceasta hotărâre o iau spiritele superioare. Aşa se face eu pe plan mondial, este un echilibru, între sexul masculin şi sexul feminin, deci numărul bărbaţilor ucişi în timpul războaielor, de când este lumea, este egal cu populaţia actuală a globului. Cum se poate explica altfel, această refacerea echilibrului dintre sexul masculin şi sexul feminin?

Oricine va citi această carie, va pune câteva întrebări: ce probe sâni în acest sens? De ce sâni mai mulţi locuitori pe pământ astăzi decât în timpul trecut? Sau de ce un copil care este reîncarnarea unui spirit evoluat într-o trăire anterioară, nu îşi aduce aminte de această viaţă?

Biserica spune că după moarte, sufletul nostru merge în lumea astrală şi acolo era pentru a aştepta judecata de apoi. Nu ni se spune ce face el acolo în tot acest timp, în ce stare se găseşte acolo, rămâne el cu aceleaşi cunoştinţe ca şi pe pământ?

Ştiinţa spirituală spune că în lumea spaţiilor, omul face studii de ordin spiritual, dar evoluţia cere studii şi în lumea materiei fizice. Evoluţia este un fenomen universal şi mineralele şi plantele şi animalele evoluează de-a lungul veacurilor.

uralul treaptă cu treaptă* Spiritul animalului cel mai evoluat revine la încarnare în corpuri omeneşti, bineînţeles la oamenii sălbatici şi astfel numărul naşterilor creşte mereu.

Un copil care se naşte în sânul unei familii, deşi seaiitihnă fiziceşte cu unul din părinţii săi, este foarte diferit ca llilcicct, sau se poate naşte chiar un geniu. Nimic din mediul înconjurător nu a putut dezvolta calităţile lui

sufleteşti, de un-Ur această inteligenţă, evident din alte trăiri anterioare pe care le aduce spiritul lui, în acea reîncarnare. S-a pus întrebarea: «Iacă noi am avut şi alte trăiri de ce nu ne aducem aminte de acele vieţi. Fină a răspunde la aceste întrebări să spunem că nu-l nu ne aducem aminte nici de trăirea noastră actuală, dacă ne întrebăm ce am făcut în urmă cu 15 – 20 de ani, la o anumită ilMil nu ştim nimic, dar să ne mai amintim din trăirile noastre anterioare, şi totuşi dacă se adoarme un om prin hipnoza, 4 4 liii ştim că se fevee desprinderea corpului astral de cel fizic, ducă i se pun aceleaşi întrebări, răspunde cu precizie, na numii! la ce am lacul noi, dar şi cei din anturajul nostru, referitor i liiiu şi la evenimentele social-politice din acea vreme. Cel ce zi opune în starea normală pentru ca spiritul să ne spună ceea tt1 am lacul noi în copilărie sau în alte vieţi, este corpul nostru – liific, care se interpune între spirit şi exterior. Dovadă că în hipnoză când corpul nostru astral, sufletul sau spiritul nostru i iiv desprins, ieşind în afara corpului vital, ne aducem aminte.

Divergenţele dintre oameni au la bază toi reîncarnarea. Uiill dintre noi înţelegem mai bine şi mai repede uncie idei, din că am mai avui aceste informaţii şi din alte vieţi anteiluuic. De aceea nu trebuie să ne batem ai pul cu cei care ne liMitinzic din principiu, căci ci au un spirit mai puţin evoluat lui i putem convinge. În sprijinul teoriei reîncarnării vine ţi rouistaiarca că geniile în general, nu au dat naştere la copii cu aceeaşi inteligenţă, chiar mai mult, unii copii, ca urmaşi ai lor, silit reduşi mintal» Unde este în acest caz informaţia eredităţii genetice? Hermafrodâtismul, când miâlnim caractere masculine la unele femei sau caractere feminine la unii bărbaţi (homosexuali pasivi, voce feminină ele.) se explică foarte bine prin actul reîncarnării» Bărbaţii cu aspect feminin, au fost într-o viaţă anterioară femei, iar femeile cu caracter masculin, au fost într-o viaţă anterioară bărbaţi.

Tot aşa se explică, de ce unele persoane au frică de unele jeicmeiite ale naturii, Sunt persoane care au o frică nestăpânită, de a pleca cu barca pe un lac sau cu vaporul pe mare, ale persoane au frica de foc, tunete şi fulgere, sau nu vor să rămână singure într-o pădure etc.

Fiecare dintre aceste persoane au acest sentiment pentru că au trecut într-o altă incarnaţie, printr-unul din aceste evenimente tragice, au murit într-un naufragiu, într-un foc sau în bezna nopţii.

O altă dovadă a reîncarnării noastre, este amintirea unor oameni, care îşi reamintesc perfect de bine de fapte, împrejurări, localităţi, persoane din alte vieţi.

Această reamintire poate îi naturală sau provocată, aşa cum am spus în stare de hipnoză, ci ne povestesc cu lux de amănunte locul unde au trăit, unde au murit, cu cine au fost căsătoriţi, câţi copii au avut, cum îi chema şi unde sâni dacă mai trăiesc. Relatări care prin observaţii ulterioare s-au dovedit a fi exacte. Reamintirea naturală fără a apela la hipnoză, se face în siarc normală, dar de cele mai multe, ori este parţială, fragmentată. Majoritatea oamenilor însă, nu-şi reamintesc că ar mai fi trăit o viaţă anterioară, această neştiinţă este o lege pe care Dumnezeu a pus-o în viaţa omului.

Dumnezeu vrea să pună la o nouă încercare spiritul nostru pentru a vedea dacă se purifică sau nu, acesta esic scopul pentru

Uiro spiritele au fost reîncarnate. Spiritele umane, în spaţiu, «uitat absolut la fel ca aspect nu au niciun fel ţie sex, sunt nişte Miu uic luminoase* liccare cu un nucleu format din spiritul divin, un înveliş eteric format din învelişurile de care am amin-Mi: ei eric, astral, solar, universic şi cosmic. Acestea formează ioipul spiritului sau perispiriiul. Deşi identice ca aspect, spini de din lumea astrală sunt încărcate cu două feluri de clech iritate şi anume: cu fluid electric negativ, şi un fluid electric poziiiv. La unele spirite predomină electrici la tea pozitivă, iar la în

le Ic cea negativă. În lumea astrală spiritele îşi reîmprospăkwă în permanenţă perispiritul său şi electrici ta tea. Spiritul i îi ic va avea în jurul său mai mult fluid pozitiv, va lua pe pământ i oi p de bărbat, iar cilc în care predomină electricitatea negativii se va reîncarna adesea în femeie.

Jnirea celor două sexe se vede peste tot în natura, în lumea plantelor elementul mascul merge către clementul hirtei, ele se atrag pentru că au electricitate de sens contrar Aunistu este explicaţia unirii grăuntelui de polen cu ovulul, în MI Mia căruia se formează oul, începutul viitorului pui de plantă, hi lumea animală, spermatoziodul provenit de la mascul, se u-Mt-le cu ovulul, celula germinativă, eliminat de ovarul femeii. „immnlozoidul părăseşte testicului, înconjurat de o aureolă lluhâică, în care sunt fixate toate particularităţile fizice ale tanilul, Ovulul la rândul său este înconjurat tot de o zonă fluidică. În ea le sunt imprimate toate caracterele fizice ale femeii. Din MMlren lor se naşte oul, ce va da ulterior naştere embrionului uman, Când doi îndrăgostiţi se unesc, din corpul lor spiritual, în perispiritul lor, se produce o descărcare electrică, pozitivă feb la unul, negativă de la altul în acest moment, spiritul lor linte o senzaţie de fericire, pe care omul în neştiinţă de cauza, o iJhibulc corpului carnal. Sunt cazuri când fluidele celor doi soţi, se neutralizează şi în acest caz celulele sexuale lipsite de fluidele lor respective nu se mai pot unâf pentru a avea loc fecundarea.

Copilul din pântecele mamei fură din fluidul mamei în timpul nopţii, iar de la tată fluidele le absoarbe ziua. În cazul când copilul va absorbi mai mult fluid de la tată, el va semăna cu tata, dacă absoarbe mai mult de la mama, va semăna cu ea (când absoarbe în egală măsură, copilul va semăna cu amândoi, când nu seamănă cu niet unul, spiritul a absorbit fluide de la o altă persoană rudă cu părinţii şi cu care este legată într-o altă viaţă anterioară.

Marele curent cosmic, după ce a înconjurat soarele nostru, vine să înconjoare şi planeta noastră, „direcţia acestui curent, este la început de la răsărit la apus, iar apoi se îndreaptă de la sud spre nord. Curentul trebuie să intre prin picioare şi să iasă prin cap, Aceasta este explicaţia obiceiului moştenit din vremuri îndepărtate, că mortul se îngroapă cu faţa la răsărit. Am spus când am vorbit de actul morţii, că spiritul nostru ne părăseşte în momentul morţii ieşind tot prin cap.

Cfele trei ursitoare ale copilului, cunoscute în popor nu sâni altceva decât cele trei raze fiuidice venite" de la spiritul divin, cel solar, jf cel planetar, Până la 7 ani spiritul copilului este mai mult extensiv atunci la această vârstă, el pătrunde în inte* norul corpului. Asupra corpului o influenţa o au şi planetele, fluidul lor planetar, care acţionează în momentul naşterii salci Cea mai mare influenţă o are planeta care se află la meridianuţ locului de naştere, sau vecin cu el în momentul naşterii Flci care planetă va imprima copilului un anumit caracter, planeţi Mane va imprima copilului un caracter războinic* de om tio tărir planeta Venus, vedetermini; un sistem nervos sensibil, a înclinaţii către frumos, el însuşi fiind cu un corp armonios şi plăcut* va fi un sentimentul.

Voi relata în următoarele rândurit o experienţă celebră a renumitului hâpnotizor francez Alphonse Bouvier, din Lyon, iaculă în 1905, care arată în mod evident nemurirea sufletului nenumăratele lui încarnări. Mediuntul pe care a lucrat era o femeie instruită, născută într-un mic orăşel, de pe apa Isere, în 1876, ea a urmat cursurile universităţii după care s-a măritat hi un militar, fiind mama unei fetiţe de 4 ani.

tată cum explică el această experienţă: „de câte ori fac ca Îiicuiumul meu să se apropie de vârsta copilăriei, gesturile sale vorba sa, ia timbrul unui copil, către o fază şi mai înapoiată topitul abia poate vorbi, în fine când mediumul este adus până în la/it de mai puţin de un an el

face gesturile cu mâinile şi Im/ele ca şi cum ar suge. Când îl fac să revie în faza din litmcccie mamei, el se încovoaie ca un fetus, cu mâinile pe llMRrt corp şi cu pumnii în dreptul ochilor. Din luna a treia pină la concepţie, mediumul cade pe spate. În fine când meiltuuiu! este dus şi mai departe înapoi, adică în stare de spirit liber şi rătăceşte prin spaţiu, se vede cum la momentul înmii nării, face eforturi ca şi cum ar fi voit să se sustragă unei thiţe care îl atrage şi îl poartă către viitoarea lui mamă. De Hâr «un trece printr-o fază de femeie are timbrul şi gesturile ti Mieic, de câte ori se prezintă ai bărbat, are tonul mat gros ţi iMltudinea caracteristică a bărbatului, în fine când e vorba di nu bătrân bolnav, vârsta şi starea sa suferindă e zugrăvită jiitn gesturile şi vocea obosită a unui bătrâni Iată pe scurt în (m tri Miţa sa, aşa cum o descrie el: M-am aşezat mediumul pe <hi Uitoliu comun, i-am făcut pase de adormire, încetul cu înce Mi n Mit în mului i s-au lăsat pleoapele şi a adormit profund. < HmI am luat cunoştinţă că s-a exteriorizat complet, îl fac să

treacă repede *prin* Toate vârstele din înapoia prezentului, adică ca tânără Tată, copiliţă, copil, o trec apoi mai departe prin *raza* celor nouă luni din pâulecele mamei şale şi în fine ca spirit în spaţiu.

Adusă pl tul în această la/ă, ea îmi spune că acum este spirit liber în spaţiu, că se mişcă în jurul pământului, vizitând părinţii şi prietenii, că îşi caută pe logodnicul său Louis, care a plecat de pe pământ înaintea ei, dar că nu-l găseşte şi mai adaugă că adesea se duce la cimitirul din Briancon unde îşi priveşte corpul pe care l-a purtat în viaţa pământcască numită Margareta Duchesne. A murit în anul 1860 în vârstă de 26 de ani, fiind bolnavă* de piept, readusă şi mai înapoi ca om, cu domnijoa a Duchesne, se vede tjnără dar e bolnava tuşânt tot mereu. îşi duce iifiana la piept spunând că are sentimentul că va inuă, din cauza acestei boli şi e tare mâhnită pentru că? iubeşte pe Louis

Jutes Martin, care îşi face acum stagiul militar la Brianson. Din acest stadiu am trecui-o înapoi prin copilărie, naştere, până la starea iarăşi de spirit. În această siaj re, deciară că e nefericit, pentru ca suferă chiar în spaţiu. Ni prea ştie ce-l cu el, pentru că se simt greoi ca şi plumbu (acum e bărbat). i-aiu ordonat alunei să-şi ia corpul acesttt bărbat Se vede bărbat dar tuşeşte mereu şi acum, se ei; primă că ar vrea mai bine să moară, căci viaţa este grea, plini de mizerie, preferă să moară pentru că atunci nu va mai sufery *L*-aiâi întrebi în ce an trăiţi acum? Şi-mi răspunde că este îi 1780 şi arc 42 de aiil. Spune că la 32 de ani era la Milan, und era lucrător, k» un oarecare Paoli, tăietor şi sculptor în mari mură, dar ca nu prea era îndemânatec, cu această ocazie ijf descrie patronul ca fiind un beţiv, o bruta care l-a bătut de njul multe ori Dus înapoi la vârsta de 25 de ani spune că este slugi într-o băcănie, iar la 21 de ani a fost chemat la recrutare, dar ci fost respins, fiind prea slab de corp, Când avea 19 ani, spune că vindea Jurnale, între care ziarul „Durance”, întrebai: dar ce în i le acest ziar? Răspunde că nu ştie, dar se aude că vor veni Austriecii şi din nou este întrebat; dar în ce an e acum? Şi d răspunde: 1757, La 18 ani se vede un ucenic la un ctsmar, meserie pe care o găseşte prea grea, nu i-a plăcut şi a părăsi-Hv La 16 ani, se vede acasă ta părinţi şi mărturiseşte că vrea A fugă pentru că prea îl pune să facă mereu treabă. Dar unde locuieşti acum? La Saint Plerre, aproape de Braicon, unde taifii meu e cultivator ia o fermă.

La 12 ani, urmează o şcoală dar nu-i place deloc cartea, l îi profesor arc pe un preot numit Anloine, eu care învaţă Calc Idsiuul. La 10 ani, spune că îi este frig, pentru că nu are haine. Muma mi-a lacul nişte pantaloni dânir-o rochie veche a ei, şi copiii când mă văd cu ei, îşi bat joc de mine» Mi s-a spus să fiu cuminte, căci îmi va face nişte haine noi când mă voi imutilaşi. Atunci voi avea şi eu pantaloni frumoşi. Şi conti-*MUft* expunerea: când mă răzbeşte frigul, mă duc în grajdul Iniilor *şi* vacilor unde e

cald…

La 6 ani e întrebat dacă se joacă, – Aş, de unde să mă joc, mă pune mereu la treabă. Din oii în an e adus iar în pântecela mamei sale – şi din nou ca njilrit în spaţiu» 1 se spune că e spirit şi el rămâne nelămurit, Imrebind: Dar ce e acela spirit? l-am dat explicaţia că spiritul i» omul fără corp de carne – explicaţie pe care se pare că tot mi n înţeles-o. Priveşte în jurul său şi întreabă: dar unde utili, pentru că nu-mi văd prietenii? l-am spus a doua oară: „pentru *că* acum nu mai ai corp de carne şi ai trecut prin faza *Miluită* moarte. Ai lă!, au rămas jos printre pământeni”.

În line, e readus înapoi, în faza de pământean şi e întretmt» ce sex şi e vârstă arc. Răspunde că e femeie de 30 de ani.

că se numeşte Jejiy Ludovic, şi e în anul 1702, că are doi copii, unul de 7 ani, Auguste şi altul Jean, pe care l-a născut de curindea locuieşte cu soţul ei în localitatea Plouermel, unde soţul ei lucrează la doage pentru butoaie.

La 16 ani se vede la unchiul ei, numit Maricţii, fiind orfelina. Unchiul sau nu a dat-o ia şcoală, dar a învăţat-o să semneze. El face serviciul la un farmacist. Şi aplecându-se într-o parte, pare că-i spune o confidenţă: „Cred că unchiul e tatăl meu, dar nu trebuie să o spun. Când vorbesc de tatăl meu îi vin lacrimi în ochi. El e foarte drăgăstos cu mine. Cred, însă, că unchiul meu n-a fost cuminte, dar n-am dreptul să-l judec, fiind foarte bun cu mine”.

— Numai pentru unchiul tău ai iubire?

— Nu, cunosc şi pe Ludovic, deoarece deşi e văduv, şi are 2 copii de la prima soţie, am o deosebită dragoste şi aşteptăm amândoi, nerăbdători, să ne căsătorim, E aşa de drăguţ, şi dulce cu mine! Ne-am înţeles ca pe copii să nu-i ţinem noi, ci să-i trimitem la bunica lor, păstrându-le totuşi, toată afecţiunea noastră.

E readusă la 12 ani. Se vede tot la Blouermel, pe

marginea apei, unde aduna flori de ciinp din care se fac ceaiuri pentru sănătate, Unchiul meu mi-a arătat care sunt acele plante care i le dă farmacistului – Ursului, cum! zice el, domnului Ioannes Jvens, întrebat dacă poate spune câteva din aceste plante, răspunde că da, şi începe să le înşire: ochiul pisicii, planta cerului, steaua firmamentului, piciorul păianjenului, oglinda sufletului» şi multe altele. La 5 ani, se vede pe genunchii unchiului, care o mângâie şi o ajută să-şi facă coroniţe din berberită.

E magnetizată şi dusă mai departe, la vârsta de 3 ani. La aceasta vârsta, orfelina afirmă: „spun unchiului meu «unchiule» când e de faţă cineva, dar când suntem numai noi doi amândoi li. spun «tală» şi atunci mă mângâie pe obraji. Pe mama nu o ţilii”. Adusă în momentul naşterii, mediumul spune: văd o Icmcic pe pal care e greu bolnavă şi pe tatăl meu (unchiul) care plânge.

E dusă îndărăt de această încarnare, adică în faza de spirit, în această etapă, ea spune că suferă grozav de lovitura de liincc ce i s-a dat între coaste, pe partea sa dreapta.

E întrebai: Dar cum se face că ai o durere fizică, când tu tiu mai ai corp de carne?

— Da, răspunde el, şi totuşi simt mereu durere în partea mea dreaptă, din oauza. unei împunsături pe care am primit-o la Marignâan. Suntem în anul 1615 şi am 22 de ani.

— Cum te numeşti?

— Michel Bery şi punându-i-se un creion în mina mediumului, scrie foarte neîndemânalic: Michel Bery, de la curtea regelui.

— Dar nu ai spus contra cui v-aţi luptat?

Şi răspunse că luptii de 3 zile şi 3 nopţi contra Elveţie-Mllor.

— Ce părere ai de regele tău?

— O, François este un brav şi arc o inimă bună.

— Cum îl socoteşti tu că e bun, când el omoară atâta

liime A

— Omoară, Gândea e necesar.

Dar dacă tu vei fi omorât, crezi că mai rămâne ceva din itţo?

AŞT ce să mai rămână, totul se sfârşeşte cu moartea.

B dus la vârsta de 20 de ani» Ce faci tu acum?

Ce să fac, plecăm spre Amicns, Englezii vor să le mai ililm o lecţie.

— În ce an e acum?

— 1513. Nu cred să mai trăiesc mult timp, după visul ce l-am avut. Cred că peste 2 ani nu voi mai trăi. Am visat în primăvara asta, că îmi curge sânge dintre coaste, din partea dreaptă a corpului, pe care cineva mi-o străpunsese cu o lance (ceea ce s-a întâmplat mai târziu, era un vis prevestitor).

— Crezi în vise?

— Da, pentru că ceea ce am visat mai totdeauna ml s-a realizat. N-am fost înşelat niciodată.

E dus ia vârsta de 19 ani. În acest moment se vede glumind cu prietena sa, Dtane de Concy. E întrebat dacă o iubeşte şi dacă se gândeşte să întemeieze o familie.

— Aş, de unde. Nli-e dragă, dar nu mă gândesc să mă însor cu ea.

— Şi ce faci acum?

— Sunt în serviciul regal ca muşchetar, corp creat de *Carol* VI, fiindu-i frică şi de pielea de pe el.

La 18 ani spune că se duce să se înroleze în garda stăpânului său.

— Mă duc cu plăcere, dar trebuie să părăsesc pe Diana mea, pe micuţa mea, cu bărbia roză şi dinţişorii ei micuţi.

La 16 ani, spune că se dţâie pe lângă Charlotte de Mont* morency, de la care nu-i fuge gândul. E întrebat dacă se bucură numai el de favorurile acestei tinere, la care mediumul răspunde:

— O, ştiu bine, că ea cochetează cu François, care e

de aceeaşi vârstă cu mine, dar puţin îmi pasă de asta.

La 12 ani e paj la curtea regelui de doi ani.

— Ia spune micule, ce faci tu acum la curte?

— Ei, ce să fac? Fac lectură, conduc doamnele – şi cu un gest graţios întinde mâna şi, cu surâsul pe buze, imită conducerea unei doamne a curţii. Dau scaunul şi îndrept rochia i doamnelor şi câteodată mă plec şi le sărut picioruşul A, trebuie să ştii, că nu se permite ia toţi pajii să sărute piciorul doamnelor. Mi se spune, că sunt drăguţ pentru că am ochii al-*Imştri* şi părul blond. Doamnele mă plac şi eu le voi plăcea când voi fi mai mare.

La *9* ani, spune di tatăl său îl va trimite la curte, ca să Kervească de paj. Întrebat: dar ce ocupaţie are tatăl lui?

— Cum, nu ştii? E paznicul casei de Montmorency. I s-a promis că mă va lua ca paj la curte, dar se teme să nu mă stric ficolo* %

Din nou e adus până la fetus. şi mai apoi în stare de spirit, hui acest stadiu i se comunică să treacă în faza de încarnat, Iu momentul morţii sale. Întrebat ce vârstă are, răspunde că are JO de ani, Se numeşte Mariette Muiertin, că face lecturi unei ilmumie care are un băiat, pe Gastou, care dacă n-ar fi murit, în îi devenit soţia lui, contra voinţei mamei sale. Sărmanul a fost umorii de calul său.

Dusă la 18 ani, e întrebată: acum ce face? Răspunde că eu tim e la conicsa-d-Guise, unde predă lectura nepotului el. E liuntt iiuipoi până la 4 ani. Mama e speriata, căci tata e mereu tiulniiv, nu mai poate face desene pentru rege.

De care rege e vorba?

Nu ştii? E Fiiip cel Frumos.

De aici e readusă până la faza de spirit în această stare, hm îi dă seama exact că a murit. I se pare că e lot un om pe i*? uiiliii Starea această nedesluşită se datorează numeroasele nule greşeli făcute pe când era încarnată. Într-adevăr, în uiiicdenia viaţă a fost stareţa unei mănăstiri, tirani? înd tinere mv, din ordinul celor mai de

sus, ţinându-le în carcere, fără un, totuşi punându-le să lucreze lucruri migăloase cu Mdl întrebată, dar în ce an trăieşti? Răspunde în 1010.

— Ce rege trăieşte acum?

— Robert al II-lea, Capetul. Nu-mi vine să pronunţ numele lui, căci din cauza lui frumoasa Blanche de Paris e închisă, pentru ca fratele său Robert să-i ia toată averea.

La 60 de ani se vede pregătind tinere fete care voiesc să se călugărească.

— Dar pentru care motiv sâni aduse să se facă călugăriţe?

— Pentru ca fraţii lor să le ia averea.

— Cine I-a adus pe Blanche de Paris?

— Nu pot să-ţi spuir. Mi-o fricã de abatele Chiescllcs.

— Dar ce eşti tu la mănăstire?

— Sunt superioară de 20 de ani în mănăstrirea „Compagne de Jesus” şi am sub ordinele mele 20 de călugăriţe, dar sper să fiu avansată şi mai sus, ca stareţă, când voi avea sub mina mea lotul şi ţoala lumea la picioarele mele.

Trecută în faza de spirit spune că o dor ochii şi îşi duce mâinile peste ochii săi. Întrebată din ce cauză suferă, răspunde că, fiind soldat, a fost prins de Aiila, la Chalons sur Mante şi că din ordinul lui i s-au ars ochii, Nu avea la această epocă decât 31 de ani, se numea Carlomce şi era geful unei unităţi franceze, sub ordinele lui Masotfe, iar deasupra tuturor şefilor, avea pe Marovee, Această luptă a avut loc în anul 449. Întrebat dacă cunoaşte pe Dumnezeu, răspunde că da, şi toţi ai timpului său, îi fac sacrificii de oameni, care sunt arşi, căci aşa îi place Lui. (Era păgân).

La 25 de ani, era plugar împreună cu mama sa Li, cu care locuia în ţinutul Albinos, prin care curge apa Tourn, unde lucrează pământul E dusă treptat înapoi în sânul mamei sale şi apoi în stare de spirit. Şi din nou, spune că suferă mult, căci a fost ars de viu de împăratul roman Probus, la vârsta de 40 de ani. Fusese păzitor al palatului

lui şi era originar din ţinutul numii Romulus, prin anul 279, când xi purtat numele de altis* Spune ca urăşte de moarte pe împărat, pentru că i-a ttpţii leliţa sa, pentru a o face metresa lui. Pentru a se apropia tiu el s-a oferit ca soldat lui Pecius, şeful găr/Ji palatului, cu liftului ca la prima ocazie, să-l omoare, răzbunând astfel pe fiicaul? lorina. A fost însă prins asupra încercării sale şi ars de vin împreună cu fiica sa. Printre lacrimi, mediumul spune, că prietenii din gardă i-au jurat că-l vor răzbuna, omorându-l pe împărat. Declară că are mângâierea că copila lui a murit pură. Im această stare, îşi descrie starea sa. În viaţa precedentă aceştisiti, a fost o tânără, numită Insec. Aduna flori pentru a le da picotului Ali, ca să le ardă la picioarele zeilor, producând un Inul care se ridica până la cer, până la locuinţa zeilor.

Povesteşte că preotul povăţuieşte pe oameni, să se roage, kintiu ca sufletul lor să se ridice până la el, în cer.

A trăit în ţara numită Imondo (aproape de Triest).

Preotul mă ia şi mă face să respir din fumul plantelor 41 inc, care au proprietatea să mă trimită spi/. că, cu care să vorbesc şi să-i comunic şi lui. Eu nu văd zeii, dar îi aud şi-i «Hin lui, ceea ce spun ei (devenise medium de transă). Spune ca munceşte, alţii îi aduc de mâncare, dar nu are voie în fie văzută de nimeni*.

În fiecare zi aduc flori de [ruin, pe care preotul le depune în «Ilar, iar seara le arde, al cărui fum jrespirindu-l, corpul meu fufillnc jos, iar eu mă ridic în sus cât re zei.

Întrebată, când te ridici în sus, cum te vezi tu? Ea răspunde;

— Ca un glob alb. Ali mă iubeşte şi m-a crescut de mică, 1 itifiidu-mă părinţi formei care m-au dat cu bucurie.

E în anul 100 după Hristos. Descrie că fiind mică de 6 ani îi rost luată să fie sacrificată zeilor, dar a fost scăpată de un ilnâr şef războinic, numit Jeus. Când s-a făcut mare, spune că l-a iubit şi la ritului ei l-a scăpat din închisare, în care el fusese pus de un adversar al lui cu numele de

Joanime. Cu viaţa aceasta se termină experienţa lui Bouvjer, căci de aici înainte spiritul mediumului începe să nu mai vadă clar, în vieţile sale anterioare.

În rezumat, d-na Jeus a făcut cunoscut nouă din vieţile sale anterioare şi anume: într-una a fost Margareta Duchdsne. În a doua viaţă, precedentă acesteia, a fost bărbat, un sculptor în piatră, în a treia, a fost un copil orfan, numit Jenny Ludovic. A patra, ca bărbat numit Michel Bery. În a cincea viaţă a fost o institutoare, numita Mariette Marin. În a şasea a fost stareţa unei mănăstiri, în a şaptea, ca ofiţer în armata lui Merovbe, care a luptat contra lui Atila. În a opia, ea soldat în timpul împăratului roman Probus. În a noua vestală în templul din ţara Imondo.

Acaslă strălucită experienţă a lui Bou vier, alăturata de cele ale lui Rochafr-i a altor mulţi experimentatori, pune în evidenţă existenţa uncă individualităţi – spiritul – care îmbracă în decursul veacurilor, diferite corpuri umane, devenind astfel diferite personalităţi, care îşi deapănă viaţa pe scena pământului, după cum un actor joacă diferite roluri pe scena unui teatru oarecare.

Experienţe de regresie în timp au fost (acute şi de doctorul Brian Weiss, medic psihiatru american de origine evreică actuamente medic şef psihiatru la un mare spital afiliat universităţii din Mia mi. Pacienta de care s-a preocupat cel mai mult în domeniul regresiunii în timp, este o bolnavă suferindă de nevroză astenică pe nume Katherine, pe care sub stare de hipnozei, comunicând cu subconştientul acesteia a regresat-o în mai multe vieţi anterioare, mai toate sfârşindu-se prin morţi violente, ceea ce explica de fapt starea anxioasa a vieţii actuale, la fel ca şi la alte experienţe privind reîncarnarea Katherine t) l vede vieţile anterioare ca şi când ar *fi* privite din afară, cu a trăit în alte vieţi, De sub formă de bărbat, fie sub formă «ki femeie, iar atunci când a trăit într-o altă ţară, cu o altă Ulubă, că vorbea în limba respectivă aflându-se în stare de

hâpflo/it, când retrăia acea via-l când se afla regresată în stadiul llu spirit liber, ea descrie lumea spiritelor aşa cum fac toate fi ţii rit ele aflate în acest stadiu. Dr. Brian Weiss a efectuat recesiuni detaliate în vieţile anterioare ale mai multor pacienţi, iJcko perind aceleaşi caracteristici generale, el a folosit în aivM scop 12 bolnavi de diferite formaţii intelectuale, de exemplu: o casnică evreică din Miami Beach şi-a reamintit cum a lityl violată de un grup de soldaţi romani în Palestina, la scurt tlmp după moartea lui Iisus, în altă viaţă a condus un bordel în New Orleans, în altă viaţă a trăit, într-o mănăstire în Franţa lui Evul Mediu, iar în alta a trăit în Japonia, în stare intermediară, de spirit liber, atunci când erau aduse ilcci în această stare, Katherine şi această evreică din Miami huleau să-i spună Dr. Brian Weiss, fapte din viaţa lui, petrecute Im trecut şi să-i prevestească desfăşurarea anumitor evenioii-mic viitoare cu mare precizie. Ele afirmau că mesajele le primm de la un anumit spirit, ceilalţi pacienţi îşi amintesc pâră-Mtcu corpului fizic şi îndreptarea către o lumină strălucitoare, llaţierienţele Dr. Weiss efectuate în jurul anului 1980 aduc şi nu clement care confirmă cele scrise de mine privind comuniunea cu spiritele în şedinţele de spiritism cu ajutorul unui Miudium, astfel Katherine consultând un medium pe numele de Irh Nahzman un astrolog vestit care putea prezice vieţile antefloure, acest medium intrând într-o stare de transă, i-a descris Kuiherinci toate vieţile ei anterioare întocmai cum fuseseră înregistrate pe banda magnetică de dr. Weiss şi pe care le descrisese chiar ea în stare de hipnoză. De data aceasta Katherine nu se mai afla în stare de hipnoză, ci mediumul Iris se afla în transă. Experienţe de regresiune în timp au fost efectuate în ultimul timp de foarte numeroşi autori: Dr. Joseph B. Rhine de la Duche Universiti, Dr. Ean Stevenson de a Universitatea din Virgânia, Dr. Gertrude Schmeider de la colegiul oraşului New York, toate confirmând existenţa noastră în mai multe vieţi anterioare.

Referinţele la reîncarnare au existat şi în Vechiul şi Noul Testament, dar în anul 325 după Hristos, împăratul roman Constantin cel Mare şi mama să-Elena, au scos referirile la reîncarnare din Noul Testament. În anul 553 după Hristos» la al doilea conciliu de la Constantinopole s-a confirmat această acţiune declarându-se conceptul de reîncarnare drept erezie, care după opinia lor a slăbit puterea bisericii căci reîncarnarea oferă oamenilor un timp mai îndelungat pentru îndreptarea păcatelor… Primii părinţi ai bisericii acceptaseră ideea de reîncarnare.

În experienţele de regresiune în timp, când se pun în evidenţă multiplele reîncarnări, subiectul poate fi în transă hipnotica şi el nu-şi aminteşte în stare conştientă de aceste evocări, sau regresiunea poate fi făcută în starea de veghe când toate aceste evocări rămân conştiente. Dar ceea ce este important în ambele cazuri subiectul ce regresează în timp, vede imagini din acea viaţă, cu alte cuvinte în memoria spiritului toate amintirile sunt reprezentate de imaginea gândurilor.

Şi în telepatie gândul se transmite sub formă de imagini» şi cluar memoria în stare de veghe, deci în stare conştientă este păstrată sub formă de imagini. S-au făcut experienţe prr care s-a reuşit să se fotografieze imaginea gândurilor de exemplu: te gândeşti la casa părintească şi acest gând apare foto* grafiat arătând casa întocmai cum arată ca în regresiunea în timp subiectul se vede pe sine privindu-se din exterior. Tot ceea ce îşi aminteşte este descris la modul prezent ca şi când evenimentele s-ar petrece în momentul actual. Vocea cu care Mul evocate aceste trăiri, este cea care corespunde vârstei descrise în momentul trăirii, dacă este copil are vocea de copil, dacii este bătrân, vocea este a unui bătrân, dacă este femeie, vocea este de femeie, sau dacă este bărbat, vocea este de bărbat. Toate dalele privind viaţa socială, politică şi istorică descrise, corespund exact cu cele descrise în istorie. Aici intervin două aspecte foarte importante: este

posibil ca în viaţa actuală subiectul să nu aibă cunoştinţă despre unele date istorice sau iitetnl-politice, fâând necultivat. HI totuşi le descrie dacă regretul în timp, în acea viaţă le cunoştea; precum şi aspectul Invers chiar dacă în viaţa actuală are cunoştinţe despre aceste hmmnenc, nu le descrie dacă este regresat în altă viaţă, dacă la vârsta respectivă nu le cunoştea. Cu alte cuvinte memoria mi se amestecă într-un conglomerat. Ea se păstrează şi se în umulează pe un fel de fişe separate pe perioade sau poate i iilur pe zile şi ore.

Hxperienţe privind reîncarnarea au fost (acute de A. De linchiis, apoi în 1971 în Anglia au fost făcute de Arnall Blox-Itältt, care foloseşte ca medium, pe Jane Evans, pe care a retytriiiil-o în alte şase vieţi anterioare şi anume: în viaţa achmlit născută în 1939, în viaţa imediat înapoi, este călugăriţă în Maryland în S.U.A. pe numele de Graces, aflându-se într-o nil Mfisurc catolică. Înainte de a se cătugurî şi-a petrecut colil Mint într-un oraş din statul Iowa, numele ei de familie fiind Hlk Dusă mai înapoi în altă viaţă a fost croitoreasă la Londra, m şi în pul reginei Anne în anul 1702 într-un mare atelier de fţiodă şi se numeşte %Ann Trasker.

În altă viaţă anterioară este doamnă de companie şi croitoresă, se numeşte Anna de Castilie şi este originară din Madrid. Ea o însoţeşte pe Calherina de Aragon în Anglia, unde aceasta urma să se căsătorească cu prinţul Arthur. Mai înainte într-o altă viaţă este camerista lui Jacques Cocur în 1451, se numeşte Atâson şi este foarte tânără. Ea s-a sinucis atunci când stăpânul său, a fost acuzat de otrăvirea favoritei regelui, Agnesa Sorel şi închis.

În viaţa imediat următoare este evreică în oraşul York în anul 1190 şi se numeşte Rebeca, Fiind soţia unui preot evreu bogat, ea descrie cum evreii sunt obligaţi să poarie un inel galben în dreptul inimii, pentru a se vedea că sunt evrei. Aceasta se intim piu în timpul lui Henric II

Planlagenct. Lui i-a urmat la tron Richard Inimă de Leu, care când a pornit la cruciadă, în Anglia a izbucnit o revoltă împotriva evreilor.

Rebeca, soţul, ţuca şi fiul s-au ascuns într-o biserică, dar în timp ce soţul şi fiul erau plecaţi după hrană, au fost găsite şi ucise.

În fine în cea de-a şasea viaţă anterioară, era soţie romană în anul 286, soţia unui preceptor numit Tilus. Ea dă multe relaţii despre Breianta Romană şi descrie revolta în urma căreia, Anglia a ieşit de sub stăpânirea romană, dar aceasta pentru puţin timp, pentru că ulterior. Anglia revine sub stăpâqire romană. Este asasinată împreună cu soţul ei în timpul împăratului Diocleţian.

În 1904 Roelias magnetizează o tânără de 18 ani care se numea Iosefina, aceasta este regresată în timp mai întâi la vârsta de 7 ani. Apoi în altă viaţă este ţăran şi se numeşte lean Bourdon şi îşi povesteşte întreaga viaţă din anul 1812 când s-a născut până la moartea sa, în 182, regresată mai înapoi este dusă în altă viaţă de femeie, născută în 1702. În alte situaţii, amintirea unei alte vieţi este în suire naturala iară a fi magnetizată (hipnotizată) iată un exemplu: un copil japonez Kasugoro, care îşi aduce aminte că a mai Fost născut într-o altă localitate numită Odocunot în Japonia şi că mama lui în existenţa precedentă se numise Qscizu San. Kasugoro ţinea minte că se im*lH*» inăvise de variolă când avea doi ani, boală care i-a provocat moartea. Dusă în satul unde spunea că a mai avut o viaţă, aceasta a recunoscut imediat casa şi părinţii care erau acolo.

În general însă, la reîncarnare individul îşi pierde memoria din alte vieţi anterioare, Platon era convins că a mai trăit şi în alte vieţi, de asemenea şi Pitagora. Napoleon, ar fi fost ti reîncarnare a lui Hanibal. Hindenburg, a lui Alexandru Maccrion, ion Botezătorul a profetului Ilie, iar ion evanghelistul icincarnarea lui Buda.

Prin reîncarnare se explică capacitatea unor copii

care nu Mul încă la şcoală şi pot rezolva probleme foarte grele de matematică, sau copii foarte mici, fără lecţii de muzică, care pot ttxecuta partituri muzicale de Mozart, Becihoven, Chopin şi ălţii

Mozart a scris o simfonic la vârsta de 5 ani. Mavrbecr dădea concerte, la vârsta de 6 ani, iar Reisin la Vlişta de 4 ani.

Leonadro da Vinci a învăţat singur pictura, iar Victor Hugo fi fost laureat la vârsta de 13 ani şi astfel de exemple sunt tlOii îi murate.

Diferenţierea dintre oameni, este explicată prin actul reim uniării. În diferite ţări din lume, există legi care garantează iiplllatca juridică şi politică între oameni iar în alte ţări acesn legi nu există. Se pune întrebarea: dacă toţi oamenii se nasc i tiu II O în punct de vedere al vieţii interioare, a capacităţii de Htliiplare, a modului de a aborda şi rezolva diferite probleme.

Răspunzând la toate acestea, se poate constata că aceste capacităţi diferă de la individ ia individ. Unii copii, din primii ani de viaţă, au o predispoziţie pentru muzică, alţii pentru ştiinţă iar alţii nu manifesta nicio atracţie pentru nimic. Diferenţele dintre modul de viaţă al oamenilor sunt enorme. În afară de acestea, sunt copii care se nasc morţi, sau care mor imediat după naştere la câteva zile, luni sau ani. De ce aceştia să aibă o existenţă atât de scurtă prin viaţă, faţă de alţii care trăiesc 70 – 80 de ani. Spiritul acestor copii după moartea lor, unde se duce, în Iad sau în Rai, aşa cum susţine religia? La aceste întrebări răspunsul este unul singur, numai actul reîncarnării este acela care le explică. Oamenii se nasc inegali, căci fiecare copil la naştere, ia cu e! un spirit mai mult sau mai puţin evoluat, nu de la părinţii săi, căci spiritul copilului nu se moşteneşte de la părinţi, el reprezintă reîncarnarea unui spirit libef aflat în lumea astrală, un spirit al unui om care a murit, şi care trebuie să se reîncarneze pentru o nouă evoluţie spirituală. Din acest

punct de vedere un spirit al unui părinte poate să fie reîncarnarea spiritului propriului său fiu din alte vieţi anterioare. Aceasta înseamnă că la naştere copilul nu moşteneşti) în niciun caz spiritul părinţilor săi, căci pentru ca acesta să se reîncarneze trebuie să fie liber-dezânirupat. Faptul că unii copil mor la puţin timp după naştere sau că se nasc handicapaţi şi trăiesc în suferinţă şi mizerie, se datorează Karmei lor, des» linului, care li se programează înainte de naştere în lumea astrală, ei trebuie să treacă prin suferinţa pentru a se putea purifica din punct de vedere spiritual în afara reîncarnării esifl imposibil să explicăm această diversitate frapantă între anomaliile aparente de injustiţie revoltătoare în repartiţia bucuriei şi suferinţei, în suferinţă îşi au explicaţia cuvintele lui Hristosî „Fericiţi cei săraci cu duhul, căci a lor va fi împărăţia cerurilor*;

Este o mare greşeală a se crede că o viaţă absolut nouă începe o dală cu naşterea. Problema reîncarnării este susţinută astăzi de mai multe religii din Asia: budismul, brahmanismul, jainismul. Dar reîncarnare*! este cunoscută şi în antichitate. Iulius Cezar descrie credinţa Galilor în reîncarnare, care credeau că moartea nu este decât o trecere a sufletului într-o altă existenţă.

Descoperirea manuscriselor de la Marea Moartă, au arătat că comunitatea religioasă a Esenienilor, din timpul imediat premergător vieţii lui Hristos, demonstrează clar, ca aceştia eredeau în numeroase reîncarnări, pe care oamenii le trăiesc în viaţa pământească. Şi primii creştinii credeau în reîncarnare, astfel Origenc care q trăit între anii 185 – 254 în eji. considerat ca părinte al bisericii creştine, scrie că sufletul este imaterial invizibil şi că el trece după moarte într-un aii corp. Abia în anul 553 Conciliul de la Constantinopole, sub presiunea împăratului Jusiiniiin, condamnă această credinţă şi o interzice. Această tăcere impusă de dogmele bisericii creştine, privează milioane şi sute de milioane de oameni de

cunoştinţele precise în acest domeniu.

Scriitori ca: Paracelsus, Giordano Bruno, Edmond Rostand, tJocthe, Schiller, Lamartine, Victor Hugoţ Balzac, Flaubert şi Uluiţi alţii au crezut în rteccsitatea mai multor vieţi terestre, pentru a ajunge la maturitatea spirituală.

LEGILE REÎNCARNĂRII

tr

Reîncarnarea este supusă, la trei legi cosmice:

— Legea atragerii, afinităţii.

— Legea cauzei şi efectului.

— Legea suferinţei.

Spiritul tinde să se reîncarneze în familia, societatea, regiunea şi epoca, care-i oferă condiţiile evoluţiei sale spirituale. După moarte spiritul este atras spre locul corespunzător adevăratei sale personalităţi, care nu mai poate fi disimulată ca pe pământ, prin viclenie Intelectuală.

Sub legea cauzei şi efectului, este supusă felul cum se va desfăşura o nouă reîncarnare, în condiţii mai bune sau mai rele, în raport cu faptele noastre de pe pământ. Felul în care s-a deslâişural viaţa terestră, îşi are efect în următoarea reîncarnare.

Legea suferinţei este legea supremă, care conduce la evoluţia spiritului. Numai prin suferinţă se poate purifica spiritul. Reîncarnarea nu este metempsihoză, această teorie a metempsihozei susţine posibilitatea transmigraţiei spiritului de la om la animale, plante sau insecte şi invers. Metempsihoză contrazice legile divine ale reîncarnărir Legile naturale confirmate de ştiinţă interzic cu desăvârşire amestecarea speciilor. Este deci exclus ca un spirit uman, să se reîncarneze într-un coq> animal sau invers. O singură dată de-a lungul istoriei umanităţii terestre, are loc evoluţia unui. spirit de animal foarte dezvoltat într-un spirit de om primitiv, aozsla este un fenomen evolutiv ce se petrece o singură dată.

Viaţa pe pământ este un stagiu în marele ciclu al

evoluţiei noast/e, că nu este deci un început ci o continuare.

Spiritul nu se formează în momentul procreaţiei şi nici ia naştere, căci el exista dinainte de aceste două elemente, la naştere este numai momentul când spiritul vine din lumea as* Lrală şi se încorporează în corpul noului născut. Dacă există o ereditate fizica, nu există o ereditate spirituală-Fiecare om pe pănrint îşi are propria sa viaţă, căci fiecare om îşi are propriul său spini.

Problema întreruperii sarcinii, atât de discutată între religii cm³ aceea care vrea să răspyndă la întrebarea; când începe viaţa, spiritul copilului, în momentul procreerii sau al naşterii? Răspunsul cert ezită să fie dat, chiar de religie. Pentru cei ce consilieră că spiritul se reîncarnează în timpul sarcinii, întrel & iperca sarcinii, este o crimă premeditată.

Plivind lucrurile prin prisma reîncarnării, teoria rasială nu urc niciun suport din punct de vedere spiritual, căci spiritul unui negru sau unei alte rase umane, poate fi reîncarnarea celui mai evoluat spirit uman european, lata deci de ce trebuie comlii Mută această teorie rasială, care subjugă popoarele şi le ex-Imnină în virtutea acestei teorii rasiste.

Legat de problema rasială, este şi problema Eugeniei, în biiwi căreia, multe regimuri fasciste, au purces la aşa-zisa putificare a raselor, prin sterilizarea sau folosirea altor mijloace ui re interzice procreerea.

Legea divină a Karmei, fac-a pe pământ să se nască milioane de handicapaţi.

Numai în Franţa sunt peste 2, 5 milioane de handicapaţi. Ht giniul fascist al lui Hitler îi trimitea pe aceştia automat în Himerele de gazare. Dar legea suferinţei fizice, legea Karmei, i de o lege divină şi ea explică naşterea acestor handicapaţi, ut căror spirit trebuie să sufere pentru a se putea purifica, îmi ulcind procreerea sau folosind Eutanasia nu facem altceva, «Iccli

să contravenim legilor divine, Împiedicând evoluţia spiritului.

spiritul în gândirea diferitelor concepţii religioase

IUDAISMUL

RELIGIA EVREILOR este una din puţinele religii naţio-Mi iile lumii antice care s-a păstrat până astăzi. Iudaismul este Hmitll şi religie mozaică, adică religia lui Moise. O parte foarte diţtnrinnlă a iudaismului a intrat în componenţa creştinismu-Im) şi Islamului, astfel Biblia, care reprezintă istoria poporului imn, cm^3 un obiect de credinţă şi veneraţie pentru clerul ca-MW ţi ortodox. Ea este considerată a fi fost scrisă după instiliuţlu Sfitilului Duh. Biblia înseamnă în greceşte – cărţile, hi («tiMponenţa ei intră cărţile legii (în ebraică Thora sau aşa-HHIH – ilu) „Pentateuc" al lui Moise).

Auifuc mici cărţi sunt;

cerea, care vorbeşie despre crearea de către Dum – îi iţii 11 lumii şi a omului, despre viaţa primilor oameni în rar deur mierea în păcat şi izgonirea lor din rai, despre polo (ud lui Noc, despre patriarhii Avraam, Isaac, iacov, Iosif şi it itM Ntri ţi despre aşezarea evreilor în Egipt.

teşii ea, cuprinde viaţa lui Moise şi eliberarea evreilor Oii i jitM, cu vestitele zece porunci ale lui Dumnezeu. I e vi ticul, cuprinde legislaţii religioase

— Nu merii, este istoria evreilor după ieşirea lor din Egipl *şi* până la cucerirea Palestinei (ţara Cumanului).

— Deuleronomul, cuprinde de asemenea un corp de legislaţii religioase.

Al doilea grup de cărţi biblice îl alcătuiesc cărţile istorice; cartea judecătorilor, cartea Rut, cele patru Cărţi ale Regilor, două cărţi de cronici, cărţile lui Ezdrat Neemia, Cartea Estetei, Cartea lui Iov precum şi psalmii (culegere de imnuri religioase atribuite lui David), pildele lui Soaomon, Ecicsiastul şi Ciutarea Cântărilor.

În al treilea grup sunt cărţile profeţilor: Isaia, Eremia, Ezechici, Daniel şi cărţile celor 12 aşa-zişi mici

profeţi: Oscia, Loil, Amos, Avdia, luna, Milieia, Naum, Avacum, Sofonic, A «gherî, Zaharia 51 Malcah.

Toate aceste cărţi sunt denumite de creştini Vechiul Testament. Originea acestor cărţi nu este bine stabilită până tfl momentul actual dar primele patru cărţi sunt atribuite lui Moise care le-a scris prin revelaţii de la Dumnezeu. Legătura în erti* dinţa a poporului evreu şi Duhinezeu s-a făcut prin actul cifl cumciziei. Avraam a primit poruncă de la Dumnezeu care spus: „iar legământul dintre mine şi tine şi urmaşii tăi duftf tine, din neam în neam pe care trebuie să-l păziţi este acestj toţi cei de parte bărbătească ai voştri, să se taie împrejur. $ vă tăiaţi împrejur şi acesta va fi semnul legământului dinţi mine şi voi. În neamul vostru tot pruncul de parte bărbălcaso născut ia voi în casă, sau cumpărat cu bani de la alt neam, cui) nu-i din seminţia voastră, să se taie împrejur în ziua a opiu.

Evreii cred cu toţii într-un singur Dumnezeu, cel care/ creat lumea şi tot universul şi pe acesta îi numesc luhve

Cucerirea Palestinei de către evrei a început în secofti)

V\7 V\/ l în că e «i mi «Îiini>W i-iiivkb

Mc reprezentată în Biblic tot ca o poruncă a lui Dumnezeu: neoailă dar (îi spune Dumnezeu lui loasu) şi treci Iordanul» tu iji lot poporul acesta în ţara pe care o voi da fiilor lui Israel, lot locul pe care-l vor călca tălpile picioarelor voastre, vi-l voi iir vouă, cum am spus lui Moise, iată îţi poruncesc: fii tare şi curajos, să nu te temi, nici să te spă im în iezi, căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine pretutindeni unde vei merge (Iosua 12 – 4 t J) Ierihonul a fost primul oraş canaanean cucerit prin luptă, I locuri lahve ia parte dâreei la lupta ajutându-şi poporult astfel în bătălia Israel îţi lor împotriva amoviţilor, Domnul a aruncat Hiupra lor grindină mare din cer iar cei ce au murit de grindină MU fost mai mulţi decât cei ucişi de fiii

lui Israel cu sabia.

liste descrisă apoi cucerirea Ierusalimului de către regele tMbilonului în anul 586 e.n., captivitatea evreilor în Babilon şi Iftinarccrea în Palestina în timpul regelui persan Cirus. Aşa mai am mai scris în această carte, toate aceste evenimente au MM pe evăzute cu exactitate de mai mulţt profeţi, care nu repre Hniu altceva decât nişte mediumi de premoniţic.

Iudaismul a fost şi rămâne o religie legată în întregime iir vicieri pământească şi nu de viaţă de după moarte. El a deznil im ideea că poporul evreu reprezintă poporul ales, dacă evii îl şuieră, vinovaţi de acest lucru sunt ei înşişi, ei păcă-Itili AC, ci calcă poruncile Domnului, iar Dumnezeu îi pedep", 10 pentru aceasta, cu toate acestea ei rămân poporal ales <fM va veni timpul când lahve va ierta poporul evreu şi-l va mulţumai sus decât toate popoarele.

Mc crede că evreii ar fi trăii pe o altă planetă. În ciclul lor l «m i iiMfi planetă, au fost supuşi unei judecăţi de către Dunin cu acesta găsându-i vinovaţi, i-a irimis pentru o nouă rei HMM – iimr şi un nou ciclu evolutrvi spiritual, pentru purificarea «iHIoiuliiJ lor. Ei au trăit prin veacuri, prin diferite ţări şi în vremurile existenţei marii civilizaţii egiptene, s-au reîncarnat în această ţară, unit dintre ei fiind chiar încarnaţi ca preoţi egipteni, cele mai superioare spirite din atmosfera spirituală a pământului s-au încarnat în sânul poporului egiptean, iar unul dintre ei a fost chiar spiritul guvernator al planetei respective, cunoscut sub numele de Moise, care s-a născut în Egipt

Când spiritele superioare reîncarnate în preoţi egipteni au părăsit planeta, în Egipt s-au încarnai alte spirite inferioare şi odată cu aceasta încep persecuţia şi robia evreilor din Egipt Din acel moment evreii au trebuit să se separe de noile spirite care se reîncarnau în poporul egiptean. Datorită acestel persecuţii şi acestei robit a poporului ales, spiritul lui Dumnezeu i se arată lui Moise

pe muntele Sinai, care îi spune lui Moise să-şi ia poporul său şi să treacă în ţara Canaanului Este de reţinut un aspect necxplicai, în afara unei intervenţii a unei forţe divine: conform etimologiei din exod, termenul mana provine de la cuvintele chraice man-hu, care însemna ucol e asta?" Biblia arată că timp de 40 de ani cil durează exodul, în fiecare dimineaţă, această mană cădea din cer şi evreii a mâncau zilnic, căci lăsând-o pentru a doua zi se altera. Sutele de mii de evrei, plecaţi în exod, trebuiau să consume în decurs de 40 de ani cât durează exodul, peste un milion de tone de mană. Mana cădea zilnic din cer în afară de sabat, în schimb vinerea cădea o porţie dublă, care putea fi conservată căci ni se altera. Se pune întrebarea cum şi cine cunoştea zilele} Sabatul fiind zi de odihnă pentru evrei, porţia de mană le cadei de vinerea în raţie dublă şi nu se altera. S-a presupus al acestti hidrocarburi care constituiau mana ar fi căzut din coada und comete, dar cometa cunoştea zilele săptămânii? De ce mani cădea numai în tocurile unde erau triburile de evrei? Preferinii comeiei nu are nicio explicaţie iar până acum nu s-a delectat tiici un fel de mană în comete, singura explicaţie este aceea că mana cădea din cer, printr-un proces de materializare pe care

Îl făceau spiritele superioare poporului evreu. Aşa se explică i) i numărul mare de profeţi ai poporului evreu pe care îi face cunoscuţi Biblia, şi aşa ar putea să se explice data de început n evenimentelor cu care începe Biblia, adică acum 6.0GQ de ani, primii evrei ar fi reîncarnaţi la această dală.

Poate primii oameni care s-au reîncarnat au fost Adam şi Bva, ca prime spirite ale poporului evreu, venit din alt ciclu evolutiv planetar la reîncarnare pentru purificare. Noi ştim că datele arheologice ne arată o vechime mult mai mare a omului pe pământ, date ce intră în contradicţie cu descrierea Biblici, ilar fiind vorba de istoria numai a poporului evreu şi presupunând

proveniența lor pe pământ printr-o nouă reîncarnare la dala respectivă, adică acum 6.000 de ani, aceasta nu ar mai contrazice documentele arheologice. Aceasta ar explica şi capucitatea intelectuală a poporului evreu, dar nu explică de ce îmi au recunoscut cel mai superior spirit reîncarnat în sânul poporului lor, pe Iisus Cristos ca fiu al lui Dumnezeu, căci se iki, condamnarea la moarte şi răstignirea lui a fost cerută

III insistenţă de poporul evreu, atunci când Pilat din Pont, ca ţtMvemator al Romei pentru Palestinat a cerut ca poporul evreu aleagă pentru graţiere între Iisus şi tâlharul Baraba, poporul nereu a cerut să fie graţiat Baraba, iar Iisus să fie răstignii.

Se cunoaşte de asemenea faptul că poporul evreu II aşliwplă încă pe trimisul lui Dumnezeu, căci pentru ei încă nu ti venii.

Revenind la procesul reîncarnării după moarte, după ce» <pliiit s-a despărţit de corpul fizic, evoluţia în perioada de pun fir urc în lumea astrală durează aproximativ a treia parte din Impui vieţii, cuprins între naştere şi moarte.

Lungimea timpului tlâmre moarte 51 o nouă naştere este determinată de faptul că, în regulă generală, spiritul se reîntoarce în lumea fizică, când aceasta între timp s-a modificat în aşa măsura, încât spiritul poate Tace o experienţă nouă, această modificare este în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pământului faţă de soare, în general, ciclul evolutiv ai spiritului în univers este de 26.000 de ani, perioada când sunt nenumărate reîncarnări, acesta îşi găseşte expresie în timpul cât îi trebuie soarelui să parcurgă distanţa pe o mişcare de revoluţie, ce o face cu tot sistemul solar, de la un punct în care răsare soarele la începutul primăverii descriind un circuit complet, bineînţeles că acest punct numit vernal, se deplasează dintr-o regiune cerească în alta.

După cataclismul uriaş* care a pus capăt vieţii de pe

contitratul Atlantida, evoluţia spirituală a lumii a cuprins cinci etape: epoca Indiei străvechi, a Persici străvechi, epoca Egipto-Caldeeană, epoca Greco-Laiină şi epoca a cincea în care ne găsim astăzi. Această epocă a început treptat în veacul XIIXII ŞI XIV după Christos. Epoca anterioară a iiâceput prin veacul al optulca (VIII) în era creşiină. După consumarea epocii a VII-a pământul va fi bântuit de un cataclism care poate fi comparat cu acela dezlănţuit în perioada Allameeană. Noile modificări care se vor stabili după acest cataclism, vor continua să evolueze într-un nou ciclu de şapte epoci, sufletele omeneşti ce se vor intrupa atunci, vfir vieţui pe un plan mai înatl în acea comunitate, v

Revenind la istoria poporului evreu din Biblie, se ştie că după înăbuşirea în sânge a revoltelor împotriva dominaţiei romane (anii ’60 – 67 respectiv 132, 135 e.n.) după ceg fost distrus în întregime Ierusalimul, are loc emigrarea evreilor în masă, urmează perioada diasporei poporului evreu. În diasporţi a apărut organizarea sinagogilor, o adunare ce reprezintă o casă de rugăciuni şi totodată ceiurul vieţii sociale, un Tel de organ al mi (unu mici comunitare. Siuagogcic au apărui nu numai în dâasporă, dar şi în Palestina, inclusiv în Ierusalim.

Din scurta istorisire a credinţei poporului evreu, constatăm ut iudaismul crede într-o singură divinitate supremă, Dumnezeu, pe care ei o numesc lahve, crede în existenţa spiritului după moarte şi de asemeni crede în puterea de a comunica i u spiritele morţilor. În Biblic se spune că Sau], regele Israelului tt-a dus la En Dor să consulte spiritul unui mort prin intermediul iiuui medium, care era o femeie şi că a reuşit să evoce spiritul lui Samuel, spirit care i-a comunicat că o să piardă lupta dar ţi viaţa în lupta cu filistenii, eveniment ce într-adevăr a avut loc, Deosebirea faţă debile credinţe religioase şi faţă de ştiin (îi spirituala, constă în aceea că ei nu cred în reîncarnare, spiritul aşteptând judecata de apoi, în urma

căruia va fi trimis după faptele sale în iad sau în rai.

BUDISMUL

Budismul este a doua religie mondială monoteistă, care joacă un rol important în istoria popoarelor Asiei, originea ei nu v-ii putut încă stabili exact, Budist îi din Sud, îl situează apro Klumtiv spre sfârşiiul secolului VI, înaintea e.n. Bhudda sa ntrften! probabil în Nepal, anul ipotetic al naşterii sale a fost uptuximaliv 490 îx\n, Baza concepţiei budismului o constituie-n le patru adevăruri supreme: teoria suferinţei, a cauzelor sufe Hlttci, a urmării suferinţelor şi căile de curmare a suferinţelor, întreaga viaţă este o suferinţă, iar cauza suferinţei este ataşa-OH ittul la viaţă, dorinţa fierbinte de a exista, această dorinţă fierbinte duce din reîncarnare în reîncarnare. Calea compusă din cele opt drumuri duce la nimicirea dorinţelor: credinţa dreaptă, hotărârea dreaptă, cuvântul drept, fapta dreaptă, modul de viaţă drept, dorinţele drepte, gândurile drepte, contemplarea dreaptă. Urmând această cale a celor opt drumuri poţi să ajungi la perfecţiune, adică Nirvāṇa, treapta cea mai evoluată a spiritului, prin reîncarnări succesive (Sansara). El conduce inevitabil orice fiinţă vie de la o renaştere la alta prin nestârşite suferinţe. Moartea nu eliberează pe om de suferinţele existente deoarece după ca, urmează o nouă naştere. Nu se mai reîncarnează decât acela care a ajuns la starea de Arhai, de sfânt, care a ajuns la cunoaşterea adevărului. Budismul crede că reîncarnarea se poate face în orice chip, nu numai în om ci şi în animal, în plantă, dar forma superioară a reîncarnării o reprezintă naşterea ca om, deoarece numai în această stare este posibilă trecerea la starea ideală de Nirvāṇa (sfânt). Budismul a cuprins întreaga Asie de sud-est luând cea mai mare răspândire în Tibet, în India se dezvoltă yoga, prin care se ajunge la desprinderea corpului astral de trup cu performanţe extraordinare asupra subconştientului.

Am scris deja că yoghiştii avansaţi îşi comandă

trupului modificări de temperatură, de presiune arterială, de puls, puţind avea o temperatura pe o parte a corpului şi o altă temperatură pe cealaltă parte a corpului. îşi pot comanda o stare cataâcptică sau chiar o moarte aparentă, când sunt îngropaţi, acoperiţi cu pământ, dar la un anumit timp, pe care aceştia l-au spus înainte de această experienţă, sunt dezgropaţi şi treptat, îşi revin la Viaţă. Este cunoscută de asemenea puterea extraordinară a fachirilor de a produce hipnoza prin telepatic în masă. Este relatată o experienţă de telcchinezie când o plisăre moartă este însufleţită şi poate zbura, atât timp cât fachirul m. concentrează, sau puterea de germinare şi creştere a unui liob de griu în câteva minute prin puterea de transmisie a forjei vllaic, prin privire şi prin gând.

Budismul crede într-o singură divinitate supremă, în Dumnezeu ca unic creator al omului şi ai universului

CREŞTINISMUL

Creştinismul este a treia religie mondială, monoteistă, în prezent fiind cea mai răspândită religie de pe glob. Creştinismul nu este însă unitar, el se împarte într-un întreg şir de înrciite şi secte.

Creştinismul a fost întemeiat de Dumnezul omt Iisus Cristiift, care a trăit pe pământ în Palestina în timpul domniei înşi (innilor romani August şi Tiberiu. Acolo şi-a propovăduit învăţătura şi a fost transmisă omenirii de1 către discipolii sat, HitOftlolii. Izvoarele utilizate pentru studiul creştinismului sunt (îţi ţilc canonice ale Noului Testament care cuprind;

1 cele patru evanghelii (cuvânt grecesc, care însemna buMHvestire) atribuite lui Matei, Marcu, Luca şi Ioan. Ele povestit viaţa lui Iisus Christos, predicile pe care le-a ţinut, minunile pl «ture le-a Iacul, răstignirea şi învierea lui;

1 laptele apostolilor, adică povestiri despre primii proţuivuiliittori ai creştinismului; i epistolele apostolilor către diferite comunităţi creştine;

I apocalipsa sau revelaţia ştiutului Ioan Teologul.

«ele patru evanghelii ea şi apocalipsa, biserica creştină Im hm litieră de revelaţie divină, inspirate de Duhul Sfânt, din mot14 auz4 i fiecare c-vint este considerat adevăr absolut

Problema existenţei istorice a lui Iisus nu poate fi pusă la îndoiala, numai marxiştii au căutat 5-O pună la îndoială. Figura lui Iisus Christos este complexă. Iisus este numele propriu al propovăduitorului, iar Christos un nume comun care în greacă înseamnă „unsul”. Naşterea lui a fost prevăzută de foarte mulţi proroci ca trimis al lui Dumnezeu. Însuşi Iisus când se referă la Dumnezeu îi spune Tatăl Ceresc. Cunoaştem foarte bine toate calităţile sale de medium, fiind cel mai mare din câţi s-au născut pe pământ.

Cu despre existenţa spiritului după moarte, religia creştina crede în el, susţinând că după moarte ci se înalţă la ceruri aşteptând judecata de apoi. Chiar Iisus, atunci când este între» bat dacă pe pământ a avut şase soţii cu care dintre ele se va întâlni în viaţa de apoi, el răspunde că în acea existenţa spiritul nostru nu va avea niciun fel de sex, aşa cum arată şi ştiinţa spirituală, pentru că în acea existenţă există numai gândurite nostre, imaginile noastre şi ideile noastre.

Toate faptele ce le-a în la piuit Iisus Christos sâni descrisa în ştiinţa spirituală, ca fiind efecte ale unui medium foariti dezvoltat. În zeeea ce priveşte învierea lui din mormânt, un singur aspect poate fi diferenţiat, nu trupul de carne al lui Isua a revenit la viaţă, acesta a fost dematerializat, iar apariţia lui îi fost ca fantomă materializata, ca puiere a spiritului de a face materie.

Referitor la acest aspect al materializării şi demateriall* zării, am să redau mai jos o experienţă spiritistă în acest serei! prin 1929, într-o familie din Bucureşti se ţineau astfel de se* dinţe în prezenţa unui medium de dematerializare foarte puternic. După ce s-a

făcut întuneric în cameră, după un minut de aşteptare se auzi căzând ceva, cu un sunet surd, pe masă, de unde se rostogoli jos. Se aprinse luminaşi pe covor se afla o mandarină. Ghidul şedinţei, prin mediumul aflat în transă, le spuse: rupeţi mandarina şi mâncaţi-o, rupând coajă şi desfficând feliile una după alta. Nu mică Le-a fost mirarea când în mijlocul ci au găsit un mic sul de hârtie, Luară hârtia şi conslultiră că pe ea se găsea o cruce şi cuvântul „credeţi”. În timp în examinau bucăţica de hârtie şi cuvântul scris, mediumul initipu a vorbi: stăpând casei a cumpărat astăzi 12 mandarine şi te fi pus în bufetul cel mare pe care l-a încuiat, eu am prefăcut una din aceste mandarine în fluid, în acelaşi timp m-am dus în biroul soţului şi am rupt un colţ de hârtie, dintr-o coală ce ti hi pe birou şi apoi am proiectat pe ea plombagina, creată din fumul ce era în cameră şi cu el am scris cuvântul, după aceea uni luat biletul şi l-am răsucit, şi apoi l-am dematerializat şi N» cât bileţelul fluidizat l-am introdus în mijlocul mandarinei illildice* După ce am făcut aceste două operaţii, am trecut mauilurlita din birou prin pereţii biroului şi prin uşile camerelor; ninii la voi, aici am remaicrializai mandarina fluidică făcând-o Lifrtţi cum a fost ea la început în bufet, plus bileţelul din mân în ml ei materializat şi el. După ridicarea şedinţei, mergând prin sufragerie şi descuind bufeiul, s-au găsit numai 11 manilmitie, au plecat apoi în birou şi au găsit fie birou a coală de Mitic din care lipsea un colţişor, punând colţişorul ce l-au (ti Mt în mandarină pe coală, ei se potrivea exact cu ruptura.

Do a lungul istoriei, în sânul credinţei creştine, au apărut în irU multe erezii şi secte religioase, astfel în Egipt, în Ale«dmirki, a apărut Arianismul Potrivit afirmaţiei lui Arie, Iisusi Mi Mus nu a fost născut din Dumnezeu, ci a fost creai de EL I’Mm urmare El nu este de aceeaşi esenţă cu Dumnezeu tatăl, f –!< esenţă asemănătoare cu a \ul. Aceste controverse au dus N viirate lupte de stradă, între

partizanii celor două tabere, im huit să aibă loc primul conciliu ecumenic al bisericii creşline în anul 325, la Nâceea, pentru ca ereziile lui Arie să fie condamnate.

O altă erezie a fost a lui Nestorius (episcop de Coilstuntinopol), care predica că Iisus a fost om, că el numai în mod exterior s-a identificat cu cel de-al doilea clement al treimii – Dumnezeu-Fiul şi de aceea Fecioara Maria trebuie numită nu născătoare de Dumnezeu, ci născătoare a omului, Această erezic a fost condamnată la al treilea conciliu ecumenic, ţinut la Efes în anul 431.

Treimea creştină este formată din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul şi Stimul Duh, care este principiul abstract al gnosticilor. În ştiinţa spirituală, acestă trinitate este prezentată dar sinea spirituală (Eul) corpul astral şi corpul eteric.

În ceea ce priveşte existenţa spiritului ca viaţă de apoi, religia creştină propovăduieşte această existenţă a spiritului dar nu dă niciun Tel de indicii asupra felului cum evoluează el, mulţumindu-se cu credinţa că el va aştepta acolo judecata de apoi, după care va merge în rai sau în iad.

De menţionat că prigoana împotriva creştinilor a incctai odată cu Edictul din Milan în anul 313. Un rol decisiv a avut împăratul Constantin cel Mare, care inamic de lupta cu Ma «xenţiu, de la podul Milvus, a visat pe cer o cruce, sub care seria „prin ea vei învinge”, el a pus acest semn al crucii pe steaguritt luptătorilor lui, repurtând victoria respectivă şi după aceastţ victorie a declarat creştinismul religie de stat

Scinda rea imperiului roman, din sccoicle 3 – 4 e.n., duduii la apariţia imperiului roman de apus şi imperiului roman tte răsărit, a dus şi la scindarea bisericii în una de apus şi a lui de răsărit. În apus, din cauza declinului şi apoi a dispariţiei puterii imperiale, aproximativ în anul 476 e.n. a crescut foarii mult autori lalea episcopului de Roma, care a căpătai denumire* tic papă. Ruptura definitivă dintre

cele două biserici s-a produs III anul 1054.

Spre deosebire de dogma bisericii de răsărit, care admite provenienţ ştiutului Duh şi de la Dumnezeu Fiul, dogma bi«urleii de apus admite provenienţa Duhului Sfânt numai de la hiimnezcu Tatăl; această divergenţă este ireconciliabilă. Doclibia catolică despre purgatoriu, adoptată la conciliul din Fiol «ttţa din anul 1439, susţine că sunetele păcătoşilor se purifică un/ind în flăcări pentru a ajunge ulterior în rai, durata rămâneill sufletului în purgatoriu depinde de rugile bisericii, ea puiind îl în imată. Doctrina catolică mai susţine şi infailibilitatea papei în problemele credinţei, lucru statornicit în anul 1870.

Au apărut de asemenea între cele două biserici, şi de omhiri în particularităţile rituale ale lor: botezul prin stropirea mi lipă, în loc de scufundarea în apă oi la ortodocşi, ungerea mi Mlntul mir numai a celor majori, nu şi a copiilor, împăririţiimu numai cu pâine (cu pâine şi vin numai a membrilor ike! titui), pâinea nedopsttă (asma) pentru Împărtăşanie, semnul i rucii făcut cu cele cinci degete şi folosirea limbii latine în dhijbele religioase şi altele, hârticularităţiie canonice ale catolicismului sunt următoare-l» teilhaiul întregului cier (la ortodocşi numai pentru căluţii), interdicţie de a ieşi din tagma preoţească, instituţia cari Miuhlor, primatul papilor, recunoaşterea a 21 de concilii ecu-Hi» Mice iit loc de şapte ca la ortodocşi, caracterul indisolubil t) t/Mlorici.

I >nr răspund aceste dogme la problema fundamentală a vie-Mi i morţii şi a evoluţiei sufletelor noastre după moarte? Este mi-l îi «important că ne închinăm cu Irei sau cu cinci degete? i» util de important că suntem catolici, ortodocşi, protes-Mip udventişti, evangbelişti, baptişti, penticostali sau a îi teii şi atâiea alte secte religioaso, atât timp cât toate susţin exiltenţa unui Dumnezeu Tatăl şi a Fiului său Iisus, precum prezenţa spiritului nostru după moarte? Merită să se ucidă w meni pentru că fac parte dintr-o religie creştină sau alta, af!

timp cât toţi ştim ca suntem creaţi de nu singur Dumnezeu Este mai bine să credem că sufletul nostru nu mai are nici şansa de îndreptare?

Reîncarnarea, dovedită şi expusă în capitolul respectji ca fiind absolut reală, aşa cum aţi citit, este singurul mijii) pentru purificarea sufletului nostru şi de aceea mi se pare mul mai drept să crezi în ştiinţa spirituală, care dezvoltă accaaj credinţă.

Religia creşiină arc la bazii învierea lui Iisus ILristos. Ai cum am mai scris, nu corpul carnal al lui Iisus a fost dus la ctil deşi mulţi cred că el s-a înălţat la cer în corpul său de cariK deoarece acesta nu a fost găsii în mormânt după învierea * (Marcu 16; 5 – 7). De asemeni după moartea sa, Iisus va arăm discipolilor săi itilr-un corp de carne, pentru a le dovedi cili este într-adevăr în viaţă, Arăiindu-se o dală când de faţă w şi apostolul Toma, cel care nu credea încă în înviere – I» spus acestuia să-şi pună mina pe cicatricea sa dintre coasid sale, pentru a se convinge de învierea sa (Ioan 20: 24 – 27), <l» acestea nu sunt dovezi că Iisus a înviat în corpul său de caiir în care a fost dat morţii.

Iisus a fost dai la moarte în carnet dar a fost lacul viu I spirit (1 Petru 3: 18). Oamenii formaţi din carne şi oase $ pot trăi în cer. Vorbind despre învierea pentru viaţa cerea* Biblia spune; este semănat corp fizic, este sculat corp spiritual carnea şi sângele nu pot moşteni regatul lui Dumnezeu Corijiteni 15: 44 – 50) numai spiritele dotate cu corp spirtitto, pol trăi în cer. Dar ce s-a întâmplat cu corpul carnal al l*

Iisus? Apostolii au găsit într-adevăr moriumtul golt de ce? Deoarece Dumnezeu a făcut să dispară corpul lui Iisus conform celor scrise în Biblic (Psalmi 16: 10; Fapte 2: 31). Dumnezeu a procedat la fel şi cu corpul lui Moise (Deutemeronul 34: Pe de altă parte dacă corpul lui Iisus ar fi fost lăsat în mormânt, discipolii săi nu ar fi înţeles că el a înviat din morţi, deoarece pe vremea aceea ci nu deţineu încă o înţelegere deplină a lucrurilor spirituale. Iisus s-a

materializat prin puterea spirituală întocmai ea îngerii din trecut. El a apărut ca un om real care putea să mănânce şi să bea asemănător îngerilor cărora Avraam Le-a oferit ospitalitate (Geneza 18: 8; Evrei 13! 2) Iisus s-a materializat şi sub forma unui grădinar ară linii u-se astfel Mariei Magdalena. Nu inlaţişarea sa exterioară a fost aceea care l-a făcut să-şi dea seama că este Iisus, că un tuvâm sau un gest din partea sa (Ioan 20: 14 – 16; 21: 6T 7, Luca M; 30, 31) + lată cum descrie Biblia modul în care a plecat Iisus la cer: „În timp ce ei priveau el a fost înălţat şi un nor l-a im ims vederii lor" (Fapte 1: 9); „astfel în timp ce Iisus se înălţa la cer, un nor l-a ascuns privirii apostolilor făcându-l invizibil. Atunci în corpul său spiritual el s-a ridicat la cer*" (1 Petru 3: în ceea ce priveşte întrebarea câţi oameni sub forma spinimtlă vor m-rge alături de Iisus să guverneze pămiiitul, în Eviuiglielia după Matei se spune că nu toate spiritele se vor înălţa «Ifttili o dată la rangul spiritual al lui Iisus şi că vor trebui mai fiwlle readuceri la viaţa pe pământ (Matei 16: 24, Ioan 5: 2S, M) chiar şi Moise, profetul Ilie şi Ioan Botezătorul vor mai Huitul icaduşi la viaţă pe pământ piuă când vor fi ridicaţi în t<m-inarea lui Iisusi aceasta a spune însuşi Iisus. Astfel că cei în «hi1 vor ridica în guvernarea lui Iisus, vor fi puţini în raport i u i ttl ce vor trebui să revină pe pământ. Biblia precizează că numai 144.000 spirite evoluate vor 11 în guvernarea condusă de Iisus (Evrei 12: 22; Apocalâpsa 7: 4) +

C & re este importanţa bisericii creştine şi în special cea ortodoxă din punct de vedere al comunicării spiritului nostru cu spiritele sfinţilor?

În biserică, prin puterea de concentraţie şi de gândire a preotului, prin rugăminţile ce se adresează sub forma diferitelor cântări ale acestuia, în special la Sfânta Liturghie, se urma*reşte coborârea puterii spirituale a Divinităţii şi materializarea ci prin coborârea Duhului Sfâm care va sfinţi plinea vinul, cu care credincioşii vor fi

împărtăşiţi fiind astfel binecuvântaţi de Dumnezeu, stabilindu-se indirect legătura credincioşilor cu Spiritul Divin.

Toată slujba de Liturghie nu este altceva decât un act de magic benefică, prin care se încearcă comunicarea cu Divinr lalea cerându-i-se acesteia ajutorul, în îndeplinirea diverselor dorinţe. Diferenţa dintre Liturghia Ortodoxă şi cea Catolicii este ca în Liturghia Ortodoxă, Domnul se face prezeni cu iru* pul şi sângele sau, prin chemarea Duhului Sfânt, pe când la cea catolică prin cuvintele: luaţi, uimeaţi, beţi dintru aceeaşi loţi în Liturghia Catolică nu se afirmă decât o legătură de amin* ti re a ceea ce s-a făcut la Cina cea de Taină, nu se afirmă dtid o lucrare prezenta a Duhului Sfânt. De altfel întregul act n Liturghiei are un ritual magic bine precizatăă începem să descriem altarul şi semnificaţia lui: Sfiiţii Masă, închipuieşie mormântul lui Hristos dar şi tronul $resc pe care s-a aşezat EL în acelaşi timp este şi masa Qiw cea de Taină. În timpul Liturghiei toţi credincioşii trăiesc tir vărsarea puterii lui Hristos, revărsare venită asupra lor prin rugăciunile şi binecuvântarea preotului. Pe partea dinspre răsufla Sfintei Mese se află chivotul cu Trupul şi Sângele lui Hrislu» ce stăruie permanent sub chiput plinei şi vinului; închipuirea Nlimei Mese ca mormânt al lui Hristos o arată şi antimisulnţezat pe ea, cu chipul punerii lui Hristos în murmânu în an-Mi îi îs şi Sfânta Masă sunt şi moaşte ale mucenicilor, ca să mute ca pilda predării lui Hristos prin moarte Tatălui, a fost urmată de ei. Masa propriu-zisă se lipeşte de stâlpii ei de pia-Irfl, cu ajutorul unui amestec de ceară, sacâz, aloe şi alte subsiMNţe, care toate închipuiesc îngroparea mântuitorului (Simeon Tmiloniocanul, op. cit., p. III cap.104). În acelaşi timp, acestea ttin puterea lor de lipire închipuiesc dragostea şi unirea pe \m a avut-o Hristos faţă de noi până la moarte.

Atunci când se sfinţeşte biserica, Sfânta Masă se spală cu fijtfl liichipuindu-se taina botezului lui Hristos.

După spălarea ui tipii şi săpun a Sfintei Mese, se spală cu vin şi cu apă de Miiidiifiri care închipuie spălarea chipului lui Iisus după moarte, în mii, spre cinstirea lui Urmează apoi ungerea Sfintei Mese, Mi Sfântul Mir în chipul crucii Prin aceasta coboară Sfântul Hull, în unire cu Tatăl şi cu Fiul, în urma jertfei aduse de IIM – hion, pentru noi. Sfântul Duh rămânea astfel în SOnta Masă, (hiiind din ea, prin preot în toate Tainele, dar mai ales, sfinţind ptlMWT şi vinul Pe Sfânta Masă se mai află patru bucăţi de inki Jt, le cele patru colţuri ale Sfintei Mese, cu icoanele celor) a<îi evanghelişii. Sfânta Masă este îmbrăcata apoi în câmpii, care înfăţişează giulgiul lui Hristos, iar deasupra se iMiir o pânză albă care reprezintă haina de slavă şi de lumină» I li-l Peste pânzătura aibă se aşază Sfântul Antimis care „fH/lui a îngroparea lui Hristos, având în el moaştele vreu4» M nucule. Antimisul se dă fiecărei biserici de arhiereul de rU piiide, căci biserica întemeiată de Hristos prin Sfântul IM», lullt în Ierusalim, se întinde peste tot de El, prin arhierei, mi puc ale lui, episcopii fiind urmaşi ai apostolilor.

Deasupra antimismului se pune Sfânta Evanghelie şi crucea. La sfinţirea bisericii, episcopul clădeşte biserica şi un preot va unge cu Sfântul Mir toată biserica* Numai după aceasta arhiereul va intra în sfântul altar, îngenunchează în faţa Sfinicl Mese, şi după o altă rugăciune, încheie lucrarea de sfinţire noului lăcaş cu următoarea rugăciune, în care se arată că siliiţirea noului lăcaş este o adevărată cincizecime sau continuare acesteia: „Mulţumim ţie Doamne că darul pe care l-ai vărsai peste apostolii tăi, l-ai vărsat şi peste noi păcătoşii, drept aceea ne rugăm Ţie ca jertfele ce se aduc într-însul să se pro» facă în preasfântul tău trup şi sânge al unuia născut fiului Tău, spre mântuirea a toată lumea şi a nevredniciei noastre1, Cincizecirnea şi Euharistia sunt strâns unite, cum este Ciner zecimea cu toate tainele (Convorbiri Duhovniceşti: Ioanichk! Bălan).

Toi acest ritual magic se bazează pe credinţa în puterci spiritului înalt al lui Hristos şi pe amintirea învierii lui, ap cum spuneam prin materializarea spiritului lui şi apariţia în carne şi oase după moarte, precum şi puterea pe care EI *N* dat-o apostolilor în ziua Cinctzecintii, a cincizecca zi după în viere, când duhul sfânt s-a coborât asupra apostolilor sub fonul unor limbi de foc, dându-le acestora la rândul lor puieri pe cart până atunci nu le cunoşteau, spre a putea propovădui crediuji în Hristos, în toată lumea.

sfera divină ca trinitate se

Este Dumnezeu o persoană reală? Mulţi cred că Dumnezeu este o persoană reală, căci orice inteligenţă presupune o capţ citate de gândire, capacitate cu care suntem şi noi dolaţit ld tind spunem gândire presupunem creier* şi aceasta face pajic iliiKr-un corp bine definit. Atunci are Dumnezeu un corp fizic? Nu, corpul său este spiritul. Spiritele au un corp aşa cum spune llfblia: dacă există un corp fizic, există şi unul spiritual (1 Cotinteni 15: 44; Ioan 4: 24), Unii oameni vor primi drept revom pensă viaţa în cer cu Dumnezeu, primind atunci corpuri Ipirituale, ci îl vor vedea pe Dumnezeu şi vor fi ca el (I Ioan \: 2) asemănarea dintre om şi Dumnezeu nu se reteră la asinului fizic, ci la cele trei corpuri pe care le posedă omul şi ititume: scânteie divină, corp astral şi corp eteric, tot astfel şi Jiforu Divină este formată dinur-o trinitate, în centru sfera cen-Ihilil formată diit miliarde de spirite ajunse la acelaşi grad de evoluţie care funcţionează ca un tot unitar, din care pleacă Scinuiu Divină a tuturor vieţuitoarelor, această sferă se numeşte ertjmt Divin sau Tătar, urmează a doua sferă mai în exterior IHH – itllă Toracele sau Respiratorul din care pleacă corpul astral învelişurile ce formează perispiritul. Mai la exterior urimui/if a treia sferă numită Pântecele sau Laboratorul Divin, din mimpleacă corpul eteric. În această zonă se găsesc spiritele de *Materializare* specifice pentru mineral,

plante, animal şi om.

ISLAMISMUL

Islamismul a luat naştere în Arabia în secolul VIL Potrivii Hităiţlel musulmane, fondatorul islamului a rost Mahomed, un >» M «I» iltu Mccca. Mahomed fiind orfan, a fost crescut de bunicul nu ţi jipoi de către un unchi. Prima lui soţie a fost Kliadidja, MKii n mi ie cu 15 ani decât ei. Mahomed avea 4 (1 de ani când a wll pentru prima oară în deşert vocea îngerului Gabricl. l biţirt moartea Khadidjei, a mai avut încă 10 soţii, iar la vârsta de 47 de ani, au apărui revelaţiile. Doctrina musulmană spune ca prima casa a lui Alalt, construită de Adam, a fost distrusă în timpul potopului lui Noe, că a fost reconstruită la Mccca, de către Abraâiam şi fiul său Ismail. Ea conţine în zidurile sale o piatră neagră, căzută din cer, trimisă de îngerul Gabricl lui Ahraham. De atunci musulmanii se întorc spre Mccca în timpul rugăciunii. Revelaţiile trimise de Dumnezeu lui Mahomed au Fost consemnate apoi în cartea sfinia numită Coranul, care este principala carte sfiută a musulmanilor, cum este pentru evrei Pentateuhul lui Moise, sau pentru creştini Evanghelia.

Mahomed personal n-a Scris nimic, el era după toate probabilităţile neştiutor de carte. Din însemnările lui, a fost alcătuit în anul 650, pe timpul domniei lui Osman, cel de-al ircilea urmaş al lui Mahomed, o culegere care a fost intitulată Coranul (citire), iar cartea aceasta a fost declarată sfinia, ea ar fi fost dictată profetului de către arhanghelul Gabriel (Djebrail). Coranul este împărţit în 114 capitolc (sure), în el se fac proslăviri ale măreţiei şi puterii lui Alah, care nu este altul decât Dumnezeu, cel ce a creat lumea şi pământul Islamismul susţine persistenţa spiritului după moarte, cei păcătoşi vor fi trimişi în gheena.

O altă parte a literaturii religioase a musulmanilor este sunna, alcătuită din legende sfinte despre viaţă, minunile şi învăţămintele lui Mahomed. Se poate considera că Mahomed a trăit în jurul anilor ’57U-632, mai întâi în

Mccca şi apoi itl Mcdina.

Elementul fundamental la Mahomed cracredinţa dea adura numai pe Aliah şi de a da necondiţionat ascultare voinţei lui. Însuşi cuvântul islam, înseamnă „supunere”. În condu/J doctrina islamică susţine că există un singur Dumnezeu, Malio med fiind trimisul şi profetul său, ca înaintea lui, Dumnezeu a trimis şi alţi profeţi. Aceştia sunt menţionaţi în Biblic adică: Adam, Nor, Avram, Moise, Iisus al creştinilor, dar că dintre (oţi, Mahomed este cel mai mare.

Islamul crede de asemeni că există spirit* împărţindu-l în spirit bun (îngeri) şi spirit rău, că în cea din urină zi, morţii vor învia şi toţi îşi vor primi pedeapsa după faptele lor, cei drepţi vor merge în rai, iar cei păcătoşi vor arde în focul jthecnci. De asemenea mai susţine că există o predestinare divină, Allah a stabilit fiecăruia dinainte destinul său. Poruncile «ale practice şi ritualice sunt: rugăciune obligatorie repetată de cinci ori în fiecare zi la ore stabilite, spălarea obligatorie înainte de ragăciune, un impozit în folosul celor săraci, un post anual în decursul întregii luni a zecea (ramadanut), pelerinajul în oraşul sfânt Mccea, unde musulmanul credincios trebuie să meargă cel puţin o dată în viaţă.

Musulmanii au o serie de obiceiuri comune cu evreii: câri iimcizia obligatorie la băieţi între 7 şi 10 ani, interdicţia de a mima carne de porc, interdicţia strictă de a desena, picta sau Itulpla chipul lui Allah, precum şi orice imagine de om viu» nu animal* interdicţia de a consuma alcool. Prescripţiile religioase musulmane propagă războiul sfânt în numele credinţei: timp de 8 luni pe an, să se poarte război împotriva neeredinvţoţilor, aceştia să fie exterminaţi, iar averea lor să fie luată i îi pradă (Coranul 2, 168 – 190; 2, 212, 3, 5: 3, 29; 36; 3, 74 etc.) «Islamul s-a răspândit pe un teritoriu vast din Spania până fu AMA centrală şi la frontierele Indiei, în nordul Indiei, m (mulul Caucazului şi în Siberia occidentală, precum şi în Intorii. În

concluzie, şi Islamul crede într-o singură dâvitiiuile supremă, care a creal viaţa şi universul, crede în spiiuvto superioare, pe care îi numeşte îngeri şi în spirite îmi iliniic care vor merge *în* gheena (iad). Consideră profeţii ca trimişi al lui Dumnezeu, nu crede în reîncarnare, dar cum ar putea fi trimis profeţii lui Dumnezeu, dacă nu printr-o reîncarnare a spiritelor superioare din lumea astrală? cum ar putea altfel să se nască la indicaţia lui Dumnezeu?

Religia mahomedană crede în puterea revelaţiei, ca şi credinţa iudaică, ca şi credinţa creştina, ca formă de manifestare* a spiritului, prin apariţia auzului spiritual.

4

cultul morţilor la popoarele din antichitate l – CULTUL MORŢILOR LA EGIPTENI

Potrivii concepţiei egiptenilor despre natura omului şi nemurirea sufletului, omul era compus din trei părţi: corpul material, sufletul invizibil şi imaterial şi al treilea element denumit de ei Ka, dublul sau principiul vital din om, un fel de fantomă vizibilă» dar impalpabilă, având forma exactă a omului. Acest Ka îl însoţeşte pe om toată viaţa, iar după moartea lui, îi supravieţuieşte, ca un geniu protector continuând să se inle Feseze, de trupul şi sufletul lui. Dar pentru ca să poată aCCasta, Ka are nevoie de două lucruri: de o locuinţă materiala, de aceea mormintele aveau aspect de adevărate locuinţe, amenajate cu toate cele necesare vieţii, precum şi de un suport uuiterial. Acest suport este corpul distructibil, dar care poate fi îmbălsămat şi astfel conservat îmbălsămarea este absolut indispensabilă pentru ca defunctul să-şi poată continua viaţa şi după moarte. Dacă totuşi şi mumia s-ar distruge, atunci perii vi continuarea dublului, a lui Ka, se mai anexează în mormânt n Mutuie a mortului, din piatră, lemn sau teracotă, care va servi iliept suport şi care va fi deci o garanţie asupra vieţuirii omului.

Prima grijă trebuie să fie conservarea corpului defunctului, pentru ca sufletul să poată reintra în eh

Pregătirea mumiei începe cu extragerea creierului şi a viscerelor, care impregnante cu parfumurî se păstrau în patru urne (pentru ficat, pentru intestine, pentru plămâni şi pentru inimă). În locul inimii se punea un scarabeu (simbol al reînnoirii) din argilă sau dintr-o piatră dură, având pe el gravată o formulă magica, ce-l va ajuta pe defunct în faţa tribunalului, în faţa lui Osiris, apoi corpul era umplut cu răşinoase şi aromatice (smirnă, tămâie şi scorţişoară). După ce era ţinut 70 de zile într-o soluţie de carbonat de sodiu şi apoi înfăşurat în foarte multe Uşii de pânză de in îmbibate într-un clei aromat, mumia se introducea într-un sicriu de Iernii de forma trupului care în exterior era pictat cu portretul defunctului. În acest fel, s-au îmbălsămat sute de mii sau milioane de mumii. Alături de sicriu se puneau diferite obiecte de uz casnic, mâncare şi o serie de figurine de argilă sau de lemn, care reproduceau chipurile celor din casa defunctului (rude, servitori, sclavi, etc.) de compania cărora defunctul avea nevoie în viaţa sa viitoare. Cultul morţilor mai includea şi ofrande, ceremonii, acte de cult diverse. (Ovidiu Drimba – Istoria culturii şi civilizaţiei).

Făcând analogie între concepţia egiptenilor antici cu cea teosofică asupra corpului uman, vedem foarte mare asemănare în ce priveşte corpul material sau corpul fizic, sufletul invizibil ca expresie a spiritului, şi dublul vital sau Ka adică corpul cleric.

De remarcat că această concepţie despre cultul morţilor nu o găsim la strămoşii Egiptului antic, ceea ce însemna ca preoţii egipteni iniţiaţi au apărut aşa cum am mai spus, ca o reîncarnare a unor spirite superioare, în sânul populaţiei egiptene şi care aveau cunoştinţă despre toate acestea.

Il – CULTUL MORŢILOR LA BABILONIENI

Şi aici, găsim credinţa într-o viaţă de dincolo de mormânt»

Alături de mort, erau îngropate obiectele sale

personale.

Se credea că după moarte, spiritul mortului, un fel de umbră desprinsă de trup, tulbură viaţa celor rămaşi în viaţă, rătăcind fără să aibă odihnă dacă n-a fost înmormântat cu tot ritualul cuvenit, dacă însă i s-au laeut toate onorurile funerare cuvenite, spiritul va cobori în întunecatul regat al morţilor, despre care vorbeşte finalul epopeii lui Ghilgameş: un barcagiu II va trece peste râu, ducându-l în „ţărmul" din adâncuri, în litra de unde nu se mai întoarce. Imaginea babilonienilor despre viaţa de dincolo de mormânt era dezolantă. Şansa unei consolări apare mai târziu, când devine tot mai puternică convingerea ca suferinţa este o consecinţă a unei greşeli săvârşite nmşiicul sau inconştient.

Babilonienii erau convinşi că o suferinţă este o pedeapsă piniru o vină, la ei întâlnim pentru prima dată în istorie ideea cât durerea fizică sau suferinţa morală, sunt consecinţe ale păcatului, Religia babilonienilor prescria ce rău să nu faci, dar nu l ce este bine să faci.

— I

111 – CULTUL MORŢILOR LA PERSANI

Judecata din urmă care va încheia ciclul existenţei univerwlo va pedepsi sau va răsplăti pe om după faptele sale. Omului \ tei îi ci lucruri: cugetări bune, cuvinte bune şi fapte bune. i i' W trei virtuţi principale ale omului sunt: pietatea, cinstea şi «jillhiil de dreptate, atât în cuvinte cât şi în fapte. Omul este

A

Înzestrai de natura cu liberul arbitru, ei poate alege între bine şi rău. Datoria lui este să facă din duşman un prieten, din om rău un om drept, din cel ignorant un om instruit.

După moarte suCciul omului mai pluteşte timp de trei zile prin preajma trupului, apoi este purtat de vânt în faţa a trei judecători. După judecată sufletul trebuia să treacă pe „puntea alegerii", cei drepţi reuşeau să o treacă şi să

ajungă în „Lăcaşul Cântărilor”, tar cei răi erau aruncaţi în „Lăcaşul Suferinţei”, unde vor rămâne pe veci. În schimb» păcătoşii care aii săvârşit pe lângă fapte rele şi fapte bune, rămâneau într-un fel de purgatoriu timp de 12.000 de ani (jumătate din ciclul evo «Ş lutiv ai spiritului susţinut de concepţia teosofică).

1 IV – CULTUL MORŢILOR LA CHINEZI

Morţii erau înhumaţi în locuri anumite, a căror alegere en «făcută de o categorie specială de magî-ghicâlori. În concepţii chinezilor din antichitate, exista un stăpân suprem, cel care crd cază, păstrează sau distruge tot ce există, el recompensează sad pedepseşte după cuviinţă.

În privinţa sufletului, vechii chinezi credeau că acesta ara un dublu aspect: acela al unui suflet vegetativ care rămâne aţa şat de corp şi după moarte şi un sunet aerian, care după moartea omului va merge fie alături de Stăpâni torul Supremi fie în împărăţia „Finttnilor galbene”. Sufletul vegetativ trebuii să fie alimentat cu ofrande aduse defunctului, în caz contrai acesta se preschimba în strigoi, puţind aduce mult rău ceiţii rămaşi în viaţă.

v – cultul morţilor în civilizaţia crotană

Cretanii credeau într-o viaţă de după moarte, dar ci şi-o închipuiau ca o lume plină de frumuseţi şi de bucurii, ei aduceau mortului onoruri funebre, pentru ca aceştia să lui le facă tău mai târziu ca spirite rele. La început morţii erau îngropaţi în interiorul casei, lângă casă sau în peşteri, mai târziu morţii unui clan erau înmormântaţi la un loc în morminte colective. Astfel s-au descoperit sute de morminte acoperite cu o falsă cupolă. Crem a cunoscut şi sarcofagul de argilă. Pentru a-şi continua viaţa de dincolo de moarte, morţilor li se puneau la *gât* sigiliul personal, iar alături de ei se puneau hrană, băuturi; veşminte deint bijuterii, vase, opaiţ şi statuete care reprezentau pe soţiile lor. Ei erau convinşi că sufletul uman urma să facă un drum lung, peste mări spre soare-a pune, până în Insula

Fericiţilor.

De asemeni în mormânt i se mai punea şi o barcă. La înmormântare, era bocit de jelitoarele profesioniste, după care urma un prinz funerar, însoţit de Itbaţiuni şi fum de tăniile.

La cretani erau foarte dezvoltate practicile mtţiatice. Iniţicicu avea sensul de renaştere, de începere a unei noi vieţi, pe parcursul şcolii de iniţiere tinerii erau deprinşi cu o viaţă aspia, ei erau iniţiaţi în peşteri întunecate, pentru a cunoaşte ficcretele ascunse ale lumii.

VI – CULTUL MORŢILOR ÎN GRECIA ANTICĂ

Şi grecii antici credeau într-o viaţă a omului dincolo de moarte, ci credeau că după moar le sufletul mortului este purtat de un luntraş Charon, care îl trece peste râul morţilor Styx. De aceea după ce mortul era îmbrăcat în veşminte albe şi pe cap i se punea o cunună de flori, în gură i se punea o monedă pentru a-l plăti pe Charon, de asemeni lângă mort se punea o turtă de miere pentru a-l domoli pe câinele monstru Cerber, care păzea palatul zeilor infernului, Hades şi Persedona. Timp de două zile mortul era jelit de rude şi prieteni, care în semn de doliu îşi tăiau părul, se loveau cu pumnii în piept şi îşi zgâriau obrajii. Înmormântarea se făcea noaptea pentru a nu ptngări razele soarelui, erau de asemeni şi bocitoare de profesie. Peste mort se turna vin şi untdelemn, iar la mormânt se planlau pomi pentru ca sufletul să se poată odihni la umbră. De cultul morţilor, pe lângă ceremonii periodice este legată şi interdicţia de a profana un mort, pentru care exista o lege data de Solon, care dădea dreptul urmaşilor defunctului de a-l da în judecată pe cel care prin defăimare pângărea memoria mortului, După frtmormântare locuinţa defunctului era stropită cu apă, adusă dintr-un izvor sacru pentru purificare.

VU – CULTUL MORŢILOR ÎN CIVILIZAŢIA ETRUSCĂ

Ceremonia funebră se desfăşura astfel: soţia sau mama defunctului îi închidea pleoapele, corpul neînsufleţit

era imî Trăcat cu veşmintele cele mai bune, stropit cu arome plăcute, iai peste mori erau depuse coroane de flori şi crengi verzi. Carul mortuar era însoţit de muzicanţi, bocitoare, rude şi prieteni. Ca şi grecii şi romanii, ctruscii practicau atât înhumarea cât şi incinerarea, aceasta în funcţie de dorinţa defunctului sau de obiceiurile familiei. Mormintele erau fie în formă de puţ adânc, de groapă, sau de cameră, cavou, fie săpată în slincă sau clădită, Când defunctul era incincrat, acesta era ars pe rug, împreună cu obiectele preferate în viaţă de acesta. Focul era stins cu apă sau cu vin, iar cenuşa era stinsă într-o urnă şi era depusă în puţul funerar, în groapă sau în cavou. Urnele făcute dintul ars aveau capacul reproducând cât mai exact capul şi lâgura mortului. Când nu era incinerat, defunctul era înmormilitat sau depus în cavou, pe un pat, pe o bancă sau într-un Mtâiu. Alături de mort i se puneau diferite obiecte de uz pentru viaţa de dincolo. După ceremonialul înmormântării, urma ospăţul funerar, care era întotdeauna în apropierea mortului, căci ctruscii credeau că ia acest ospăţ ia parte şi defunciul Sarcofagele erau din argilă sau din marmură şi aveau sculptate pe mpac figura defuntului, cu corpul în mărime naturală, fie culmi, fie pe jumătate ridicat, sprijinindu-se pe cotul stâng, fie împreună cu soţia sa.

VI1 – CULTUL MORŢILOR LA ROMANI

Decesul şi în mor mimarea la romani se desfăşurau după în ceremonial care în parte se păstrează şi astăzi. Muribundul! în aşezat pe pământ şi un membru al familiei îl săruia pe l îmi, când îşi dădea ultima suDare, după care cei din casă II Irigau numele. Corpul neînsufleţit era spălat, uns cu mirodenii, Iţii Mih limba i se punea o monedă, după obiceiul grecesc, spre ii-şi plăti trecerea Siyx-ului, apoi era îmbrăcat şi depus pe un pat funebru, în jurul căruia ardeau făclii, după ce focul de vatră (considerat sacru) era stins în semn de doliu/Corpul neînsufleţit, acoperit cu flori şi coroane, era expus 2 – 3

zile. Oamenii săraci erau însă înmormântaţi chiar în noaptea următoare. Cortegiul celor avuţi era precedat de cântăreţi din flaut, coro” şi trompetă, purtătorii de făclii şi bocitoarele de profesie urmau grupul de mimi» care dansau şi făceau glume pe scamât! mortului, la viaţa pe care o dusese.

Urma un alt grup, care purtau măştile strămoşilor decedatului, apoi urma sicriul, mortului, fiind descoperit, şi după el familia.

O parte a morţilor fiind bogaţi, şi cei cu funcţii publice înalte, până în epoca imperială, erau incineraţi, o dală cu imperiul s-a generalizai obiceiul înhumării. Săracii şi sclavii erau îngropaţi în gropi comune, iar familiile bogate îşi construiau impunătoare mausolca

1 IX – CULTUL MORŢILOR LA DACOGISTI

Înhumările celor bogaţi se făceau astfel: mortul se ţinea la vedere timp de trei zile, timp în care 11 jeleau, după care urma un prinz funerar. Mortul se incinera sau se îngropa în pământ, peste mormânt se spărgeau vase folosite de defunct, lângă mormânt se găseau gropile de ofrandă în care i se puneau pâine şi oasele animalelor sacrificate la prânzul funerar, care erau puse în vase de lut ars.

Incinerarea constituia un ritual purificator de esenţă socialistă, aceasta se făcea în antichitate pe ruguri, în aer liber, iar mai târziu în cuptoare speciale* Şi Daco-Geţii credeaţi într-o existenţă a omului dincolo de moarte, fapt pentru care alături de rămăşiţele păiriiliteşti ale defunctului se puneau obiecte necesare vieţii, ca alimente, podoabe, obiecte de uz casnic, monede şi arme.

Din descrierea diferitelor obiceiuri şi credinţe legate de moarte, precum şi de cultul mortului de-a lungul întregii antichităţi, se poate deduce că la toate popoarele întâlnim speranţa unei vieţi de dincolo, bineînţeles fiecare popor cu specificul său. La toate există credinţa, în existenţă, ca parte distinctivă a omului, a sufletului său,

care odată cu actul morţii nu dispare, el părăseşte corpul lipsit de viaţă, pentru a-şi continua o altă viaţă ulterioară. Dintre toate credinţelelegate de mort şi de actul înmormântării, cel mai interesant pare a fi cultul morţilor în Egiptul Antic.

Cu mii de ani în urmă e.n. egiptenii aveau cunoştinţă de dublu vital, adică de corpul cleric, forţa ce menţine viaţa şi care în lumea viului reprezintă bioplasma, cea care animă fiecare particulă din celulele noastre, cea care dă aura, care acum nu mai este o presupunere ci este o certitudine puţind 11 dovedită prin efectul Kirlian, adică prin electronogralâc. Este de reţinut ca aproape la uţate popoarele întâlnim obiceiurile de a face mese funerare şi de a pune în mormânt alături de defunct, diverse alimente şi obiecte de uz casnic, în ideea că sufletul, care nu moare, va avea nevoie de ele şi că altfel el va fi în suferinţă. Când am descris corpul vital, am spus că o pătură mai lină a acestuia, care vine şi face legătura imediată cu corpul astral, este cea responsabilă de senzaţiile noastre, de plăcere sau de durere, de bucurii sau de necazuri. Ştiinţa leozolică, arată că tocmai această pătură mai fina a corpului eteric sau vital, aşa numitul suflet al senzaţiei, este cu atât mat strâns de corpul astral, cu cât în viaţa pământească omul a fost mai legai de aceste plăceri, şi cu atât mai mult va sta legat de el, timp în care spiritul nostru le va dori, dar nu mai are posibilitatea de a şi le satisface, neinaiavind organele de simţ fizice pentru aceasta. Cu altt mai mult va suferi spiritul nostru după moarte, cu cât mai mult a fost dominai de aceste plăceri în timpul vieţii pământ eşti. În această idee îşi au explicaţia pomenile şi parastasele din zilele noastre, prin acestea puţind da sufletului satisfacerea lor.

X – CULTUL MORŢILOR LA CREŞTINII ORTODOCŞI

Cultul morţilor este prezent la toate confesiunile creştine. Se acordă o deosebită grijă trupului lipsii de viaţă cel ce a purtat spiritul în viaţa pământească. Creştinii cred

că trupul lipsit de viaţă va reînvia la judecata de apoi, când el se va reuni cu spiritul, refăcând persoana care se va înfăţişa în faţa lui Cristos pentru a fi trimisa în rai sau în iad. Iată cum se desfăşoară pregătirea pentru moarte şi cum decurge în continuare procesiunea* Când omul este în pragul morţii, se aduce un preot, spre a-l mărturisi şi a-l împărtăşi cu Trupul şi Sângele lui Hristos, garanţia vieţii veşnice, apoi i se ţine în mână o luminare aprinsă sau se ţine o luminare aprinsă de cei din anturajul muribundului, pentru ca lumina să alunge întunericul din drumul pe care-l va străbate spiritul său după moarte.

Imediat după moarte, rudele apropiate spală mortul, de obicei bărbaţii spală cadavrul unui bărbat, iar femeile cadavrul unei femei. Apoi se îmbracă mortul cu îmbrăcăminte nouă, încălţăminte şi acoperământ pentru cap, după care se aşază întins pe o masă cu picioarele căire uşă, semn că va ieşi din casă şi va plecu undeva. Coşciugul se aşterne cu pânza curată, cu panglici lungi de culoare roşie şi albastră, iar sub cup se aşază o pernă. Mortul se aşază în coşciug cu mâinile încrucişate pe piept, se anunţă preotul despre deces şi paracliserul sau cintâreţul bisericii, care trage clopotul rar în semn de doliu, – clopotul se trage de trei ori pe zi până la înhumare. La casa mortului se adună lume pentru a-l vedea şi pentru a-l jeli, scara se fac mici slujbe funerare citându-se din Evanghelie pasajele referitoare la învierea lui Hristos şi la arătările sale după înviere. Mortul este supravegheat tot timpul de către rude şi prieteni, în a treia zi de la deces are loc slujba de lumormâniare, Preotul şi elniăreţul vin la casa decedatului, slujesc puţin şi apoi cu crucea înainte pe care s-au înscris dalele decedatului (nume şi prenume, data naşterii şi data morţii). Astfel se porneşte către biserică unde se oficiază slujba propriu-zisă a înmormântăril. Se citesc rugăciunile de dezlegare şi se ia rămas bun de la răposat/fiecare zicând: Dumnezeu să-l ierte. Apoi cortegiul porneşte spre cimitir, lot cu crucea

înainte unde este pregătită groapa, după o mică slujbă la marginea gropii mortul este învelit tot cu giulgiu după care preotul toarnă în ritual „pausul” (vin amestecat cu untdelemn) peste trupul mortului în formă de cruce şi presară ţarină, apoi se închide coşciugul şi se lasă în groapă. Preolul pecetluieşte groapa în cele patru laturi cu pământ luat cu sapa din marginea gropii, iar ceilalţi aruncă pământ în groapă, după ce se astupă bine groapa cu pământ» la capăt se pune crucea cu scrisul către apus, orientarea mortului făcându-se cu faţa spre rfisăril. Urmează masa de pomenire la casa răposatului. Pentru odihna sufletului acestuia, se fac pomeniri la trei zile, la nouă zile, la trei săptămâni, la 40 de zile, la trei luni, la şase luni, la un an şi apoi din an în an până ia şapte ani.

Din punctul de vedere al credinţei creştine ortodoxe, spovedania şi împărtăşirea în pagul morţii este necesară pentru că mărturisirea păcatelor ar aduce celui pe moarte, iertarea acestor păcate, împăcarea cu Dumnezeu şi cu semenii pe care i-a nedreptăţit sau cu care a fost certat. împărtăşania ar o arvuna vieţii veşnice şi chezăşia învierii (Ioan VI-54).

Luminarea aprinsa în mina celui ce moare prin lumina ci ar călăuzi sufletul, risipind întunericul morţii, pe de altă parte ar reprezenta pe Iisus şi Evanghelia Sa, căci el a spus: „Eu sunt lumina lumii, cel ce-mi urmează mic, nu va umbla întru întuneric, ci va avea lumina vieţii (Ioan 8 – 12).

Clopotele bisericii se trag pentru a vesti celorlalţi membri ai parohiei că unul dintre dânşii i-a părăsit şi pentru a-i îndemna să se roage lut Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor lut.

Corpul mortului se spală uimind pilda celor dintâi creştini (Fapte IX-37) în semn de curăţire cu apă curată care aduce amintirea apei botezului, arătând că mortul a trăit creştineşte, în sicriu, mortul se aşază cu capul spre răsărit pentru că de la răsărit a venit Hristos, lumina cea

adevărată.

După moarte, a treia zi se face înmormântarea, credinţa creştină consideră că în a treia zi, sufletul mortului părăseşte pentru totdeauna corpul fizic.

Biserica creştină nu are aceeaşi slujbă a în mor mimării pentru toţi morţii, sunt patru rânduieâi deosebite ale slujbei înmormântării şi anume: una pentru credincioşii laici sau mireni în vârstă, a doua pentru prunci şi copii până la şapte ani, a treia pentru diaconi şi preoţi de mir şi a patra pentru călugări şi arhierei.

Partea cea mai de seamă din slujba înmormâniării credincioşilor este molitra de dezlegare (Dumnezeul duhurilor şi a (ol trupului), urmată de rugăciunile de iertare. Preotul roagă pe Dumnezeu să dezlege sufletul celui răposai de orice blestem sau afurisenie, să-i ierte tot păcatul sufletesc şi trupesc, ca sulletul lui să se odihnească împreună cu drepţii, iar trupul să se dea înapoi firii, desfarându-se în cele din care a fost alcătuit Prin chemarea preotului: veniţi fraţilor să dăm mortului sărutarea cea mai de pe urmă, reprezintă pecetea dragostei şi a unirii, ce leagă pe cei vii cu cei morţi, şi totodată semnul icnării şi al împăcării prin care ne luăm rămas bun de la cel ce pleacă dintre noi.

Cântarea de veşnică pomenire care se cântă mortului la sfârşitul slujbei de înmormântare, la punerea în mormânt şi ia parastase, roagă pe Dumnezeu ca El să-şi aducă pururea aminte de cel mort, iar pe de altă parte, noi cei vii să păstrăm o neîntreruptă aducere aminte de dânsul, să nu-l lisăm în uitare şi să-l pomenim totdeauna, rugându-ne pentru el

Preotul la coborârea sicriului în groapă aruncă peste el prima lopată de ţarină în forma de cruce, pentru a ne aduce aminte de cuvântul Domnului: că „pământ eşti şi în pământ le vei întoarce” (Facerea 111 – 19).

Preotul varsă cenuşă din cădelniţă, untdelemn şi vin, pe-Mc trupul mortului, cenuşa adevereşte cuvântul Sf.

Scripturi, în pământ şi cenuşă suntem (Faccre XVIII-27, Iov XXX-19), Untdelemnul este semnul şi peeetea lui Hristos, ca şi untdelemnul de la botez, vinul este simbolul sângelui, adică al sevei viaţă care curge prin mădularele trupului omenesc şi tt liiHMlleţeşte. Turnarea lui este deci preînehâpuirea nemuririi nan a învierii pentru viaţa cea veşnică pe care o nădăjduiam.

Coliva, ce se face la înmormântare şi parastase, închipuieşte însuşi trupul mortului şi este totodată un semn de înviere şi nemurire, deoarece este făcută din boabe de grâu, pe care Domnul le-a înfăţişat ca purtând în ele icoana sau asemănarea învierii trupurilor, după cum bobul de griu ai să încolţească şi să aducă roade, trebuie să se îngroape mai întâi în păniâni şi apoi să putrezească, tot aşa şi trupul omenesc mai întâi se îngroapă şi putrezeşte pentru ca apoi să hivieze (Ioan XI1 – 24). manifestări ale spiritului în fenomenul numit paranormal

ÎN SPATELE CELOR MAI MULTE FENOMENE psfliice, produse prin mediumi, stau fiinţele materiale ale spiritului nostru.

CLARVIZIUNEA

În urmă cu mai mult de şaptezeci d. e ani, doamna Clara Dowdall, într-o şedinţă de spiritism publică, din Cardilf, în sala St. John, oprindu-se în faţa unuia din cei de faţă, *îi* spuse:

— Vreau să te previn de o mare primejdie, ic văd lucrând la o mare înălţime pe un fel de schelă, care te loveşte şi dumneata cazi, faptul acesta se va iiitimpla în cursul săptămânii viitoare; te sfătuiesc să fii atent că altfel îţi vei pierde viaţa.

Acest bărbat asista pentru prima dată la o astfel de şedinţa spiritistă şi se arăta neîncrezător. Cei de faţă l-au sfătuit că mai bine să fie prudent decât să-i pară rău. El lucra la un elevator de cărbuni, din docuri, de un model mai vechi. La insistenţele soţiei lui, acesta nu se duse la lucru în ziua următoare, în kicul lui ducându-se un alt om.

În acea zi, platforma se apleca, încheietoarea vagonctului s-a rupt, vagonul s-a răsturnat, lovind omul care, căzând de la o mare înălţime, a murit.

Ernest Oalen, el însuşi mare medium povesteşte că într-o şedinţă spiritistă ţinută la Boumemoulli în timpul războiului cu mediumul clarvăzător Frank BJake, la sfârşitul şedinţei accsia se adresă unei doamne dintre asistenţi şi îi descrise un ofiţer în uniformă militară, care murise. Întrebată dacă o cunoaşte pe această persoană, doamna respectiva fi spuse cu după descrierea pe care i-a facul-o acesta este soţul ei, dar că el trăieşte, abia în urmă cu o zi primise o scrisoare de la el, de pe froni. Blake îi ceru scrisoarea care era în geantă, se uită la ea şi repetă din nou:

— Doamnă, sfatul meu este să plecaţi imediat acasă şi să fiţi pregătită să aflaţi că soţul dvs nu se mai sâni le bine.

Întorcându-se către Oaten, Blake îi spuse că acest om este mort de 4 zile, iar ea va primi vestea când va ajunge acasă. Câteva zile mai târziu, Blake a primit o scrisoare de la acea doamnă, prin care i-a scris că la câteva ore după ce a ajuns acasă, a primit înştiinţarea ministerului de război, că soţul ci fusese ucis pe front cu 4 zile în urmă.

Chiar Iisus Christos, ne spune Evanghelia, a ţinut o şedinţă spiritistă pe muntele Schimbării la Faţă, la care Moise şi lllc au apărut şi au vorbit. Iisus a dezvăluit alunei unei femei pe care a întâlnit-o lângă (intână, propriile ci greutăţi familiale, toate acestea fiind socotite atunci drept minuni.

În vani anului 1912, doamna Wirks ţinea o şedinţă în biserica Spiritualistă din Mexbourough, Yorkshire.

În timp ce doamna Wirks îşi ţinea cu vin tarea, ea se opri şi arătând către un grup de oameni dintr-un colţ al sălii le zise: – Acolo unde staţi voi văd ceva ci udai, izbucniri de foc, fum şi praf, sunt sigură cu este o explozie, văd că explozia se va produce şi unui dintre voi va fi ucis.

Opt zile mai târziu, o explozie a avut loc în mina din Cadeby, una din cele mai moderne mine din Yorkshire, unde şi-a pierdut viaţa un număr mare de oameni, printre care se afla şi domnul Richard Wimpenny, unul din slujbaşii societăţii Mexbourough, care făcuse parie din micul grup de oameni căruia i se adresase doamna Wfrks.

Iată o altă previziune, povestită de Ernest Oaten; „Stăteam lin işti L în casă cu soţia mea şi la un moment dat am băgat de seamă că se petrece ceva, am ridicat privirea şi am văzut pe tatăl meu stând înaintea noastră, el murise încă din 1911, dar cu spiritul său vizita adesea casa* Mi s-a părut că arată puţin neliniştit şi i-am întrebat:

— Ce s-a întâmplai, tală?

— Du-te şi vezi pe maică-U), răspunse el

— Voi picai în câteva săptămâni şi mă voi opri special s-o văd (mama locuia într-o altă localitate, Waewiekshire).

— Nu, replică el, pleacă imediat, dacă vrei s-o mai vezi.

— Dar ce s-a întâmplat? l-am întrebat cu.

— Ea va veni lângă niinc, am pregătit lotul şi te asigur că va veni repede într-adevăr mama sa a murit peste o săptămână.

Un arhiepiscop din Upsala, auzise de un fermecător din Laplanda pe care îl chema Petru Lerdal, el se duse la acesta fiind însoţit de un medic, pentru a se convinge de adevăr. Lerdal şi-a dat seama imediat de scopul acestei vizite şi a consimţit să le dea o dovadă. El a intrat în transă, respirând aburii unei plante pe care a aprins-o. După o oră de transa, Lerdal a spus medicului că în acest timp a fost acasă la el cu gândul său şi a găsit-o pe soţia lui în bucătărie şi că aceasta tocmai pierduse inelul de cununie, pe care spiritul sau l-a luat şi l-a ascuns într-un coş de cărbuni. S-a scris pe loc ziua de 28 mai. După un timp solia i-a confirmat medicului că în acea zi pierduse inelul de cununie şi l-a găsit în coşul de cărbuni.

Un alt medium de premonijie, de clarvedere a fost

Nostradamus* Acesta în anul 1550 a prezis tăierea capului unui rege englez care! 1, revoluţia franceză din 1789, urcarea pe tron a unui împărat născut lângă Italia (Corsica) adică Napoleon Bonaparte, întemniţarea şi ghilotinarea regelui şi reginei Franţei. El prezice expediţiile militare ale lui Napoleon, războiul de la 1870 – 1871 pe care îl localizează lângă pădurea Ardenilor, cu durata de 7 luni, de asemeni a prevăzut incendierea Parisului de către Comuna din Paris. Descrie apoi fazele primului război mondial izbucnit în 1914 şi rezultatele lui.

Dr. Kronstron de la universitatea din Kopenhaga a prezis pentru anul 1925 moartea reginei mame Alexandra a Angliei şi a lui Erbert, preşedintele Germaniei.

MANIFESTAREA SPIRITULUI ÎN TELECIIINEZIE ŞI TELEPATIE

În ultimul timp, mulţi ruşi se ocupă de facultatea pe care o posedă spiritul de a mişca, deplasa materia, fără concursul unei forţe exterioare vizibile. Ei vor să dovedească că aceste evenimente numite paranormale, decurg din legi ale spiritului Unii dintre aceştia sunt: savantul rus Edward Naumov, şi Eflusenko.

Parapsihologia rusă s-a activat, după afacerea submarinului atomic american Nautilus.

În 1953, presa franceză transmitea cu litere mari o informaţie ciudată cu privire la Nautilus: marina americană utilizează percepţia extrasenzorâală ia bordul unui submarin atomic.

Potrivit ziarelor franceze, legătura telepatică între Nautilus şi continent s-a efectuat corect, chiar în timpul cât submarinul naviga la mare adâncime şi presa franceză a scos un titlu de senzaţie: Militarii americani au pătruns tainele puterii spirituale.

În tot timpul regimului totalitar din URSS doctorul Vasiliev a efectuat cercetări aprofundate asupra percepţiei extrasenzorialc, dar acestea nu au putut 11 date publicităţii, datorită caracterului profund ateu al regimului

care nu admitea niciun fel de aluzie la spirit.

Doctorul Vasiliev, membru corespondent al academiei medicalc a URSS, titular al catedrei de psihologie a universităţii din Leningrad, a declarat că descoperirea energiei constituită din percepţia extrasenzorâală va avea aceeaşi importanţă ca şi energia nucleară. El a condus primul laborator de percepţie extrasenzorâală din lume subvenţionat de stat. Astăzi în Rusia, sâni peste 20 de centre, care studiază fenomenul numit paranormal.

Biologul Naumov a condus serviciul tehnic de parapsihologic dintr-un laborator special ce depinde de departamentul de fizică din colegiul de stat de inginerie din Moscova, Crearea acestui laborator a fost patronată de oameni de ştiinţă ruşi: Dr. Terledki, titularul unei catedre de fizică din cadrul universităţii din Moscova, Dr. E* Sâtscovski, de la academia de ştiinţe sociale» Dr, Pavel Oscepkov, preşedintele institutului de inginerie Puţin timp înainte de moartea episcopului James Piko, aicsta scria în „Psychis”: „studiul exprienţelor senzaţiei extrasenzorialc în faza actuală a lărgit considerabil viziunea mea asupra puterii omului, am convingerea ca un mister pluteşte peste lot în ceea ce se petrece între doi indivizi, dincolo de cuvintele ce se schimba între ei, dintre acţiunile şi legăturile lor. Unele fenomene amintesc de undele radio, tot restul ţine de o cauză a cărei existenţă o bănuim greu.

Universul conţine mult mai multe linii de forţă decât cefe imaginate. Ruşii sunt la curent cu clarvăzătoarea Jeane DLxon din Washington, cu Gerald Croiset, faimosul senzitiv olandez, care a ajutat poliţia în depistarea criminalilor, cât şi cu americanul Red Serios, care este capabil să fixeze pe un film imagina unui imobil siiuat la distanţă, prin concentrarea privirii sale asupra unui aparat fotografic. Şi ruşii au reuşit să facă fotografia gândurtlor.

Fenomenul de manifestare al spiritului, este cercetat şi de mulţi americani printre care doctorul J.B. Rhine, care lucrează la fundaţia pentru cercetări asupra omului, el

este cel mai celebru dintre parapsihologii americani.

Ruşii au iacul multe cercetări, cu Nely Mihailova, care a fost un medium dotat pentru psihochinezie, ea avea posibilitatea de a deplasa obiectele prin intermediul forţei sale mintale. Când Mihailova avea nevoie de un obiect oarecare, era suficient să-şi fixeze privirea pe el şi obiectul începea să alunece în direcţia sa. Ea făcea să se deplasaze paharele cu vin fără a le atinge, cilindri de aluminiu, mese şi căni de apă.

Se cunosc experienţele de telepatic între Moscova şi Siberia, cu Nikolaev şi Kamenscki. După efectuarea serici complete de experienţe asupra telepatiei, dr. Kogan s-a gândit dacă ar putea găsi metode fizice care să fi aplicate în telepatie. Particulele subatomice rămân invizibile dar pot fi dezvăluite prin urmele lăsate de ele, într-o cameră de ionizare. Telepaiia nu este vizibilă ca fenomen dar poate se vor descoperi urme în momentul în care atinge creierul. Astfel dr. Kogan a pus la punct un cehipament encefalografic, pentru a înregistra undele cerebrale şi o nouă metoda matematică pentru a analiza urmele lăsate pe curbele înregistrate.

Ui experienţele pe telepaţii Nikolaev şi Kamenscki, alături de dr. Kogan au luat parte dr. Lulia Pavlova, electroliziolog la departamentul de psihologie a muncii, de la universitatea din Leningrad, şi matematicianul Ghenadi Sergheiev de la laboratorul A A UTOMSKI, aliat sub controlul armatei. Lui Nikolaev, aşezat într-un scaun, aflat într-o cameră izolată fonic şi electric, i au fost aplicate pe corp multe fire conectate la diverse aparate şi instrumente de măsură. Se urmărea respiraţia, pulsul, mişcarea ochilor, activitatea musculară şi, cel mai important, activitatea cerebrală. Nikolaev a declarat că trebuie să fac complet destins, dar ateul în timpul experienţei telepatice.

În tipul acestei perioade, electroencefalograma înregistrează undele rezultate de lip alfa, caracteristice stării de repaus.

El nu era anunţat asupra momentului când Kamenscki începca să-i transmită mesajul telepatic şi nici când experienţa s-a terminal. Aparatura a fost pusă în funcţiune şi oamenii de ştiinţă aşteptau. În acest timp la Moscova, închis într-o cameră, Kamenscki a început transmisia telepatică. Trei secunde mai itrziu în camera de la Leningrad, traseul curbelor cerebrale ale lui Nikolaev s-a modificat Dr. Sergheiev a pus la punct raelode statistice şi matematice precise, pentru a analiza curbele trasate de cJcctroencefalograf, ceea ce a permis specialiştilor Im para psihologic să capteze traseele telepatice care ating crclerul. Ce se petrecea în creierul lui Nikolaev în timpul experienţelor telepatice? Dr. Pavlova a rezumat astfel seria înregistrărilor în electroencefalograme» în timpul testelor la distanţă mare, care au avut loc între Kamenscki şi Nicolaev, închişi fiecare într-o cameră blindata se delectează o sporire a activităţii cerebrale, care apare între 1 şi 5 secunde după începerea transmisiei telepatice.

S-a detectat întotdeauna fenomenul cu *5* secunde mai înainte ca Nikolaev să fie conştient de recepţionarea unui mesaj telepatic Când Nikolaev era pe punctul de a-şi da seama de mesaj, activitatea creierului a devenit repede specifică şi undele s-au propagat repede în regiunea posterioară şi superficială ale creierului. Traseul specific rămânea vizibil pe curba de înregistrare şi un anumit timp după sfârşitul transmisiei. Telepatia în creier pare să se deplaseze într-o direcţie Specilică. Localizarea precisă depinde de natura mesajului transmis, activitatea cerebrală a lui Nikolaev pare să fie localizata în regiunea occipitală, care este în mod normal zona percepţiei vizuale, atunci când i se transmite un mesaj vizual, şi în regiunea temporala zona de percepţie auditivă atunci când i se transmit telepatic, sunete, Dr. Pavlova a observat că este extrem de important pentru percipient să fie într-o stare de repaus, emoţiile, stările de spirit pe reflectă în activitatea electrică a creierului

Un creier uman, prin mesaj telepatic poate siî-şi impună ritmul său unui creier străin. Oamenii sovietici, care studiază fenomenul paranormal, au observat că prin intermediul proceselor psihice se pot declanşa la un alt individ, în mod icicpatic, boli psihice sau chiar organice, acţionând asupra subconştientului lor, ci au explorat astfel posibilităţile impunerii biologice prin telepatic.

În America, Dr, Thomas Duane, şeful serviciului oftalmologie la Jeflerson Medical Collège din Philadelphia şi colegul sau Dr. Thomas Behrendt, au studiat lelepalia fizica, ci au arătat că undele Alfa tipice stării de repaus, apărute la unul din gemeni, poate să provoace de la distanţă, apariţia aceluiaşi traseu electroencefalografic la celălalt geamăn.

În Rusia, există un exemplu celebru de transmitere telepatică a neliniştii psihice şi fizice survenite între copii şi părinţi, Miha îl Lomonosov, copilul precoce din secolul XIX, născut într-o familie de ţărani, care a devenit unul dintre savanţii cei mai de seamă ai ţării, cel care a pus baza universităţii din Moscova, într-o noapte l-a visat pe tatăl său ai re era pescar, I I l-a văzut în vis pe tatăl său luptându-se pe mare cu furtuna, viiturile îl împingeau cu vasul de pescuit spre o insulă pustie din Arctica, visătorul a văzut naufragiul. La trezire, era convins tă tatăl său se lăsea în pericol de moarte şi a încercat să comunice cu el. În momentul visului Mihail Lomonosov se înmieai dintr-o călătorie din Germania. La întoarcerea sa la Pete is burg, l-a găsit pe fratele său» care i-a comunicat că de 4 zile nu a mai primit nicio veste de la tatăl lor. Lomonosov a dezvăluit visul său pescarilor din satul său natal şi Le-a cerut să plece în căutarea insulei pe care o văzuse în vis. El era convins tji ajutorul va sosi prea târzâu, dar voia ca tatăl său să fie înmoi mintal potrivit tradiţiei. Pescarii au plecat şi au găsit vasul naufragiat şi au îngropat corpul tatălui lui Lomonosov, aşa rom le ceruse acesta.

Mulţi ani mai târziu, Bernard Kajiński a semnalat o

legătură Mitic percepţia telepatică şi simptomcic corporale. Astfel, o i<mde a simţit dureri violente în stomac la 2000 km de locul unde se afla fiul ei, care suporta în acel moment o operaţie e hinirgicalu la stomac, despre care mama sa nu ştia.

În capitolul dedicat magiei, am spus că prin mesaj telepatic „ioe transmite subconştientului unul individ boli psihice sau mi iiice, sulvconştieiâtul intercepiind mesajul şi reacţionând inlmi mai conform aceluia. Iată un exemplu, cercetat de parapsihologi ruşi, într-o serie de experienţe între Kamenskhi care de data aceasta era receptor şi Alexandru Monin, care era transmiţător. După câteva momente, Monin transmite încărcături violente de emoţii, ci se concentră pentru a transmite o senzaţie de nelinişte ca şi când s-ar sufoca, apoi el imagina un violent atac de astm, şi apoi o criză de inimă. În timpul altor şedinţe el a încercat să transmiia impresia că primeşte lovituri puternice în cap.

De fiecare dată, Monin transmitea în 9 reprize acelaşi mesaj telepatic. Kamenscki aflat într-o cameră izolată, recepţiona emoţiile şi toate simptomcic transmise într-un procentaj de «S0% din numărul experienţelor făcuta Acelaşi lucru l-a remarcat echipa Naumov, Sergheiev, Pavlova, care a observat că traseele obţinu le prinencefalogramă, erau diferenţiale după mesajul telepatic afectiv ce se transmitea. În siiuaţia când se transmiteau mesaje depresive, acestea modificau traseele normale ale creierului şi provocau o serie de unde cerebrale lente de tip Delta şi Teta, caracteristice stării de oboseală cerebrală. Potrivit celor arătate de ei se resimţeau conştient senzaţiile corporale supărătoare însoţite de migrene violente.

În cazul că se transmiteau mesaje telepatice agreabile (senzaţie de calm şi optimism) electroencefalograma revine la traseul normal după o pauză de 1/3 minute. Aceeaşi posibilitate de a se transmite

prin mesaj telepatic boli psihice sau organice, au constatat-o şi oamenii de ştiinţă americani în frunte cu Berthold Schwartz, neurolog la New Jerscy. psihiatru şi scriitor în mal mult de 500 de cazuri.

Oamenii de ştiinţă ruşi şi americani, au ajuns la concluzia că spiritul (gândirea) influenţează cu ailevărat corpul de la distanţă, că există un sistem de comunicare inconştientă între indivizi, că este posibil să influenţăm pe cineva în orice moment fără ea acesta să fie conştient, preeuni şi ca oricine ne poate influenţa pe noi, fără ştirea noastră.

Dr Kapita, părintele bombei atomice sovietice, Dr. Naumov, profesorul Mikulin, Dr. Sifkovski, au declarat că facultăţile extrasenzoriale ale mediumului de iclechinezic, Nely Mihai Iova au au nimic comun cu misticismul. Când o persoană gândeşte, ca iradiază, emană energie, şi aceasta energic pare să fie mai puternică ta unele persoane aşa cum este cazul lui Mihai Iova. Dr. Ouliaev şi echipa sa de cerceiători au putut detecta şi înregistra aură umană, a animalelor şi a insectelor. Această aură constă dintr-un câmp electric complex care învăluie corpul ca un fel de „dublură.

Dr. Harol Burr, profesor de anatomie la un versiunea din Yale, a stabilit încă din 1935, că materia vie, de la grăunte până la om este impregnata şi influenţată de ei m^2 un electrod inamice, învelişul electric care înconjoară corpul uman poate 11 considerat ca un mulaj electronic în măsura în cyre celulele corpului se reînnoiesc, acest câmp de forţă veghează ca noile” ţesuturi să adopte contururile convenabile.

Dr. Leord Ravitz, nouropsihiatru la universitatea din Yale, a descoperit că spiritul putea să acţioneze asupra acestui câmp de forţă care înconjoară corpul. Măsurind intensitatea acestui câmp electromagnetic la nivelul-pielii, dr Ravitz a reuşit să descopere care era starea de spirit a unui individ aflat în protundă stare de hipnoză. Spiritul

poate să influenţeze direct acest înveliş energetic în care pluteşte corpul. Sergheiev a pus la punct un dispozitiv care înregistra câmp al electromagnetic de la distanţă de 1 metru de corpul uman fără a fi în contact direct cu el El a descoperit astfel că câmpul de forţă prezintă o intensitate egală cu numai o zecime din cea a timpului magnetic terestru, care este de0, 6 gauss. În jurul mediumului de teicchinezie al lui Nely Mihailova, imensitatea ci m^2 ului magnetic era mult mai mare, 1 spune ca cea mai mare parte aindivizilor produc în partea posterioare a creierului un curent elccirâc de un voltaj de 3 – 4 ori superior câmpului produs în zona frontală. La Nely Mihailova curentul electric din regiunea occipitală era de 50 de ori mai mare decât cel produs în partea frontală. Bineînţeles, această activitate electrica rămâne în toate cazurile atât de slabă încât trebuie amplificată de 4. QOO.000 de ori pentru a putea fi înregistrată şi observată.

Sergheiev a descoperit această conformaţie a creierului la circa 7% din totalul subiecţilor pe care i-a supus măsurătorilor. El deduce că acest voltaj anormal reprezintă un indiciu favorabil pentru a identifica indivizii dotaţi cu facultăţi parapsihologica Astfel vibraţiile cvmpului de forţa care înconjoară corpul acţionează ca un magnet, acţiunea spiritului asupra materiei devine o realitate, ca şi acţiunea spiritului asupra liniilor de forţă.

Acest câmp de forţă vibratorie reprezintă mecanismul prin intermediul căruia spiritul uman este capabil să producă fenomenul paranormal. Mcdiumurile aflate în transă profundă din toată lumea, fără a avea o legătură unele cu altele, au spus că percep nişte vibraţii, ei explicau că corpul uman este compus dintr-un corp energetic, sau câmp care intră în vibraţie. Dacă frecvenţa vibraţiilor acestui câmp este accelerată, atunci energia sau informaţia provenită de la o altă dimensiune poate să ne fie relevată.

Dr. Sergheiev a reuşit să înregistreze câmpul de forţă

cicciromagntică la o distanţă de 4 ni de un mori. Curbele înregistrate de detector de la cadavru erau asemănătoare traseului înregistrat de acelaşi aparat, în momentul când Mihailova deplasa de la distanţă obiectele. Dr, Rejdak a tras concluzia că prin voinţă se poate dirija energia într-o direcţie sau alia, el a executat şi un alt test: a umplut un glob de sticlă cu Turn de ţigară pe care (-a întors şi l-a pus pe masă înaintea mediumului de telekinezie. De la distanţă, acesta prin învelişul de sticlă, laie norul de fum, ca şi cum ar fi fost vorba despre o materie solidă care efectua acest lucru. În urma acestei experienţe, Mihailova era foarte extenuata, se mişca greu, era palidă şi trasă, pierduse aproape 2 kg. din greutate în decurs de o jumătate de oră, avea dureri de braţe şi de picioare, îşi pierduse simţul gustului, nu putea să-şi coordoneze mişcările şi avea ameţeli. Mihailova putea să acţioneze şi asupra moleculelor chimice, ea putea să provoace apariţia unei imagini pe liirtie fotosensibilă, acţionând asupra nitratului de argint dintr-o emulsie fotografică.

Această energie, parc însă a avea o alta natură nu electromagnetică, ea este dirijată de forţele mintale, de puterea ghidului, a spiritului. Spiritul provoacă vibraţiile timpurilor electromagnetice care înconjoară corpul uman.

Un vestit medium de teicchinezie a fost Maltew Manning, aceste putea ridica o pernă cu gândul care pluta prin cameră, puica ridica un pat, până la înălţimea de 30 cm, şifonierul se mişcă tăcind paşi ca şi când cineva îl ridica cu mâinile, tablourile ieşeau din cui şi dansau prin aer. Toate acestea le făcea prin concentrarea vederii sale, Cercetări asupra acestui caz au fost (acute de biologul şi matematicianul Dr. George Owen din Cambridge, precum şi de alţi cercetători de la Inşii lutul din Toronto (Canada).

S-a putut constată că sediul acestor fenomene de icâcchinczic este în zona paleoencefală, deci în zonele subcorticale unde este localizat subconştientul Aşa cum am descris, sub – onşiientul este sediul spiritului nostru.

Prin forţa psihică, se neează din corpul eteric al organismului, o pârghie invizibilă, ce mişcă ţoale aceste obiecte. S-a constatai că în urma acestor fenomene, corpul mediumului scade în greutate uneori cu câteva kilograme. Acelaşi fenomen se întâmplă şi cu mediumurile de materializare, când se formează fantomele materializate. Mcdiumul de materializare scade în greutate, cu exact greutatea pe care o cântăreşte fantoma. Acelaşi fenomen de scădere a greutăţii corpului, o prezintă şi mediumâi de levitaţie în experienţele de levitaţie. timpul, o nouă dimensiune a spiritului

TIMPUL, SPUNE NIKOLAI KOZIREVT este o formă de energie, trebuie să studiem proprietăţile timpului dacă vrem să descoperim ce forţă este răspunzătoare de fenomenul vieţii pe pământ. Cum se face că în telepatie o idece poate fi transmisă în mod instantaneu la creierul altei persoane, chiar dacă aceasta din urmă se găseşte la celălalt capăt al lumii? După 17 ani de cercetări, dr. Kozirev consideră cu a descoperit această energie, aparatele sale au înregistrat curbele produse de o formă de energie necunoscută. Aflată în paralel cu efectele activităţii chimice şi mecanice deja cunoscute, el numeşte această energie timp, Timpul este elementul cel mai important şi cel mai enigmatic din univers, el nu se propagă precum undele luminoase, el se manifestă peste tot în mod instantaneu. Toate modificările pl oprietăţilor unui fragment de timp se manifestă uneori instantaneu, chiar dacă timpul este omniprezent Este timpul care pe Inigă de alţii şi care leagă toate lucrurile din univers, el posedă mumiile proprietăţi care pot fi studiate în laboratoare. El pojkhlj! o densitate mai mare în apropierea destinaţiei unei acţiuni tk mai slabă aproape de autorul acestuia. Timpul este cel care ttfi la baza fenomenului de telekinezie, ca un proces în care NUM – cria acţionează materia, dar mai ales unde spiritul afectează materia. Gândul afectează densitatea timpului, telepatia depinde

întotdeauna de densitatea timpului, acesta trebuie să fie slab în preajma agentului transmâţălor şi mai dens în preajma perelpicn tulul. Dr, Kozirev a descoperit că timpul desiaşoară o structură de curem sau de flux. Potrivit părerii lui lumea noastră este orientată spre stânga şi jKrcedă un curent temporal mi/Jtiv, aşa cura este energia universului nostru. Dacă timpul este un curent, el posedă un anumit debil, atunci când debitul temporal este modificat în interiorul unui corp, acesta devine mai uşor, ceea ce explică leviiaţia şi somnambutismul. Se ştie că somnambulul cu ochii închişi sau deschişi, dar fără a avea o vedere fizică, se urcă pe blocuri oricât de înalte ar fi, alunecând în sus ca şi când ar fi tras de un resort, mergând pe sircaşina casei fără a-şi pierde echilibrul şi fără a cădea. După părerea lui Kozirev, toate facultăţile mediumnităţii provin din timp. Este posibil ca toate rencţiile care au loc în sistemele fizice ce compun universul să constituie de fapt sursele de energic care alimentează curentul temporal, care ia rândul sau va acţiona asupra acestor sisteme fizice.

După părerea lui, soarele şi sferele îşi extrag energia din timp. timpul este orientat într-un singur sens, adică din trecut spre viilor. Timpul conţine toată suma de evenimente care nu au fost însă explorate, el uneşte toate forţele naturii intervenind în tot ceea ce se produce în universul nostru.

Americanul Charles Musses scrie în prefaţa la lucrarea lui Ieroma Rothstein, intitulată „Comunicare, organizare şi ştirinţă M că timpul ar fi ultima structură a producerii de energia Energia produsă de timp se plezintă sub forma unor vibraţii sau oscilaţii. Timpul ar reprezenta a cincea formă de existenţă a materiei, aceea prin care se manifestă puterea spiritului, ar ptf* t; ca şi particule de neutrino, care neavând nici masă nici sarcini electrică şi nici sarcină magnetică, nu este nici atrasă nici respinsă, ea poate traversa orice corp material ca prin vid, asupra ci

gravitatea ticavind mei o acţiune, ar putea fi o combinaţie între materie şi întuneric, între pozitroni şi neutroni, în timp ce pozitronii s-ar deplasa înapoi, materia s-ar deplasa în viitor.

Profesorul N. Kobosev ajunge la concluzia că mecanismul gândirii nu se poate realiza la nivel atomic şi molecular, ci trebuie mers până la nivelul particulelor elementare din nucleul atomului Ui aceeaşi concluzie a ajuns şi Arthur Koesler precum şi Wolfgan Pauli, care încă din 1930 a prezis existenţa unei particule cu proprietăţi deosebite, numite neutrino. Miliarde de neutrino, venite din soare, stele sau chiar alte galaxii străbat prin craniul şi creierul nostru întocmai ca prin vid.

Câmpuriic de forţă cu care acţionează omul sunt corelate de factori astronomici. Fizicianul Konstantin Kebuizev, de la universimtea din Moscova, a constatat o strânsă legătură între aceste timpuri de forţă ale omului şi influenţa periodică a soarelui asupra păroamulul, Acelaşi lucru l-a constatul şi precursorul biologici cosmice dr A.L. Ghijevsfă Eţisâă o corelaţie Imn; activităţile solare şi marile epidemii terestre inclusiv invaziile de lăcuste şi roza I oare. Semnifica li v este că de asemenea. există o corelaţie între aceste cicluri şi marile migraţii umane, războaie şi revoluţii. Activitatea solară trece prin citim i de 1, 11, 35 şi 48 de am, când în urma exploziilor solare nr. produce o erupţie de plasmă fierbinte şi poate şi o altă Un mit de energie, în timpul anilor cu puternică activitate solară u produc furtuni magnetice care pol întrerupe comunicaţiile!< 1 h unice sau să crească numărul de sinucideri, psihoze, accidente rutiere şi crize cardiace mortale.

Anâi tic activitate solară redusă coincid cu altfel de epidemii: difterie şi tuberculoză pulmonară. Aceleaşi fenomene au *mai* observat profesorul american Cecil Mali care a constatat că ciclul solar de 11, 5 ani arc o influenţa asupra fenomenelor meteorologice, creşterii vegetalelor şi

producţiei industriale, Leonid Ravilh şi cercetătorul francez Michel Gauguelin, au constatat că fazele lunii, poziţia soarelui, radiaţiile cosmice, razele gamma, petele solare, precum şi toate celelalte modificări ale câmpului magnetic terestru, acţionează asupra câmpurilor de forţă care înconjoară corpul uman. Toate acestea stau la baza evoluţiei ciclice a bioritmurilor. Se cunoaşte că omul are un maximum de activitate fizică ce apare ciclic la 23 de zile, un maximum de activitate afectivă la 2S de zile şi un maximum de activitate intelectuală la 33 de zile.

Toţi atomii sâni alcătuiţi din trei particule de masă: protoni, neutronі şi electroni şi a patra particulă fără masă numită foton, care reprezintă unitatea de radiaţie electromagnetică. Din toate aceste particule, numai neutronii se dezintegrează spontan, transformându-se într-un proton, un electron şi o nouă particulă fără masă, numită neutrino. Acest element este slabii ca şi protonii şi electronii. Există câte o antimaterie pentru fiecare din aceste particule, cu masă egală cu sarcină opusă. Radiaţia cosmică conţine protonip particule de masă a căror origine nu a fost încă elucidată. În drumul său spre pământ, radiaţia cosmică face un dans al creaţiei şi distrugerii transformându-se într-o ploaie de diferite particule şi este treptat absorbită pe măsură ce pătrunde în atmosferă, dansul acesta simbolizează ritmul etern al vieţii şi al morţii şi se desfăşoară în cicluri nesfârşite aşa cum mistica orientală şi-a imaginat dansul zeului hindus Shiva, acest dans reprezintă dansul materiei subatomice la nivelul întregului cosmos.

viziunea extraretiniană sau viziunea spirituală

ÎN ORAŞUL NUNI TAGIL din munţii Urali, la începutul anilor ’60, trăia o tânără de 22 de ani care se numea Rosa Kuleschova, într-o zi a remarcat că poate să vadă lumina, să distingă culorile şi imaginile şi să citească fără ajutorul ochilor ci cu ajutorul degetelor. Doctorul său, Iosif Coldemberg, a făcut multe experienţe cu ea: el a

legat-o la ochi şi aceasta plimbând degetele asupra unei coli de hârtie, a indicai csuct culorile verde, roşu, albastru» oranj ele.

După aceea el a aşezai un ziar sub degetele Rosei şi aceasta a citit icxiul din ziar la fel ca şi cu ochii deschişi.

Cercetări cu Rosa Kuleschova au fost făcute apoi în laboratorul universităţii din Moscova şi la Sverdlovsk de o echipă de cercetători condusă de neurologul dr. Shaeffer

Aceştia au aşezat-o înapoia unui panou de carton şi i au acoperit ochii, în ciuda acestor măsuri de precauţie, ca a fost capabilă să deosebească culorile şi să citească ziarul. S-a crezut că ea reuşea să descifreze culorile datorită variaţiilor în temperatură ale acestora ştiind că negrul, albastrul şi culorile spectrului solar absorb sau Emil o anumită cantitate de ifildiiră, în acest sens dr. Shaeffer, s-a hotărât să încălzească pifictiţele cu culori numite reci (movul şi albastrul) şi să răcească celelalte plăci cu culori calde (roşu) dar experienţa nu a modificai cu nimic capacitatea vederii spirituale a acesteia, în perioada anilor 1950 psihologul A, N. Leontiev prin sugestie posthipnotică, hipnotizând un pacient la spitalul de psihiatrie Pololsk, i-a cerut acestuia să citească ziarul Pravda cu ajutorul mâinilor. Acesta reuşea perfect acest lucru, chiar dacă deasupra ziarului era pusă o coală de hârtie. În lot acest timp ochii îi erau închişi. Toate aceste experienţe confirmă posibilitatea vederii spirituale de care am vorbit în cuprinsul cărţii, ce are la bază fenomenul desprinderii corpului astral de cel fizic, aşa cum se întâmplă şi cu percipicnlul din icipaiic, care vede obiecte de la mare distanţă, de acolo de unde transmite transmiţătorul, dar pe care acesta nu le vede, ele fiind de nevăzut cu privirea fizică. radiestezie

ARTA RADI ESTEZIEI sau sensibili lalea radiaţiei este cu*noscută cu peste 7 «.000 (le ani în urmă. Această metoda se aplică în cercciarca şi descoperirea anumitor lucruri, de ia zăcăminte naturale până la comori ascunse.

Legendele populare vorbesc despre puterile extraordinare le vrăjitorilor, care cu ajutorul acestei baghete erau capabili să descopere asasini şi hoţi ascunşi. Ei foloseau în acest scop fie bagheta radicstczica fie nişte carii cu antena Regii din China, cum este cazul lui King Yu (anul 2200 î. ejj.) sâni reprezentaţi ţinând în mână o astfel de baghetă. Cu ea se pot descoperi cursuri de ape subterane, depozite minerale, cabluri subterane, canalizări subterane. Experienţe de acest fel au fost făcute de prof. Bogomolev împreună cu dr. Tareev şi dr. Simonov, care s-au convins că radiestezia este reală şi nu are nimic comun cu autosugestia. Forţa ce acţionează asupra baghetei printr-o tracţiune invizibilă, poate atinge între 100 şi 1.000 gr/cm, nicio izolaţie nu se poate opune acestei radiaţii.

Sokevanov a căutat să realizeze o apropiere între magnetism şi radiestezie, el a fixai electrozi pe partea din spate a capului operatorilor şi a constatat că în acest caz numărul de revoluţii ale baghetei nu se reduceau ci dimpotrivă, la o distanţă de circa 20 de metri bagheta se îndrepta brusc în direcţia zonei în cauză. Descoperirile sovietice converg cu cercetările efectuate în Germania şi Ţările de Jos. În cazul în care un radicstezist constata o reacţiei baghelei, însemna că întregul său corp reacţionează, se pare că aici intra în acţiune al şaselea simţ. Profesorul J. Walther din Halle a observat o creştere a tensiunii arteriale la căutătorul care se află deasupra unui zăcământ de minereu sau al unui curs de apă subterană. Se ajunge la concluzia că exista câmpuri de forţă a căror natură nu este încă cunoscută.

În perioada anilor 1930, guvernul Columbiei a însărcinat o descoperitoare australiană, Evelân Penrosc să localizeze zăcămintele de petrol şi minereuri aflate pe teritoriul Columbiei. Descoperirile sale au coincis exact cu rapoartele experţilor şi geologilor. Cercetările par să indice că descoperitorul face dovada descoperirilor sale la nivelul subcoşiientului. În Franţa poliţia l-a folosit pe Jean

Aymar în descoperirea criminalilor, acesta folosindu-se de o astfel de baghetă. Procurorul din Lyon serie în raportul său că acesta intrând în pivniţa unde se săvârşise crima, s-a manifestat printr-o puternică agitaţie, a început să tremure, pulsul i s-a accelerat, iar bagheta lui s-a îndreptat spre locul unde se aflau cadavrele. Regtând bagheta, el a început să urmărească evoluţia acesteia, în drumul său el a indicat locurile unde se opriseră hoţii, unde au dormit şi unde au mâncal. Timp de secole, mediumii au afirmat că prin intermediul voinţei este posibil să despartă corpul astral de corpul fizic. În timpul perioadei de transă sau sub efectul unor medicamente halucinogene se ajunge ca corpul astral să se separe de corpul fizic. Dr. Charles Tart de la universitatea din Carolina de Sud a efectuat numeroase experienţe asupra deplasărilor extracorporale ale corpului astral. Acelaşi fenomen l-a studiai Harold Scherman scriitor lelepat şi director al fundaţiei de cercetări parapsihologice din Arkansas. Ei afirmă ai în momentul morţii, corpul astral, energetic se separă de corpul fizic. Mediumii afirmă corpul eteric sau corpul de energie care impregnează corpul fizic, este replică a acestuia din urmă» Murind, nu facem decât să părăsim corpul nostru fizic, pentru a continua existenţa sub forma unui corp de energic.

Încetul cu încetul, în timp ce corpul fizic moare, pot fi observate sein tei şi fulgere, care provin din corpul bioplasmei ieşind în spaţiu, ridicându-se în ei ei apoi dispărând.

Dr. Bernard Grad de la universitatea Mc, Gilt din Montreal a reuşit să arate că dacă o persoană dotată cu capacităţi parapsihologice pune mâinile pe o sticlă cu apă închisă crmetic şi dacă se toarnă această apă peste seminţele de orez plantele rezultate erau muli mai dezvoltate decât acelea care nu au suferit niciun tratament Dacă un bolnav suferind de depresiune psihică punea mâinile pe sticlă, după care apa era turnată pe plante,

creşterea acestora înceta. Corpul vital face legătura între corpul fizic şi spirit. În radiestczic, corpul nostru eteric este influenţat de corpul cleric al zăcămintelor şi cursurilor de ape subterane şi aceste informaţii. sunt transmise subconştientului nostru, adică spiritului nostru.

Potrivit concepţiei chineze, corpul uman este străbătui de două tipuri de energie: energia electrică şi energia vitală.

Energia vitală diferă de energia electrică, că are un pol pozitiv şi unul negativ, aceasta bipolaritate ar putea sta la origine*a ce* lor două culori fundamentale, roşu şi albastru, care pol şi observate pe clecironografifle făcute fiinţelor vii.

Lucrările realizate de laboratorul Deâawarr din Oxford, în uinfirmai existenţa dublului vital al omului, lucrările au fost faune de George şi Marjoric.

Abalele Paramcile din Saint Jean de Lespinasse a indicai cu exactitate pe o perioadă de 25 de ani, pesie 10.000 de locuri precise cu izvoare de apât cu ajutorul baghetei magice.

Maiorul Pogson a descoperit cu ajutorul baghetei magice în India, în timpul unui an, 76 de izvoare de apă. Unul dintre ei da următoarea explicaţie: se ia o nuia de alun sau de nuc, cu coaja ci, care să aibă la un capăt o bifurcaţie în formă de *V,* Această nuia se ţine sus puţin îndoită cu palma privind în sus în aer, parcurgând astfel ierenul şi lovind din când în când cu talpa piciorului pe pământ, fără însă ca locul pantofului să părăsească, pământul, când se găseşte deasupra unui izvor de apă, nuiaua se îndoaie.

În fenomenul de leviiaţic mediumii care posedă această mediumnitate, pot pluti în aer ridicându-se de la pământ împotriva gravitaţiei. Aceasta se daioreşte energiei ce intră în alcătuirea spiritului.

Iisus Hristos, se cunoaşte din evanghelii, că a mers pe apă. Alţi mediumi de leviiaţic au fost: fachirul

Kovindassami, de asemeni Home, Stenton Moses, Eusapia Paâadino, în 1977 în holul hotelului din Seelisberg în Elveţia au fost prezenţi mai mulţi yoghâni care au făcut demonstraţii privind levitaţia. Ei s-au ridicat de la pământ şi au plutit în aer.

Sovieticul Dukoloskov a asistat personal cu ocazia unui seminar internaţional al yoghinilor, ce a avut loc în anul 1968 la Bombay în India, la experienţe de levitaţie când yoghinit în poziţie orizontală s-au înălţat la aproximativ 50 cm de soi plutind în aer. Acelaşi fenomen a fost observat de profesorul G. Lazarov peyoghinul Djad tot la Bombay.

cuvânt de încheiere

MESAJUL ACEŞTI CĂRŢI este acela de a da o nouă viziune asupra vieţii noastre. Poate fi greu pentru tânăra generaţie cure timp de 50 de ani nu a avut posibilitatea să se informeze decât din teoria manast-dialcctâcă asupra lumii.

După mulţi ani, această carte readuce noţiunea de spirit şi de reîncarnare şi de aceea va fi primită poate cu oarecare nedumerire, dar din toate capitolele pe care le-am descris consider că aţi găsit suficiente argumente ca existenţii noastră nu poate avea la bază teoria evoluţionistă asupra materiei care nu poate explica toate fenomenele vieţii.

Oricât s-ar strădui diferite teorii materialiste să găsească o explicaţie asupra originii vieţii, ele nu au reuşit să ne convingi: fie ca a biochimistului rus Oparin şi biologului englez J* Maidane, care susţin teza sintezei abiogene, a compuşilor organici, hiotici, într-o atmosferă primitivă reducătoare nici teoria microstructurilor chimice organizate, descoperite de A Herera, ţi numite de acesta sulfobii, sau microsferule proteinoidice obţinute la 175 grade din aminoacizi de către Fox şi echipa sa, mu alte teorii ca aceea a selectici naturale la nivel de specie e hitnică moleculară a lui Eiden. sau teoria apariţiei vieţii la

„ret uparjinind unor specialişti precum Grund şi Album şi multe altele, ele nu au reuşit să obţină materie vie din substanţă învie, Până când această retizare nu va fi împlinită, nicio teorie materialistă nu va fi credibilă. Am arătat în continuare că teoria evoluţionistă care părea că şi-a găsit un mare susţinător în selecţia naturală a lui Charles Darwin, nu poate explica absenţa formelor intermediare ale trecerii dintr-o specie în alta. Absenţa formelor intermediare din fosile, duce la concluzia că apariţia speciilor nu s-a făcut gradat» ci din contră, în salturi, de la o specie se face un salt uriaş la o altă specie, iar formele speciei vechi cu apariţia unor noi organe care s-o facă mai aptă pentru viaţă, lipsesc cu desăvârşirc.

Instinctul păsărilor nu are nimic comun cu selecţia naturală şi nici cu reflexele condiţionate. Noii născuţi din lumea păsărilor poartă undeva înscrise în memoria lor experienţe de viaţă pe care acestea nu le-au avut încă. Unde sunt ele înscrise, prin ce le sunt transmise de îndată ce codul genetic înscris în acidul dezoxiribonucleie nu are nimic de-a face cu aceste instincte. Recunoscând misterul instinctului ia păsări, însuşi Charles Darwin a fost pus în dificultate cu explicaţia sa asupra evoluţiei speciilor, spunând că totuşi o forţă divină ar fi creat o specie sau mai multe la începutul existenţei şi că din acestea s-ar fi produs ulterior alte specii.

Structura ochiului cu complexitatea lui, nu a putut fi explicată de evoluţionişlî, cu atât mai mult structura creierului umant şi cablajul său, din care noi folosim numai *4*% din capacitatea lui, Dar ce să mai vorbim de complexitatea sistemului solar şi al universului în general? David Hume privind felul cum a fost construită lumcar aduce următorul argument în favoarea existenţei lui Dumnezeu: „Priviţi lumea înconjurătoare, contempla ţi-o pe toată şi fiecare parte a ei, vedeţi că nu-i nimic altceva decât o maşinărie grandioasă, cuprinzând un număr infimi de maşinării mai mici, chiar şi în părţile lor cele mai

mărunte ţoale acestea se potrivesc uncie cu altele, cu o precizie ce provoacă admiraţia tuturor celor care le-au contemplat vreodată.

Strania adaptare a mijloacelor din toată natura la scopuri, seamănă exact cu creaţia ingeniozităţii omeneşti, a ţelurilor omeneşti, a gândirii, a învăţăturii şi îniotigenţei umane, deşi le depăşeşte cu mul L Întrucât creetele se aseamănă între ele va trebui să deducem cu ajutorul tuturor regulilor analogiei, că şi cauzele sunt asemănătoare şi că autorul naturii este intriicâlva asemănător intelectului uman deşi posedă aptitudini mult mat mari, corespunzător măreţiei creaţiei înfăptuite", iar VViliam Palcy afirma: unu poate exista plan fără planificator inventator, ordine fără criterii, aranjament fără ceva capabil să-l întroneze, utilitate şi subordonare faţă de un scop, fără cineva care să conceapă scopul, mijloacele adecvate unei finalităţi, care să joace rolul şi să atingă scopul urmărit fără a» acesta din urmă să fi fost întrezărit vreodată sau fără ca mijloacele să fie bine alese. Stabilirea şi rânduirea etapelor, subordonarea mâjtoacelor faţă de scop, alegerea instrumentelor pentru acţiune, toate acestea implica existenţa inteligenţei şi a conştiinţei.

Toate aceste aspecte vin să susţină existenţa unui spirit divin. ca forţă creatoare unică, aliată în centrul universului care a creat lumea şi pământul".

Din capitolul privind existenţa omului, a naşterii şi a existenţei lui, ani descris că în afara corpului nostru chimic, fizic? uui carnal, care după moarte intră sub influenţa legilor termodinamice şi se transformă în substanţele chimice din care este compus, se mai află şi alte corpuri, cel eteric care formează matricea pe care creşte corpul fizic şi care dintr-o supoziţie în mit de ani în urma a devenit o realitate, el putând fi pus în evidenţă astăzi prin electronografie, metodă prin care se poate fotografia existenţa „aurei" noastre. Aceasta reprezintă energie, forja care se opune entropiei, energia pe care se

sprijină viaţa. El este cei ce animă mişcarea vibratorie, mişcarea Browniană din interiorul tuturor celulelor noastre, care dă energia necesară funcţionării tuturor organismelor celulare. Am spus că această forţă vitală este cea care menţine metabolismul celular şi care asigură reproducerea prin diviziune celulară. Datorită lui avem sentimente, durere, plăcere, simpatie sau antipatie. Dar dacă ar exista numai corp fizic şi corp eteric, viaţa noastră ar fi vegetativă, la fel ca la o plantă, am fi într-o stare de continuu somn, ne-ar lipsi starea de veghe şi conştiinţa noastră. Acestea le dau a treia componentă a corpului nostru şi anume corpul astral. Datorită lui, avem gânduri, memorie, imaginaţie şi voinţă, iar în mijlocul acestuia există „EUL" nostru, sinea noastră spirituală, ca o mică părticică din spiritul divin prin care avem cunoştinţă de adevărul absolut. Că spiritul nostru este cel ce poartă cu el memoria şi gândurile noastre şi că el este nemuritor, nu moare odată cu moartea noastră fizică, cred că v-am convins atunci când am vorbit despre fenomenul desprinderii spiritului de corpul fizic.

Că există o vedere spirituală şi un auz spiritual pentru care nu este nevoie de organele de simţ fizice, v-aţi putut convinge când aţi citit că un om în hipnoză, cu ochii închişi şi acoperiţi poate citi un ziar, chiar dacă acesta are deasupra lui un corp opac, sau dacă i se pune la ceafa lui el îl poate citi…

Subconştientul ar fi locul unde acţionează spiritul nostru. Dintre formaţiunile nervoase subcorticale, substanţa reticulară şi hipotalamusul, par a avea un rol determinant.

Persistenţa spiritului nostru după moarte o confirmă posibilitatea de a intra în legătură cu spiritul morţilor, prin intermediul unor oameni, numiţi mediumuri. Că sunt într-adevăr spiritele lor, care ne dau diverse relaţii, este confirmat prin faptul că informaţiile pe care aceştia ni le dau şi sâni complet necunoscute de mediu mi sau de

asistenţii din şedinţele de spiritism, verifica te ulterior se dovedesc a fi riguros exacte. Admiţând că spiritul, energia, a fost elementul primordial, cel care a făcut materia, această posibilitate a fost realizată prin fenomenul de materializare şi dematerializare. Aţi putut citi, cum prin intermediul unui medium de materializare s-a putut crea fantoma materializată în carne şi oase cu care se poate vorbi, pe care o putem palpa, pe care o putem fotografia, dar care întotdeauna ne spune ca reprezintă spiritul unui om care a trăit în altă viaţă pământească, cu numele şi prenumele acestuia, cu adresa, cu părinţii şi alte date referitoare la perioada respectivă. Este fenomenul cel mai convingător că energia a creat materia.

Toate aspectele descrise ca fenomen paranormal, studiate de savanţi din toată lumea, vin să confirme existenţa spiritului, fie că este vorba de telepatie, telechinezie, profeţie, levitaţie, vedere extraretiniană, clarviziune, radiestezie etc.

Posibilitatea reîncarnării, am mai spus-o într-un capitol separat, demonstrează clar că omul este supus nenumăratelor reîncarnări, fie ca bărbat, fie ca femeie.

După moarte, corpul astral mai rămâne unit cu corpul eteric o perioadă de timp, în acest timp există o amintire ce se stinge treptat despre viaţa pământească care a trecut, acest timp diferă de la om la om, el depinde de puterea cu care se leagă la un om corpul astral de corpul eteric, de influenţa primului asupra celui din urmă, este o suire care se aseamănă cu aceea în care omul ar vrea să doarmă, dar puterea sa lăuntrică îl menţine treaz. Câtă vreme se poate menţine treaz, atâta timp durează după moarte amintirea vieţii ce s-a scurs, adică legătura cu corpul eteric. După moarte când corpul eteric se desface de om, din el se mai păstrează ceva pentru întreaga evoluţie viitoare a omului pe care îl putem numi un „extract" sau o esenţă a acestuia. Acest „extract” conţine roadele vieţii ce a trecut, el este totodată şi purtătorul a

toate din timpul evoluţiei spirituale a omului între moarte şi o nouă naştere, cel ce se dezvoltă ca germene al viitoarei vieţi.

Lungimea timpului dintre moarte şi o nouă naştere este determinată de faptul că în regulă generală, „EUL" se reîntoarce în lumea fizică, când acesta între timp s-a modificat în aşa măsură incit „EUL" poate face o experienţă nouă, în timpul în care „EUL" se găseşte în domeniile spirituale, condiţiile de viaţă de pe pământ se modifică.

Această modificare, dintr-un punct de vedere stă în legătură cu marile modificări din univers, cu schimbările de poziţie ale pământului faţă de soare etc.

Acestea implică o evoluţie ciclică a unor anumite situaţii. Ele îşi găsesc expresia în faptul că, de pildă, punctul vernal de pe bolta cerească, adică punctul în care răsare soarele la începutul primăverii, se deplasează descriind în circa 26.000 de ani un circuit complet Urmarea este că acest punct vernal se deplasează în cursul timpului dintr-o regiune cerească în alta, în a douăsprezecea parte din acest timp, adică aproximativ 2100 de ani, pe pământ condiţiile de viaţă se modifică atât de mult, încât sufletul omenesc poate vieţui lucruri noi faţă de întruparea sa trecută, şi cum experienţele omului sunt diferite după cum se întrupează ca femei sau bărbat în regulă generală, în perioada de timp caracterizată mai sus, au loc două reîncarnări, una ca bărbat şi alta ca femeie, dar reîncarnarea mai depinde de natura forţelor pe care le ia cu sine omul din experienţa pământească, de aceea perioada reîncarnării diferă nmit de la om la om.

În ceea ce priveşte cursul vieţii omeneşti, naşterea fizică reprezintă o detaşare a omului de învelişul fizic matern *

Anumite forţe pe care înainte de naştere, copilul le avea comune cu trupul mamei, după naştere rămân foarte independente în el. Corpul său eteric, până la vârsta de 6 –

7 ani, adică până la a doua dentiţie, este înconjurat de un înveliş eteric al mamei. La această vârstă, învelişul eteric al mamei cade şi are loc naşterea corpului eteric propriu. Dar copilul mai rămâne încă înconjurat de un înveliş astral care cade în perioada dintre 12 şi 14 ani, adică când se instalează pubertatea. Atunci are loc „naşterea corpului astral” şi ceva mai târziu se naşte „EUL” propriu-zis. În timpul vieţii, de la un timp, corpul astral începe să consume din corpul eteric, iar mai târziu şi corpul eteric începe să consume din corpul fizic. Cu alte cuvinte viaţa omului, cuprinde trei perioade: una în care se dezvoltă corpul fizic şi eteric, alta în care se dezvoltă corpul astral şi "EUL” şi în sfârşit perioada în care corpul fizic şi cel eteric parcurg o evoluţie regresivă. Corpul astral participă la toate etapele vieţii. După moarte, perioada de purificare a corpului astral este a treia parte din timpul vieţii dintre naştere şi moarte.

Toate credinţele religioase, în special cele monoteiste: iudaismul, creştinismul, islamismul sau budismul, admit un Dumnezeu ca spirit divin, cel care a creat lumea şi universul. Toate admit şi existenţa spiritului, care nu dispare odată cu moartea noastră. Deosebirea dintre religii se manifestă atunci când este vorba de purificarea spiritului prin reîncarnări»

Se poate spune ca tot ce a fost creat în univers, are ceva comun:

— Materia începând de la atom şi până la galaxie, are aceeaşi configuraţie, un nucleu format din protoni şi neutroni, ce gravitează în jurul axei sale şi electroni, care se rotesc pe orbile precise în jurul lui, cu viteza luminii. Această structură a atomului, o găsim atât la minerale cât şi ta plante, animale şi om, atomii fiind formaţi din fluidul cosmic primordial, rezultat din formidabila energic a exploziei iniţiale (Big-Bang) care a avut loc la începutul universului acum 15 – 20 miliarde de ani.

— Există un cod genetic comun la tot ceea ce este

viu, fie plante, insecte, animate sau om. Toată evoluţia viului se află codificată în acidul dezoxiribonucleic, numai felul diferit al succesiunii bazelor purimice şi primidice, care formează codul genetic şi datorită căruia ribozomii sintetizează una sau alta dintre proteine este diferit, conform fiecărei specii. Tot datorită ADN-ului are loc şi diviziunea celularii ce stă la baza creşterii şi dezvoltării organismului care se face prin procesul de replicare al ADN-ului, cu posibilitatea de refacere spontană a lui. În genele ce intră în alcătuirea cromozomilor, sunt incluse şi succesiunea în care să intervină una sau alta din componentele ei. pentru a forma la timpul precis determinat diferitele organe în dezvoltarea embrionului

— În tot ceea ce este viu, există o forţă care se opune entropiei, o forţă care menţine calitatea substanţei vii, anume aceea de metabolism, de autoconservare, precum şi de înmulţire, de creştere şi dezvoltare. Această forţă o dă corpul vital, paric a fluidului cosmic, care printr-o distribuţie biostnieturală ti conferă acesteia, proprietăţile substanţei vii, că ar reprezenta a pytra formă de existenţă a materiei numită bioplasmă.

— Tot ce este viu în natură este dotat cu o gândire, un spirit, mai mult sau mai puţin evoluat, începând de la plante îi animale până la om. Acest spirit are diferite învelişuri spaţiale, de corp astral, se! arz universic sau cosmic. În cazul omului acesta este cel mai evident, dar ei există şi Za animale mai mult sub formă de instinct şi este prezent şi la plante mai rudimentar.

Faptul că atât planta, animalul şi omul, prin telepatic, deci prin mesaj mental, prin gândire, interceptează acest gâiu! şi îl înţeleg, îl decodifica, înseamnă că există şi un cod universal spiritual De aici, înţelegem că spiritul divin, spiritul creator a făcut lot ceea ce există în univers din acelaşi aluat, din energia primordială şi că tot ceea ce există în univers este creat, diferind numai cantitatea sau felul cum s-au combinat diferite componente ale acestei

energii. BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

1. ABD-RU-ŞI IIN,! >oiw la Lumière de la mite, Editons Française du Grafii, Strasbourg JVB7 vol. 2, 3

2. ARTUR E. POWELL, Dublul eteric şi fenomenele conexe, EIL Kecif Bucureşti 1992

APOSTOLESCU SANDA, traducere, Manual de acupuncture clitnesu, Ed. Modiciilă 1782 I, ASIMOV L, Civilizit] lJ extraterestre, Ed. Polilldi 1983 5. AFECU UNGUREANU MARIA, Vln4 i sexuali şi căsaloria, Ed.

Ştiinţifică, Bucurie! 1968 O. ALLEAU RENE, Parapsychologic el dfrinadon, Enciclopedle de la

Divination Ed. Tdiou 7. liaiăn WEISS, O muritr Je a reincumfirU, Ed. Lotus Bucureşti W2 K. BAOrU C. TEODORESCU-EXARCU, Fkiofoţâla nzlupulnlogla lomului nervos, Bd. Medicalii 1978 9. URUNTON PAUL, India secret*, Ed. Forum, Trad. lleurtelte Yvonne SlnhJ

III, stă FĂCEANUCSTOIJVACI. AiuitomtşilJ În căutare» sufletului, Ed.

Ai hums Bucureşti 198Î 11 IÂKANDLER KARL + Magnetismul, procedure dezvoltării niognitelor puteri spirituale în umt traituccre Herbert Egon IIIÂALAN IOANU>IB, OHiwfblrf duhovniceşti Ed. Epfecopta Romanilor lluşilor. Arta Grafică, nuttirajli 1992 (91) I ŞI AHUTA AL HORIA, Cartea fibelu. îl. a niorjilor, traducere din ILwba fr" Ed. Arca. Arad 1992 H CFLAN EUGEN, Vln (n după pragul morţii. Ed, Teora, Bucuraţi 1991 IV CONSTANTIN DUMITRU, initligenju materiei, Ed. Mlitlara, lliifureşii 1986.

Mi DANIEL CONSTANTIN, Ctvllimila Aslfo-Babili Hilnii II Ed. Spori TmJsm, Bucuroşii 1981

17. DANIEL CONSTANTIN „Clvllfniţin feniciană, Ed. Spori Turism 1979

IS. DANIEL CONSTANTIN, Civiltaagin triplului Aulic, lid. Sport Turism, Bucii ruşii 197<i

19. DR/GHICÏ ION, Eaei) J? t vlefli, Ed. Ş dintflică, tiucurci ti 1972

2 a DR IM HA OVIDIU, Istoria culturii şi dvliwil Lor, Ed. Ştiinţifică, llueureşti 1990

21. DUMI TRU MIRCEA, Gerinirie, Ed, Medială, Bucureşti 1992

22. DBMETUÈSCU SCARLAT, tainele vieţii n\e universului, lid. Particularo, Bucureşti 1939

23. DRIMER DOLPII ŞI AURA MATTil SAVULESCU, Speranţa pentru vâraln n Iraln, Ed. Tehnicii, Bucureşti 1991

24. ELLADE MIRCEA, YO<A, lid. Mariane, Craiova 1991

25. ERNEST KENAN, Vlajn lui Iisus, Ed. *Crater*, Bucuriei 1990

26. FARCAŞ DAN, Ue ce loc civillyllk exf niter est re, Ed. Albatros, Bucureşti 1983

27. GHEORGHIU V.A., Utpuo/A, Fd. Ştiinţifică Enciclopediei» 1979

28. GHIŢESCU T., Chirurgul, Ed. Ştiinţificii şi Euctdopedică, Bucureşti 197U

29. GHEORGHIUŢĂ AFLORIN, Enifime în galaxii. Ed. Junimea, Jjiâjî 19SB

30. GIOVANI PAI*INI, Vlnin lui Iisus, Ed. Agn-Temporis Cltiştanu

31.11ASDBU B.P., Şic Cogita, Ed. Evenimentul 1990

32. HUXLEY A,. Şi restul e fiicere» lid. Univers lâucureşti 1977

33.1 LIES CU ELENA, Măritirh despre nemurire, Ed. l resa Naţionalii, Uucureşti 1992

34. ION ŢUGUI, Vise, vuftuii, profeţii, premoniţih Ed. Roza Vânturilor 1992

35. IOSIF TON, Credinţa ude vi în în, Soctelalen Misionarii Romanii. IVucuieşti 1991

36. JEAN PALOU, Vriyilorfci, Ed. de Voal, Ceilecţia tnijicri, Thulşoara 1992

37. LOBSANG RAMPA, Us secrete de niuro. Hdtliom J'ui Lu, Paris 1965

38. MEII MCD ALI UKREM, CIvili Hiţin turco, Ed. Sport Turism, Bucureşti 1991
39. MILCU ST. şi MADELEINE MAICĂNESCU. Andreile clinicii, Ed. Academiei, Bucureşti 1970
40. MACOVSKT EUGEN, Natura şi structura materiei vil, Ed. Academiei, Bucureşti 1972
4L MORÀRU I. şi ANTOII STH Introducere în genetica moleculari, Bd. Medicala, Bucureşti 197S
42. NEGUREANU CRISTIAN. Lumi paralele, Ed, Siti, Bucureşti 1991
43. NICOLAE CONSTANTIN, Cull pnicile de 5 tunţe oculle, Ed. Biroul de studii psihice, Bărbjd 1929
44. KANT IM MANU EL, Religia Umilele raţiunii, Ed. Agora, li-i 1992
45. KRASIMIRA STOIANOVA, Vanga, Ed. Slar-Trafic, Craiova 1992
46. OPARIN A. U Oricine» vlejli pe pf. mâut, Ed. Ştiinţificii Bucureşti I960
47. OA ITIN W. ERNEST. Amintiri unui medium, Ed. Cugetarea, Bucureşti 1945
48. POPOVICI U Visul, Ed. Dacia Cluj 1978
19. POPRA E-A „Ani întâlnit animale cu obiceiuri lurlo». Ed. Dacta 1978
50. PIAGET JEAN, Biologie şi cunoaştere. Ed. Dacia 1971 5L PRENTICE MULTORD, în îaren nemuririi. Ed. Lotus Bucurefil 1992
52. PAUL LUDWIC LANDSBERG, Eseu despre experienţa morţii, Ed. I Jumanilas, Bucurai L 1992
53. PAIAZZOLI M.» Llmpukşai Hc raxuclk die* momme, Ed. Massait, Paris 1938
54. RQMACUAVAKA YOGR Viaţa dincolo de moarte, Cotcciii Lotus, Bucureşti 1991
55. RAICU P. şi colab., Celula, Ed. Academici 1972
5 r». REPCIUC E. IAGNOV Z. RUSU G., Anatomia omului, viscere, Ed. Medicală, Bucureşti 1958
57. STEINER RUDOLF, Ştiinţa spirituala, evoluţia

vieţii şi a lumii, Ed, Rustamn. Ilmişonra

58. SIMU OCTAVIAN, Civilizaţia japoneză Iroditkmula, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1984

59. SAGER O. ţi cotab-Formaţiunea reticulară, Ed. Academia. Bucureşti 1965

fitl. S AI 1LEANU V. – MACAVEI U VI tu sexualls, E-l Enciclopedic»

românii, Bucuroşii 1972 r» 1. SĂHLEANUV Concepţii despre om în medicina contemporana. Ed.

Dacia, Cluj Napoca 1976 62. SĂHLEANU, VM Ştiinţa şi filozofia informaţiei. Ed. Politică.

Bucureşti 1972 h\. STOICA T., Sexologie, Ed. Medicala, Bucureşti 1972 61. SAGAN CARL, Creierul lut Broca, Ed. Politică, Bucureşti

65. ZBLYE H.p Ştiinţa şi viaţa, Ed. Politică, Bucureşti 1984

66. SCHROADER LYNN – 05TRANDER SHEILA, Cercetări *de* parapsihologic, Ed. Robert Laffent, Paris 1973

67. ŞERBAN MI HAI, Semeni întru raţiune, BI Dacia, Cluj 1982 ba SCHROD ÎNGERER WIN, Ce cale viaţa? Spixil ţi materie, Ed. Politică, Bucureşti l «>ttO

69. ŞTEFĂNESCU AL. NH Adevărul şi ştiinţe secrete. Bd. Canea Romfâneftstă, Bucureşti 1928

70. Srl" EINPACH RICHARD, Des rapporta cachés conditionnant noir* vie terrestre

71.5TEINPACH RICHARD, Comment se EklUI q-Jt nou» vivions nprôs în niori et que! sens à la vle7, Editions Françaises du Gnu! Strasbourg I9S7

72. STAN ALEXANDRU ŞI RUS REMUS, Mit religiilor, Ed. institutului Biblie şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti 1991

73. STEINER RUDOLF, Treptele Iniţierii, Ed. Princeps, Iaşi 1992

74. SCHMIT ERNEST, Special Reincarnation,

Editions Françaises du Grai, Strasbourg 1991
75. STEINER RUDOLF, Înnoirea artei pedagogico-didactice prin ştiinţa spirituală, traducere din limba germană, Bucureşti 1981
76. SOULIER JEAN PIERRE, Enigma vieţii, Eil Medicală, Bucuregii 1982
77. TOKAREV S.A., Religia în Istoria popoarelor, Ed. Politicii, Bucureşti 1973
78. TOFFLER A., Şocul viitorului, Ed. politică, Bucuriei 1973
79. TODORAN I. şi ŢĂRANU E., În căutarea vieţii pe alte planete, Ed. Dacia, Cluj 1983
80. WALKER DAEL Cristalul această fiinţă vie, traducere - Bucureşti 1991
81. WATSON D. JAMES, Biologia moleculară a genei, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti 1986
WATCH TOWER BIBLE AND SOCIETY NEW YORK, Cum a apărut viaţa, prin evoluţie sau prin creaţie? New York 1987

CUPRINS

PREFAŢĂ LA PRIMA EDIŢIE
CUVÂNT DE INTRODUCERE
PREFAŢĂ LA EDIŢIA A DOUA
ORIGINEA VIEŢII PE PĂMÂNT
INSTINCTUL-MIRACOL ÎN LUMEA PĂSĂRILOR...
MIRACOLUL NUMIT OM
ESTE BIBLIA INSPIRATĂ DE DUMNEZEU?
UNIVERSUL – CEVA HAOTIC SAU BINE ORGANIZAT?
ŞTIINŢA SPIRITUALĂ DESPRE EXISTENŢA LUMII INVIZIBILE
CORPUL FIZIC
CORPUL VITAL SAU CORPUL ETERIC
CORPUL ASTRAL

llă LINŢA VIEŢII
ACŢIUNEA SPIRITULUI PRIN INTERMEDIUL NUlll CONŞTIENTULUI ASUPRA INSTINCTULUI SEXUAL
TELEPATIA
MAU IA
MAGNETISMUL
FENOMENUL DE DESPRINDERE
SUBCONŞTIENTUL.
SPIRITISMUL
MATERIALIZARE PRIN SPIRIT
SUFLET ŞI SPIRIT...
SOMNUL ŞI VISUL.
MOARTEA
REÎNCARNAREA
SPIRITUL ÎN GÂNDIREA DIFERITELOR CONCEPŢII RELIGIOASE
CULTUL MORŢILOR LA POPOARELE DIN ANTICHITATE
MANIFESTĂRI ALE SPIRITULUI ÎN FENOMENUL NUMIT PARANORMAL
TIMPUL, O NOUĂ DIMENSIUNE A SPIRITULUI...
VIZIUNEA EXTRARETINIANĂ SAU VIZIUNEA SPIRITUALĂ
RADIESTEZIE
CUVÂNT DE ÎNCHEIERE
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Tiparul executat sub comanda W 628 Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria l „OKSI Piaiii Presti Libere, 1, Bucureşti ROMÂNIA